

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONA KASTEN

KURTAR BENİ

**Beni Affetmek
Seni Kurtarabilir**

1

Solo un tuo bacio può salvarmi

SAVE

ROMANZO

MONA KASTEN

ME

Sperling & Kupfer

Kitap

Ruby Bell'in hayatta iki amacı vardır: Oxford'a girmek ve İngiltere'nin en prestijli özel okullarından biri olan ve ancak bursla karşılayabildiği Maxton Hall College'daki züppe arkadaşlarına kendini görünmez kılmak. Son sınıf başlarken bitiş çizgisi her zamankinden daha yakın görünüyor, ta ki bir gün Ruby profesörünü utanmadan bir öğrencisiyle yakalayana kadar. Ve herhangi bir öğrenciyle değil, en zengin hanedanlardan birinin varisi Lydia Beaufort'la la Gran Bretagnave Maxton Hall'un tartışmasız lideri, güzel ve çok zengin olmasına rağmen hiçbir şey yapmayan James'in ikiz kız kardeşiyle. ama bir aşırılıktan diğerine, bir partiden diğerine geçer.

Lydia'nın sırrını korumak için her şeyi yapmaya kararlı olan James, Ruby'nin peşine düşer ve kısa sürede görünmezlik pelerinini kaybeder ve kendini beklenmedik ve istenmeyen bir kötü şöhretle karşı karşıya bulur. Bununla birlikte, ikisi ne kadar çok flört ederse, ikisi de göründüklerinden çok farklı olduklarını daha çok fark ederler: James, Ruby'nin çoğu kişiye görünen kişiliği olmayan inek olmadığını fark eder, ikincisi ise bunun kötü çocuk havası olduğunu fark eder. bu sadece genç filizin kendisini dünyadan ve her şeyden önce ailesinin baskılarından korumak için taktığı bir maskedir. Aslında Beaufort'lar James'in kaderini çoktan yazdılar ve emin oldukları bir şey var: Ruby bunun bir parçası olmamalı...

en çok satan yazarı Mona Kasten, Yeniden serisinin başarısından sonra, bu yeni destanla - ironik, seksi ve sürprizlerle dolu - kitapçıya geri döner ve Alpler'deki listelerin zirvesini yeniden kazanır.

Yazar

MONA KASTEN 1992'de Hamburg'da doğdu ve kendini tamamen yazmaya adamadan önce Kütüphane ve Bilgi Bilimleri okudu. Aşağı Saksonya'da kocası, kedileri ve sonsuz sayıda kitabıyla birlikte yaşıyor. Booktuber ve çok sevilen yazar, Sperling & Kupfer için vizyona giren ve filminin çekileceği Yeniden dizisiyle türünün yıldızı olmayı başardı. Save serisi romanları şimdiden bir milyonun üzerinde kopya sattı ve yakında yeniden uyarlanacak.la TV.

Mona Kasten

KURTAR BENİ

Hiç görmek istemediğim şehirdim,
Hiç olmak istemediğim fırtınaydım.
GERSEY , Sonsuzluk _

1

Yakut

Hayatım renklere bölünmüş:

Yeşil - ÖNEMLİ!

Turkuaz - OKUL

Pembe - MAXTON HALL ORGANİZASYON KOMİTESİ

Leylak - AİLE

Turuncu - GIDA VE SPOR.

Bugün leylak (KÖRT KIYAFETLERİNİN RESİMLERİNİ ÇEKİN), yeşili (YENİ GÖSTERİLERİMİ OL) ve turkuazı (MATEMATİK GÖREVİ İÇİN ÇALIŞMA MATERYALİNİ BAYAN WAKEFIELD'E SORUN) tamamladım. Benim için yapılacaklar listesinden bir öğeyi kontrol edebilmek, açık ara en büyük memnuniyettir. Bazen bir süredir yaptığım şeyleri bile yazıyorum, sonunda onları kontrol edebilmek için: Bu durumda, bir dolandırıcı gibi görünmemek için göze çarpmayan açık gri bir işaretleyici kullanıyorum.

Günlüğümde gezinirken günlerimin ağırlıklı olarak yeşil, turkuaz ve pembeden oluştuğu ilk bakışta anlaşılıyor. Ancak, yaklaşık bir hafta boyunca, yeni öğretim yılının başlangıcında yeni bir renk eklendi:

altın - OXFORD.

Yeni işaretleyiciyle yazdığım ilk görev şudur:

BAY SUTTON'DAN REFERANS MEKTUBU TOPLA.

Metalik harfleri parmaklarımla okşadım.

Bir yıl daha. Maxton Hall Koleji'nde son sınıf. Başlamak üzere olduğu neredeyse inanılmaz görünüyor. Kim bilir, belki 365 gün sonra kendimi gezegendeki en zeki beyinlerle çevrili siyaset konulu bir seminerde otururken bulacağım. Kısa bir süre içinde en büyük dileğimin

gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini öğreneceğim düşüncesiyle büyük bir heyecan duyuyorum. Eğer başarırsam ve üniversitede okuyabilirim. Oxford'da.

Ailemde hiç kimse üniversiteye gitmedi ve Oxford'da felsefe, siyaset bilimi ve ekonomi okumak istediğimi ilk söylediğimde, annemle babamın yorgun bir gülümsemeyle sınırlı kalmadıklarının farkındayım. O zamanlar yedi yaşındaydım.

On yıl sonra şimdi bile işler değişmedi; tek fark hedefin yakın olmasıdır. Bunu başarmış olmak bana hala bir rüya gibi geliyor. Sık sık kendimi aniden uyanmaktan ve İngiltere'nin en ünlü özel okulu olan Maxton Hall'da değil de eski okulumda olduğumu bulmaktan korkar halde buluyorum.

Sınıfın masif ahşap kapısının üzerinde asılı olan saate bakıyorum. Üç dakika kaldı. Dün gece tamamlamamız gereken egzersizleri bitirdim ve artık bu saatin sonunu beklemekten başka yapacak bir şeyim kalmadı. Bacağımı sabırsızca sallıyorum, çabucak yan dirseğimi kazandım.

"Ah," diye mırıldandım ve karşılık vermeye çalıştım ama Lin daha hızlı ve kaçıyor. İnanılmaz refleksleri var. Bence bu, ilkokuldan beri eskrim antrenmanı yapmasına bağlı. Bir kobra hızıyla vurmanız gereken bir spordur.

"Bu kadar huzursuz olmayı bırak," diye ısrar ediyor beni, yazılı kağıttan başını kaldırmadan. "Beni geriyorsun."

şaşkınım. Lin asla gergin değildir. En azından kabul etmemek ya da göstermemek. Yine de şu anda bakışlarında bir tedirginlik parıltısı görüyorum.

"Üzgünüm. Kendimi tutamıyorum." Parmağımı altın harflerin üzerinde tekrar gezdirdim. Son iki yıldır takım

arkadaşlarıma ayak uydurmak için her şeyi yapıyorum. Geliştirmek. Herkese Maxton Hall'a katılma haklarının olduğunu göstermek için. Ve artık üniversiteye kabul süreci başladığına göre, bu ajitasyona dayanamıyorum. İstesem de bu konuda hiçbir şey yapamazdım. Ama Lin'in aşağı yukarı benimle aynı durumda olması, en azından kısmen beni sakinleştiriyor.

"Posterler gelmedi mi?" bana sor. Başını bana doğru eğiyor ve omuz hizasındaki siyah saçlarından bir tutam yüzüne dökülüyor. Sabırsız bir hareketle onu iter.

başımı sallıyorum. "Henüz değil. Kesinlikle bu öğleden sonra."

"Kabul. Bunları yarın bio'dan sonra mı dağıtacağız?"

Günlüğümdeki pembe notu işaret ediyorum ve Lin memnuniyetle başını salladı. Saate bakmak için geri dönüyorum. Bacaklarımı tekrar sallamaya başlamak için büyük çaba sarf ediyorum. Bunun yerine, belirteçleri mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde kaldırmaya çalışıyorum. Hepsinin ucu aynı yöne bakıyor olmalı, bu yüzden onları düzeltmem daha uzun sürüyor.

Ancak altın kalemi bir kenara bırakmıyorum, ciddiyetle ajandamın lastiğine koyuyorum. Önü görsün diye kaputu çeviriyorum. Bana iyi görünmesinin tek yolu bu.

Sonunda zil çaldığında, Lin bana insanüstü görünen bir hızla ayağa fırladı. Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

Çantasını omzuna atarken, "Bana öyle bakma," diye azarladı beni. "Sen başlattın!"

Tartışmıyorum ve kendi kendime gülümseyerek kalan eşyalarımı bir kenara koyuyorum.

Lin ve ben sınıftan ilk ayrılan biziz. Maxton Hall'un batı kanadını hızla geçip ilk çataldan sola dönüyoruz.

İlk başta büyük binada kaybolmaya devam ettim ve bir kereden fazla derse geç geldim. Profesörler aynı şeyin tüm birinci sınıf öğrencilerinin başına geldiğini tekrar etmekten bıkmamalarına rağmen, ölümüne utandım. Okul bir kaleyi andırıyor: beş kat, bir güney, batı ve doğu kanadı ve müzik ve bilgisayar bilimi gibi derslerin yapıldığı üç müstemilat. Kaybolabileceğiniz çatallanmalar ve koridorlar sayısızdır ve tüm merdivenlerin tüm katlara çıkmaması umutsuzluğa yol açabilir.

Ama artık binayı avucumun içi gibi biliyorum. Bay Sutton'ın ofisine gözlerim kapalı ulaşabileceğime bile eminim.

Koridorda yürürken Lin, "Referans mektubunu Sutton'a da yazdırabilirdim," diye mırıldandı. Sağda, yüksek duvarlar, son sınıf öğrencilerinin bir sanat projesi olan Venedik maskeleriyle süslenmiştir. Onlara ayrıntılarıyla hayran olmak için sık sık önlerinde dururdum.

"Çünkü?" Önümüzdeki Cumartesi okul yılı partisi başlamadan önce hadememize maskeleri güvenli hale getirmesini söylemeyi zihnime not ederken soruyorum.

«Geçen yılki kapanış partisini düzenlediğimizden beri bizi seviyor ve ne kadar tutkulu ve kararlı olduğumuzu biliyor. O da genç, hırslı ve Oxford'dan yeni mezun oldu. Lanet olsun, bunu düşünmediğim için kendime tokat atardım. "

kolunu okşuyorum. "Bayan Marr da Oxford'da okudu. Ve bence Bay Sutton'dan biraz daha profesyonel deneyime sahip biri tarafından tanıtılmak daha önemli. "

Bana şüpheyle bakıyor. "Ondan referans istediğine pişman olabilir misin?"

Sadece omuz silkiyorum. Geçen yılın sonunda Bay Sutton, Oxford'a gitmeyi ne kadar çok istediğimi tesadüfen öğrendi ve bu konuda önemsedğim her şeyi ona sormamı istedi. Tercih ettiğimden başka bir fakülteye gitmesine rağmen, bana hevesle özömsediğim ve ardından günlüğüme dikkatlice not aldığım birçok ilk elden bilgi verdi.

"Hayır," diye yanıtlıyorum sonunda. "Referans mektubunda ne olduğunu bildiğimize eminim."

Koridorda Lin sola gitmek zorunda. Birbirimizle daha sonra telefonda konuşmayı ve çabucak vedalaşmayı kabul ediyoruz. Saatime bakıyorum, biri yirmi beş, bu yüzden adımlarımı hızlandırıyorum. Sutton'la randevum bir buçuk olarak ayarlandı ve hiçbir nedenle geç kalmak istemiyorum. Altın Eylül ışığının koridoru doldurduğu Rönesans vitray pencerelerini hızla geçiyorum ve aynı üniformamı giyen bir grup öğrencinin arasından geçiyorum.

Kimse bana dikkat etmiyor. Maxton Hall'da işler böyle yürüyor. Hepimiz aynı üniformayı giysek de - kızlar için yeşil ve mavi ekose etekler, erkekler için bej pantolonlar ve herkes için özel dikim lacivert ceketler - aslında bir davetsiz misafir olduğumu görmek zor değil. Sınıf arkadaşlarım pahalı tasarım çantalarla okula gelirken, yeşil sırt çantamın kumaşı öyle yıpranmış ki her gün yırtılacağından korkuyorum. Bazı öğrencilerin varlıklı ailelerden geldikleri için okul onların mülkü gibi davrandıklarını fark etmemeye veya etkilenmemeye çalışıyorum. Onlar için görünmezim ve öyle kalmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Sadece dikkat çekme. Şimdiye kadar çalıştım.

Diğer öğrencilerin yanından aşağı inin ve son bir kez sağa dönün. Sol tarafta, ikinci ve üçüncü kapılar arasında, Bay Sutton'inki, ağır ahşap bir banktır. Saate son bir kez bakıyorum. İki dakika kaldı.

Daha fazla bekleyemem. Kararlı bir hareketle eteğimi düzelttim, ceket düzelttim ve kravatın yerinde olduğunu kontrol ettim. Sonra kapıya gidip çalışıyorum.

Cevap yok.

İç çekerek banka oturdum ve koridorun iki yanına baktım. Belki yiyecek bir şeyler almaya gitmiştir. Ya da bir çay. Kahve. Bu bana bugün içmeseydim daha iyi olacağını hatırlattı. Zaten yeterince gergindim ama annem çok fazla hazırlamıştı ve onu atmamak istemedim. Şimdi tekrar saatime baktığımda ellerim hafifçe titriyor.

Bir buçuk. Bozuldu.

Koridora bir kez daha bakıyorum. Görünürde kimse yok.

Belki de yeterince sert vurmadım. Veya - ve bu düşünce nabzımı hızlandırıyor - yanlış günüm var. Belki randevumuz bugün değil yarındır. Çılgınca sırt çantasının fermuarını açıp günlüğü çıkardım. Ama kontrol ettiğimde her şeyin doğru olduğunu görüyorum. Tarih doğru, zaman doğru.

Başımı sallayarak çantayı kapattım. Normalde bu kadar endişelenmem ama başvurumun bir yerde takılıp kalacağı ve Oxford'a giremeyeceğim düşüncesi beni çok endişelendiriyor.

Seni yeryüzüne geri dönmeye çağırıyorum. Kararlılıkla ayağa kalktım ve tekrar kapıyı çaldım.

Bu sefer bir ses duyuyorum. Yere bir şey düşüyor gibi görünüyor. Kapıyı dikkatli bir şekilde açıp içeri bakıyorum.

Kalbim duruyor.

doğru duydum.

Bay Sutton ofiste.

Ama... o yalnız değil.

Masasında oturan, onu tutkuyla öpen bir kadın var. Bacaklarının arasında duruyor, ellerini uyluklarında tutuyor. Bir an sonra onu daha sıkı sıkıyor ve kendine doğru çekiyor. Dudakları yeniden erirken ağzına doğru inliyor ve ellerini siyah saçlarına daldırıyor. Birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini anlayamıyorum.

İkisinden de gözlerimi almak istiyorum. Ama yapamam. Ellerini eteğinin altına kaydırıldığını görüyorum. "Aman Tanrım Graham," diye içini çekerken derin bir nefes aldığını duydum.

Kendimi felçten kurtarmayı başardığımda artık bacaklarımı nasıl hareket ettireceğimi hatırlamıyorum. Eşiğe takıldım ve kapı şiddetle açıldı ve duvara çarptı. Bay Sutton ve kadın birdenbire ayrılırlar. Başını çeviriyor ve kapıda beni görüyor. Özür dilemek için ağzımı açıyorum ama sadece anlaşılmas bir iç çekiş çıkıyor.

"Ruby," diyor Bay Sutton nefes nefese. Saçları dağınık, gömleğinin düğmeleri çözülmüş ve yüzü kırmızı. Onu tanımıyorum, o artık benim hocam değil.

Yanaklarımın umutsuzca alev alev yandığını hissediyorum. «Ben... üzgünüm. sahip olduğumuzu sanıyordum..."

Genç kadın dönüyor ve cümlenin geri kalanı boğazımda ölüyor. Soğuk bir ürperti omurgamdan aşağı inerken ağzımı kapattım. kıza bakıyorum. Mavi gözleri benimki kadar geniş. Bakışlarını çabucak çevirir, pahalı stilettolara indirir,

zeminde kaydırır ve sonra onu yardım için biraz önce çağırıldığı gibi Bay Sutton - Graham'a çevirir.

Onu biliyorum. Özellikle tarih dersinde önümde sallanan kusursuz ve yumuşak kumral sarısı atkuyruğunu tanırım.

Bay Sutton'ın dersi sırasında .

Profesörümle öpüşen kız Lydia Beaufort.

Bayılacak gibiyim. Ayrıca kusmak üzere olduğumdan eminim.

Onlara bakıp son birkaç dakikayı kafamdan silmeye çalışıyorum ama bu imkansız. Biliyorum ve Bay Sutton ve Lydia da biliyor, şok olmuş yüzlerinde açıkça görebiliyorum. Bir adım geri atıyorum, Bay Sutton elini uzatarak bana doğru geliyor. Yine eşiğe takıldım ve güçlkle ayağa kalktım.

"Ruby..." diye başladı ama kulaklarımdaki hışırtı giderek yükseliyor.

Topuklarımda üzerinde dönüyorum ve koşmaya başlıyorum. Arkamda Bay Sutton'ın bu sefer daha yüksek sesle tekrar adımla seslendiğini duydum.

Ama koşmaya devam ediyorum. Durmadan.

2

James

BAZILARI kafama çekiçle kötü vuruyor.

Yavaşça uyandığımda ilk fark ettiğim şey bu. İkincisi, üstümde yarı yatan sıcak, çıplak vücut.

Yan tarafa bakıyorum ama tek tanıdığım bal sarısı bir yele. Wren'in partisinden kimseyle ayrıldığımı hatırlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, partiden ayrıldığımı bile hatırlamıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve bir önceki akşamın görüntülerini hatırlamaya çalışıyorum, ancak görünen tek şey alakasız düşüncelerin parçaları: ben, sarhoş, bir masada; Dengemi kaybedip ayaklarının önünde yere çarptığımda Wren'in kaba kahkahası; Kız kardeşim Elaine'e sarılırken ve sırtına sımsıkı sarılırken, Alistair'in uyarıcı bakışları.

Kahretsin.

Elimi dikkatlice kaldırıp saçımı kızın alnından uzaklaştırdım.

Çift bok.

Alistair beni öldürecek.

Aniden oturuyorum. Dayanılmaz bir acı başımı deliyor ve bir an için görüşüm bulanıklaşıyor. Yanımda Elaine anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve arkasını döndü. Aynı anda pnömatik çekicin komodinin üzerine koyduğum titreşimli cep telefonum olduğunu fark ettim. Onu görmezden geliyorum ve yerde kıyafet arıyorum. Ayakkabılardan biri yatağın yanında, diğeri kapının hemen önünde, siyah pantolonun ve uyumlu kemerin altında. Gömlek kahverengi deri koltuğa atıldı. Onu takıp düğmeyi denediğimde bazı düğmelerin eksik olduğunu fark ediyorum.

İnliyor ve Alistair'in artık burada olmamasını tüm kalbimle diliyorum. Elaine'in pembe emaye tırnaklarıyla göğsümde bıraktığı yırtık gömleği ya da çizdiği görmeme gerek yok.

Telefon tekrar titremeye başlar. Ekranı baktım ve babamın adını okudum. Harika. Hafta içi saat neredeyse iki, kafam patlamak üzere ve kesinlikle Elaine Ellington ile seks yaptım. Şu an ihtiyacım olan son şey babamın sesi kulağımda. Aramayı sert bir şekilde kapatıyorum.

Ancak ihtiyacım olan şey bir duş. Ve temiz giysiler. Wren'in misafir odasından gizlice çıktım ve kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Merdivenler boyunca bir önceki gecenin izleriyle karşılaşıyorum: bir sutyen ve korkuluktan sarkan birkaç giysi; lobinin her yerinde yemek artıkları olan bardaklar, bardaklar ve tabaklar var. Alkol ve duman kokusu hala havada. Birkaç saat öncesine kadar burada kutlandığı belli.

Oturma odasında Cyril ve Keshav'ı buluyorum. Cyril, Wren'in ebeveynlerinin pahalı beyaz kanepesinde uyuyor ve Kesh şöminenin yanındaki bir koltukta oturuyor. Ellerini uzun siyah saçlarına gömmüş bir kızı tutuyor ve onu tutkuyla öpüyor. Şenliklerle yeniden başlamanın eşiğinde görünüyorlar. Kesh ondan ayrılıp beni gördüğünde başını arkaya atıp kahkahalarla gülmeye başladı. Yanından geçerken orta parmağımı gösteriyorum.

Fitzgerald'ların bahçesine açılan devasa Fransız kapılar ardına kadar açık. Dışarı çıkıyorum ve gözlerimi kapatmam gerekiyor. Güneş ışığı özellikle kör edici değil ama şakaklara saplanmış gibi. Dikkatle etrafa bakıyorum. Buradaki durum evin içinden daha iyi değil. Geri viteste.

Wren ve Alistair'i havuz kenarındaki şezlonglarda buluyorum. Kollarını başlarının arkasında kavuştururlar, gözleri bir güneş gözlüğünün arkasına gizlenir. Bir an tereddüt ettikten sonra yanına gittim.

"Beaufort," Wren beni neşeyle selamlıyor, gözlüklerini kıvırcık siyah saçlarının üzerinden geri çekiyor. Göz kamaştırıcı bir gülümsemesi var ama koyu teninin mosmor olduğunu görüyorum. Benimle aynı akşamdan kalma semptomlarından muzdarip olmalı. "İyi geceler mi?"

Alistair'e bir bakış atarak, "İyi hatırlamıyorum," diye yanıtladım.

"Siktir git Beaufort," dedi bana bakmadan. Saçları güneşte altın gibi parlıyor. "Sana ellerini kardeşimden uzak tutmanı söylemiştim."

Bu tepkiyi bekliyordum. Tek kaşımı kaldırdım, kayıtsızca. "Onu benimle yatmaya zorlamadım. Kiminle seks yapacağınıza karar veremiyormuş gibi davranmayın."

Alistair yüzünü buruşturur ve kafası karışmış bir şekilde hırlar.

Umarım iyileşir ve sonsuza kadar somurtmaz, ne de olsa zamanı geri alamam. Ve dürüst olmak gerekirse, arkadaşlarımın önünde kendimi haklı çıkarmak bile istemiyorum. Bunu evde yeterince sık yapmak zorundayım.

Alistair bir süre sonra pilot gözlüğünün aynalı camlarından bana bakarak, Kalbini kırarsan yazıklar olsun, dedi. Yüz ifadesini görmesem de kızgın olmadığını, aksine istifa ettiğini biliyorum.

Wren, "Elaine, James'i beş yaşından beri tanıyor" diyor. "Ondan ne bekleyeceğinizi tam olarak biliyorsunuz."

Wren haklı. Dün gece Elaine ve ben neyle karşı karşıya olduğumuzu gayet iyi biliyorduk. Ve hiçbir şey hatırlamasam da, onun nefes nefese sesini hala kulağımda duyabiliyorum: Bu sadece bir kez olacak, James. Sadece bir kere.

Alistair kabul etmek istemiyor ama ablası da benim gibi eğlenmeyi seviyor.

Wren, bir süre sonra eğlenerek, "Ailen bilseydi, nişanı hemen duyururlardı," diye ekliyor.

Sinirli bir gülümseme yapıyorum. Yıllardır ailem beni Elaine Ellington'la ya da iyi bir aileden gelen ve büyük bir mirasa sahip başka bir kızla nişanlamak için can attı. Ama on sekiz yaşında, mezun olduktan sonra bana ne ya da kim olacak diye düşünmekten daha iyi yapacak işlerim var.

Alistair de küçümseyici bir şekilde burnunu çekiyor. Gelecekte beni ailesinin bir üyesi olarak görme fikrinden de hoşlanmıyor. Sinirlenmiş gibi yaparak elimi göğsüme koydum. "Neden, beni kayınbiraderi olarak görme fikrinden hoşlanmamışa benziyorsun."

Gözlüğünü saçından geçirip bana baktı. Bir avcı gibi, şezlongundan yavaşça kalkar. İnce vücuduna rağmen onun ne kadar güçlü ve hızlı olduğunu biliyorum. Bunu eğitim sırasında sıklıkla bizzat yaşadım.

Bana attığı bakış, niyetini tahmin etmemi sağlıyor.

"Seni uyarıyorum Alistair," diye hırladım, bir adım geri atarak.

Göz açıp kapayıncaya kadar daha hızlıdır. Birden karşımda buluyorum. "Ben de seni uyardım," diye yanıtlıyor. "Ne yazık ki beni dinlemedin."

Bir an sonra göğsüme şiddetli bir darbe indiriyor. Doğruca havuza girmeden önce geriye doğru sendeliyorum.

Çarpma nefesimi kesiyor ve bir an için üst ve alt neredede bilmiyorum. Su kulaklarıma hücum ediyor, migren yüzeyin altında şiddetleniyor.

Ancak, hemen yüzeye çıkmıyorum. Vücudumu gevşetiyorum ve karnımı açıyorum. Bulanık gördüğüm havuz karolarına bakıyorum ve zihinsel olarak saniyeleri sayıyorum. Bir an gözlerimi kapatıyorum. Neredeyse faydalı bir durgunluk var. Yarım dakika sonra havam bitiyor ve göğsümdeki basınç artıyor. Son bir teatral balonun yüzeye çıkmasına izin verdim ve bekledim ve sonra ...

Alistair havuza dalıyor ve beni tutuyor. Beni kendisiyle birlikte yüzeye çekiyor ve gözlerimi açtığımda ve onun şok olmuş ifadesini gördüğümde, nefesimi düzene sokunca kahkahayı patlattım.

"Güzellik!" diye öfkeyle haykırıyor, kendini üzerime atıyor. Yan tarafıma yumruk atıyor - lanet olsun, darbeleri ne kadar güçlü - ve beni yere çivilemeye çalışıyor. Ancak benden kısa olduğu için istediği gibi başarılı olamıyor. Bir an kavga ettik, sonra onu yakaladım. Zahmetsizce kaldırıp elimden olabildiğince uzağa fırlatıyorum. Alistair havuza düşerken Wren'in kahkahası kulağıma ulaştı. Tekrar ortaya çıktığında, bir an için beni tekrar güldürecek kadar öfkeli bir ifadeyle bana baktı. Tüm Ellington'lar gibi Alistair'in de mükemmel bir melek yüzü var. Tehditkar görünmek istediğinde bile, ela gözleri ve mükemmel bir yüze sahip sarı bukleleri onun için imkansız hale geliyor.

"Sen fahri bir orospu çocuğusun," dedi bana su sıçratarak. Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Üzgünüm arkadaşım."

"Önemli değil," diye yanıtlıyor ama bana su sıçratmaya devam ediyor. Kollarımı açtım ve yapmasına izin verdim. Bir noktada duruyor ve ona baktığımda başını gülerek sallıyor.

O zaman anlıyorum ki aramızda her şey yolunda.

"James?" tanıdık bir ses beni çağırıyor.

etrafında dönüyorum. İkiz kardeşim güneşe karşı havuzun kenarında. Dün partiye gelmedi ve korkarım ki bugün çocuklarla dersleri atladığım için bunun bedelini bana ödetmek istiyor. Ama ona daha dikkatli baktığımda donduğumu hissediyorum: omuzları kambur, kolları kalçalarının üzerinden sarkıyor. Gözlerimizi kaçırmadan ayaklarına bakıyor.

Olabildiğince hızlı bir şekilde ona doğru yüzüyorum ve havuzdan çıkıyorum. Islanmam umurumda değil, kollarından tutup kafasını kaldırıp bana bakması için zorluyorum. Midemde bir dalış var. Lydia'nın yüzü kırmızı ve şişmiş. Ağlıyor olmalıydı.

"Ne oluyor?" diye sordum kollarını biraz daha sıkarak. Başını çevirmeye çalışıyor ama izin vermeyeceğim. Bakışlarımdan kaçmasın diye çenesini tutuyorum.

Gözleri yaşlarla parlıyor. Boğazım kuruyor.

"James," diye fısıldıyor kısık bir sesle. "Ben batırdım."

"QUI mükemmel," diyor Ember, elma ağacı ve karaçalı arasında konumlanarak.

Küçük bahçemizdeki çimenlerin arasında hâlâ hasat etmemiz gereken birkaç dağınık elma var. Ama velilerimizin neredeyse her gün ısrarlarına rağmen ELMALARA HOŞ GELDİNİZ yazısı sadece perşembe günleri ajandama leylak rengiyle giriyor.

Kız kardeşim ve ben sepetleri mutfağa getirir getirmez, kimin daha fazla alması gerektiğine karar vermek için annemle babam arasında bir kavga çıkacağını zaten biliyorum. Her yıl olduğu gibi, anne pasta ve börekleri pastanede tatmak için hazırlamayı, baba ise en cüretkar lezzet kombinasyonlarında yüzlerce reçeli denemeyi planlıyor. Annemin aksine çalıştığı Meksika restoranında onları tattıracak kimse yok. Bu, Ember ve ben bir kez daha kobay olacağımız anlamına geliyor, bu yeni bir krep tarifi için harika olabilir, ancak kakule ve biberli bir elma reçeli durumunda hiç de öyle değil.

"Ne dersin?"

Ember önümde poz veriyor. Yeteneğine her seferinde şaşıyorum. Doğal bir tavrı var ve uzun açık kahverengi saçlarının buklelerini biraz daha karıştırmak için kısaca başını sallıyor. Gülümsediğinde, yeşil gözleri kelimenin tam anlamıyla parlıyor ve ayağa kalktıktan hemen sonra nasıl bu kadar uyanık olduğunu merak ediyorum. Şimdiye kadar saçımı bile tarayamadım ve pürüzsüz kuyruğumun dikey olarak gökyüzüne doğru fırladığına ikna oldum. Ember'inkiyle aynı renk olan gözlerim parlamıyor. Aksine, o

kadar yorgun ve kurular ki, can sıkıcı yanmayı gidermek için sürekli göz kırpmam gerekiyor.

Saat sabahın yedisini geçiyor ve gecenin yarısını dün öğleden sonra gördüklerimi düşünerek geçirdim. Ember bir saat önce odama girdiğinde, yeni uykuya dalmış gibi hissettim.

"Harika görünüyorsun," diye yanıtladım küçük dijital kamerayı havaya kaldırarak. Ember bana sinyali veriyor ve ben üç fotoğraf çekiyorum, sonra pozumu değiştiriyor, yana dönüyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor - daha doğrusu kameraya bakıyor. Bugün giydiği elbisenin siyah sayfa yakası ve koyu mavi tasarımı var. Annemizden çaldı ve beli daha sıkı hale getirmek için modifiye etti.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, ablam aşırı kilolu ve düzenli olarak kıvrımlı yapısına uygun giysiler bulmak için mücadele ediyor. Ne yazık ki etrafta pek kimse yok ve her zaman doğaçlama yapmak zorunda. On üçüncü yaş günü için ilk dikiş makinesini ailemizden aldı ve o zamandan beri kıyafetlerini beğendiği şekilde yapıyor. Artık bunun ona ne verdiğini tam olarak biliyor: Sokak stili için gerçek bir yeteneği var . Örneğin bugünün elbisesi, onu boyanmış gümüş topuklu bir kot ceket ve spor ayakkabılarla eşleştirdi.

Birkaç gün önce bir moda dergisinde çöp poşetlerinin plastiğine benzeyen bir malzemedен yapılmış bir ceket fark ettim. Burnumu kırıştırdım ve sayfaları çevirmeye devam ettim ama aklıma geldi, eminim Ember onu süper havalı bir modele dönüştürürdü.

Kuşkusuz, objektif önünde ve aynı zamanda gerçek hayatta da yayılan güvenin bunda çok etkisi var.

Yine de, her zaman böyle değildi. Okulda onunla dalga geçtiği için mutsuzluk içinde odasına kapatıldığı günleri hala hatırlıyorum. O zamanlar küçük ve savunmasızdı, ancak zamanla kendi vücudunu kabul etmeyi ve başkalarının onun hakkında ne söylediğini umursamamayı öğrendi.

Ember kendine "şişman" demeyi sorun etmez. İnsanlar onun açık sözlülüğüne şaşırdıklarında şöyle açıklıyor: "Harry Potter gibi . 'Voldemort' ismi korkutucu çünkü kimse onu telaffuz etmeye cesaret edemiyor. Aynı şey 'şişman' sıfatı için de geçerlidir. Bu sadece onu tanımlamanın bir yolu, 'zayıf' veya 'zayıf' gibi. Bu sadece bir kelime ve bunda olumsuz bir şey yok. "

Ember bunu öğrenmek için uzun bir yol kat etti ve bu yüzden bir blog başlattı. Kendi durumundaki diğer kızlara kendilerini kabul etmeleri için yardım etmek istedi. Şimdi bir yılı aşkın bir süredir herkese kendini olduğu gibi güzel bulduğunu söylüyor ve büyük beden modasına tutkulu katkılarıyla lider ve ilham kaynağı olduğu bir topluluk yarattı.

Annem, babam ve ben de ondan çok şey öğrendik, en azından bize bu konuyla ilgili sürekli makaleler sağladığı için değil ve yaptıklarından inanılmaz derecede gurur duyuyoruz.

Üçüncü pozda da fotoğrafını çektikten sonra "Sanırım zaten aldım" diyorum. Ember bana katılıp kamerayı elimden alıyor. Burnunuzu eleştirel bir şekilde kırarak çekimleri inceleyin. Omzunun üzerinden baktığı fotoğraflardan birine geldiğinde sonunda gülümsüyor.

"Bunu alıyorum." Beni yanağımdan öpüyor.
"Teşekkürler."

Birlikte eve dönüyoruz, bahçeyi geçiyor ve düşen elmaların üzerine basmamaya çalışıyoruz. "Makaleyi ne zaman yükleyeceksiniz?" Ona sorarım.

"Yarın öğleden sonra, diye düşündüm." Göz ucuyla bana bakıyor. "Bu gece bir göz atmak için biraz zamanın olduğunu düşünüyor musun?"

Aslında bende yok. Bu öğleden sonra dersten sonra Cumartesi partisinin posterlerini asmam ve ardından tarih ödevim üzerinde çalışmam gerekiyor. Ayrıca, Bay Sutton'la tekrar konuşmak zorunda kalmadan referans mektubumu almak için bir plan yapmam gerekiyor. Sadece dünü düşünün - Lydia Beaufort'un masasında ve onun bacaklarının arasında - tekrar midesi bulanıyor. Ve çıkardıkları sesler...

Başımı sallayarak ve Ember'den ürkmüş bir bakışla bu anıyı uzaklaştırmaya çalıştım.

"Memnuniyetle," diye yanıtladım onu oturma odasına yönlendirerek. Yüzüne bakacak gücüm yok. Karanlık çevrelerimi görseydi, bir şeylerin yanlış olduğunu anlardı ve şu anda sorularına cevap vermek istemiyorum.

Bay Sutton'ın boğuk iniltisi kulaklarımı doldurduğunda değil, ne kadar kovmaya çalışsam da.

"Günaydın tatlım."

Annemin sesi beni ürkütüyor ve duygularımı kontrol etmeye ve normal bir ifade takınmaya çalışıyorum. Ya da en azından tarafsız, sanki profesörümün öğrencilerinden biriyle öpüştüğünü görmemişim gibi.

Yanıma gelip yanağımdan öpüyor. "Her şey yolunda mı? Yorgun görünüyorsun."

Belli ki normalleşme girişimim başarısız oldu.

"Biraz kafeine ihtiyacım var," diye mırıldandım ve beni kahvaltı masasına götürmesine izin verdim. Önüme oturmadan önce bana bir fincan kahve dolduruyor ve başımı okşuyor. Bu sırada Ember babama gider ve ona çektiğim fotoğrafları gösterir. Hemen gazeteyi bir kenara koyar ve ekrana bakmak için eğilir. Gülümsediğinde, ağzının kenarlarındaki çizgiler daha belirgin hale geliyor. "Çok hoş."

"Elbiseyi tanıdın mı tatlım?" anne ona sorar. Arkadan ona doğru eğilir ve elini omzuna koyar.

Babam kamerasını kaldırıyor ve gözlüğünün arkasındaki bakışları daha düşünceli oluyor. "Ama... 10. yıl dönümümüzde bunu giymedin mi?" Başını sallayan anneme bakmak için döndü. O ve Ember aynı yapıya sahipler, terzilik kariyerinin o kadar erken döneminde ablamın deneyeceği bir takım eşyalar vardı. İlk başta annem bir hata yaptığı ve kıyafetlerini mahvettiği için üzgündü, ama artık bu pek olmuyor. Şimdi Ember ne zaman mucizeler yaratmayı, eski elbiseleri ve bluzları değiştirmeyi başarsa mutlu oluyor.

Ablam, "Belini sıktım ve bir yaka ekledim" diye açıklıyor. Masaya oturur ve annemin kaselerinden birine biraz mısır gevreği koyar.

Bir gülümseme babanın yüzünü aydınlatır. "Çok güzel oldu," diyor annemin elini tutarak. Yüzleri aynı hizaya gelene kadar onu kendine doğru çekiyor ve sonra onu şefkatle öpüyor.

Ember ve ben onları izliyoruz ve aynı şeyi düşündüğümüzü biliyorum: yuck. Ebeveynlerimiz o kadar aşık ki bazen mide bulandırıcı hissediyorlar. Ama onurlu bir şekilde katlanıyoruz. Ve Lin'in ailesine olanları düşündüğümde, benimkinin hala sağlam olduğunu takdir

ediyorum. Şanslıyız, çünkü bizi birleştiren yakın bağı pekiştirmek için hiçbir şey yapmak zorunda değiliz.

Annem, babamın yanına oturduktan sonra, "Yazın çevrimiçi olduğunda bana haber ver," diyor. "Hemen okumak istiyorum."

"Tamam," diyor Ember ağzı doluyken.

Okul otobüsüne bineceksek acele etmeliyiz ve anladığım kadarıyla kendin içini doldurmak istiyorsun.

"Ama önce bir bakacaksın, değil mi?" Babam bana soruyor.

Aradan neredeyse bir yıl geçmesine rağmen, babamız hâlâ Ember'ın bloguyla ilgili bazı çekinceler taşıyor. Özellikle kızı kendi resimlerini ve düşüncelerini paylaştığı için internet onu rahatsız ediyor. Ember, büyük beden bir moda blogunun iyi bir fikir olduğuna babamı ikna etmekte zorlandı, ancak Bellbird fikrini o kadar coşku ve cesaretle savundu ki, sonunda babamın kabul etmesine engel olamadı. Tek şartı, benim - ablası ve dolayısıyla daha mantıklı - makaleleri önceden okumam ve özel hayatımızla ilgili hiçbir detayın internette bitip bitmediğini kontrol etmem. Ancak endişeleri yersiz: ablam dikkatli ve profesyonelce çalışıyor ve bu kadar kısa sürede başardıklarından dolayı ona hayranım.

"Tabii ki." Bir kaşık mısır gevreği yiyorum ve bir yudum kahve ile yıkıyorum. Şimdi bana iğrenerek bakan Ember, ama umurumda değil. "Bugün biraz geç geleceğim, merak etme."

"Okulda yapacak çok şeyin var mı?" anne sorar.

Bilseydin.

Onlara olanları anlatmayı çok isterdim, biliyorum o zaman daha iyi hissedeceğim. Ama ben yapamam. Evim ve

Maxton Hall, hiçbir temas noktası olmayan iki ayrı dünyadır. Ve onları asla karıştırmamaya kendi kendime yemin ettim. Bu yüzden okuldaki hiç kimse ailem hakkında bir şey bilmiyor ve evdeki hiç kimse Maxton Hall'da neler olduğunu bilmiyor. Bu sınırı okulun ilk günü belirledim ve verebileceğim en akıllıca karar buydu. Ember'in kısıcıklığımdan dolayı sık sık üzüldüğünü biliyorum ve "Günün nasıldı?" diye sorulduğunda ailem hayal kırıklıklarını tamamen gizleyemedikleri her seferinde kendimi suçlu hissediyorum. Basit bir "İyi" ile cevap veriyorum. Ama evim benim için bir huzur vahası. Burada aile, sadakat, samimiyet ve sevgi önemlidir. Maxton Hall'da tek bir şey önemlidir: para. Ve korkarım o dünyadan bir şeyin çıkmasına izin verirsem huzurlu yuvamızı mahvederim.

Bay Sutton ve Lydia Beaufort'un birbirlerine ne yaptıkları umurumda olmaması bir yana, onlara asla ihanet etmem. Maxton Hall'da kimse benim özel hayatım hakkında bir şey bilmiyorsa, bu sadece kendime empoze ettiğim ve mektuba kıyasla demir kural sayesindedir: fark etme! Son iki yıldır sınıf arkadaşlarımdan çoğuna görünmez kalmaya ve onların radarının altına girmeye çalışıyorum.

Bay Sutton'ın hikayesini birine anlatırsam ya da müdüre gidersem bir skandala yol açardım. Bitiş çizgisine neredeyse ulaştığıma göre, riske atamam.

Lydia Beaufort ve ailesi - özellikle de nefret dolu kardeşi - tam da uzak durmak istediğim türden insanlar. Beauforts, İngiltere'nin en eski ve en büyük erkek giyim mağazaları zincirinin sahibidir. Sadece ülke çapında değil, Maxton

Hall'da da çıkarları var. Üniformalarımız bile onlar tarafından tasarlanıyor.

Hayır. Beaufort'larla çatışmaya niyetim yok.

Hiçbir şey olmamış gibi davranacağım.

Anneme gülümseyip "Özel bir şey yok" diye mırıldandığımda, zorlanmış ve gergin göründüğümü fark ediyorum. Bu yüzden ona daha da minnettarım çünkü ısrar etmiyor ve yorum yapmadan bana bir fincan kahve daha koyuyor.

Okulda bu bir hayaldir. Derse odaklanmaya çalışıyorum ama aklım öylece dolaşüyor. Zaman değiştiğinde koridorda Bay Sutton veya Lydia ile karşılaşmaktan çok korkuyorum ve kelimenin tam anlamıyla bir sınıftan diğerine koşuyorum. Lin bana bir kereden fazla sorgulayıcı bakışlar atıyor ve kendime sakın olmamı söylüyorum. İstedğim son şey, bana cevaplayamayacağım sorular sormaya başlaman. Diğer şeylerin yanı sıra, dün ona kafamın karıştığını ve bu yüzden referans mektubumun hala elimde olmadığını söylediğimde mazeretime inanmadığına eminim.

Son bir saatin sonunda, nihayet dün postaya gelen posterleri almak için birlikte sekreteryaya gidiyoruz. Önce kafeteryaya gitmeyi tercih ederdim - biyoloji dersim sırasında midem o kadar çok guruldadı ki profesör bile bana döndü - ama Lin zaman kazanmak için yol boyunca bazılarına saldırabileceğimizi düşündü.

İlk posteri güçlü sütunlardan birine yerleştirdiğimiz büyük salondan başlıyoruz. Kasetin tuttuğundan emin olduğumda, birkaç adım geri çekilip kollarımı kavuşturuyorum. "Ne düşünüyorsun?" Lin'e soruyorum.

"Mükemmel. Oraya koy, ana kapıdan giren herkes görecek." Bana dönüyor ve gülümsüyor. "Gerçekten iyi iş, Ruby."

Okula Dönüş Partisi'ni ilan eden iç içe siyah harflere bakıyorum . Doug bize gerçekten olağanüstü grafikler sağladı: gümüş bir arka plan üzerinde hafif bir altın sıçramasıyla karıştırılan yazı tipleri zarif ve rafine bir etki veriyor, ancak bir okul partisi için çok eski moda değil.

Maxton Hall, efsanevi partileriyle ünlüdür. Bu okulda her şey kutlanır: derslerin başlangıcı ve bitişi, kuruluş yıl dönümü, Cadılar Bayramı, Noel, Yılbaşı, rektör Lexington'ın doğum günü... Düzenleme kurulunun kullanabileceği bütçe baş döndürücüdür. Ancak rektörün hatırlatmaktan bıkmadığı gibi, başarılı olaylarla oluşan imajın geri dönüşü parayla ölçülemez. Aslında, Maxton Hall partileri sadece kağıt üzerinde öğrenciler içindir. Her şeyden önce amaç, okulu finanse etmek için çok parası olan ebeveynleri, sponsorları, politikacıları ve diğer kişilikleri cezbetmek ve onların destekleri sayesinde çocuklarının hayata en iyi şekilde başlamalarını, ardından doğrudan Cambridge'e ya da başka bir okula gitmelerini sağlamaktır. Oxford.

Bu okula geldiğimde ders dışı bir aktivite seçmem gerekiyordu ve düzenleme komitesi bana en iyi seçenek gibi göründü: Planlamayı ve organize etmeyi severim ve orada diğer öğrenciler beni fark etmeden perde arkasında hareket edebilirim. Ancak bu kadar eğleneceğimi beklemiyordum. Ne de iki yıl sonra Lin ile birlikte organizasyonu yönetecektim.

Işıltılı bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Bu yıl bize kimsenin emir veremeyeceğini bilmek canlandırıcı bir duygu değil mi?"

"Elaine Ellington'ın liderliği altında ona tokat atmadan bir gün daha dayanabileceğimi sanmıyorum," diye yanıtladım ve Lin hafifçe kıkırdadı. "Glmeyin. Ben ciddiylim."

"Seni görmeyi çok isterdim."

"Ve ben yapmak istedim."

Elaine dayanılmaz bir ustabaşıydı - zalim, adaletsiz ve tembel - ama gerçek şu ki, ona asla zarar vermem. Bunun dışında şiddeti bir sorun çözme yöntemi olarak görmüyorum, ancak dikkat çekmemek için kendi kuralıma aykırı davranmış olurdum.

Ama artık kendi kendine çözüldü. Elaine mezun oldu ve okulu bıraktı. Ve onun otoriter tavırlarının diğer ekip üyelerinden bile hoşlanmadığı gerçegi, Lin ve ben onun yerine seçilmek üzere seçildiğinde aşıkardı - ki buna hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum.

"ğle yemeğine gitmeden önce iki afiş daha asalım mı?" diye soruyorum ve Lin başını sallıyor.

Neyse ki kantine vardığımızda iş çıkışı saati geçmişti. Öğrencilerin çoğu şimdiden öğleden sonra derslerine gidiyor ya da okul parkında güneşin son ışınlarının tadını çıkartıyor. Masaların yarısı boş ve Lin ve ben pencerenin yanında güzel bir yer bulmayı başardık.

nlem olarak, tepsiyle odadan geçip masamıza doğru yürürken lazanyadan bakmaktan kaçınıyorum. Ancak oturduktan, diğer posterleri yanımdaki sandalyeye ve sırt çantasını yere koyduktan sonra etrafa bakmaya cesaret edebiliyorum. Lydia Beaufort'tan eser yok.

Önümde Lin günlüğü açıyor ve portakal suyunu yudumlarken onu incelemeye başlıyor. Sayfalarda Çin ideogramları, üçgenler, daireler ve semboller görüyorum ve

kullandığı sistem için bir kez daha hayranım, renkli kalemlerimden çok daha rafine. Ancak bir keresinde ondan her sembolün anlamını ve hangi bağlamla bağlantılı olduğunu açıklamasını istediğimi ve yarım saat içinde kaybolduktan sonra vazgeçtiğimi hatırlıyorum.

Bir tutam siyah saç kulağının arkasına atarak, "Dean Lexington'ın çekmecesine model posterini koymayı unuttuk," diye mırıldandı. "Öğle yemeğinden sonra yaparız."

"Pekala," diye yanıtlıyorum ağzım doluyken. Sanırım çeneme domates sosu bulaşmış ama umurumda değil. Kurtlar gibi açım, muhtemelen dün öğleden sonra birkaç kaşık mısır gevreği dışında hiçbir şey yemediğim için.

Lin, Çin sembollerinden birini göstererek, "Bugün bir sergi için anneme yardım etmem gerekiyor," diyor. Bir süre önce annesi Londra'da oldukça iyi çalışan bir sanat galerisi açtı, ancak Lin hafta boyunca bile sık sık işbirliği yapmak zorunda.

"Önce sen gitmen gerekiyorsa, diğer afişleri asmayı ben hallederim," diye teklif ettim ama başını iki yana salladı.

"Görevi kabul ettiğimizde görevleri eşit olarak paylaşmaya karar verdik. Bir şeyleri ya birlikte yaparız ya da yapmayız."

ona gülümsüyorum. "Tamam."

Okulun başlangıcından beri Lin'e zaman zaman onun işinin bir kısmını üstlenmenin bana hiçbir çabaya mal olmadığını söyledim: Başkalarına, özellikle arkadaşlarıma yardım etmeyi severim... çünkü çok arkadaşım yok. Ve evindeki durumun o kadar basit olmadığını biliyorum; çoğu zaman, izin verdiğinden daha fazla streslidir. Özellikle de her gün sahip olduğumuz ağır işlerin üstesinden gelmesi

gerektiğini düşündüğünüzde. Ama Lin en az benim kadar hırslı ve inatçı - muhtemelen bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz.

Orada olmak neredeyse bir mucizeydi. Maxton Hall'a ilk geldiğimde tamamen farklı bir çevredeydi. Kafeteryada Elaine Ellington ve arkadaşlarıyla masaya oturdu ve ikimiz de organizasyon komitesinde olsak ve onun benimki gibi kesin ve düzenli bir ajandası olduğunu fark etsem de onunla konuşmayı asla düşünmezdim.

Ama sonra babası ciddi bir skandala kapılır ve bu hem ailenin tüm varlıklarını kaybetmesine neden olur hem de onu sık sık gittiği çevrelerden uzaklaştırır. Lin aniden kendini okulda yalnız buldu, ancak onu iten arkadaşları mı yoksa olanlar hakkında hissettiği utançtan kendisi mi kurtuldu emin değilim. Her iki durumda da, tüm arkadaşlarını bir çırpıda kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Gormsey'deki eski okulumdan taşındığımda da aynı şey başıma geldi. Son derece yorucu bir zaman olmuştu - sınıftaki beklentilerin yükü, ders dışı etkinlikler, buradaki herkesin benden çok farklı olduğu gerçeği - ve ilk başta Gormsey ile iletişimimi sürdürememiştim. Oradaki arkadaşlarım, düşündüklerini pek iltifat etmeden anlamamı sağladı.

Ama sonradan, gerçek arkadaşların sırf okulda çok çalışmaktan zevk alıyorsun diye seninle her zaman dalga geçmediğini öğrendim. Gerçekte gülecek bir şey bulamasam da, "inek" ve "sınıfın birincisi" gibi sıfatlara her zaman gülümseyerek tepki vermişimdir. Ayrıca, başkalarının kendi durumuna dair en ufak bir anlayış göstermemesinin arkadaşlıkla hiçbir ilgisi olmadığını da biliyorum. Bana bir

kez bile nasıl olduğumu ya da bana herhangi bir şekilde yardım edip edemeyeceklerini sormadılar.

O zamanlar, özellikle Maxton Hall'daki hiç kimse benimle bir şey yapmak istemediğinden ya da daha doğrusu var olduğumu fark ettiğinden, bu dostlukların yok edildiğini görmek için çok acı çektim. Zengin bir aileye ait değilim: tasarımcı çantalar yerine altı yıllık bir sırt çantam var, parlak MacBook yerine ailemin okuldan önce bana aldığı bir dizüstü bilgisayar. Cumartesi akşamları herkesin bir haftadır bahsettiği özel partilere katılmıyorum; arkadaşlarımdan çoğu için ben yokum. Bu arada buna alıştım ve böyle olmasını seviyorum ama ilk birkaç hafta kendimi çok yalnız ve izole hissettim. Sonra Lin'le tanıştım. Bizi birbirimize bağlayan sadece arkadaşlarımızla benzer deneyimler yaşamış olmamız değil. Lin ayrıca en büyük hobilerimden ikisini paylaşıyor: bir şeyleri organize etmeyi seviyor ve mangayı seviyor.

Ailesiyle olan o ilişki olmasaydı tanışır mıydık bilmiyorum. Ama bazen, adının önemli olduğu ve Ellington'lar gibi insanlarla takılabildiği dönemi özlediği hissine kapılsam da, onunla arkadaş olduğum için minnettarım.

"Öyleyse şunu yapalım, sen rektöre git ve posterleri kütüphaneye ve çalışma odasına as. Gerisini ben hallederim, tamam mı?" diye teklif ediyorum.

Lin'e çok bir beşlik gösteriyorum. Bir an bana bir şey söylemek ister gibi göründü ama sonra minnetle gülümsedi ve bana beşlik çaktı. "En iyisi sensin."

Biri yanımdaki sandalyeyi çeker ve oturur. Lin'in aniden beyaza döndüğünü görüyorum. Önce bana, sonra yanımda

oturan kişiye ve sonra tekrar bana baktığında kaşlarını
çattım.

Başımı yavaşça çeviriyorum... ve kendimi bir çift mavi
göze bakarken buluyorum.

Okuldaki herkes gibi ben de bu gözleri tanıyorum ama
onları hiç bu kadar yakından görmemiştim. Kalın kaşları,
belirgin elmacık kemikleri ve kibirli bir çizgiye sahip güzel
bir ağzı olan çarpıcı bir yüze aittirler.

James Beaufort yanıma oturdu.

Ve bana bakıyor.

Yakından, uzaktan olduğundan daha tehlikeli görünüyor.
Bütün okul onlarınmış gibi davrananlardan biridir.
Özellikleri belirleyici, mükemmel düğüm. Üzerinde oldukça
sıradan olan üniforma sanki onun figürü için özel olarak
tasarlanmış gibi çok zarif görünüyor. Muhtemelen annesinin
tasarladığı gerçeğine bağı. Görünüşündeki tek yanlış ayrıntı,
kız kardeşinin aksine kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş
olan kumral saçları.

"Merhaba" diyor.

Hiç duydum mu? Lakros sahasında ya da okul
partilerinden birinde sarhoş ıgıllıklarını duydum ama bana
hiç böyle hitap etmedi. Gözlerindeki şimşek gibi
"merhaba"sının da samimi bir havası var. Öğle yemeğinde
gelip masama oturması ve benimle konuşması tamamen
normalmiş gibi davranıyor. Aslında hiç konuşmadık ve böyle
kalmasını tercih ederim.

Dikkatle etrafa bakıyorum ve yutkunuyorum. Hepsi değıl
ama bazıları bizim tarafımıza döndü. Sanki birkaç yıldır
giydiğim görünmezlik pelerini omuzlarımdan hafifçe kaymış
gibi.

Bu iyi değil. Hiç iyi değil.

"Merhaba Lin. Arkadaşını bir süreliğine senden almamın sakıncası var mı? " diye soruyor gözlerini benden bir an bile ayırmadan. Yoğun bakışları omurgamdan aşağı bir rpertiye neden oluyor. Ne dediğini anlamam birkaç saniyemi alıyor. Bir an sonra başımı Lin'e çeviriyorum. ve konuşmadan, gtrldğm için üzülmeyi tercih ettiğimi anlamasını sağlamaya çalışın , ama bana bakmıyor.Gözleri sadece James'e bakıyor.

"Tabii ki hayır," diye yanıtlıyor boğuk bir sesle. "Sorun değil."

James Beaufort'un elini sırtıma koyduğu ve beni kafeteryadan çıkardığı sırt çantasını yerden almak için tam zamanında. Elinden kurtulmak için adımlarımı hızlandırdım ama sanki ceketin kumaşından tenime damgasını vurmuş gibi sıcaklığını hala hissediyorum. Beni büyük merdivenden atriyma götürüyor ve hala kantinde bulunanların ve ayrılanların bizi göremediği gizli bir noktada duruyor.

Benden ne istediğini zaten biliyorum. Son birkaç yıldır bana bir kez bile bakmadığına göre, bu kız kardeşi ve Bay Sutton arasındaki hikaye hakkında olmalı.

Bizi kimsenin duyamayacağından kesinlikle emin olduğumda ona döndüm. "Sanırım benden ne istediğini biliyorum."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Gerçekten mi?"

"Beni dinle, Beaufort..."

"Korkarım bu noktada sözünü kesmeliyim, Robyn." Bana doğru bir adım attı ve geri ekilmedim ama şaşkınlıkla ona bakmaya devam ettim. "Dn gördüklerini bir an önce

unutman gerekiyor, anladın mı? Birine uzaktan bile bahsettiğini öğrenirsem, seni bu okuldan atacağımdan emin olabilirim. "

Elime bir şey koyuyor. Kafam karıştı ve ne olduğunu görmek için kaskatı kesildim. Elli poundluk banknotlardan oluşan kalın bir tomar. zor yutkunuyorum.

Elimde hiç bu kadar çok para tutmamıştım.

yukarı bakıyorum. James'in kibirli sırıtışı anlamlı olmanın da ötesinde. Bana açıkça o paraya ne kadar ihtiyacım olduğunu bildiğini söylüyor. Ve bu, birinin sessizliğini satın aldığı ilk sefer değil.

Bakışları ve tüm duruşu o kadar gönül rahatlığıyla dolu ki, aniden bastırılmaz bir öfkenin saldırısına uğradım.

"Ciddi misin?" Sıkıttığım dişlerimin arasından banknot tomarını göstererek soruyorum. O kadar sinirliyim ki ellerim titriyor.

Düşünceli olur. Elini ceketinin iç cebine attı ve bana vermek için ikinci bir tomar çıkardı. "En fazla on bin olur."

Şok oldum, önce paraya sonra ona baktım.

"Dönem sonuna kadar çeneni kapalı tutarsan, bunu ikiye katlayabiliriz. Yıl sonuna kadar başarırsanız, bunu dörde katlayacağız. "

Sözleri sürekli kafamda yankılanıyor ve damarlarımda kan kaynıyor. Önümde duruyor, ağzımı kapatabileceğinden emin olarak ayaklarıma on bin pound atıyor. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki üzerinizde bir gömlekle doğmanız doğalmış gibi. Aniden bir şeyi açıkça fark ettim: James Beaufort'a katlanamam. Bu beni iğrendiriyor . O, temsil ettiği her şey ve onun yaşam biçimi, tereddüt etmeden veya sonuçlarından korkmadan: Kendinize Beaufort dediğinizde

dokunulmazsınız. Ne yaparsan yap, babamın parası her şeyi düzeltecek. Oxford'a kabul edilmek için küçük bir şans elde etmek için iki yıldır elimden gelenin en iyisini yaparken, lise onun için sadece bir esinti.

Bu doğru değil. Ve ona ne kadar uzun bakarsam, beni o kadar çok çileden çıkarıyor.

Parmaklarımı elimdeki banknotların etrafında kıvranarak sıkıyorum. Dişlerimi sıkıp onları bir arada tutan kağıt bağı kopardım.

James kaşlarını çattı. "Ama ne..."

Elimi kaldırıp parayı havaya fırlattım.

James soğuk bir şekilde bakışlarımı tutuyor, çok ciddi. Tek tepki, çenedeki bir kasın hafif kasılmasıdır.

Faturalar hafifçe yere doğru kayarken arkamı dönüp uzaklaşıyorum.

U NA kumral sarışın at kuyruğu yüzümün önünde sallanıyor. Tüm öfkemi ona yöneltiyorum.

Bu Lydia'nın suçu! Profesörümüzle sevişmeseydi, onları öğrenemezdim ve ağabeyinin beni küçük düşürmesine izin vermezdim. Artık derse odaklanabilir ve James bana Robyn dediği için üzülmezdim . Ne de beş bin poundu çöpe attığım için.

Yüzümü ellerimin arasına saklıyorum. Gerçekten yaptığı düşünülemez. Parayı kabul etmemek doğrudu, bu çok açık. Ve yine de... dün öğleden sonra, onları kullanabileceğim bir dizi şey aklıma geldi. Örneğin bizim evimiz. Sekiz yıl önce babamın geçirdiği kazadan sonra, tüm mimari engelleri ortadan kaldırarak parça parça yeniledik, ancak bazı noktalar iyileştirilemedi. Ayrıca araba son nefesini veriyor ve hepimiz o ulaşım şekline bağımlıyız. Özellikle baba. James'in yıl sonu için bana teklif ettiği kırk bin sterlinle bir minivan alabilirdim.

başımı sallıyorum. Hayır, sessiz kalmaları için Beaufort'lardan asla para almayacağım. Kendimin satın alınmasına izin vermem.

Tarih kitabının altındaki günlüğü çıkardım ve açtım. Bugünün tüm noktaları zaten temizlendi. Sayfada hâlâ alaycı duran tek şey şu: M R S UTTON'DAN KAYNAKÇA MEKTUBU YAZILIYOR .

Bu sözlerin dişlerimi gıcırdatmasını izliyorum. Onları düzelticiyle silmek istiyorum ve aynısını Bay Sutton ve Lydia'nın hatırası için de yapmak istiyorum.

Ders başladığından beri ilk kez Lydia'nın başının üzerinden bakmaya cesaret ettim. Bay Sutton tahtada. Ekose bir gömlek ve koyu yeşil bir hırka giyiyor ve sınıfta her zaman taktığı gözlükleri takıyor. Üç günlük sakal düzgün ve yanaklarda hepimizin hayranlığını her zaman tetikleyen gamzeleri açıkça görebiliyorum.

Aniden etrafımda cınlayan kahkahalar duydum: bir şaka yaptı.

Her zaman bu kadar iyi olmamın sebeplerinden biri.

Artık yüzüne bakamam.

Anlamıyorum: Bay Sutton Oxford'a gidecek kadar iyiydi, orada yıllarca okudu, mezun olduktan hemen sonra İngiltere'nin en prestijli özel okullarından birine profesör olarak girmeyi başardı ve yaptığı ilk şey, bir öğrenciyle bir geçmişiniz var mı? Ama neden, cehennem?

Bakışları benimkiyle buluştu ve bir an sonra gülümsemesi soldu. Lydia önümde kaskatı kesildi. Sanki ne pahasına olursa olsun bana dönmesini engellemek istermiş gibi omuzlarını, boynunu kasıyor.

Bakışlarımı aceleyle günlüğe kaydurdım ve saçlarımın kara bir bulut gibi yüzümü örtmesine izin verdim. Dersin geri kalanında bu pozisyonda kalıyorum.

Sonunda zil çaldığında, bana öyle geliyor ki doksan dakika değil saatler geçmiş. Elimden geldiğince zaman ayırıyorum. Eşyalarımı ağır çekimde toplayıp dikkatlice sırt çantama yerleştiriyorum. Sonra fermuarı o kadar yavaş kapatıyorum ki uyan her dişi hissediyorum.

Yoldaşlarımın ayak sesleri ve sesleri azaldıktan sonra ayağı kalkmaya karar verdim. Bay Sutton düşünceli bir tavırla kağıtlarını bir dosyaya koyuyor. Gergin görünüyor,

ders sırasında gösterdiği tüm neşe yüz hatlarında kaybolmuş.

Sınıfta benden başka kalan tek öğrenci Lydia Beaufort. Kapıda oyalanıyor, ben ve Bay Sutton arasında gergin görünüyor.

Sırt çantamı omzuma takıp yola çıktığımda kalbim boğazımda hızlı atıyor. Masadan biraz uzakta durup boğazımı temizledim. Bay Sutton bana bakıyor. Ela gözleri pişmanlıkla dolu. Sanki tüm suçluluk duygularını hissediyorum. Hareketleri bir robotunkilerdir.

"Lydia, bizi yalnız bırakmak ister misin?" ona bakmadan sorar.

"Fakat..."

"Lütfen," diye yumuşak bir şekilde ekledi ve ona kısa bir bakış attı.

Sıkıca başını sallar ve arkasını döner. Kapıyı arkasından ses çıkarmadan kapatıyor.

Bay Sutton bana döndü. Konuşmak için ağzını açıyor ama ben ondan önce gidiyorum.

"Oxford'a referans mektubumu almak istiyorum," dedim aceleyle.

Göz kırpıyor, kafası karışıyor ve tepki vermesi biraz zaman alıyor. "Ben...tabii ki." Ders sayfalarını koyduğu klasöre hızla giriyor. Aradığını bulamayınca öne eğilir ve yerden deri çantayı alarak masanın üzerine bırakır. Kapıyı açar ve bir süre içini karıştırır. Elleri titriyor ve yanaklarında hafif bir kızarıklık fark ettim.

"İşte kopya," diye mırıldanarak, içinde bir sayfa kağıt bulunan şeffaf bir dosya çıkardı. "Aslında bunu seninle daha

önce konuşmak istiyordum ama..." Boğazını temizledi. "Zaten yükledim çünkü gelip alıp alamayacağını bilmiyordum."

Dosyayı beceriksiz parmaklarla alıyorum. zor yutkunuyorum. "Teşekkürler."

Boğazını tekrar temizliyor. Durum giderek utanç verici hale geliyor. "Keşke bilseydin..."

"Numara." Sesim sadece boğuk bir fısıltı. "Lütfen hayır."

"Ruby..." Birden Bay Sutton'ın gözlerinde pişmanlıktan başka bir duygu daha fark ettim: korku. Benden korkuyor. Daha doğrusu o ve Lydia hakkında bildiklerimi nasıl kullanabilirim. "Sadece istedim ..."

"Hayır," diye tekrarladım ve bu sefer sesim daha sertti. Ellerimi savunma hareketi yaparak kaldırdım. "Kimseye söylemeyeceğim. Gerçek için. Ben... Sadece unutmak istiyorum."

Ağzını açar ve konuşmadan tekrar kapatır. Gözlerinde şaşkınlık ve şüphe birbirini kovalar.

"Bu beni ilgilendirmez," diye devam ediyorum. "Ve bu başkasıyla ilgili değil."

Bunu izleyen sessizlikte Bay Sutton beni öyle bir dikkatle izliyor ki, hangi yöne döneceğimi bilemiyorum. Sanki ciddi olduğumu doğrulamak için gözlerime bakıyormuş gibi. Sonunda mırıldandı: "Biliyorsun o zaman senin hocan olmaya devam edeceğim."

Bu, elbette biliyorum. Ve Lydia ve Bay Sutton'la aynı sınıfta haftada birkaç saat geçirme olasılığı hiç de cezbedici değil. Ama bunun alternatifi müdüre gitmek olacaktır ve James Beaufort'la yaptığım görüşme, bu durumda başıma gelecekler hakkında bana şimdiden bir fikir verdi.

Her neyse, Bay Sutton'ın özel hayatının beni ilgilendirmedine içtenlikle inanıyorum.

"Sadece unutmak istiyorum," diye tekrarladım.

Derin bir iç çeker. "Ve sen... şartlar koymuyor musun?" Kızgın ifademle karşı karşıya kalarak, aceleyle ekliyor: "Kursumu geçmek için buna ihtiyacın yok. Sınıfının en iyilerinden birisin ve bunu biliyorsun. Ben sadece düşündüm... Ben..." Sinirli bir inilti ile durdu. Kırmızı yanakları, belirsiz bir pozu ve neredeyse çaresiz bir görünümü var. Birdenbire çok genç görünüyor ve ilk defa kaç yaşında olabileceğini merak ediyorum. En fazla yirmi beş diyebilirim.

Gülümsemeye çalışıyorum ama tam olarak yapamıyorum. Mektubun kopyasını sırt çantama koyarak, "Keşke çalışmalarına huzur içinde devam edebilseydim, Bay Sutton," diyorum.

Cevap vermediğini görünce sınıfın kapısına gittim. Son kez bakmak için dönüyorum. "Lütfen bana eskisinden farklı davranma."

Bana kötü niyetlerle canlandırılan bir hayaletmişim gibi bakıyor. Dikkatli görünüyor ve onu suçlayamam.

"Mektup için teşekkürler."

Zorlukla yutkunduğunu görüyorum. Sonra bana kafa sallıyor. Arkamı dönüp sınıftan çıkıyorum. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra sırtımı kapıya dayadım, gözlerimi kapattım ve birkaç derin nefes aldım.

Sadece bu anda yalnız olmadığımı anlıyorum. Bir hışırtı gözlerimi kocaman açıyor.

Önümde, duvara dayalı James Beaufort. Kollarını göğsünde kavuşturur ve bir ayağını duvara yaslar. Beni

gözlemliyor: dünün en sert ifadesi, en karanlık aura. Bana biraz para verme teklifine eşlik eden komplocu gülümsemeden geriye hiçbir şey kalmadı.

Duvardan ayrılıp bana doğru geliyor. Adımları yavaş, neredeyse tehditkar. Zaman yavaşlıyor gibi. Kalbim göğsümde şiddetle atıyor. Bu onun krallığı. Davetsiz misafir gibiyim.

Tam önümde duruyor. Konuşmadan bana bakıyor ve bir an nefes almayı unutuyorum. Tekrar başladığımda kokusunu alıyorum. Güzel, tadı yıldız anason gibi. Baharatlı ve buruk, yine de hoş. Yaklaşıp kokusunu almak isterdim ama sonra önümde kimin olduğunu hatırlıyorum.

James elini ceketinin iç cebine sokuyor.

Bu beni şok durumundan çıkarıyor. Gözlerimi kapatıp ona bakıyorum. "Bana daha fazla para vermek istersen, boğazına koyarım."

Eli bir an donuyor, sonra tekrar hareket ediyor. Gözleri tehditkar bir şekilde parlıyor. "Bu Rahibe Teresa tavrını bırak ve bana ailemden ne istediğini söyle." Sesi, sert sözlerinin tam aksine kadifemsi ve derindir.

"Ailenden gerçekten hiçbir şey istemiyorum," diye yanıtladım. Kapının arkamda olmasına sevindim. "Beni yalnız bırakman dışında. Ve Rahibe Teresa parayı alıp aşevine verir ya da sokaktaki dilencilere dağıtırdı. Hayırseverlik için, biliyorsun. "

James taşlaşıyor. "Komik mi buluyorsun?" diye soruyor, sesinde bir öfke tonuyla. Bana doğru bir adım daha attı, bana öyle yaklaştı ki ayakkabılarımızın uçları birbirine değdi.

Bana doğru bir adım daha atmaya cüret ederse, onu alt kısımlarından vururum: Maxton Hall'da adımı kimin bildiği

umurumda değil. "Seninle sorun istemiyorum Beaufort," dedim kendimi sakın kalmaya zorlayarak. "Ne de kız kardeşinle. Her şeyden önce, paranı istemiyorum. Tek istediğim okulun bu son yılını huzur içinde bitirmek. "

"Öyleyse parayı istemediğin gerçekten doğru," diyor, inanamayarak, onun ve ailesinin geçmişte neler yaşadığını ister istemez merak ediyorum. Ya da ne tür insanlarla uğraşmak zorunda kaldıklarını.

Umrumda değil, umrumda değil, umrumda değil!

"Hayır, paranı istemiyorum." Gözlerinin içine bakarak birkaç kez tekrar söylesem belki sonunda bana inanır.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre içinde beni inceliyor, yüzümü ve niyetlerimi her ayrıntısıyla inceliyor. Bu yüzden önce ağızma, sonra çeneme ve boynuma, sonra daha aşağıya bak. Santimetre santimetre.

Tekrar yukarı baktığında, anlamış gibi görünüyor. Bir adım geri at. "Peki." İçini çeker ve önce koridorun bir tarafına sonra diğer tarafına bakar. "Nerede yapmak istiyorsun?"

Bunun ne anlama geldiğı hakkında hiçbir fikrim yok. "Nasıl?"

"Nerede yapmak istiyorsun?" Ensesine masaj yapar. "Sanırım arkadaki dersanelerden biri boş. Bir geçiş bölümüm var. Bana eleştirel bir şekilde bakıyor. "Çok ses çıkarır mısın? Biliyorsun, yan kapı genellikle geç saatlere kadar kalan Bayan Wakefield'ın ofisi. "

Benden ne istediğini merak ederek şok içinde ona baktım. "Ne istediğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

Tek kaşını alaycı bir şekilde kaldırıyor. "Elbette. Beni dinle, ben de para istememe numarasını biliyorum." Sonra

elimi sıkıca tuttu ve beni koridora çıkardı. Söz konusu odanın anahtarını çıkarır ve kapıyı açar.

Boştaki eliyle kravatı gevşetiyor.

Nerede yapmak istiyorsun?

Ne anlama geldiğini anladığımda, nefesimi dehşet içinde tutuyorum. Ama elimden tutup odaya girmeme izin veriyor. Eşikte durup kendimi onun pençesinden kurtarıyorum.

"Bu ne hikayesi?" onu suçluyorum.

"Şimdi farklı davranıyoruz" diye yanıtlıyor. Saate bir göz atın. Siyah kayışı ve bronz kasası vardır ve çok şıktır. Bir kol ve bir bacağa mal olmuş olmalı. "Yakında antrenmanım var, bu yüzden acele etmeliyiz."

Benim için kapıyı açık tutuyor ve kravatını tamamen gevşetip gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken odayı işaret ediyor. Alttaki pektoralleri gördüğümde kısa devre oluyor ve boğazım kuruyor.

"Ama beynini zamanın dışında mı verdi?" Gömleğimi tamamen açmadan bir adım geri atarak boğuk bir sesle bağırdım.

Bana dikkatle bakıyor. "Burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyormuş gibi davranma."

küçümseyerek iç çekiyorum. "Sessizliğimi cinsel iyiliklerle satın aldığını sanıyorsan dışarıdasın. Ama kendini kim sanıyorsun, seni kibirli pislik? "

Arka arkaya birkaç kez göz kırpmıyor. Ağzını açıp tekrar kapatıyor. Sonunda omuz silkiyor.

Yanaklarım yanıyor. Utanmalı mıyım yoksa utanmalı mıyım bilmiyorum. Sanırım ikisinin karışımını hissediyorum. "Ama ne kadar kötüsün?" Kafamı sallayarak mırıldanıyorum.

Dilini tıklatır. "Her birinin bir bedeli vardır, Robyn. Senin ne?"

"Benim adım Ruby, kahretsin!" diye bağırdım yumruklarımı sıkarak. "Benim bedelim şu andan itibaren yalnız kalmak. Sadece seninle görülmeyi göze alamam. "

Gözleri parlıyor. " Benimle görünmeyi göze alamaz mısın ?"

Sesindeki inançsızlık beni kızdırmalı ama ben sadece ona acıyorum. Belki.

"Benimle kantinde konuşman yeterliydi. Dünyanızın bir parçası olmak istemiyorum. "

"Benim dünyam," diye kuru bir şekilde tekrarladı.

"Ama evet, partiler, uyuşturucular ve diğer her şey. Bununla bir ilgim olsun istemiyorum. "

Birden koridorda ayak sesleri duyulur. Kalbim duruyor ve sonra aniden hızlanıyor. James'i odaya girmesi için zorladım ve ardından kapıyı arkamdan kapattım. Dinliyorum, nefesimi tutuyorum ve içtenlikle, dışarıdan geçenlerin bu odaya girmesine gerek olmadığını umuyorum.

Lütfen hayır, lütfen hayır, lütfen hayır.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve gözlerimi kısıyorum. Kapının önünde dururlar. Sonra devam ederler ve bir süre sonra tamamen kaybolurlar. Rahat bir nefes alıyorum.

"Gerçekten ciddisin." James'in sesi de bakışları gibi duygusuzdu.

"Aynen öyle. Lütfen gömleğinin düğmelerini ilikle."

Beni gözden kaybetmeden yavaşça memnun ediyor. Sanki bir kaçamak arıyormuş gibi, bırakmış olabilir. Ama sonunda bulamıyor. "Tamam o zaman."

Göğüsteki gerginlik aniden kaybolur. "İyi. Harika. Eve gitmem gerek, ailem beni bekliyor." Baş parmağımla arkamı işaret ettim. Sessizliği karşısında, elimi beceriksizce selamlamak için kaldırdım. Sonra kapıya dönüyorum.

"Sana güvenmediğimi bil." Derin sesinin sesi kollarımda tüylerimi diken diken ediyor.

kolu indiriyorum. "Bu konuda, karşılıklı."

Soyunma odasındaki ATMOSFER gergin, hava vücudumuzdan akan adrenalin dolu. Antrenörün konuşmasına kadar, nihayet sahaya girmeden önceki dakikalar hem en kötü hem de en iyisidir. Bu dakikalarda her şey mümkün görünüyor: zafer ya da yenilgi, gurur ve aşağılanma, muzaffer sevinç ve tarif edilemez umutsuzluk. Takım ruhunun daha yüksek, motivasyonun daha yüksek olduğu bir an yok.

Dışarıdan takım arkadaşlarımızın ve rakip taraftarların tezahüratları geliyor. Beş yıl öncesine kadar Maxton Hall'da kimsenin lakrosla ilgilenmemiş olması inanılmaz. O zamanlar kaybedenlerin sporu olarak görülüyordu: Ragbi veya futbolda ikna etmeyen her kimse lakros takımına sıkıştı ve sonuç olarak takım bir felaketti. Yüzlerinde sivilceler, çok uzun ve hantal kolları ve bacakları olan, tam ergenlik çağındaki uzun boylu erkeklerden oluşan alacalı bir sürü.

Takıma katılmanın eğlenceli olacağını düşündüm. Her şeyden önce, babamı çileden çıkarmayı umuyordum. Gerçekten tutkulu olmayı hiç beklemiyordum. Ne de birkaç hafta içinde takımı dönüştürme hırsı vardı. Arkadaşlarımı değiştirmeye ikna ettim, bize daha iyi bir koç bulamazsa rektör Lexington'ı ailemin öfkesiyle tehdit ettim ve en iyi stilistlerimizden birine yeni bir kit yaptırdım.

Hayatımda ilk defa bir şeye karşı gerçek bir tutku hissediyordum. Ve buna değerdi. Çünkü bugün, beş yıl sonra, haftada birkaç kez uzun antrenmanlardan sonra, kan, ter, gözyaşı, kırık ve üç şampiyonluğun ardından okulun amiral gemisi biziz.

Hepimiz bulunduğumuz yere gelmek için kışımızı çalıştık. Ve ne zaman maç öncesi takım arkadaşlarımın kararlı yüzlerini görünce kendimi gururla dolduruyorum.

Şimdiki gibi.

Ancak bugün, gururla karıştırılan başka bir duygu daha var. Karanlık ve acı verici ve bunca yıldır ilk defa koruyucuları giymemi zorlaştırıyor.

Okulun son sınıfının ilk oyunu olacak.

Bu sezon bitince benim için de bitecek. Lakros, durduramadığım yavaş, korkutucu bir geri sayımın parçası olacak. Ne kadar yapmaya çalışsam da.

"Her şey yolunda?" diye sordu Wren, beni iterek.

Bu düşünceyi tüm gücümle kovuyorum. Henüz zamanı değil, önümde istediğim gibi yapabileceğim koca bir yıl var. Yarı zorlama bir gülümsemeyle ona döndüm. "O Eastview bokuna göstereceğiz."

"McCormack benim," Alistair hemen araya girdi, sanki sadece şifremi bekliyormuş gibi. "Onunla hâlâ yarım kalan bir işim var."

"Alistair," diye uyardı Kesh solumda. Bir yıl önce kırdığı burun köprüsünü parmaklarıyla ovuyor. "Unut gitsin." Ses tonu ve Alistair'e verdiği anlamlı bakış, bu konuyu daha önce konuştuklarına dair hiçbir şüphe bırakmıyor.

"Hayır," Alistair sadece karşılık veriyor.

Maalesef aynı adımı paylaştığım McCormack, son maçta kaskını çıkardıktan hemen sonra kasten Kesh'in yüzüne atel ile vurdu. Arkadaşımı yerde görünce yaşadığım şoku hala hatırlıyorum. Burnundan kan fışkırıyor ve gömleğine damlıyor. Önümüzde bilinçsiz olduğu dakikalar.

McCormack bundan sonraki üç maçta diskalifiye edildi, ancak Kesh'in deforme olmuş yüzünün düşüncesi bile beni öfkeden deliye çevirmeye yetiyor; kararlı bir ifadeyle kendisine bakmaya devam eden Alistair üzerinde de aynı etkiyi yaratmış olmalı.

"Saçmalama," diyor Kesh, mavi gömleğini giyerek. Daha sonra saçlarını alçak, dağınık bir at kuyruğu yapıyor ve sonunda dolabın kapısını kapatıyor.

"Onu tanıyorsun," diye mırıldandı Wren, çarpık bir gülümsemeyle dolaba doğru eğilerek.

"Sezonun geri kalanında yasaklı olmam umurumda değil. McCormack bunun bedelini ödemek zorunda. Alistair, Kesh'in sırtını sıvazlıyor. "Seni ve onurunu bu kadar önemsemişime sevinmelisin."

Elini çekmeden Kesh onu alır ve sıkıca tutar. Başını ona çevirip "Ciddiyim."

Alistair'in kehribar rengi gözleri iki yarıktır. "Ben de."

Bir an çok uzun süre bakarlar ve zaten yüklü olan atmosfer daha da gerginleşir. Harekete geçme zamanı. Onlara bir arkadaş olarak değil, bir kaptan olarak hitap ettiğimi açıkça ortaya koyan bir ses tonuyla, "Enerjini oyuna saklasan iyi olur," diyorum. İki çift kızgın göz bana dönüyor ama onlar bir cevap veremediği için ellerimi çırpıyorum.

Takım anında soyunma odasının ortasında toplanır. Hareket ettikçe 17 numaralı gömleği giyiyorum. Kumaşı tanıdık, benden bir parça gibi. Bu karanlık duygu yeniden yüzeye çıkmaya çalışıyor ama tüm gücümle onu itip soyunma odasından çıkıp bizi karşılamaya gelen koç Freeman'a odaklandım. O, koşu veya atletizm için daha uygun bir yapıya sahip, uzun boylu, kambur bir adam.

Giderek kelleşen kafasına mavi şapkasını takıyor, siperliği düzeltiyor ve sonra benim ve kaptan ve kaptan yardımcısı Cyril'in omuzlarına dolanıyor.

Bir bir bize bakıyor. "Bazılarınız için bu ilk sezon, diğerleri için son. Hedefimiz şampiyonluğu kazanmak" diyor dişlerini sıkarak. "Başka bir şey kabul edilemez. Bu yüzden cebinize koyduğunuzdan emin olun. "

Freeman çok konuşan biri değil, ama buna mecbur da değil. Bu birkaç cümle, sevinç ve coşku çılgınlıklarını serbest bırakmak için yeterlidir.

"Maxton Hall'un gördüğü en iyi sezon olmalı," diye ekledim, sesim ondan biraz daha yüksekti. "Temizlemek?"

Çocuklar tekrar tezahürat yapar, ancak Cyril hala ikna olmamıştır. Bir elini kulağına götürür. "Temizlemek?"

Bu sefer cevap o kadar rahatsız edici ki kulaklarım olması gerektiği gibi çınlıyor.

Kaskları takıp atelleri alıyoruz. Soyunma odasından kampa giden yol dalış gibi, dışarıdan gelen sesler suyun basıncından kulaklarım eziliyormuş gibi boğuk geliyor. Istakayı daha sıkı sıkıyorum ve takımımı sahaya yönlendiriyorum.

Tribünler dolu. Biz dışarı çıktığımızda taraftarlar bağırıyor, ponpon kızlar dans ediyor. Hoparlörlerden gelen müzik ayaklarımın altındaki zemini titretiyor. Temiz hava ciğerlerime giriyor ve haftalardır sahip olduğumdan daha canlı hissediyorum.

Yedekler ve teknik direktör kenarda otururken, biz ortaya çıkıyoruz ve eşit derecede motive olmuş görünen rakip takımın önünde taraf tutuyoruz.

"İyi bir eşleşme olacak," diye mırıldandı Cyril yanımda, düşüncelerimi dile getirerek.

Hakemin düdüğünü beklerken tribüne bakıyorum. Buradan, her zaman olduğu gibi, arkadaşlarıyla yüksekte oturan ve bütün bu gösterinin onu ilgilendirmiyormuş gibi yapan Lydia dışında kimseyi tanımıyorum. Kenarlara bakıyorum, diğer takımın yedeklerini, ardından Freeman'ı selamlamak için ona yaklaşan koçlarını gözlemliyorum.

Kahverengi bir kafa dikkatimi çekiyor. İki antrenöre bir kız katıldı. Onlarla birkaç kelime alışverişinde bulunuyor, sonra elinde tuttuğu bir şeyi işaret ediyor. Rüzgar saçlarını yüzünden uzağa savurduğunda onu tanıyorum.

Sadece seninle görülmeyi göze alamam.

Sözlerinin hatırası mideye bir yumruk gibidir. Hiç kimse bana böyle bir şey söylememiştir.

Bunun tersi genellikle doğrudur. İnsanlar ne pahasına olursa olsun benimle görülmek istiyor . Bu okula girdiğim andan itibaren sınıf arkadaşlarım kaburgalarımaya yapıştı ve dikkatimi çekmeye çalıştı. Kendine Beaufort dediğinde böyle oluyor. Ailem yüz elli yıl önce klasik erkek tarzını yaratıp milyarder imparatorluğuna dönüştürdüğü için bu ülkede adımızı bilmeyen yoktur. "Beaufort" zenginlik ile eş anlamlıdır. Etkisi. Güç. Ve Maxton Hall'da tüm bunları - ya da en azından çok küçük bir kısmını - sadece bana bal ve pohpohlayarak ulaşabileceklerine inanan çok sayıda insan var.

Partiyle geçen bir geceden sonra, birinin elime kaç kez erkek kıyafeti çizimleri koyduğunu unuttum. Biri benimle kaç kez bahaneyle konuştu, sadece konuşma sırasında ailemin bağlantılarını sormak için. Basına ben ve Lydia

hakkında bilgi vermek için kaç kez arkadaş çevreme katılmaya çalıştı. Wren'in iki yıl önce çektiği, kokain çektiğim on altıncı doğum günü fotoğrafı, pek çok örnekten sadece biri. Lydia'nın yaşadığı her şeyden bahsetmiyorum bile.

Bunun için arkadaşlarımı özenle seçtim. Wren, Alistair, Cyril ve Kesh paramla ilgilenmiyorlar - zaten fazlasıyla sahipler. Alistair ve Cyril eski İngiliz aristokrasisine aittir, Wren'in babası çantayla hayal edilemez bir servet biriktirmiştir ve Kesh'inki başarılı bir film yapımcısıdır.

Bütün insanlar dikkatimizi istiyor .

Herkes hariç...

Ruby'de oyalandım. Siyah saçları güneşte parlıyor ve rüzgarla dalgalanıyor. Eliyle kaküllerini düzeltmeye çalışıyor ama bu mantıklı değil çünkü iki saniye içinde rüzgar onu tekrar savuracak. Onu daha önce Lydia'nın hikayesinde görmediğime eminim. Şimdi bunun nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum.

Sadece seninle görülmeyi göze alamam.

Onunla ilgili her şey, özellikle derin yeşil gözleri, güvensizlik uyandırıyor. Benimle olduğu gibi diğer insanlara da bakıp bakmadığını görmek için ona gitmek istiyorum: gözlerinde ateş ve aşağılama dolu.

Bu kız kardeşimi bir profesörle sevişirken yakaladı. Bombayı patlatmak için doğru anı bekliyorsa niyetinin ne olduğunu merak ediyorum. Bu, soyadımın gazetelerde ilk kez manşetlere çıkması olmayacaktı.

"Mortimer Beaufort ve 20 yaşındaki metresi."

"Cordelia Beaufort depresyonda."

"Kokain onu yok edecek mi?" James Beaufort bir uyuşturucu bağımlısı! "

Bir meslektaşımın bir akşam yemeğinden sonra, medya babamı bir ilişkiye mahkum etti, annemle babam arasındaki bir tartışma, annemin şiddetli depresyonunu ortaya çıkardı ve beni aşırı doz almaya tehlikeli derecede yakın ve tedaviye muhtaç bir bağımlı yaptı. Lydia ve Bay Sutton arasındaki ilişkiyi bilselerdi ne yazarlardı hayal bile edemiyorum.

Ruby'ye bakmaya devam ediyorum. Sırt çantasından bir kamera çıkarıyor ve tekrar el sıkışan iki koçun fotoğrafını çekiyor. İşareti o kadar sıkıyorum ki eldivenlerim gıcırıyor. Değerlendiremiyorum, doğru mu söylüyor, dış görünüşünün arkasında acımasız bir hesap mı var hiçbir fikrim yok.

Belki de ona daha fazla para teklif etmeliydim. Ya da başka bir şey istiyor ve benden talep etmek için doğru anı bekliyor.

Ailemin, özellikle de Lydia'nın kaderinin bu kızın elinde olmasını sevmiyorum.

Sadece seninle görülmeyi göze alamam.

Göreceğiz.

yakut

Artık hiçbir şey anlamıyorum.

Lakros hızlı tempolu bir spordur. Top bir istekadan diğerine geçiyor ve onu ne lensle ne de çıplak gözle takip edemiyorum. Lin olmadan bu sporu belgeleyemeyeceğimi başından beri bilmeliydim. Genellikle spor etkinlikleriyle ilgili makaleler paylaşıyoruz: biri oyunun ilerleyişiyle ilgilenir, diğeri fotoğraf çeker. Ama bugün Lin, annesi tarafından son dakikada Londra'ya çağrıldı ve komitede onun yerini alacak başka birini bulamadık.

Blogumuzda açık ara en çok tıklanan lakros takımı ile ilgili yazılar olduğu için randevuyu atlamak istemedik. Ancak sorun şu ki, "Maxton Hall vs Eastview: devler arasında bir düello" başlıklı bir konuşma yazabilmek için en azından sahada neler olduğunu bilmem gerekiyor. Ancak oyuncuların bağırışları, antrenörlerin küfürleri ve seyircilerin tezahüratları arasında, en göze çarpan anların en iyi fotoğraflarını çekmek gibi oyunun bireysel adımlarına konsantre olmak zor. Özellikle en az on yıllık bir kamera kullanmak zorunda olduğum için.

"Vay be!" Koç Freeman yanımda bağırıyor, o kadar yüksek sesle bağırıyor ki irkilmeme neden oluyor. Gözümü kameradan ayırıyorum ve ikinci Eastview hedefini kaçırdığımı fark ediyorum. Lahana. Lin beni öldürecek.

Koça utanarak yaklaşıyorum. Bir maçı canlı izlediğinizde bir eylemi gözden geçirmeniz mümkün değil ama belki o bana neler olduğunu açıklayabilir. Ama ağzını açmadan tekrar havlamaya başlar.

"Pat o topu, lanet olsun Ellington!"

Hemen oyuna döneceğim. Alistair Ellington rakibin yarısına doğru o kadar hızlı atılıyor ki onu fotoğraflamaya bile çalışmıyorum çünkü hareketi anlık olarak yakalayamayacağım. İki defans oyuncusu arasında ilerlemeye çalışır, ancak aniden üçüncüsü ortaya çıkar ve onu engeller. Ellington çok çevik ama takım arkadaşlarından daha küçük. Üç rakibe karşı şansı olmadığını ben bile fark ettim.

Savunuculardan biri onu şiddetle itiyor. Ellington direniyor, ancak çimlerin üzerinde iki adım geriledi.

"Uğramak!" koç yine ona bağırır.

Alistair diğ er oyuncuya karşı çıkmaya devam eder ve onların küfürleri kenarda kalır. Aniden Alistair'in zaten sert duruşu daha da sertleşiyor ve bir an için iki oyuncu pozlarında kristalleşmiş gibi görünüyor. Koç Freeman, muhtemelen başka bir talimat vermek için derin bir nefes alıyor, ancak Alistair ipucunu geri itiyor, ivme kazanıyor ve rakibe kanattan sert bir şekilde vuruyor.

Dehşet içinde nefesimi tutuyorum. Alistair, bu sefer acı içinde  ı lık atan ve dizlerinin üzerine düşen diğ er oyuncunun midesine ikinci bir darbe indirir. Arkadaşlarından biri kendini Alistair'in üzerine atar, yere serer ve yumruklamaya başlar. Alistair de ona istekayla vuruyor. Hakem düdüğünü çalıyor ama iki davalıyı ayırmak için birkaç oyuncu gerekiyor. James Beaufort'un derin sesini tanıyorum: Ellington'ı azarlıyor ve takım kaptanı olarak en azından onu boğmak istediğ ini hayal ediyorum.

Koç Freeman kesintisiz küfür etmeye devam ediyor. "Kutsal bok" ifadesi en hafif olanıdır, diğ erleri kesinlikle sans rlenmelidir. şapkasını çıkardı ve saçlarını o kadar hevesle taradı ki, birkaç tanesinin döküldüğünü görüyorum. Hakem Alistair'i ihraç ettikten hemen sonra.

Yanımıza geliyor, miğferini ve ağızlığ n  çıkarıp ikisini de öfkeyle yere fırlatıyor.

"Senin sorunun ne Ellington?" antrenörü hırlar.

Çapraz ateşe düşmemek için gizlice geri çekiliyorum.

"Bunu hak etti," diye yanıtlıyor Alistair. Sesi, sanki bir kavgaya karışmamış gibi mükemmel bir şekilde kontrol ediliyor.

"Altı..."

"Önümüzdeki üç maç için mi?" Alistair omuz silkiyor. "Takımın üstesinden gelebileceğini düşünüyorsan, devam et."

Ardından koçu rahat bir adımla geçiyor, ipucunu yere atıyor ve eldivenlerini çıkarıyor. Ona baktığımı fark ettiğinde donup kaldı.

"Birşeyler ister misin?" bana meydan okurcasına soruyor. başımı sallıyorum.

Neyse ki hakemin düdüğü beni ona cevap vermekten kurtardı. Aceleyle orijinal konumuma geri dönüyorum. Topun nerede olduğunu bulmam birkaç saniyemi alıyor: Wren Fitzgerald'ın isteka cebinde. Alistair kadar hızlı değil ama daha sağlam. Bir itişle Eastview oyuncusundan kurtulur, ancak kısa bir süre sonra top başka biri tarafından tutulur. Ancak Beaufort, pası atmaya çalıştığında topu alıyor ve topu kontrol ediyor.

Ağzımı sıkıntıyla büküyorum. Beaufort gerçekten çok iyi. Çok iyi. Çeviklik ve zarafetle hareket eder, adımlarını rakibinin adımlarına göre ayarlar ve birisi yoluna çıkmaya çalıştığında acımasızdır. Kaskının altında yüzünü göremiyorum ama sahada olmayı sevdiğine eminim. Oynadığı zaman, hayatı boyunca lakros ipucuyla etrafta koşmaktan başka bir şey yapmamış gibi görünüyor.

"Ne yapıyorsun?" Alistair'in sesi çok yakınımnda çınlıyor, bu beni ürkütüyor ve ayrıca bana burada bulunmamın gerçek nedenini hatırlatıyor. Defteri açmak için acele ediyorum.

Maxton Blog maçıyla ilgili bir makale yazıyorum ," diye yanıtladım ona bakmadan. "Topu Wren'den alan defans oyuncusunun adı ne?"

"Harrington," diye yanıtlıyor. Koç Freeman kötü sözler serisini fark ederken bakışlarını üzerimde hissediyorum. Görünüşe göre Beaufort ben not alırken topu kaybetmiş. Eastview tekrar ele geçirdi.

"Haydi Kesh," diye mırıldandı Alistair.

Eastview forvet oyuncusu topu yakalamak için havaya yarım metre sıçradı. Yere indiğinde iki küçük adım atıyor ve onu kuvvetli bir şekilde ileri atıyor. Her şey o kadar hızlı oluyor ki ilk başta gol atıp atmadığını anlayamıyorum. Ama sonra Keshav işareti havaya kaldırırken Maxton Hall taraftarlarının tribünlerdeki tezahüratlarını duydum. Alistair'in cesaretlendirmesi işe yaramış olmalı: savuşturmayı başardı.

Alistair, defterine not aldığımda, "Makalende iyi görünmeme izin ver" diyor: K ESHAV SON SANİYEYE GİDİYOR.

Şüpheli bir ifadeyle ona döndüm. Onu ilk defa bu kadar yakından görüyorum ve gözlerinin viski rengi olduğunu anlıyorum. "Başka bir oyuncuya sebepsiz yere vurdun. Sizce bunu olumlu terimlerle nasıl tanımlayabilirim? "

Bakışları Keshav'a dönerken yüzüne bir gölge yerleşiyor. "Nedensiz yaptığımı kim söyledi?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Buradan, yaptığınız şey hakkında pek endişelenmiş gibi görünmüyorsunuz."

Alistair şaşkınlıkla bana baktı. "McCormack'in bunu ödemesini sağlamak için aylardır bekliyorum. Ve beni ve arkadaşlarımı gücendirmek için ağzını açtığında sonunda resmi sebebi buldum. "

Sarı buklelerinden biri alnına düşüyor ve onu kenara itiyor. Sonra notlarıma baktı ve burnunu kırıstırdı.

"Yazdıklarını nasıl deşifre edeceksin?" Hiçbir şey okumuyorsun. "

İtiraz etmek isterdim ama o haklı. Normal şartlar altında yazım düzgündür ve eğer çabalarsam, hatta güzeldir. Ancak her şeyi belgeleme hızım nedeniyle bu bir rezalet haline geldi.

Alistair Ellington'ın yazdıklarım hakkında ne düşündüğü umurumda olmasa da, "Genellikle iki kişiyiz," diye katılıyorum. "Ve fotoğraf çekmek, oyunu takip etmek ve daha sonra tarif edebilmek için tüm eylemleri aynı anda yazmak o kadar kolay değil."

"Maçı çekmeyi neden düşünmedin?" O sorar. Gerçekten ilgili görünüyor ve benimle dalga geçmek için bir bahane arıyor gibi görünmüyor.

Ona yorum yapmadan kamerayı gösteriyorum.

Alistair burnunu kırıştırıyor. "Vintage şeyler. Ne zaman geri döndü? "

"Sanırım annem, ablam doğmadan önce satın almış."

"Peki kız kardeşin kaç yaşında? Beş mi?"

"On altı."

Alistair bir an şaşırır, sonra gülümser. Artık az önce başka bir oyuncuyu döven vahşi lakros oyuncusunun havasına sahip değil. Aksine, bir melek gibi görünüyor. Sarı buklelerle birlikte ona mutlak beyazlık izlenimi veren güzel ve düzenli yüz hatlarına sahiptir. Ama bunun bir illüzyon olduğunu biliyorum. Alistair, James Beaufort'un en yakın arkadaşlarından biri ve bu nedenle ben tam tersi samimiyim.

"Bir dakika," diyor, sonra dönüp soyunma odalarının kapısından geçerek gözden kayboluyor. Bana ne yapmak

istediğini sormadan önce, elinde siyah bir iPhone'la bana geri dön.

"Artık tüm oyunu çekmek için yeterli hafızam yok ama birkaç fotoğraf çekebilirim" diyor. Ekranın kilidini açın, kameraya erişin ve alanı çerçevelemek için telefonu çevirin. Hâlâ durduğumu fark edince tek kaşını kaldırdı. "Maçı izlemelisin, beni değil."

Karışıklık içinde gözlerimi kısıyorum. O kadar üzgünüm ki beni bir kez daha ona bakarken yakaladığı için utanmıyorum bile. "Bana yardım etmek ister misin?"

Omuz silkiyor. "Şimdilik, yapacak daha iyi bir şeyim yok."

"Bu gerçekten çok... nazık bir jest. Teşekkür ederim." Çok şüpheli görünmemeye çalışıyorum ama tam olarak yapamıyorum. Bu gerçeküstü bir durum. Bunun gerçekten Elaine Ellington'ın kardeşi olduğuna inanamıyorum. Bana asla yardım etmezdi. Aksine, yapardı. kamera için bana gül ve ertesi gün herkesin bunu bildiğinden emin ol.

Alistair'i bir süre gözümün ucuyla izliyorum ama görünüşe göre yeni görevini ciddiye alıyor. Fotoğraf üstüne fotoğraf çekin ve takıma tezahürat yapmak veya rakiplerinize küsmek için telefonunuzu bırakın.

Artık benim için çok daha kolay olan notlara odaklanıyorum. Koç Freeman bize katıldığında, Eastview forvet oyuncusuna yaptığı hakaretler için Alistair'i göndermek istediğini düşünüyorum. Bunun yerine yanımda duruyor ve kuralları açıklamaya ve bana bazı hareketlerin isimlerini göstermeye başlıyor.

Maçın son on dakikasında yağmur yağmaya başlıyor ama bu rahatsızlık tribünlerdeki tezahüratları veya sahadaki ivmeyi tam tersine azaltacak gibi değil. Maxton Hall, Cyril

Vega'nın Beaufort'taki asistinden sonra maçı kazandığında, taraftarlar çıldırmış gibi görünüyor. Antrenör, hayvan gibi bir kükreme çıkarır, sıkılmış yumruklara dönüşür ve kollarını onlara doğru sallar.

Defteri hızla kapatıp sırt çantama koydum. Sırılısıklam sırılısıklam ve kaküllerim alnıma yapışıyor. Düzeltmeye çalışmanın bir anlamı yok ve geri itmek istemiyorum çünkü babamın geniş alnını miras aldım.

Oyuncular birer birer sahayı terk eder ve Alistair ile el sıkışır; Yüzüne bile bakmadan soyunma odasına giden Kesh dışında herkes. Alistair'in yüzünde tanımlayamadığım bir duygu geçişi görüyorum. Bir an için gülümsemesi sönüyor, bakışları kararıyor, anlaşılmaz. Ama sonra gözlerini kırptıyor ve o an o kadar hızlı geçiyor ki, sanırım onu hayal ettim.

Alistair bir kez daha beni ona bakarken yakaladı. Kaşlarını kaldır.

"Tekrar teşekkürler," dedim ağzımı açamadan aceleyle. Arkadaşlarıyla birlikte olsam bile benim için iyi olur mu bilmiyorum ve öğrenmemeyi tercih ediyorum. "Fotoğraflar için."

"Unut gitsin." Cep telefonunu yazıp bana veriyor. Bir adres defteri penceresi açtığınızı görüyorum. "Bana numaranı ver de sana göndereyim."

Telefonu açtım ve numaramın son rakamını girmeden önce artık çok iyi tanıdığım bir ses duydum.

"Ne yapıyorsun?"

yukarı bakıyorum.

Önümde James Beaufort var. O da tamamen sırılısıklam: kumral saçları her zamankinden daha koyu ve alnına düşüyor, hatlarına daha da köşeli bir görünüm veriyor. Bir

elinde ıstakayı, diğesinde miğferi tutuyor ve suyun yüzünden ve omuzlarından damlayarak oyun sırasında gömleğine sıçrayan çamura karışmasını umursamıyor gibi görünüyor.

İstemiyorum ama ıslak vücudunu görünce şaşırdım. Bu görüntü bende güvensizlik ve düşmanlıkla ilgisi olmayan bir şeyi uyandırıyor. Bu, bilmediğim ama kesinlikle denemem gereken son kişinin James Beaufort olduğunu bildiğim bir duygu.

Bunun ne anlama gelebileceği düşüncesini bir kenara bırakıp kayıtsız görünmeye çalıştım.

Neyse ki soruyu cevaplayan Alistair'dir. " Maxton Blog için maç hakkında bir makale yazması gerekiyor ." Elimden cep telefonumu aldı, altına yazdığım numaraya ve isme baktı. Adımı önceden bildiğinden şüpheliyim. "Sana fotoğrafları sonra gönderirim, Ruby."

"Pekâlâ, teşekkürler," diye yanıtlıyorum, her ne kadar büyük ihtimalle olmayacağı gerçeğine kendimi zihinsel olarak hazırlamış olsam da. Son yarım saatte beni ne kadar şaşırtsa da o yine Alistair Ellington.

"Kesh'in ne kadar kızgın olduğunu göreceğim," diyor James'e.

"Gerçekten sinirli." James arkadaşına ve takım arkadaşına soğuk bir bakış attı. "Tıpkı benim gibi ve herkes gibi. Sana McCormack'tan uzak durmanı söylemiştim. "

"Ve seni dinlemedim." Alistair omuz silkiyor. "Sen de benim kaptanım olacaksın James, ama sen benim annem değilsin." James'in onun hakkında ne düşündüğünü hiç umursamıyor gibi görünüyor, ama omzuna kısaca dokunduğunda, bana özür dileyici bir jest gibi görünüyor. Sonra soyunma odasına gitmek için ayrılıyor.

James'in bakışları şimdi bana döndü. Hatta eskisinden daha soğuk. Bana mı yoksa Alistair'le olan kısa tartışmaya mı bağlı bilmiyorum, her halükarda buradan bir an önce ortadan kaybolmak istiyorum.

"Bu ne hikayesi?" bana sor.

Yağmur birdenbire bana daha da soğuk geldi.

"Neyi kastettiğini bilmiyorum," diye yanıtlıyorum, hissettiğimden daha cüretkar bir şekilde.

Gülmesi gereken kısa bir ünlem veriyor. Yoksa bir kükreme mi? pek emin değilim. Sadece pozunun sertleştiğini ve ifadesinin her zamankinden daha acımasız olduğunu anlıyorum.

"Arkadaşlarımdan uzak dur Ruby."

Cevap vermeye vakit bulamadan taraftarların tezahüratları arasında yanımdan geçiyor ve soyunma odasında gözden kayboluyor.

" BU ziyafet bir ölüm döşegidir." Wren matarasından bir yudum alıyor ve ardından aynı tiksinti ifadesiyle yanında korkuluğa yaslanan Cyril'e veriyor.

Altımızda Maxton Hall'un tipik Rönesans pencereleri, duvarlarında balıksırtı parke ve sıva ile geniş, gösterişli bir balo salonu olan Weston Hall var. Kampüsün geri kalanı gibi, bu ortam da en azından normal şartlar altında on beşinci yüzyıldan kalma izlenimi veriyor.

Bu gece, bir çocukların doğum günü partisinde olduğu izlenimi uyandırıyor. Dekorasyon uçarı, büfe, renkli kurdeleli küçük konserve kavanozlarında alkolsüz panç ve mezeler sunuyor. Müzik korkutucu. DJ'in platformunda ne yaptığını anlayamıyorum. Bir parça ile diğeri arasında geçiş yok, neredeyse herhangi bir Spotify çalma listesi almış ve rastgele çalmaya koymuş gibi görünüyor. Her an atmosferin daha da bozulmasını bekliyorum. Ayrıca, konukların gecenin kıyafet kurallarına çok net sahip oldukları söylenemez. Bazıları çok fazla giyinmiş, diğerleri çok sıradan.

Parti her bakımdan gerçek bir fiyasko. Görünen o ki birileri, geleneği çöpe atacak cesareti bulamadan Maxton Hall'a yeni bir soluk getirmeye çalışmış. Sonuç, konukların kafasını karıştıran ve herhangi bir ortamın oluşmasını engelleyen, gelişmişlik ve yeniliğin tuhaf bir karışımıdır.

"Hadi, o kadar da kötü değil," diye gözlemliyor Alistair, düşüncelerimi bölerek. Ellerini ceplerine sokar ve ayakları üzerinde ileri geri sallanır, bakışları birinin gerçekten hareket ettiği balkonun altındaki dans pistine sabitlenir.

"Bu partiyi seven tek kişi sensin," diye yanıtlıyor Kesh, gözlerini devirerek.

Alistair omuz silkiyor. "Komik buluyorum."

Kesh yüzünü buruşturuyor. şişeyi Cyril'den aldı ve dokunmadan bana verdi.

"Eğlenceli olacak, inan bana." Viskiden uzun bir yudum aldım ve boğazımdan aşağı inen yanığın tadına baktım.

Wren bana ve Alistair'e baktı. Sonra gözlerini kocaman açar. "Aklında bir şey mi var?"

Belli belirsiz omuz silkdim ama her zamanki gibi Alistair ifadesini kontrol edemiyor. Bir şeyler sakladığını anlamak için onu çok iyi tanımanıza gerek yok. Gözleri yaramaz bir şekilde parlıyor ve gerginliğı her şeyi ele veriyor.

"İnanmıyorum. Bir şey mi tasarladın, ona mı söyledin, bana değıl mi?" Wren kırgın bir tavırla önce Alistair'i sonra da beni işaret ediyor. "Sen benim en iyi arkadaşımışın. Bunu şahsıma ihanet olarak görüyorum."

kötülükle gülümsüyorum. "İhanet?"

Vurgulayarak başını salladı. "Büyük ihanet. Anaokulundan beri bizi birbirimize bağlayan kutsal kardeşliğı bozdun."

"Ne saçmalığı."

Cevabımla omzuna bir yumruk yedim.

Alistair, Wren'in yanağını çimdikleyerek, "Bunu şöyle düşün, Wren: harika bir sürprizin olacak," diye gözlemliyor.

Yüzünü buruşturarak yapmasına izin veriyor. "Umarım senin için buna değıer."

Zaten mırıldanarak konuşuyor ve biz sadece şişenin üçüncü turundayız. Ama Wren istediğinde, yine de ona iletiyorum. Aslında burada kristal bardaktan değıl de gizlice pahalı Bowmore içmek zorunda kalmak utanç verici, ancak

Maxton Hall partilerinde alkollü içecekler ebeveynler veya mezunlar için ayrılmıştır. Öğrencilerin bara yaklaşmaları bile kesinlikle yasaktır. Ancak bu, başımıza iyi vakit geçirmemizi hiçbir zaman engellemedi ve çoğu profesör içtiğimizi anlayınca gözlerini kaçırdı. Şu ana kadar aldığımız en kötü ceza bir geri çağırma oldu.

Ailem her yıl o kadar çok ödüyor ki, okul cömert olmaktan kendini alıkoyamıyor. Bize ya da arkadaşlarımıza fazla yüklenmeyi göze alamaz.

"Lidya nereye gitti?" Cyril'e sorar. Sıradan bir ton kullanmaya çalışın ama kimse buna inanmıyor. Cyril yıllardır kız kardeşime aşık. Ve birkaç yıl önce bir ilişki yaşadıktan sonra işler daha da kötüye gitti. Sadece eğlenmek isteyen Lydia, Cyril'in ona deliler gibi aşık olduğunu ve bunun onun kalbini kırdığını fark etmeden birkaç hafta sonra bitirdi.

Bazen bunun için gerçekten üzülüyorum. Özellikle iki yıldan fazla bir süredir hiçbir kızla birlikte olmadığını ve sessizce acı çekmeye devam ettiğini düşündüğümde.

"Sence de zamanı gelmedi mi... Bilmiyorum... İleriye bakmak mı?" Alistair ona sorar.

Cyril buz gibi gözleriyle ona baktı.

"Lydia bir arkadaşına gitti, sanırım daha sonra gelecek," diye yanıtladım durum daha kızışmadan. Konuyu uzaktan da olsa ele aldığımızda, Cyril onu ciddi şekilde gücendirmişiz gibi tepki veriyor.

Kız kardeşimin o profesör silüetiyle ilişkisi olduğunu hiçbir şekilde öğrenmemelisin.

Bu da bana Bay Sutton'la acilen birkaç şey söylemem gerektiğini hatırlattı. O pislik ellerini Lydia'dan uzak tutmalı

yoksa Maxton Hall'daki zamanını tekrar cehenneme çevireceğim.

Bunu daha önce yapmamış olmak beni rahatsız ediyor ama en büyük öncelik Ruby'nin çenesini kapalı tutmasını sağlamaktı. Özellikle de o kız beni şüphelendiren bir şeye sahip olmaya devam ederken.

Birkaç gün önce Lydia ile felsefe dersine giderken onunla koridorda karşılaştım. Ablam gözlerini yerde tutarken onları Ruby'ye kaldırdım. Gözlerimiz buluştu ama bir saniye sonra sanki içimi görmüş gibi oldu. Ben de tam tersini yaptım ve başımı geri çevirmek zorunda kalana kadar ona bakmaya devam ettim. Gururlu tavrına hayran kaldım. Bir koluyla bağlayıcıyı sımsıkı tutma şekli, sert adımları, çenesi yukarıda. Bir savaşa hazır görünüyordu.

İçgüdüsel olarak odanın içinde onu arıyorum. Algılayıcılarım bir nedenden dolayı ona ayarlanmış olmalı, çünkü yüzden fazla kişiden oluşan bir kalabalığın içinde onu bulmak sadece saniyeler alıyor. İki elimle korkuluğa yaslandım ve öne doğru eğildim.

Ruby büfenin kenarında ve çılgınca bir klasöre bir şeyler not ediyor. Gözlerini kaldırır, etrafına bakar ve yeniden yazmaya başlar. Sonra aniden döner ve arkasında DJ'in bulunduğu stereo sistemine yönelir. Onunla birkaç kelime değiş tokuş edin ve notlarını gösterin.

Kafamda bir şey tıklıyor.

Küfür.

Organizasyon komitesinin bir parçası olmalı.

dudaklarımı takip ediyorum. Eğlence.

Ruby, başını sallayan DJ'e hâlâ bir şeyler söylüyor. Sonra dans pistine geri döner ve büfedeki yerini biraz kenarda

tutar. Koyu yeşil elbisenin yakasına uzandı ve bir şey çıkardı. Bir cep telefonu. Bir şeyler yazıyor, sonra geri koyuyor. Aynı anda takım elbiseli ve kravatlı bir adamın ona doğru yaklaştığını görüyorum.

Onu tanıdığımda korkuluğu daha sıkı tutuyorum.

Graham Sutton.

Kız kardeşime çok yaklaşan birine karşı ihtiyatlı olmama rağmen, Sutton'ın durumunda tüm alarm zilleri çalıyor. Özellikle şimdi onu Ruby ile konuşurken görüyorum. Bakışlarından kaçınıyor ama özellikle üzgün görünmüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve onların söylediklerini dinleyebileceğim büfenin altında değil de burada olduğum için sessizce kendime lanet ediyorum. Belki de partiyle ilgili tamamen banal bir şeydir. Ya da onun yerine kız kardeşimden bahsediyorlar.

Ya anlaşılırlarsa? Ya Sutton, Ruby ile bir anlaşma yaptıysa? Henüz düşünmemiştim ve Lydia'nın da dikkate aldığından şüpheliyim. Profesörle neden uğraştığını bana açıklamadı ama onu, adamın sadece anlık bir heyecan yaşamamanın bir yolu olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum.

Kız kardeşimi korumak için önlenemez bir ihtiyaç hissediyorum, içimde ateşleniyor. Elimi otomatik olarak ceketimin iç cebine sokup telefonumu çıkardım. Baş parmağımla kilidi açıyorum, ardından kamerayı etkinleştiriyorum.

Ruby ve Bay Sutton'ın bulunduğu köşe gölgede. Elini omzuna koydu ve yüzünü onunkine çok yakın tutarak onunla konuşuyor. Ancak daha sonra Ruby'nin klasörünün aralarında olduğunu ve ona birlikte danıştıklarını fark ederiz. Görünüşe göre partinin kendisinden bahsediyorlar.

Canlı olarak görülen kesinlikle zararsız bir sahne. Ancak cep telefonu ekranımda, doğru açı ve doğru düzeltme ile tamamen farklı bir durum gibi görünebilir. Arka arkaya birden fazla fotoğraf çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Alistair arkamdan soruyor. Sonra omzumun üzerinden cep telefonuna baktı.

"Arkamdayım," diye yanıtlıyorum.

Kaşlarını çattı. "Ona karşı neyin var?"

Derin bir nefes alıyorum. Beyni tamamen kapatmak için Bowmore'dan bir yudum daha almak istiyorum. Günlerdir yapamıyorum.

"Görmemesi gereken bir şey gördü."

Alistair bir an düşünceli düşünceli bana baktı, sonra başını salladı. "Kabul etmek."

"Gidip birine söylerse, Lydia'nın başı belaya girer."

Alistair, hâlâ Bay Sutton ile konuşan Ruby'ye bakar. "Anladım."

Son bir fotoğraf çekip telefonu ceketimin iç cebine geri koydum. Sonra bakışlarımı salonun girişine çevirdim. "Misafirlerim geldi."

Alistair'in yüzünü bir gülümseme aydınlattı. "Hadi gidelim."

yakut

Parti çok başarılı. Saat on birde, Maxton Hall, içki içen, yemek yiyen, sohbet eden veya dans eden konuklarla dolup taşıyor. Şu ana kadar büyük bir sorun olmadı ve rektör Lexington az önce gecenin başarısı için bizi tebrik etti. İçim rahatlıyor ve bir an için yola çıkıp biraz akışına bırakma fikrini değerlendiriyorum. Ama gecenin geri kalanında Doug

ve Camille'i işten çıkardım ve bazılarımız kimsenin bardağa içki dökmeyi düşünmediğinden emin olmak için büfeye göz kulak olmak zorunda.

İlk iki saat boyunca parkur tamamen boştu ve oldukça endişeliydim. Ancak organizasyon komitesinde benimle birlikte olan ve müzikten sorumlu olan Kieran, bunun oldukça normal olduğunu söyledi. Ve haklıydı. Yarım saattir konuklar listelerden benim şahsen sevmediğim ama çok popüler görünen en farklı remixlerle dans ediyor.

etrafa bakıyorum. Pek çok yüz bana tanıdık gelmiyor ama bu da normal. Partinin amacı eski öğrencileri bir araya getirmek, sponsor bulmak ve geleceğin öğrencilerinin velilerine kendilerini tanıtmaktır. Şansölye Lexington, iki yıl önce organizasyon komitesinde olmayı ilk istediğimde bana bunu söylemişti. Maxton Hall'daki partiler, biz öğrencilere güzel bir akşam yaşatmak için sadece ikinci sırada yer alıyor.

Aniden ışık söner. Ve ayrıca müzik.

Bir an şoktan donakaldım, sonra sutyenime uzandım ve cep telefonumu çıkardım. "Lanet olsun, kahretsin, kahretsin," diye mırıldandım el fenerini yakmaya çalışırken.

Odada sinirli bir mırıltı yükseliyor ve kafamda bir yankı gibi yankılanıyor. Bu parti sorunsuz devam etmeli. Hiçbir aksama olmamalıdır. Bir acil durum jeneratörü düşünmedik: Lin ve ben cevap vermek için çağrılacağız ve görünüşe göre Bay Lexington'ın planlama ve organizasyon ve okula verdiğimiz imajın zedelenmesiyle ilgili hayal kırıklığına uğramış tiradını duyar gibiyim.

Büfeye doğru yol alıyorum. Lin'i şimdi aramak saçma olurdu, hademe Jones'a ulaşmam, onunla kilere gitmem ve kontrol etmem gerekiyor ...

Işık geri geliyor. Rahat bir nefes aldım ve çılgınca atan kalbime elimi koydum. Ama arkamı dönüp DJ platformunda James Beaufort'u gördüğümde kalbim dizlerimin üstüne kayar.

DJ ile konuşuyor ve eline bir şey koyuyor. Muhtemelen para. dişlerimi gıcırdatıyorum. Derhal müdahale edemeyecek kadar uzaktayım. Dans pistine doğru bakıyorum. Bazı konuklar, muhtemelen müziğe ne olduğunu merak ederek, oraya buraya meraklı bakışlar attılar. Diğerleri büfeye veya bara yönelir.

Oradaki bazı insanların Maxton Hall çevresine ait olmadığını fark ettiğimde çok geçti.

«Arkadaşlar» DJ'in sesini duyurur, «Daha yeni öğrendim ki bu gece sizin için özel bir sürpriz var. Hazır mısınız?" Midem takla attı. Önümde, yolun diğer tarafında Lin ve Kieran'ı görüyorum, yüzleri balmumu olan iki taşlaşmış heykel. "İyi eğlenceler!"

Oda loş olana kadar ışıklar kısılır. Müzik yeniden başladığında orada bulunanlar arasında şaşkınlık dolu bir vızılta dolaşıyor. Parça, kristal avizelerin titreşmesini sağlayan yavaş bir ritim ve derin basa sahiptir. Piste doğru bakıyorum. Küçük bir erkek ve kadın grubu, açık saçık hareketlerle dans etmeye başlar. Aniden odadaki atmosfer, birkaç dakika öncesine kadar tamamen farklıdır. Artık bestelenmiş ve rafine değil, kirli ve kinayeli. Biri koluma dokunduğunda ona dört tane söylemek için Beaufort'a doğru yürüyorum.

"Sen Ruby Bell misin?" bir adam yanıma gelmemi istiyor. Dikkatim dağılmış bir şekilde başımı salladım. Koridorun

diğer ucunda genç kadınlardan biri Bay Sutton ve Bay Cabot'u alıp pistin ortasına kadar götürüyor.

"Bu, arkadaşın James Beaufort'tan bir hediye," diye devam etti, dizlerimin arkasına bir sandalye vurarak ve beni oturur pozisyona getirdi. Anlamadan bakıyorum.

Yirmili yaşlarında, jöle toplanmış sarı saçları ve mavi gözleri var. Önümde poz veriyor... ve dans etmeye başlıyor. Ağzım kurur. Beynim bekleme modunda. Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum. Öyle ama. Adam yavaşça ceketini çıkarıyor, sonra siyah papyonu gevşetmeye başlıyor. Çıkarıp arkasına attığında, bazı kadınlar coşkuyla tezahürat yapıyor. Sonra jartiyerlerle oynamaya başlıyor, bir tanesini omzuna atıyor ve bana göz kırparak gülümsüyor. İkinci askıyı çıkarır, zarif bir şekilde çevirir ve meydan okurcasına göğsüne vurur. Sonra bana doğru eğiliyor ve kalçalarını müziğin yavaş ritmine göre sallıyor.

"Bana yardım etmeyecek misin, Ruby?" diye fısıldıyor, sonra şaşırtıcı bir şekilde sıcak olan elimi avucunun içine alıyor ve askısına götürüyor.

"Haydi, soyun onu!" birisi bağırır.

Bu beni felçten kurtarıyor.

Yukarı fırladı. Adam geri atlıyor. Bir an için ürkmüş görünüyor, ama sonra anlamlı gülümseme dudaklarına geri dönüyor. Askılarını kendi başına çıkarıyor ve hiçbir şey olmamış gibi gösterisine devam ediyor.

Onun arkasından dans pistinin ortasına baktığımda kalbim duruyor. Sadece simli tanga ve dantel sutyen giymiş iki genç adam Bay Cabot'un önünde dans ediyor.

Er ya da geç ter içinde uyanacağım kötü bir rüya olabilir. Ama Alistair Ellington'ı kucağında oturan bir adamın

pantolon askısını çıkardığını ve ardından gömleğinin düğmelerini açmak için yardım aldığını gördüğümde, artık kendimi kandıramıyorum. Gerçek bu.

Öfkeyle arkamı dönüyorum. hemen görüyorum. James Beaufort odanın bir köşesinde gösterinin tadını çıkarıyor. Elinde bir bardak kehribar sıvısı tutuyor ve ifadesi neredeyse mutlu. Biraz sonra gözlerimiz buluşuyor. Gülümseyerek kadehini kaldırıyor ve sağlığıma kadeh kaldırıyor. Beynin rasyonel kısmı, bu çılgınlığın bir an önce bitmesi için bana Lin'i bulmamı ve sonra birlikte profesörlere gitmemi tavsiye ediyor. Mantıksız taraf, James'e acı çektirmek için kötü bir şey yapmak istiyor. İkincisi en güçlü kısım olmasına rağmen, sakın kalıp arkamı dönüyorum.

James Beaufort'a daha sonra da acı çektirebilirim. Ve ben zaten nasıl olduğunu biliyorum.

James

Pazartesi sabahı partiden başka bir şey hakkında konuşmuyoruz. Okulumuzun çevrimiçi forumu, herkesin fotoğraf ve videolarını yüklemek ve paylaşmak istediği için hafta sonu patlama tehlikesiyle karşı karşıya kaldıktan sonra, bugün sınıf arkadaşlarımız bizi alkışladı ve başarılı bir akşam için bize teşekkür etti. Sürpriz sadece gazetemizin ön sayfasında yer almakla kalmadı, İngiltere'deki diğer okullara da ulaştı.

Annem ve babam, bütün olayla hiçbir ilgim olmadığı konusunda onları temin ettiğimde doğal olarak tek bir kelimeye bile inanmadılar, ama sonunda Lydia'nın partiye gelmemesine daha çok kızdılar.

Hepsi bir arada tam bir başarıydı.

En azından koridorlardaki hoparlörler tüm okula anons yapana kadar.

" James Beaufort'un derhal Lexington Şansölyesi'nin ofisine gitmesi gerekiyor. "

Tahmin etmiştim. Lexington, Boyd Hall'da dersler başlamadan önce her Pazartesi sabahı düzenlenen toplantıda şimdiden hayal kırıklığını dile getirdi ve tüm öğrencileri ciddi bir şekilde Maxton Hall Davranış Kurallarını hatırlamaya çağırdı. Hep aynı hikaye: Bir şey yaparız, tüm okula ne kadar üzgün olduğunu söyler, sonra bizi tekrar aramak için ofisine çağırır ve beş dakika sonra bizi kovar.

Wren kolunu omzuma koyarak, Bakalım her zamanki gibi aynı konuşmayı yapacak mı, dedi. Bana kısaca sarılıyor. "Korkma."

"Bunu asla yapmam," diye yanıtladım, sonra onu ve diğerlerini selamladım ve sekreterinin sessizce beni kapıyı gösterdiği rektörün ofisine doğru cesurca yürüdüm.

Tereddüt etmeden iki kez vuruyorum.

"Hadi."

İçeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Arkamı döndüğümde hayretler içinde kalıyorum. Dekan'ın masasının yanında Koç Freeman var ve tam önünde oturuyor... Ruby. İleriye bakmak için geri dönmeden önce omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attı.

"Benimle konuşmak mı istedin?" Soruyorum. Oradaki seyirciler beni biraz şaşırttı.

Lexington beni masasının önündeki Ruby'nin yanındaki boş koltuğa işaret ediyor. "Lütfen otur." Sesi her zamankinden farklı. Sanki mesele onun için bir sıkıntıymış gibi ve daha önemli şeylerle ilgilenmeye geri dönmek için bir an önce bitirmek istiyormuş gibi, benimle konuşurken genellikle sıkıntı ve sıkıntı karışımı kullanıyor. Bu sefer sesi ürkütücü bir şekilde sakindi. Yüzündeki kırıksıklıklar da normalden daha derin görünüyor. Belli ki bir konuşma için iyi bir gün seçmemişim.

Masasının önündeki koltuğa çöküyorum.

"Geçen Cumartesi günü partimiz vesilesiyle bazılarını getirenin sen olduğun doğru..." Boğazını temizledi. Belli ki bu durum için doğru kelimeleri araması gerekiyor. "... ortalığı karıştıran eğlenceler mi?"

"Eğlenceciler" kelimesine neredeyse bir kahkaha atmayı özlüyorum.

"Bu, 'eğlenceciler' derken ne demek istediğinize bağlı, efendim," diye karşılık verdim yavaşça. "Yemin ederim, DJ ile kesinlikle hiçbir ilgim yok."

Lexington başını salladı ve çelik gibi gri gözleriyle bana baktı. Esprili olduğunuzu düşünüyor musunuz, Bay Beaufort?

Kararsızca omuz silkiyorum. "Belirli günler, evet efendim."

Ruby öfkeyle nefesini çekti. Ona döndüm ama hemen bakışlarını kaçırdı.

Dean Lexington, koyu maun masasının üzerine eğiliyor. Pencereden giren ışık yüzünü ancak yarısı aydınlatır. Burada hüküm süren sessizlik birdenbire bana neredeyse hayalet gibi geldi.

"Söyle bana Bay Beaufort, bu olayın kolejimizin itibarı üzerinde ne gibi bir etkisi olacağını düşünüyorsunuz?"

Bir an için düşünüyorum. "Bence böyle bir şey imajımıza yardımcı olabilir. Burada her şey her zaman çok katıdır ve arada sırada atmosferi biraz gevşetmekten zarar gelmez."

Ruby, "Tüm tekerlekler yerinde değil," diye tısladı.

"Bayan Bell!" Bay Lexington kükrer. "Sıra sende değil."

Ruby soluk. Dudaklarını büzdü ve bacaklarındaki yeşil sırt çantasına baktı. O kadar yıpranmış ki parçalanacakmış gibi görünüyor.

"Bay. Beaufort, yaptığın şey tüm sınırları aştı. Maxton Hall'da bu tür olaylara müsamaha gösteremem."

... Bu yüzden seni geri aramak zorundayım. Böyle bir davranışı tekrar ederse, sonuçları olacaktır.

Lexington'ın konuşmasını ezbere biliyorum. Onunla birlikte okumak ve tepkisini görmek istiyorum.

"Artık bir yetişkinsin ve bu senin okuldaki son senen. Sorumluluk almak için karar vermesi ve eylemlerinin sonuçları olduğunu anlaması gerekiyor, "diye devam ediyor Lexington.

Ah. Bu kısım yeni.

"Eğitim yılının ilk etkinliğini mahvettiğin için, şu andan itibaren dönem sonuna kadar okulun organizasyon komitesinin çalışmalarına katılmanı uygun buluyorum. Diyelim ki Bayan Bell'in gözetiminde sosyal açıdan faydalı bir iş olacak. "

Bir dakikalık sessizlik. Ve daha sonra...

"Şey?" Ruby ve ben koro halinde bağıırıyoruz.

Bir an sonra şok içinde birbirimize bakıyoruz.

"Bu söz konusu olamaz," diye itiraz ettim, Ruby mırıldanırken, "Efendim, bilmiyorum..."

Lexington elini kaldırıyor ve bizi sessizliğe götürüyor. Çerçevesiz gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor ve gözleri benimkilere bakıyor gibi.

"Bay. Beaufort, beş yıldır bu okuldasın. Bunca zaman içinde kendine en uygunsuz özgürlükleri verdi », diye başlıyor. "Ve hiçbir zaman bunun bedelini ödemedi. Bahçede bir araba yarışı düzenlediğinde gözümü kapattım. O ve arkadaşları kurucu heykeli amigo kız takım elbise ve perukla süslemenin eğlenceli olduğunu düşündüklerinde gitmesine izin verdim. Ya da benim ve diğer profesörler için tanışma siteleri için bir profil oluşturduğunda. Ve Boyd Hall'da izinsiz bir parti verdiğiinde. Resmi partilere sayısız kez sarhoş gelmesinden bahsetmiyorum bile . Ancak eylemlerinin doğru sonuçlara sahip olmasının zamanı geldi. Geçen iki yüzyılda, Maxton Hall College kendisi için bir isim yaptı. Disiplin ve

mükemmellik ile ünlüyüz ve gençlik pervasızlığınızla onları sürekli tehlikeye atmanıza izin veremem. Lexington, keskin bir şekilde başını sallayan Koç Freeman'a döndü. Sonra bakışları bana döndü. Belirsiz bir mide rahatsızlığı hissediyorum. "Mr. Beaufort, bir sonraki dönem için lakros takımından derhal muaf tutuluyorsun."

Kulaklarımda kanın hışırtısını duyuyorum. Lexington'ın ağzını açıp başka bir şey söylediğini görüyorum ama tek kelime duymuyorum.

Geçen şampiyonada, rakip bir oyuncu ıstakayla bana o kadar sert vurdu ki ikimiz de momentumla yere düştük, o tüm ağırlığıyla üzerimdeydi. Hiç bu kadar şiddetli bir ağrı yaşamamıştım ve yarım dakika nefes alamamıştım.

Aynı duyguyu şimdi bile yaşıyorum.

"O... bunu yapamaz," diye mırıldandım, acınası sesimden dolayı kendimden nefret ederek. Boğazımı temizliyorum, derin bir nefes alıyorum ve babamın bana öğrettiği gibi kayıtsızlık maskesini tekrar takıyorum.

"Evet, gerçekten Bay Beaufort. Evet, yapabilirim », diye yanıtıyor rektör sakince, ellerini karnında kavuşturarak. "Ve anne babanın müdahalesini tehdit etmeden önce... Bu sabah babanla zaten konuştum. Ona vermeyi seçtiği her cezayı alacağına dair bana güvence verdi. "

Bunu hesaplamamıştım bile. "Efendim, tüm saygımla, bu bizim son sezonumuz. Ben takımın kaptanıyım, çocukların bana ihtiyacı var. "Yardım için antrenöre bakıyorum.

Gözlerindeki pişmanlık mideye inen bir yumruk gibidir. "Sen istedin, Beaufort."

«Alistair sonraki üç maç için cezalı. Ben de olmasaydım..."

"Cyril kaptan olacak ve senin yerine birinci sınıflardan birini koyacağım."

Kuru bir boğazım var. Öfke yanaklarımı kızartıyor ve ellerim titremeye başlıyor. Yumruklarımı sıkıyorum, tırnaklarımı acı hissedene ve parmak eklemlerim çatırdayana kadar cildime batırıyorum.

"Lütfen, koç." Gözümün ucuyla Ruby'nin sandalyesinde kıpırdandığını görüyorum. Durum onu tedirgin ediyor gibi görünüyor, ama şu anda benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil.

Bu okuldaki son yılım. Hayatımın tamamen dağılmasından önceki son birkaç ay. Lakros için - arkadaşlarımla geçirdiğim bu son kaygısız dönem için - her şeyi yapardım. Ruby Bell'in gözleri önünde yalvarmak anlamına gelse bile.

Korkunç bir şekilde Koç Freeman etkilenmedi. Sadece başını sallıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Rektör Lexington, sanki az önce hayatımı mahvetmemiş gibi, "Bayan Bell, Bay Beaufort'a organizasyon komitesinde gerekli olan her şeyi açıklayacağınıza inanıyorum," diye devam ediyor. "Her toplantıya katılmak zorunda kalacak, kendisini dönem sonuna kadar her partiye hazır hale getirecek. Reddederseniz veya sorun çıkarırsanız, lütfen hemen benimle iletişime geçin, anladınız mı? "

"Evet efendim," dedi Ruby alçak ama kararlı bir sesle.

"Bir sonraki toplantı ne zaman olacak? Bay Beaufort bunu hemen günlüğüne yazabilir."

Ruby boğazını temizledi ve istemese de başımı ona çevirdim.

Bakışları acımasız. Benimki daha fazla.

En ufak bir duygu duymadan, "Bir sonraki toplantı bugün, kütüphanenin 11. odasındaki öğle yemeğinden sonra olacak," dedi.

dişlerimi gıcırdatıyorum. Bu durumdan bir çıkış yolu arıyorum ama yok. Ayrıca, bunu aileme nasıl açıklayacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Bu sefer gerçekten abarttım.

yakut

" Ne? "

Lin o kadar yüksek sesle bağırdı ki kütüphanedeki herkes onu duymuş olmalı. Ben duyuruyu yaptıktan sonra komitenin geri kalanı şok içinde bana bakıyor.

"James Beaufort bugünden itibaren komiteye katılıyor," diye tekrar ediyorum, ilk defa olduğu gibi.

Lin içten bir kahkaha patlattı. En azından kısmen sakinleştikten sonra devam ediyorum: "Lütfen, geldiğinde normal davranın." Bu sözleri söylerken Jessalyn Keswick'in dudak parlaticısını çıkardığını görüyorum. Açık pembe, tüm makyajlar gibi koyu tene de çok yakışıyor. Jessalyn, ben de dahil olmak üzere etrafındaki herkesi fetheden harika, karizmatik bir kız. Ayakta durup saatlerce izleyebilirim.

"Naber?" masum bir gülümsemeyle soruyor. "Beaufort geldiğinde zirvede olmak istiyorum." Eliyle bana bir öpücük atıyor. Gözlerimi devirdim ama yakalıyormuş gibi yaptım ve sonra dikkatlice çantasına geri koydum. Takımın geri kalanı gülüyor.

"Sence Lexington bu şekilde ne yapıyor?" diye soruyor bizden bir yaş küçük Kieran Rutherford. Açık teni, parlak kehribar rengi gözleri ve uzun saç tutkusu ile bir vampiri

andırıyor: yontulmuş yüz hatlarına sahip genç bir Kont Drakula. Ayrıca bir burs sayesinde burada ve grupta Lin ve benimle birlikte en ciddi ve hırsla çalışan kişi o. "Onu döndürüp doğru yola döndürmemizi mi?"

Lin küçümseyici bir şekilde homurdanıyor. "İnan bana, onun gibi biri için yapılacak başka bir şey yok."

Bu yüzden o benim Maxton'daki en iyi arkadaşım.

"Hey!" Camille araya girer. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sonuçta Elaine'in en iyi arkadaşlarından biri ve bu nedenle James'in grubunun bir parçası. Buna, bana ve Lin'e dayanmadığını ve komiteye başkanlık etmek üzere atanmış olmamızı da ekleyin. Neden bunun bir parçası olmaya devam ettiğini anlayamıyorum, ama bence özgeçmişinde bir kredi notu olması için. Kesinlikle ne tutku ne de özveri gerektirir.

Lin'in tartışmak için ağzını açtığını görünce, "Artık önemi yok," demek için acele ettim. "Yılın geri kalanında lakros takımından uzaklaştırıldı."

Jessalyn şaşkın bir ıslık çalar. "Lexington bu sefer sert vurdu."

Diğerlerinden onaylayan bir mırıltı yükseldi. Lin, "Beaufort bunu gerçekten hak etti" diyor. "Tatillerin yarısını Yeni Yıl partisini organize ederek geçirdik ve onun hareketiyle her şeyi mahvetti. Artı, Ruby bugün Lexington'dan yarım saatlik bir ders aldı."

"Ciddi anlamda?" Kieran inanamayarak sorar.

Başımı salladım ve öfkeyle, "Ama Beaufort'un o insanları partiye davet etmesi senin hatan değil," dedi.

İstifa edercesine omuz silkiyorum. "Partiyi biz verdik, bundan dolayı Lin ve ben sorumluyuz. Ve sonra girişleri daha iyi kontrol etmeliydik. Bu açıdan bizim de hatamızdır.

İnsanların niyetimizin bu olmadığını anlaması için Maxton Blog'da resmi olarak özür dilememizi istiyor . "

Bu sadece Beaufort'a olan öfkemi artırıyor. Maxton Hall'a geldiğimden beri, hiçbir profesör, en azından rektörün kendisi tarafından asla geri çağırılmadım. Oxford'a kabul edilme umudumu sürdürmek istiyorsam kusursuz referanslara ihtiyacım var ve James çocuksu numarasıyla her şeyi tehlikeye attı. Geleceğimi mahvetmekle ne yapacağını bilemeyecek kadar zaman ve parayla dolu bir aptalın kesinlikle izin vermeyeceğim.

"Ama bu saçma ve hiçbir anlam ifade etmiyor. Bu karışıklıktan sorumlu tutulacak son kişi sensin. " Kieran sıkıntıyla kaşlarını çattı.

Ona minnetle gülümsedim ve Lin'in anlamlı bakışını görmezden geldim. Geçen yılın sonundan beri Kieran'ın bana deliler gibi aşık olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Ama bu aptallık. O sadece iyi bir adam.

Boğazımı temizliyorum. "Başlayalım mı?"

Diğerleri başını salladı ve Lin'in gündemdeki maddeleri çoktan yazdığı tahtayı işaret ettim. "Önce partiyi analiz etmeliyiz: Ne işe yaradı, ne yaramadı? Beaufort hariç tabii. Camille, raporu yazmak ister misin? "

Camille bana öldürücü bir bakış attı ama defterini açıp bir kalem çıkardı. Lin partiyle ilgili izlenimlerini açıklamaya başladı ve ben saate baktım. Saat ikiyi hemen sonra. Öğle tatili bitti. Beaufort her an burada olabilir. Kötü bir his mideme giriyor. Bu bir tür gergin heyecan, sanki... heyecanlıymışım gibi.

Derhal düşünceyi bir kenara bırakın ve tartışmaya girin. Akşamın raporu ve ardından yapılacak yeni şeyler o kadar

uzun sürüyor ki diğer konuları tartışmayı hafta sonuna kadar ertelemek zorunda kalıyoruz. Birkaç görevi böldük ve ardından toplantı sona erdi. Lin ve ben özür beyanını doldurmak için mahkeme salonunda kalıyoruz.

James Beaufort, toplantının iki buçuk saatinin tamamında gelmedi.

Lexington'a mektubumuzu gönderdikten sonra Lin ve ben ayrıldık ve arkadaşım arabaya gitti. Evi okuldan uzak değil ama oraya otobüs gelmiyor, bu yüzden annesi ona geçen yaz kullanılmış bir küçük araba aldı.

Ama Maxton Hall College'dan yarım saat uzakta yaşıyorum. Soyulan cepheleri ve bakımsız sokakları ile Gormsey, lüksün tam tersi ama hoşuma gidiyor. Okulun bulunduğu Pemwick'e günlük otobüs yolculuğu umurumda bile değil. Aksine benim için günün en rahatlatıcı zamanı. Yolculuk sırasında okulda ailesi hakkında hiçbir şey söylemeyen ya da okulda olanları ailede paylaşamayan Ruby olmam gerekmiyor. O dakikalarda ben sadece... Ruby olabilirim.

Otobüs durağına giderken lakros takımının antrenman yaptığı spor sahasının yanından geçiyorum. Tamamen giyinik bir şekilde oyun alanında bir aşağı bir yukarı koşuşturan oyuncular dalgın bir şekilde izliyorum.

17 numaralı formalı oyuncu gözüme çarptı.

aniden duruyorum. Sonra çite gidip parmaklarımı ağın ağları arasına koyuyorum.

Bu gerçekten benimle dalga geçmek istiyor. Koşarken Cyril Vega'ya bir top atarken Beaufort'a şaşkın şaşkın bakıyorum. Aşağıdan onun aptal kıkırdamasını duyuyorum.

Ne ... ne ... bok parçası!

Tam o sırada James döndü ve beni gördü. Kaskın arkasındaki ifadesini göremiyorum ama tavrı değişiyor. Sertleşiyor, neredeyse çenesini meydan okurcasına kaldırıyor gibi görünüyor. Ne harika bir aptal! Arkamdan yaklaşan otobüsün kükremesini duyuyorum. Midemden yayılan ısı dalgasına rağmen gözlerimi James'ten ayırdım ve durağa yürüdüm.

Ne seviyorsa onu yapmasına izin verin.

8

yakut

M ENTRE Ember, gündemimde adının daire içine aldığı leylak rengi altın kalemle Oxford için yaptığım sunumu okuyor. Şimdi M O OSTRAT SUNUMUM çok daha resmi ve ciddi bir havaya sahip.

Felsefe, Politika ve Ekonomi alanındaki lisans kursunda maksimum ifadesini bulacaktır . Bu yol, ilgimi çeken tüm alanları birleştiriyor ve çağdaş toplumun en önemli konularını yalnızca Oxford'un bana sunabileceği şekilde keşfetme fırsatına sahip olduğum için mutluyum ", ablam yüksek sesle okuyor, sonra bir an durup uzanıyor. Kalem ağzına sokuyor ve bana bakmak için yatağın üzerine karnının üzerinde yuvarlanıyor.

nefesimi tutuyorum

Emre gülümser. Kama sandaletlerinden birini alıp ona fırlatıyorum.

"Hadi Ember," diye fısıldıyorum. Saat sabahın ikisi, şimdiye kadar yatakta olmalıyız. Ama sunumumu birkaç dakika öncesine kadar dosyalamaya devam ettim ve ablam zaten geceleri aktif olmaya ve sabahın erken saatlerine kadar sık sık blog yazmaya alıştığı için odasına gizlice girdim ve okuyabilir mi diye sordum.

"Biraz kendini beğenmiş," diye gözlemliyor usulca ve dişlerinin arasında tuttuğu kalem yüzünden onu anlamakta güçlük çekiyorum.

"Öyle olmalı."

"Ayrıca bana biraz küstahça görünüyor. Sanki bilginizle ve daha önce okuduğunuz tüm özel metinlerle övünmek istiyormuşsunuz gibi. "

"Bu da orada olmalı." Kalkıp yatakta ona katıldım.

Dalgın bir şekilde mırıldanıyor ve kağıt üzerinde birkaç daire çiziyor. "Nasıl olsa bu noktaları elerdim," dedi ve bana geri verdi. "Bu kadar salak olmak ve başvurduğunuz üniversitenin adını tekrar tekrar söylemek zorunda değilsiniz. Oxford'da olduğumu biliyorlar. Sen yirmi kere söylemesen bile. "

kızarıyorum. "Haklısın." Kağıdı alıp masanın üzerindeki günlüğün üzerine koydum. "Sen bir hazinesin, teşekkür ederim."

Emre gülümser. "Boş ver. Ancak, nasıl ödeyebileceğini zaten biliyorum."

Ablamla aramda hep böyle olmuştur. Biri diğeri için bir şey yapar ve karşılığında ondan bir şey isteyebilir ve böylece tekrar borçlanabilir. Bu bir tür takas, sürekli iyiliklerin gelişi ve gidişidir. Ama dürüst olmak gerekirse, birbirimize yardım etmekten zevk alıyoruz.

"Film çekmek."

"Nihayet beni Maxton Hall'daki partilerinden birine götürebilirsin," dedi kasten kayıtsız bir tonda.

sertleşiyorum.

Ember bunu bana ilk kez sormuyor ve her zaman onu hayal kırıklığına uğratmak bana acı veriyor. Çünkü ona asla yapamayacağım tek iyilik bu.

Annem ve babamın profesörlerimle ve akranlarımla ebeveynleriyle tanışmak için Maxton Hall'a geldikleri resepsiyon saatini asla unutmayacağım. Berbattı. Ana binanın birkaç yüz yıl öncesine ait olması ve engelsiz olmaktan uzak olması bir yana, diğer insanların bakışları bundan daha küçümseyici olamazdı. Annem ve babam

giyinmişlerdi ama o gün Bell'in standart şıklığının Maxton Hall'unkine yakın olmadığını öğrendim. Diğer ebeveynler Beaufort takım elbise ve takımlarıyla gelirken, babam kot pantolon ve spor ceket giyyordu. Annem güzel bir elbise giyyordu, ama yine de fırından gelen un serpilmiş, bunu ancak yaşlı bir bayan ona küçümseyici bir bakış atıp bir tanıdığına işaret etmek için döndüğünde fark ettik.

Bugün bile, annemin sahte bir gülümsemenin arkasına gizlemeye çalıştığı acılı ifadesini tekrar düşündüğümde kalbim kırılıyor. Ya da babamın onuncu kez bir kapıdan girmekle hata yaptığında ve annemle ona yardım etmem gerektiğindeki asık suratına. İkisi de buruşuk burunlardan ne kadar incindiklerini göstermemeye çalıştılar ve diğer ebeveynlerin sırtlarını döndüler. Ama beni kandıramazlardı.

O gün, o andan itibaren benim için iki dünya olacağına karar verdim: ailem ve Maxton Hall ve onları dikkatlice bölmeye devam edeceğim. Ailem İngiltere seçkinlerinin bir parçası değil ve sorun değil. Artık onları böyle rahatsız edici bir duruma sokmak istemiyorum. Babamın tekne kazasından sonra zaten bir sürü zorluk yaşadılar ve Maxton Hall'da olan şeyler onlara eziyet etmek istediğim son şey.

Aynı şey Emre için de geçerli. Ablam ateş böceği gibidir: coşkulu kişiliği ve düzgün tavırlarıyla her zaman dikkat çeker. Maxton Hall'da neler olabileceğini çok iyi biliyorum ve oradaki çocukların neler yapabileceğini bizzat yaşadım çünkü dünyanın kendilerinin olduğuna inanıyorlar. Son üç yıldır kızlar tuvaletinde duyduğum hikayeler midemi bulandırdı. Ember'e böyle bir şey olmayacak .

Sadece kız kardeşim için en iyisini istiyorum. Ve benim okulum ve öğrencileri kesinlikle onun bir parçası değil.

"Dışarıdan gelenlerin giremeyeceğini biliyorsun," diye yanıtladım biraz gecikmeyle.

Ember kuru bir sesle, "Maisie geçen hafta Yeni Yıl partisine geldi," dedi. "Efsanevi olduğunu söyledi."

"Öyleyse güvenlik fark etmeden gizlice içeri girmiş olmalı. Ve sonra sana partinin tam bir fiyasko olduğunu söylemişim."

Ember kaşlarını çattı. "Maisie'nin dediğine göre fiyaskodan başka bir şey değildi. Geri viteste."

Dudaklarımı takip edip günlüğü kapatıyorum.

"Haydi, Ruby! Beni daha ne kadar uzak tutmak isteyeceksin? Sana söz veriyorum, iyi olacağım. Cidden. Çevrenin bir parçasıymışım gibi davranacağım."

Sözleri bende bir acıya neden oluyor. Beni kötü göstereceğinden korktuğum için onu yanımda istemediğini düşündüğünü bilmek acı veriyor. Bana attığı beklenti dolu bakış boğazımı sıkıyor.

"Üzgünüm ama bu mümkün değil," dedim yumuşak bir sesle.

Umut parıltısı an be an öfkeye dönüşüyor. "Gerçekten zalimsin."

"Emre..."

"Kabul et, beni aptal partilerinde istemiyorsun!" kırılgan bir tonla haykırıyor.

sana cevap veremem Ona yalan söyleyemem ve gerçek onu incitebilir.

"Maxton Hall'da perde arkasında neler olduğunu bilseydin, durmadan gelmemi istemezdin," diye fısıldadım.

"Bir daha gecenin bir yarısı bir şeye ihtiyacın olduğunda, aptal okul arkadaşlarınla konuş," diye tısladı. Sonra yorganı başına çeker ve yüzünü duvara döner.

Göğsümde hissettiğim acı veren kalp atışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Sessizce masadan günlüğü alıyorum, ışığı kapatıyorum ve odadan çıkıyorum.

Ertesi gün kendimi kırılmış hissediyorum ve koyu halkaları gizlemek için kapatıcı kullanmam gerekiyor. Ember'la kavga ettikten sonra uyuyamadım ve gecenin çoğunda ayakta kaldım. Her zaman olduğu gibi, Lin bir şeylerin yanlış olduğunu hemen anlar, ancak bunun hala Beaufort ve geçen Cumartesi günkü felaketle ilgisi olduğunu düşünüyor ve bunu inkar etmiyorum.

Dersten sonra doğruca kütüphaneye gidiyorum. Bir sonraki toplantıdan önceki yarım saati bazı kitapları iade etmek ve geçen sefer mevcut olmayan diğerlerini ödünç almak için kullanmak istiyorum.

Kütüphane, Maxton Hall'daki en sevdiğim yer ve şimdiye kadar zamanımın çoğunu geçirdiğim yer. Tonozlu tavanı ve galerisi ile koyu renk ahşap raflara rağmen kasvetli görünmüyor, aksine davetkar. Sadece kapıdan girin ve kendinizi iyi hissetmekten alıkoyamayacağınız bu yerin davetkar ve üretken atmosferini zaten fark ediyorsunuz. Mevcut kitapların inanılmaz seçiminden bahsetmiyorum bile. Gormsey'nin küçük kütüphanesinde kendimi tanıtmama yardımcı olacak bir metin bile bulamadım, burada ilk başta ciltlerin miktarı beni bunalttı ve nereden başlayacağımı bilemedim.

Bir yandan Maxton Hall'da kendimi iyi hissettiğim tek yer olduğu için, diğer yandan referans fonun yüzüncü yıl ciltlerini ödünç alamadığım için bütün günümü pencerenin önündeki en sevdiğim yerde geçirdim. Bazen buradayken günlerin daha çok saati olmasını diliyorum. Ya da kapanana kadar kalabilirim. Benim için Oxford'da ne bekleyeceğinizin tadına bakmak gibi. Şu farkla ki, oradaki kütüphaneler - sitede bildirilen bilgilere göre - daha da büyük ve daha çeşitlidir. Ve bütün gün açıklar.

Üniversite sayfasında belirtilen tanıtım çalışmaları ile uğraşmak zor bir iştir. Birçok metin son derece karmaşıktır ve bazı bölümleri anlamadan önce birkaç kez tekrar okumam gerekiyor. Ama teşvik edici buluyorum ve her kitap için işin özeti ve bazı düşüncelerimin olduğu bir defter oluşturmaya alıştım.

Şanslıyım ve kesinlikle okumak istediğim kitaplardan bazıları tekrar stokta. Onları ödünç aldıktan sonra, hemen grubumuzun odasına gidiyorum. Biraz erkenciyim ama gündemi tahtaya yazıp notlarımı düzenleme fırsatı buluyorum. Yeni Yıl partisini neredeyse yalnızca Pazartesi günü tartıştığımız için ele almamız gereken birkaç konu var.

Bir elimle kapıyı açarken diğer elimle kitapları göğsüme sımsıkı tutuyorum. Onları bir masaya koyuyorum ve sırt çantamı omzumdan çıkarmadan önce parmaklarımla Arend Lijphart'ın Patterns of Democracy kitabının arkasını okşuyorum. "Hafta sonu randevumuz var," diye fısıldadım.

Birisi homurdanıyor.

etrafında dönüyorum. Aynı anda sırt çantası kolumdan kayıyor ve büyük bir gürültüyle yere düşüyor.

James odanın karşısındaki pencerenin altındaki sıraya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Ne kadar üzücü."

Sürprizden kurtulmam biraz zaman alıyor. "Ne?" Sırt çantasını yerden alıp kitapların yanındaki masanın üzerine koyarken soruyorum. Dipteki deliklerden biri düşüşle daha da genişledi ve yemin ederim içimde. Ember'dan dikmeme yardım etmesini isteyeceğim.

"Okul kitaplarıyla geçen hafta sonu ne büyük kayıp." James yavaşça bana yaklaştı. "Çok daha keyifli aktiviteler düşünürdüm."

"Burada ne yapıyorsun?" Onun imalarına tepki vermeden kayıtsızca cevap verdim.

"Lexington'dan haber almadın mı? Sorumluluk almaya ve eylemlerimin sonuçları olduğunu anlamaya başlamalıyım. Rektörün sözlerini alaycı bir gülümsemeyle tekrarlıyor.

Sırt çantasını açıp komitenin günlüğünü, dosyasını ve klasörünü birer birer çıkarıyorum. "Ve aniden sana söylediklerine saygı duymaya mı karar verdin?"

Önümde durduğunda James'in bakışları anlaşılmaz. Ne düşündüğünü anlayamıyorum. "O kadar fazla seçeneğim yoktu, değil mi?"

Ona şüpheyile bakıyorum. "Dünden önceki gün, tamam seçtin."

Omuzlarını silk. Muhtemelen koç, antrenmana katıldığını öğrendikten sonra onu azarladı. Ona çok yakışıyor.

"Artık buradayım. Buna sevinmelisin." Konuşurken James yere bir şey almak için eğiliyor, keçeli kalem. Sırt çantamdan kaymış olmalı. Bana uzatıyor. Bu hareketi bana dostça

göründüğü için boğazımı temizleyip ona söyleyecek bir şeyler aradım.

"Ceza sadece sömestr sonuna kadar sürer James." Ona ilk defa adıyla hitap ediyorum.

İfadesi değişir. Aniden artık beni şeffaf görmüyor gibi görünüyor, bana dikkatle bakıyor. Bakışlarında, içimde yandığını hissettiğim ve tüm vücudumu titreten bir ateş var. Midem heyecandan zonkluyor. Aniden başka yöne bakıyorum ve uzaklaşmak için kendime dönüyorum. "Bu şeylerden nefret ettiğim gerçeğini değiştirmiyor."

Kalbim çılgınca atıyor ve kollarını kavuşturmuş oturup pencereden dışarı bakarken güçlkle yutkunuyorum.

"Bu şey" derken ne demek istediğini bilmiyorum. Eğer lakros oynayamama gerçeği ise. Ya da zamanını burada geçirmek zorunda olduğunu. Ya da belki sadece benim şahsıma atıfta bulunur. kabul edebilirim.

Bahisler, şımarık zengin bir adam tarafından korkutulmayacak kadar yüksek. Beğensek de beğenmesek de üstesinden gelmeliyiz. Bunu ne kadar erken kabul edersek, bu deneyimi arkamızda bırakmak o kadar kolay olacaktır.

Başka bir şey söylemeden tahtaya dönüyorum ve gündemdeki maddeleri yazıyorum. James'in beni izleyip izlemediğini bilmemek beni tedirgin ediyor ama gururum arkamı dönmeme izin vermiyor. Neyse ki, kısa bir süre sonra sınıfın kapısı açılıyor. "Üzgünüm geciktim, evdeki yazıcı çıldırdı ve sunumumu yeniden yazdırmak zorunda kaldım, ama şimdi elimde ve..." Lin, James'in varlığını fark ettiğinde cümlenin ortasında durdu.

"Hey" diyor.

Acaba bu onun herkesi selamlama şekli mi? Oxford'da mülakata çağıran öğretmenlere de "Merhaba" dediğine eminim.

"O burada ne yapıyor?" Lin gözlerini James'ten ayırmadan bana sordu.

"Cezasını çekiyor," diye içtenlikle yanıtlıyorum.

James cevap vermiyor. Bunun yerine eğilir, dosyayı açar ve bir defter çıkarır. Önündeki masaya koyar. Üzerinde çırpınan B yazılı siyah deri bir kapağa sahiptir: Beaufort markası. Kesinlikle bir servete mal olacak. Bir keresinde babam için yeni bir kıyafet ararken Londra'daki Beaufort mağazalarından birine gitmiştik. Birkaç yıl önce, kaza nedeniyle sık sık mahkemeye gitmek zorunda kaldı. İki dakikadan kısa bir süre sonra fark edilmemeye çalışarak geri çekilmemize neden olan dört haneli fiyat etiketlerini hâlâ çok iyi hatırlıyorum.

Lin yanımda boğazını temizliyor. Suçlu bir ifadeyle James'e baktım ve onuncu kez yanaklarıma yükselen ısıya lanet okudum. Neyse ki Lin yorum yapmayacak kadar düşünceli.

"Burada." Bana içinde birkaç sayfa olan şeffaf bir dosya uzattı. "Benim sunumum."

Benimkini klasörden çıkarıp ona veriyorum. "Bu benim, ama henüz mükemmel değil."

"Benimki de değil," diyor Lin. "Onları birbirlerine okumanın amacı bu. Bu gece bir göz atabileceğini düşünüyor musun? "

"Elbette. Bunu yarın matematikten sonraki boş saatte konuşabiliriz."

Altın kalemi alıp L EGGERE günlüğüne yazıyorum ve L IN'İN SUNUMUNU DÜZELTiyorum .

"Adımı altın kalemle yazılmış görmek beni çok gururlandırıyor," diye mırıldandı bana gülümseyerek. Gülümsedim ve grubun diğer üyeleri yavaş yavaş bize katılırken gündemi tahtaya yazmaya devam ettim. Onu yanağından öperek selamlayan Camille dışında herkes James'i çalar.

Herkes geldikten sonra toplantıya başlıyoruz.

"Bugün tartışılacak en önemli nokta, bu yılki ikinci büyük parti," diye başladı Lin neşeli bir ifadeyle. "Cadılar Bayramı."

Kieran hayalet gibi bir "Uh-huuu" ile yorum yapıyor ve herkes gülüyor.

"Geçen yılki maskeli balo çok iyi gitti," diye devam ediyor Lin, dizüstü bilgisayarında partiden fotoğrafların bulunduğu klasörü açarak. Ekranı çeviriyor ve herkesin görmesi için yukarı kaldırıyor.

Kolaylık olsun diye aynı şeyi tekrarlayamaz mıyız? Demek istediğim, çok iyi sonuçlandığı için, "diyor Camille. "Bizi çok fazla işten kurtarır."

"Bu söz konusu değil." Lin ona dehşet içinde bakar ve Camille omuz silkerek tepki verir. Bu arada hala boş olan tahtanın sağ tarafına yaklaşıyorum ve Halloween merkezinde yazıyorum . Sonra kelimeyi daire içine alın.

Lin, "Akşam için bir tema bulmamız gerekiyor," diye açıklıyor. "Hadi, bazı tekliflerde bulunmaya çalışalım."

Bir an sessizlik hüküm sürer.

Jessalyn sonunda "Ben sadece ne istemediğimi düşünüyorum," diye başlıyor.

"Hadi söyle. Başlamak için başka bir yol, "Onu teşvik ediyorum, konuşmasını işaret ediyorum.

"Turuncu bir şey istemiyorum. Turuncu ve siyah süslemeler bir çocuğun doğum günü tadında ve Maxton Hall'a uymuyor. "

Başımı salladım ve tahtanın sağ üst köşesine Güzel dekorasyon yazdım .

"Siyah beyaza ne dersin?" Doug öneriyor. Takımın en sessiz üyesi ve neredeyse hiç konuşmuyor, bu yüzden teklifi beni hoş bir şekilde şaşırtıyor. Gülümseyip tahtaya geri döndüm.

"Siyah ve beyaz barizdir."

Odaya bir ölüm sessizliği çöküyor.

yavaş dönüyorum. James sırtını arkaya dayamış bir şekilde sandalyeye yayılmış durumda, rahat tavrı aramızda aniden hüküm süren gergin atmosferle keskin bir tezat oluşturuyor.

"Ne, üzgünüm?" Lin kelimeleri ağzımdan çıkararak sordu.

"Siyah ve beyaz bariz," diye tekrarlıyor James Dry ilk kez.

"Anlıyorum," diye tısladı Lin.

Ona kaşlarını çatarak bakar. "O zaman soruyu anlamadım."

"Bu bir fikir alışverişi, Beaufort. Herkesin söz hakkı var ve hepsi yorumsuz olarak not edildi, böylece çözüme kendiliğinden ulaşılsın ", ona tüm sakinliğimle açıklıyorum.

Çenesiyle tahtayı işaret ederek, "Nasıl çalıştığını biliyorum Bell," dedi. "Ve sana söylüyorum, bu şekilde bir yere varamazsın."

Kieran, "İyi bir atmosfer yaratmak için striptizcilere ihtiyaç olduğuna inanan biri öyle söylüyor," diye mırıldanıyor.

"Onları aradım çünkü partinizin özensiz olduğunu biliyordum."

Kimse yorum yapmıyor ama tansiyonun giderek arttığının farkındayım. Camille dışında herkes öfkeli bir ifadeyle James'e bakıyor, ama umursamıyor gibi görünüyor. Şaşkınlıkla etrafına bakar. "Gerçekten. Sen de fark etmiş olacaksın."

"Buna gerçekten inanıyorsan, aklını kaçırmışsın demektir," diyor Kieran ve Jessalyn inanarak başını salladı.

"Çocuklar," diye araya girdim, ikisine de dehşetle bakarak. "Kendine sahip çık." James'in ağzının köşelerinin kuşkuyla titrediğini görüyorum ve işaretçiyi bir silahmış gibi ona doğrultarak ona dönüyorum. "Ve gülmeyi kesiyorsun. Tatilimizin çoğunu o partiyi planlayarak geçirdik. Gevşek değildi. "

James sandalyesinde öne doğru eğiliyor ve iki kolunu da masaya yaslıyor. "Bir bakış açısı meselesi."

Şakakımdaki damarın atmaya başladığı izlenimini edindim. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor.

"Nedenini sorabilir miyim?" Lin kötü niyetli bir masumiyetle sorar. Bu ses tonunu tanıyorum. İyiye alamet değil ve can sıkıcı tüylerim diken diken oluyor.

James elini kaldırıyor ve listelemeye başlıyor. "Açık büfe ucuzdu. Müzik berbattı. Açık bir kıyafet kodu eksikti. Ve atmosfer çok geç ısındı. "

Kelimenin tam anlamıyla Lin'in titremesini yanımda hissediyorum. Yalnız olsaydık, acımasız eleştirisi için James'in boynunu çekiyor olurdu. Sınıftaki herkes bu parti için çok çaba sarf etmişti ve bunu büyük bir başarısızlık olarak görmemek adil değil. Ayrıca doğru olmadığı için. Ama takımın başında olduğum için az çok dengeli bir şekilde tepki vermem gerekiyor. Ve Pazartesi günü vurguladığımız gibi, bazı noktaların mükemmel olmadığını kabul etmek gerekir.

"Müzik konusunda sana katılıyorum," dedim sakın bir sesle. "En iyisi değildi. Ama insanlar yine de dans etti, bu yüzden tam bir fiyaskodan bahsetmeyeceğim. "

"İnsanlar dans etti çünkü parti böyle bir şeydi ama atmosfer doğru müzikle olabileceği gibi değildi."

Üç yıl önce, eski okulda, anlaşmazlığın nasıl çözüleceğine dair bir seminere katıldım. Kurs beş hafta sürdü ve bize çatışmaların üstesinden gelmenin farklı yöntemlerini öğretti. Her şeyi iyi hatırlamıyorum ama aklımda özellikle bir şey kaldı: Her iki tarafa da dinlendiğiniz hissini vermeli ve mücadelenin yarattığı enerjiyi önemli şeylere kanalize etmelisiniz.

Bu ilkeyi göz önünde bulundurarak derin bir nefes alıyorum ve ciddi bir şekilde James'e bakıyorum. "Eleştirinizi aklımda tutacağım ve değer vereceğim. Ancak bu, Cadılar Bayramı için bir tema bulmamız gerektiği gerçeğini değiştirmiyor. Doug'ın teklifini gerçekten beğendim ve yazacağım. Diğer tüm önerilerle yapacağım gibi, sonunda neyin yeterli olup neyin olmadığını anlayabileceğiz. "Bu sözlerle tahtaya Siyah Beyaz yazıyorum . Sonra tekrar dönüyorum. "Başka bir öneriniz var mı?"

Evet, bir fikrim var, dedi Jessalyn, sanki bir aydınlanma yaşamış gibi ellerini sallayarak. Ürkütücü bir dokunuşla klasik sofistike. Mezarlık mumları, siyah çiçekler. Geleneksel Cadılar Bayramı partisinin modern bir versiyonu. "

Hemen her şeyi yazıyorum.

"Aynen banal."

"Katkı yapacak bir şeyin yoksa, çenenin kapalı tut, Beaufort," diye hırladı Lin.

Kieran, "Kırmızı-siyah bir vampir partisi," diye teklif ediyor.

"Sıkıcı," diye mırıldandı James.

Bunu yapacağım. Direneceğim ve gözüne bir işaret koymayacağım.

Jessalyn, "Sıkıcı, her şeyden önce, tekliflerimizi eleştirme şeklinizdir" diyor. "Bir kez olsun, negatif enerjiyi atmak yerine somut bir şeyler söylemeyi deneyin."

James oturur ve deftere bakar. Orada Cadılar Bayramı partisini düzenlemekle ilgili yazılmış tek bir kelime olduğundan şüpheliyim.

"Benim teklifim bir Viktorya partisi. Weston Hall mükemmel olurdu. Orijinal dönem çanak çömlek ve çatal bıçak takımları, punch kaseleri, dantel peçeteler vb. kullanabilirsiniz. Muhtemelen siyah renkte. Ana aydınlatma kaynağı - tıpkı o zamanki gibi - hayaletimsi bir dokunuş veren mumlardı. Elbette tüm okulu yakmamaya özen gösterilmeli, ancak uygun yangın söndürme önlemleri ile bu mümkün olmalıdır. Kıyafet kodu, o zamanlar olduğu kadar zarif ve çökmüş olacaktı. Ve Viktorya döneminde Cadılar Bayramı için oynanan tonlarca oyun var. Akşamları önerilebilirler. "

James konuşmayı bitirdikten sonra bir an için hepimiz sustuk.

"Bu... gerçekten harika bir fikir," dedim tereddütle.

Gözünde bir parıltıyla bana bakıyor. "Yanılmıyorsam her şeyi yorum yapmadan yazmalı mıydık?"

Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum ve teklifi tahtaya yazıyorum.

Kieran, "Bir keresinde on dokuzuncu yüzyılda bu tatil vesilesiyle beş farklı nesnenin saklandığı tatlıların hazırlandığını okumuştum" diyor. "Parçalarında bir tane bulan herkes çok şanslı kabul edildi. Fikri modernize edebilir ve onları bulanlara ödülleri verebiliriz."

"Ama önce açıklamamız gerekecek. Birinin boğulmasını önlemek için," diye gözlemler Camille, burnunu kırıştırarak.

"Hangi müziği seçeceğiz?" Jessalyn sorar.

"Düzenlenmiş klasik müziğe ne dersin?" Öneriyorum.

"Ama o saçma elektronik remikslerden değil," diye homurdandı Lin.

"Hey! Çok günceller. Ve sonra konsantre olmama yardım ediyorlar." Herkes bana şüpheli bakışlar atıyor. Çoğu durumda benim müzik zevklerimi paylaşan Kieran'a yardım istemek için dönüyorum. "Hadi Kieran. Onu da söyle."

"Victoria müziğinin harika aranjmanları var. Son zamanlarda Caplet'ten gerçekten iyi bir tane duydum."

Minnetle gülümsüyorum ve dudaklarımda "Bana bağlantıyı gönder" diyorum.

James, "Bence bir orkestra bulmalıyız," diyor. "Ve parti için bir açılış dansı öğren."

Ben endişeyle sarsılırken, orada bulunanlar arasında ortak bir mırıltı yükseliyor. Dans edemem.

"Pekala, konuştuğunu duymak için neredeyse partinin temasını bulduğumuzu söyleyebilirim," dedi Lin, tam olarak nasıl hissettiğini merak ederek. Kara tahtayı işaret ediyor. "Her halükarda, yine de oylamaya geçeceğiz. Hanginiz Siyah Beyaz'dan yanasınız?"

Kimse cevap vermiyor.

"Klasik rafine partiyi kim ister?"

Yine oy yok.

"Korkunç vampir partisini kim sever?"

Hiçbir el yukarı kalkmaz.

"Bir Victoria Cadılar Bayramı partisine ne dersin?" diye soruyorum ve daha konuşmamı bitirmeden dört kol havaya kalktı. Bir an için James oy vermeyi çok aptalca buluyormuş gibi görünüyor ama sonra isteksizce yapıyor.

Toplantının bu yöne döneceğini hiç beklemiyordum. Şaşkınlıkla Lin'e bakıyorum. "O zaman bu yılki Cadılar Bayramı partisinin temasını bulduğumuzu söyleyebilirim."

James

P ERCY , Rolls-Royce'u okulun ana girişinin önüne park etti. Arabaya yaslanmış, bir elinde cep telefonu, diğerinde şapkası. Koyu saçlardaki beyaz teller giderek daha fazla görünüyor. Beni görür görmez telefonu kapatıp şapkasını başına geçirip doğruldu. Gerçekten gerekli olmazdı ve o da biliyor.

Basamaklardan iniyorum ve çevremdeki insanlar hemen bana yer açıyor. Görünüşe göre kötü görünüyorum, nasıl hissettiğimi. Bütün suç o lanet olası organizasyon komitesinin! Ağzımı kapatıp Victoria partisi teklifini paylaşmadığım için şimdiden pişmanım. Başkalarının hemen formüle ettiği yapılacaklar listesini düşündüğümde kendimi kötü hissediyorum. Partiyi evde vermek zorunda kalsaydım, her şeyi bir koordinatöre havale ederdim ve parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmazdı. Ancak bu durumda, Ruby'nin tek kaşımı kaldırarak anlamamı sağladığı için koordinatör benim .

Önümde bunun gibi toplantılarla dolu dolu bir sömestr olduğunu düşünürsem çılgık atacak gibi hissediyorum. Artık takımla antrenman yapamama fikrine dayanamadığım gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Okuldaki son yılımı böyle hayal etmemiştim.

Arabaya vardığımda arka koltuğa gömülmek istiyordum ama daha binmeden Percy koluma hafifçe dokundu.

"Efendim, bana öyle geliyor ki ruh haliniz pek iyi değil."

"Gözlem gücün olağanüstü, Percy."

Benimle kapı arasında kararsız görünüyor. "Öfkesini kontrol etseydi daha iyi olurdu. Bayan Beaufort iyi değil. "

Sözleri aptal organizasyon komitesini hemen unutturuyor bana. "Ne oldu?"

Percy bir an kararsız göründü, sanki bana açıklamanın ne kadar adil olduğundan emin değilmiş gibi. Sonunda yanıma geldi ve yumuşak bir sesle, "Az önce biriyle konuştu. Genç bir adam. Kavga gibiydi. "

Başımı salladım ve Percy içeri girmem için kapıyı açtı.

Neyse ki, pencereler karartılmış. Lydia iğrenç görünüyor. Kırmızı gözler ve burun, yanaklarda gri çizgiler. Onu son haftalardaki kadar ağlarken hiç görmemiştim ve onu böyle görmekten ve ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmekten büyük bir öfke duyuyorum.

Lydia ve ben her zaman ayrılmaz olduk. Bizimki gibi bir ailede yaşadığınızda, ne olursa olsun direnmek için bir araya gelmekten başka yapacak bir şey kalmıyor. Hayatımda ikiz kardeşimi görmediğim çok az gün var. Ne zaman hastalansa göğsümde garip bir his oluyor ve onun için de aynı. Annemiz bize bunun genellikle ikizler arasında olduğunu açıkladı ve erken yaşlardan itibaren bu değerli bağı aptalca tehlikeye atmadan sonsuza kadar yaşatacağımıza dair bize söz verdirdi.

"Ne oluyor?" Percy motoru çalıştırdıktan sonra soruyorum.

Cevap vermiyor.

"Lidya..."

"Seni ilgilendirmez," diye fısıldıyor.

Bir kaşımı kaldırdım ve başını pencereye çevirene kadar ona baktım. Sohbetimiz burada bitiyor.

Koltuğumda geriye yaslanıp sırama bakıyorum. Rengarenk yapraklı ağaçlar o kadar hızlı geçiyor ki bulanık

bir görüntü oluřturuyorlar ve keřke Percy daha yavař sűrse. Sadece eve gittięim için kendimi kűtű hissettięim için deęil, her řeyden űnce Lydia'nın sessizlięini kırmak için daha çok zamanım olduęu için.

Ona yardım etmek isterdim ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Son birkaç haftadır, Bay Sutton'la aranızda ne olduğunu űęrenmek için hepsini denedim ama her seferinde bunun hakkında konuşmayı reddediyor. Bu beni gerçekten şaşırtmamalı. Ayrılmaz olsak da, ařk hayatımızın konusunu daha űnce hiç ele almamıştık. Bir kız kardeş hakkında bilmemesi daha iyi olan şeyler vardır ve bunun tersi de geçerlidir. Ama bu sefer farklı. Yok edildi ve ben onu bu durumda sadece bir kez, tamı tamına iki yıl űnce gűrdűm. Ve o sırada ailemiz yok olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Ben zaten űmidimi kaybetmişken, "Graham çıldırdı," diye fısıldadı aniden.

Ona dűndűm ve devam etmesini bekledim. O řerefsiz profesűre duyduęum űfke onca kez içimde yeniden alevleniyor, ama onu tutuyorum. Lydia'nın daha fazla kapanmasını istemiyorum.

"Ruby'nin gidip Lexington'a sűylemesinden çok korkuyorum," diye fısıldadı genizden.

"Yapmayacak."

"Nereden biliyorsunuz?" Onunla ilk tanıřtıęımda Ruby'ye karřı hissettięim řűphecilięin aynısını onun gűzlerinde de gűrűyorum.

"űnkű onu izlemeye devam ediyorum," diye yanıtladım bir sűre sonra.

Lydia ikna olmuř gűrűnműyor. "Her zaman onun peřinden kořamazsın, James."

"Gerek yok. Sen organizasyon komitesindesin."

Lydia şaşkınlıkla bana baktı ve ona çarpık bir gülümseme gönderdim.

Omuzlarındaki gerginliğin en azından kısmen azaldığını görmek güzel. Bir süre sonra yumuşak bir sesle, "Organizasyon komitesi olayını tamamen unutmuştum. Ne kadar korkunç? "

Sadece burnumu çekiyorum.

"Babamla daha konuşmadın mı?" ihtiyatla soruyor.

Rolls-Royce durduğunda başımı sallayıp pencereden dışarı baktım. Konağımızın heybetli cephesi, bugün ruh halimi ve beni bekleyenleri yansıtan yoğun bulutlarla kaplı kasvetli gökyüzüne yükseliyor.

"Beni üç kelimeyle nasıl tanımlarsın?" Alistair teybimden gelen sağır edici müziği soruyor. Kanepede oturmuş cep telefonu ekranına bakıyor, sarı bukleleri alnına düşüyor.

İki cin tonik hazırladım ve bardaklarla kanepeye geri döndüm. Alistair başını kaldırmadan uzanıp bir tane alıyor.

Şimdiden üçüncü tur ve sonunda kafam her zaman aradığım o boğuk duyguya ulaşıyor. Diğerlerinin lakros antrenmanında olduğunu unutturuyor bana. Ve hepsinden önemlisi, son iki saatin hafızasını dağıtıyor. Babamın sesi şimdiden uzak bir mırıltıdan ibaret.

""Olağanüstü Seksi Stud'a ne dersin?"

Alistair sırtıyor. "Doğru olurdu. Ama belki alçakgönüllülükle daha da ileri giderim. "

Gülerek yanına kanepeye çöktüm. Ona yazıp uğramasını istediğimde zaten birkaç içki içmiş olduğu hissini kafamdan

atamıyorum. Muhtemelen takımdan uzaklaştırılması onu inanmak istediği kadar kayıtsız bırakmadı.

Her halükarda, oturma odama daldı ve bundan böyle her tür Maxton Hall'dan uzak duracağını ve onun yerine "çevrimiçi flört"e daha yakından bakacağını duyurdu. Bana sinsi bir gülümsemeyle, sanki bunu kastetmemiş ve sadece can sıkıntısından bir profil oluşturmak istiyormuş gibi söyledi.

Ama onu çok iyi tanıyorum ve bunun ona kayıtsız kalmaktan başka bir şey olmadığını biliyorum. Maxton Hall adamlarından bıktı çünkü onunla sadece gizlice birlikte olmak istiyorlar. Çoğunun aksine, Alistair iki yıldan beri cinsel eğilimlerini gösteriyor, o zamandan beri ona dışlanmış gibi davranan anne ve babasının pisliklerinin küçümsemesine rağmen.

İnternette kirli bir sırrı varmış gibi hissetmeyen birini bulurlarsa, lehinde olurum. Özellikle de dikkatimi sorunlarımdan uzaklaştırabileceği ve bu benim için çok uygun olacağı için.

"Üç kelime mi olmalı?" Soruyorum. Başını sallıyor. "Yani... 'İyi çocuk, lakros oyuncusu, sporcu ve heyecan verici deneyimler arıyor, vb.'."

Çarpık bir gülümseme veriyor. "Etcetera et cetera, çok açık."

Ona doğru ilerliyorum ve hareket ederken elime biraz cin tonik döküyorum. Küfür ederek pantolonuma sildim, sonra Alistair'in cep telefonuna baktım. Profilinin taslağını gördüğümde gülmekten kırıldım.

"Naber?" şiddetle soruyor.

"Beş seksen beş yaşında değilsin, seni yalancı."

Homurdanıyor. "Ama evet."

"Ben bir ve seksen dört yaşındayım ve sen benden bir centik kısasın. On santimetreyi kaldırın ve belki doğru yüksekliğe ulaşırsınız. "

Beni yan tarafımdan dürtüyor ve parmaklarım alkolle ıslanıyor. "Sporcu olma."

"Tamam tamam." Bardaktan üç uzun yudum alıp laptopu aldığım masaya koyuyorum. Açıyorum ve belli belirsiz makul kişisel tanımlar aramaya başlıyorum.

Alistair'in buraya gelmesini istemek doğru karardı. Şoförüne onu hemen götürmesini söyledi ve o zamandan beri bana soru sormadan dikkatimi dağıtıyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum.

Alistair sorgulayıcı bir ses çıkardı ve dizüstü bilgisayarın ekranına bakmak için bana doğru eğildi. ona doğru çeviriyorum. «Profilin için ilham kaynağı bulmak istedim ama şimdi bu bağlantıya hiç tıklamamış olmayı dilerdim. Kim böyle bir şey yazabilir? 'Benim arzum bunu ikizimle yapmak, ama ben tek çocuk olduğum için yapmak zorundasın.' "

Alistair kahkahayı patlatır. "Arzu geçti. Ben sadece 'on sekiz, lakros oyuncusu, her şeye açık' yazıyorum. "

"Hayır dostum," diyorum başımı sallayarak. "'Her şeye açık' her türlü isteğe yeşil ışık yakmak gibidir."

Omuz silkiyor. Birkaç dakika sonra başını cep telefonundan kaldırmadan, "Bu arada Elaine seni sordu," dedi.

Kaşımı kaldırdım ama cevap vermedim. Bu, Wren'in partisinden beri Alistair'in konuyu ele aldığı ilk andı ve

sesinin tonundan ciddi bir konuşma isteyip istemediğini anlayamıyorum.

"Kırılgan genç kalbiniz için endişeleniyor ve hala onu sık sık düşünüp düşünmediğinizi bilmek istiyor."

Tamam, kesinlikle ciddi bir şey yok.

"Evet söylerim. Elaine'in birlikte geçirdiğimiz geceyi uzaktan bile düşündüğünden şüpheliyim. Alistair'in bir kardeş olarak koruyucu içgüdülerini uyandırdığı için dosyalayamama olasılığı daha yüksektir.

"Kardeşimle yattığına hala inanamıyorum." Başını sallıyor ve kusuyormuş gibi yapıyor. "Onunla nişanlanamaz mısın?" En azından belki daha iyi kabul edebilirdim. "

Gülümseyerek sırtını sıvazlıyorum. "Biriyle nişanlanırsam, kesinlikle daha iyi uyumanı sağlamak için yapmayacağım."

Alistair sahte bir çaresizlik içinde iç çeker. Sonra cep telefonunu bana uzatıyor. "En azından fotoğrafı seçmeme yardım eder misin?"

Biri kollarını başının arkasında bir şezlongda uzanmış, diğeri siyah beyaz, aynada takım elbiseli ve kravatlı bir özçekim olan iki tane gösteriyor.

"Yatan kişi," diyorum. "Diğerinde çok giyinmişsin."

"Takım ruhunu beğendim, Beaufort."

Neyse ki, Elaine'in konusu kapandığından, dördüncü tur cin tonik alacağım. Bir kadeh kadeh kaldırıyoruz ve ben fazla heveslenmeden gelen kutumu kontrol ederken Alistair yeni hobisine dönüyor.

Beaufort ofislerinden bir davetiye aldığımı görünce donup kaldım. Sadece şunu yazan e-postayı isteksizce açtım:

Önümüzdeki Cuma, 19.00, Londra'daki yönetimle iş yemeği. Maksimum dakiklık .

İyi ruh halim anında uçup gidiyor. Bu öğleden sonra babamla olan tartışmanın anısına sırtımdan soğuk bir ürperti iniyor.

Bizi kötü gösteriyorsun.

Korumamız gereken bir itibarımız var.

Sen çocuksu ve aptal bir çocuksun.

Elini kaldırarak yanıma geldiğinde irkilmesi beni rahatsız ediyor, çünkü Mortimer Beaufort'un huzurunda ne zayıflık ne de korku göstermeye gerek olmadığını çok iyi biliyorum.

Randevu bir cezadan başka bir şey değildir. Beni bu şekilde kelimelerden veya ellerden çok daha fazla etkilediğini fark ediyor. Aslında bir anlaşmamız var: Maxton Hall'a gittiğim sürece bu beni şirketimizle ilgili tüm meselelerin dışında bırakıyor. Şimdi bu yemeğe gitmesi gerektiği gerçeği bana şöyle deme şeklidir: "Hayatının kurallarını koyan benim ve eğer doğru yapmazsan her şey daha erken bitecek. bilirsin."

Bir hayal kırıklığı hareketiyle bilgisayarı benden uzaklaştırıyorlar ve bara gidiyorlar. Bir bardağa viski doldurup bir an için kehribar rengi sıvıya bakıyorum. Sonra arkamı dönüp kanepeye geri dönüyorum.

Alistair bana baktı. Yüzünde az önceki gülümsemeden eser yok. "Her şey yolunda?"

Omuzlarımı silkiyorum. Babamla bu konuyu unutmaması için buraya gelmesini istedim, bu konuyu konuşmak için değil.

Alistair ısrar etmez. Tam tersine bana cep telefonunu gösteriyor. "Bir maçım var." Ekranda çok kaslı koyu saçlı bir adamın fotoğrafı var.

Kafamı arka koltuğa yaslamak için kanepeye yerleştim. "Profiline ne yazdın?"

"Yüreğine bakacak birini arıyorum. Ve penisi. "

"Çok yaratıcı."

"Ah. Ve o... az önce bana sikiinin bir resmini gönderdi. Bana cinsel organını göstermeden önce adını söylemeye ne dersin?" Alistair mırıldanıyor ve kendime rağmen gülüyorum.

Alistair'in en iyi arkadaşlarımdan biri olmasının sebeplerinden biri de bu. İsteseydim, kafamda sürekli dönen şey hakkında onunla konuşabilirdim. Onunla her şeyi konuşabilirim ama buna gerek yok. Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanıyoruz ki, mükemmel bir uyum içindeyiz ve sınırlarımızın ne olduğunu biliyoruz ve bazen onları test etsek bile onlara saygı duyuyoruz. Başka biriyle böyle bir dostluk kurabileceğimden şüpheliyim.

"Aç mısın?" Bir süre sonra soruyorum.

Alistair evet cevabını verdi ve sonra ben alt kata mutfığa seslendim. Babamla kavga ettikten sonra iştahımı kaybetmişim ama şimdi kurtlar gibi açım.

Garsonun bize yiyecek getirmesini beklerken Alistair yarı çıplak adamların başka fotoğraflarına bakıyor ve ben dizüstü bilgisayarımda en sevdiğim bloglara göz atıyorum. Lakros sayfaları ve arkadaş bloglarının yanı sıra birkaç aydır ağırlıklı olarak seyahat bloglarını takip ediyorum. Uzak yerlerden hikayeler ve görüntüler kadar dikkatimi dağıtan hiçbir şey yok. Daha sonra okumak için bazı yeni gönderileri

işaretliyorum: şimdi hiçbir şey anlayamayacak kadar sarhoşum.

Listeye okul blogunu da ekledim. Aslında gülmek için okudum ama müdahalelere kronolojik sıra ile baktığımda birden aklıma Ruby'nin yüzü geliyor. Midem takla atıyor ve bu açlıktan mı, alkolden mi yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum.

Dizinim kendi başına hareket ederek blogu açar.

Okul olaylarını birer birer gözden geçiriyorum - hepsi ölümcül bir can sıkıntısı - makalelerin üzerinden uçuyorum - mutlak bayağılık - ve Ruby'nin yüzünü aramak için fotoğraflara bakıyorum. Adı birçok gönderide yer almasına ve okul etkinliklerinde geçmesine rağmen yüzü hiçbir yerde görünmüyor. Lydia bana Ruby'nin onu ve Sutton'ı şaşırttığını söyledikten sonra, onun hakkında mümkün olduğunca fazla bilgi edinmek için Google'a gittim. Ama hiçbir şey yoktu. Facebook'ta, Twitter'da veya Instagram'da bir profili yok, en azından gerçek adıyla.

Ruby Bell bir hayalet.

Sayfaları kaydırmaya devam ediyorum. Geçen yılı zaten aradığımı bulamadan geçirdim. Her ne ise. Araştırdıkça daha çok sinirleniyorum. Neden onun hakkında hiçbir şey bulamıyorum?

"Okul blogunu bir şans eseri izliyor musun?" Alistair aniden bana sordu.

Suçlu bakıyorum. Alistair tiksiniş bir ifadeyle dizüstü bilgisayarın ekranına bakıyor. Ancak tarayıcının arama kutusuna girdiğim kelimeyi okuduğunda yüzü aydınlanıyor. "Öyleyse o zaman."

"Ne?"

Gülümsemesi daha parlak oluyor. "Diğerleri ne zaman öğrenecek kim bilir."

Dizüstü bilgisayarını kapatıyorum. "Gerçekten bilecek bir şey yok."

Alistair'in yanıtı, bize yemek getiren garsonumuz Mary'nin kapısının çalınmasıyla örtülür. Küçük arabayı odama doğru iterken, gidip bardağımı yeniden doldurmak için sendeledim. Şimdi babamın sesine ek olarak, Ruby'nin kendinden memnun ifadesinin görüntüsünü aklımdan çıkarmam gerekiyor.

pembe yazı bir alay konusu. Aslında, VICTORIA KİYAFETLERİNİ GÖRMEM gerektiğini söylüyor . Ne yazık ki, bunu yapmak için en ufak bir arzusu yok.

Bu hafta James Beaufort'a aşırı doz verdim ve bu benim için yeterli. Cadılar Bayramı partisinin temasını oluşturduğumuzdan beri toplantı davranışları dayanılmaz. Ya alaycı şakalar yapar ya da bizi tamamen görmezden gelir. Etkinliği anlatan afişte dönem kostümlü bir çiftin olmasına dün karar vermemiş olsaydık benim için fark etmezdi. Onları hızlı ve ücretsiz almanın en kolay yolu, Beauforts'a ve onların devasa deposuna gitmek.

Toplantıdan sonra, Lin ve ben Beaufort'tan bu iyiliği kimin istemesi gerektiği konusunda kura çektik - tabii ki kaybettim. O zamandan beri, bunu yapmanın en uygun yolunun ne olduğunu merak ediyorum. Belki ona bir e-posta yazabilirim. Bu yüzden diğerlerinin önünde ona sormama gerek kalmayacaktı ve büyük olasılıkla bir ret karşılığında nakit para ödeyecektim.

Günlüğü şiddetle kapatıp sırt çantama koydum.

Lin, çantayı omzuna koyarken, "Değişim yapabiliriz," diye teklifte bulundu. Sonra tepsisini alıp benimkinin üstüne yerleştiriyor ve ikisini de uygun raflara götürüyor.

Bir saatliğine Lexington'un yangınla mücadele hakkında konuşmasını dinlemenin daha iyi olup olmayacağını merak ederek alternatifi kısaca değerlendiriyorum.

"Bekle," dedi Lin, kafeteryadan çıkıp çalışma merkezine giderken. "Hepsini geri alıyorum. Değişmek istemiyorum. "

"Yazık. Hemen kabul ederdim."

Kampüs altın kırmızısı sonbahar ışığıyla yıkanıyor ve meşelerin ilk yaprakları yeşilden sarıya ve koyu kırmızıya dönüyor.

"Hadi ama, bu o kadar da trajik bir şey değil."

«'Bingo!' diyen yangınla mücadele önlemleri konferansı için biletini çıkardığında, "Kuru bir şekilde yanıtlıyorum.

Suçlu gülümsüyor. "Onu çok kibirli buluyorum. Yani dönem sonuna kadar ekibimizin tam üyesi. Yani ara sıra katkısını yapabilir, değil mi? Diğer şeylerin yanı sıra, teklif senin olduğu için. "

"Zaten. Ve ne yazık ki bu gerçekten iyi bir teklifti." Okul kartımı, kulptaki yeşil ışık yanana kadar çalışma merkezinin kapısının önüne koydum. Sonra onu açıp Lin'in öne geçmesine izin verdim.

Etüt merkezi, sadece geçen yılki kullandığı küçük bir yapıdır. Araştırmaya hazırlanmanız gerektiğinde veya final sınavlarına çalışmak için sessiz bir yere ihtiyacınız olduğunda buluşabilirsiniz. Bugün sınıflardan birinde, bizi Oxford'daki kayıt prosedürüne hazırlaması gereken bir çalışma grubunun ilk toplantısı olacak.

"Oh," dedi Lin yumuşak bir şekilde girerken ve ben donup kaldım.

Şeytana gelince.

Sınıfta yirmi koltuk var ve sadece Keshav, Lydia, Alistair, Wren, Cyril ve... James var. Ayrıca sadece görerek tanıdığım iki kız ve bir erkek çocuk ve hocamız olduğunu varsaydığım genç bir kadın. Bizi karşılayan tek kişi o.

Beaufort koyundan en uzak yerlerden birine gidiyorum. Lin beni takip ediyor ve yanıma oturuyor. Bu seminer için özel olarak aldığım günlüğü, keçeli kalemleri ve yeni

defterimi mekanik el hareketleriyle çıkarıyorum. Her şeyi tezgaha yerleştirirken -her şey kenara paralel olmalı-diğerleri yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum. James'le ve hatta arkadaşlarıyla daha da az bir şey yapmak istemiyorum. Oxford'a başvurarak onun gibi insanlara karşı kendimi ölçmek zorunda kalma düşüncesi beni hasta ediyor. Onlar, nesillerdir orada okuyan köklü zengin ailelere mensup insanlar.

Lin'in yaklaşımının ne olduğunu bilmiyorum. Bir zamanlar, James'in grubuna ait olmasa da, Elaine Ellington ve bizden bir yaş büyük diğer kızlarla arkadaş olduğu için aynı çevrelere sık sık gitmişti. Ama sonra baba, daha sonra dolandırıcı olduğu ortaya çıkan başka bir kadın için annesini terk etti. Bir yıl içinde, onun yüzünden tüm servetini kaybetti ve büyük bir skandala neden oldu ve bu da, kimsenin artık Wang'larla bir şey yapmak istemediği anlamına geliyordu. Ne iş hayatında, ne toplumda, ne de bu okulda.

Kızının Maxton Hall'a devam edebilmesi için, Lin'in annesi kır mülkünü satıp Pemwick yakınlarındaki daha küçük bir eve taşınmak zorunda kaldı. Aslında bizim dört katımız büyüklüğünde bir evde yaşıyor olsalar da, bu Lin için şüphesiz şok edici bir değişiklikti. Ailesini ve bildiği hayatı bir anda kaybetmenin yanı sıra, kendini arkadaşsız buldu.

Genelde hiçbir şey olmamış gibi davranır. Demek ki işler hiç farklı olmamıştı. Ama bazen bakışlarında bir özlem parıltısı görüyorum, gerçekte geçmiş hayatını kaçırdığının bir işareti. Özellikle şimdi, Cyril'in yanındaki boş koltuğa özlemle baktığında. Bir süredir aralarında bir şey olup olmadığını merak ediyordum ama ne zaman uzaktan da olsa bununla uğraşmaya çalışsam Lin hemen konuyu değiştiriyor.

Onu suçlayamam sonuçta ona özel hayatımla ilgili de bir şey söylemiyorum. Ancak bazen gerçekten merak ediyorum.

Bakışlarım istemsizce James'e kaydı. Arkadaşları sohbet edip sürekli hareket halinde görünürken, o yerinde kıpırdamadan oturuyor. Wren onunla konuşuyor ama eminim dinlememiştir. Hangi düşüncelerin ifadesini bu kadar kasvetli hale getirdiğini merak ediyorum.

"Hepinizin orada olduğuna sevindim," diye başladı öğretmen ve bakışlarımı James'ten uzaklaştırdım. "Adım Philippa Winfield, ama bana Pippa diyebilirsiniz. Şu anda Oxford'daki ikinci dönemimdeyim ve sizinle aynı kayıt sürecinden geçmek zorunda kaldım. Nasıl hissettiğini biliyorum."

Wren, Cyril'ın gülmesine neden olan bir şeyler mırıldanır ve onu öksürükle boğar. Muhtemelen Pippa hakkında iltifatlarda bulunuyorlar. Koyu sarı dalgalı bob ve porselen teniyle oyuncak bebek gibi görünüyor. Güzel, değerli bir oyuncak bebek.

Düşünme Becerileri Değerlendirmesine ve mülakatlara hazırlanmanıza yardımcı olacağım . TSA, bazı Oxford fakülteleri için geçilmesi gereken iki saatlik bir sınavdır. Adayın üniversitede okumak için yeterli beceri ve kritik becerilere sahip olup olmadığını belirlemek için kullanılır. "

Test, Cadılar Bayramı'ndan hemen sonra ayarlandı ve üstlenmemiz gereken tüm işler konusunda şimdiden gerginim. Sonraki yarım saatte Pippa, sınavın nasıl yapılandırıldığını ve her bölüm için ne kadar zamanımız olduğunu açıklıyor, bunların hepsini zaten biliyorum. Testin yapısı umurumda değil, nasıl geçeceğimi öğrenmek istiyorum. Sanki aklımı okumuş gibi, sonunda Pippa ellerini

çırptı. "Testte yer alabilecek tipik sorulardan birine bakmak daha iyi olur. Bazı soruları diğer adaylarla tartışmak bana çok yardımcı oldu çünkü hepimizin farklı bakış açıları var ve bu kısmen gerçekten aydınlatıcı olabilir. Ben de aynısını burada yapacağımı düşündüm. Klasörü açar ve bize dağıttığı bir yığın kağıt çıkarır. "İkinci sayfada ilk soruyu bulacaksınız. Siz" diyor, şimdiden tekrar fısıldamaya başlayan Wren'i göstererek. "Lütfen yazıyı okuyun. soru."

"Büyük bir zevkle," diye yanıtlıyor Wren, kağıdı alıp yüksek sesle okumadan önce arsız bir gülümsemeyle: "İlk soru şudur: 'Eylemlerinizi için nedenler sunabiliyorsanız, eylemlerinizin mantıklı olduğu anlamına mı geliyor?'"

Lin kolunu kaldırıyor.

Pippa başını sallayarak, "Rezervasyon yapmanıza gerek yok, resmi olarak tartışmayı ben başlatıyorum" diyor.

Arkadaşım, "Bütün eylemlerin duygusal bir kökeni vardır" diye açıklıyor. "Elbette her zaman, kalbimizin bize söylediklerini dinlemek yerine, düşünüp en akıllıca kararı vermemiz gerektiğini söylüyoruz, ancak nihayetinde tüm kararlar duygular tarafından yönlendiriliyor ve bu nedenle rasyonel değil."

Alistair ve arkadaşları gülererek "Çok kısa bir konu olurdu" diyor. James hariç herkes. Sanki bir rüyadan yeni uyanmış gibi gözlerini birkaç kez kırıştırdı.

Pippa, "Bu, birinizin derinleştirebileceği veya inkar edebileceği bir tez" diyor.

Lydia, "Soruyu yanıtlamak için öncelikle bu bağlamda 'rasyonel'in ne anlama geldiğini tanımlamamız gerekir," diyor. Kulağının arkasında bir kalem var ve kağıdı iki eliyle önünde tutuyor. Hangi eğitim kursuna başvuracaksınız?

"Rasyonellik, akılla karakterize edilen düşünce veya davranış anlamına gelir," diye mırıldanır Kesh.

"Bu bağlamda rasyonalite, akıl anlamına gelir", ilan ediyorum. "Ama sebep subjektif bir şey. Her insanın farklı kuralları, ilkeleri ve değerleri varsa, mantığı nasıl tanımlamak mümkün olabilir? "

Wren, "Ancak benim görüşüme göre, hepsinin aşağı yukarı aynı temel ilkeleri var" diyor.

İkna olmadan omuz silkiyorum. "Bence bu sizi kimin eğittiğine ve çevrenizde hangi insanların hareket ettiğine bağlı."

«Hepimiz çocukluktan diğer insanların öldürülmemesi gerektiğini vb. öğreniyoruz. Bu ilkelere göre hareket edersek, nesnel olarak rasyonel davranırız » diye yanıtlıyor.

Lin, "Fakat tüm davranışların izi bu ilkelere dayandırılmaz," diye itiraz ediyor.

"Yani, beni mahveden ama belli bir ilkedan ilham aldığımı bildiğim bir şey yaparsam, bu mantıklı bir karar verdiğim anlamına mı gelir?" diye soruyor Lydia. Kafası karışmış ona bakıyorum, ama o sorularla dolu kağıda bakıyor.

Kısa bir duraklamanın ardından, "Sizin akıl anlayışınıza uyuyorsa, bence uyuyor," diye yanıtlıyorum. «Burada ilkelerin farklı insanlarda ne kadar farklılık gösterebileceği gösterilmiştir. Beni mahvedebilecek bir şeyi asla gönüllü olarak yapmam. "

"Bu, benim akıl kavramımın sizinkinden daha az geçerli olduğu anlamına mı geliyor?" Aniden Lydia kızgın görünüyor. Şeffaf yanakları kırmızı lekelerle doluyor.

«Yani bence, birine zarar veriyorsa bir eylem rasyonel olamaz. İster kendi kişiniz, ister komşunuz. Ama bu sadece benim fikrim. »

"Ve senin fikrin diğerlerininkinden daha üstün. Doğru?"

James'e şaşkınlıkla bakıyorum. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki neredeyse onu duyamıyordum. Artık kendi düşüncelerinde kaybolma havasına sahip değil. Şimdi burada, bu odada, buz gibi bakışları bana çevrildi.

İşaretçiyi daha sıkı sıkıyorum. "Kendi adıma konuşmuyorum, genel olarak her birimizin farklı düşündüğü ve davrandığı gerçeğinden bahsediyorum."

James yavaşça, "Diyelim ki ortamı ayarlamak ve katılan herkese keyifli bir akşam sağlamak için striptizcileri gizlice bir partiye davet ettiğinizi varsayalım," dedi. "Senin mantığına göre benimki mantıklı bir karar olurdu."

İşaretleyici, parmaklarımın arasında yarı yolda kırılma tehlikesiyle karşı karşıya. "Bu mantıklı bir karar değildi, sadece ahlaksız ve boktan bir jestti."

Pippa, "Testlerde ve mülakatlarda 'boktan' kelimesinden kaçınmanızı öneririm," diyor.

James kuru bir sesle, "Sorunun ötesine geçen bir fark ortaya koyuyorsun," dedi. "Örneğin, biri ekonomik olarak daha iyi, diğeri daha tatmin edici olan iki iş teklifi aldıysanız, mantıklı karar en iyi ücretli işi seçmek olacaktır."

"Sizin gibi biri için sürpriz olmaması gereken, tamamen parasal bir mantık ilkesinden yola çıkarsanız." Kendimi enerji dolu hissediyorum ve bana öyle geliyor ki sınıfta sadece James ve ben kaldık.

Bir kaşını kaldırıyor. "Birincisi beni hiç tanıımıyorsun. İkincisi, rasyonel eylem, en iyi ücretli işi seçmektir. "

"Peki neden, sorabilir miyim?"

Gözümün içine bakıyor. "Çünkü paran yoksa bu dünyada kimse seni umursamıyor."

Sözleri bana ayakkabılarımın yıpranmış tabanlarını ve çamaşır sırt çantamı hatırlattı. Öfke, alev ve ateşle doluyum. "Bu seni kimin büyüttiğini gösterir."

"Bunun anlamı ne?" tehlikeli derecede sakın bir sesle soruyor.

Omuzlarımı silkiyorum. "Küçük yaştan itibaren yoksul olsan kimsenin seni umursamayacağı öğretildiyse, eylemlerinin tek bir nedenden esinlendiği açıktır. Nothing Else Matters. O oldukça kaba. "

James'in çenesindeki bir kas seğirmeye başlar. "Artık söylemesen iyi olur, Ruby."

"Oxford'da kimsenin ağzını kapatamayacaksın. Belki de senden farklı düşünen insanlarla muhatap olmaya alışmalısın ya da reddedilme fikrine alışmalısın. Sonuçta bu sana sorun çıkarmamalı, sonuçta sen her zaman zenginsin ve herkes seninle ilgileniyor. "

James, ona tokat atmışsınız gibi yüzünü buruşturdu. Sınıfta mutlak bir sessizlik vardır. Duyduğum tek ses kalbimin uğultulu atışı ve kulaklarımdaki kanın kükremesi. Bir an sonra James ayağa fırlar ve sandalyesini devirir, sandalye büyük bir gürültüyle yere düşer. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından çarptığını gördüğümde nefesimi tutuyorum.

Birden etrafımda kim olduğumu fark ediyorum. James'in arkadaşları şaşkın görünüyor, sanki az önce ne olduğunu merak ediyorlardı. Lydia'nın yüzünde derin bir şok ifadesi var. Sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti iniyor. Yavaş yavaş adrenalin beni terk ediyor ve az önce ne dediğimi anlıyorum.

"Görünmez kalma" ilkesine çok selamlar. Resmi bir tartışma yürütmek yerine kişiselleştirdim çünkü James beni kızdırdı. Onun söylediği doğrudur. Onu hiç tanımıyorum. Sırf fevri bir pislik gibi davranıyor diye onu bazı şeyler için suçlamaya hakkım yok. Bunu yapmak beni ondan daha iyi yapmaz.

Ama kafama ne atladı?

James

Sayfayı doldurduğum çizim dikkat çekici bir boyut kazandı . Sivri siyah şimşekler, küçük spiraller ve dağınık daireler neredeyse üç boyutlu görünüyor. Sanki elini uzatmak görüntünün içine çekilmek için yeterliymiş gibi. Her seferinde rastgele karalayarak aldığım sonuçlara şaşıyorum. Ve bu aktivitenin dikkatimi nasıl dağıttığını, örneğin çocukların sahada benden birkaç yüz metre uzakta olması ve bir sonraki hafta sonu maçı için antrenman yapması gibi. Ya da hala bu odada bir saat on bir dakika geçirmek zorunda olduğum gerçeğinden.

"James!"

başımı kaldırıyorum. Organizasyon komitesindeki herkes bana dönük. "Naber?"

"Seni dinlemedi bile!" diye bağırdı Jessalyn, Ruby'ye öfkeli bir bakış atarak, sanki bu işe yaramaz toplantıları umursamamam onun suçuymuş gibi.

Ruby masanın karşısından bana bakarak sessizce, "Bir kez daha tekrar edeceğim," dedi. "Fotoğrafın afişe asılması için dönem kostümlerine ihtiyacımız var. Gormsey'de onları kiralayan bir dükkan var, ancak bunların gerçek kıyafet değil, plastik olduğunu görebilirsiniz. "

"Gormsey?" karışık soruyorum.

"Yaşadığım mahalle," diye açıklıyor yavaşça.

Hiç duymadım.

Kendimi Ruby'nin nasıl bir evde yaşadığını merak ederken buluyorum. Ailesi nasıl. Erkek ve kız kardeşleri varsa.

İlgimi çekmemesi gereken her şey.

"Geçen sefer orijinaline mümkün olduğunca yakın bir fotoğraf istediğimizi söylemiştik. Ama iyi kostümler bulmak o kadar kolay değil. Beaufort yüz elli yıldan fazla bir süredir buralarda, değil mi? "

Bana karşı dostça bir tavır takınmaya çalışıyor ama bu eski nefretin damarlarımda dolaştığı gerçeğini değiştirmiyor.

Bana ne soracağını zaten biliyorum.

"Ailenden bize Viktorya döneminden kalma birkaç kostüm ödünç vermesini ister misin?"

Keşke defterime karalamaya devam edebilseydim. Veya başka bir yerde olun, örneğin lakros oynamak. Orada benden bir şey isteyen kimse yok, koşabilir, atabilir, eylemler gerçekleştirebilir, gol atabilir ve özgür olabilirim. Sahada unutabilirim. Buradaki her şey bana kim olduğumu ve gelecekte beni neyin beklediğini hatırlatıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Ne yazık ki yapamam."

Görünüşe göre Ruby cevabımı bekliyordu. "Kabul. Nedenini sorabilir miyim?"

"Hayır yapamazsın."

"Başka bir deyişle, bize yardım etmek istemiyorsun , " diyor sakın kalmaya çalışarak.

"İrade ya da güç fark etmez. Cevabım değişmez."

Bir tavır sergilemeye çalışırken burun deliklerinin hafifçe titrediğini görüyorum. Her şeyi yapamıyor ve izlemek neredeyse komik. Ne kadar sevimli olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Hiç onunki gibi bir yüz görmedim: kalkık burun ağzın gururlu çizgisine yakışmıyor, kedi gözleri burundaki çillere yakışmıyor ve düz kaküller kalp şeklindeki yüze uymuyor. Ama garip bir sihirle her şey mükemmel bir

şekilde uyumlu hale getirildi. Ve her baktığımda daha da büyüleyici oluyor.

Dün neden böyle sinirlendiğimi açıklayamam. Biri beni ilk kez şımarık ve zengin bir pislik olmakla suçlamıyordu. Ruby'nin onu bana ilk fırlatışı değildi. Sözleri beni neden bu kadar üzdü bilmiyorum ama içimde hoşlanmadığım bir şeyi ateşlediler. Bu davranışta kendimi tanımıyorum ve arkadaşlarım da tanımıyor. Hiçbiri bugünkü bölümden bahsetmedi, tepkim için benimle dalga geçeceklerini ummuştum ve böyle yaparak konuyu hafife almış olacaktı. Sessizlikleri ve anlamlı bakışları ise Ruby'nin sözlerine daha fazla ağırlık ve önem veriyordu.

Bir iç çekiyorum. Okulun son yılının tadını çıkarmak, kahretsin, hiçbir şeyi ya da kimseyi düşünmemek, sadece eğlenmek istiyordum. Ama lakros oynayamam, havanın boğucu olduğu bu lanet sınıfta oturmak zorundayım ve Ruby'nin bana şunu söylemesi gerekiyor ki...

Ruby dikkatimi çekmek için parmaklarını şıklattı.

"Özür dilerim," dedim yüzümü iki elimle ovuşturarak. "Dedin mi?"

Kieran, "Millet, onsuz da yapabiliriz," diye homurdandı.

Ben de seve seve sensiz yapardım ama ne yazık ki sömestr sonuna kadar sana katlanmak zorundayım, diye karşılık verdim ona buz gibi bir bakışla bakarak.

"James!" Ruby öfkeyle haykırıyor.

"N'aber? Ben samimiyim."

"Hayatta samimiyete izin verilmeyen anlar vardır."

"Konuşan kişiyi dinle" gibi bir şey söylemek isterdim ama kendimi tuttum. Nedense bana bu kadar sert hitap etmesini seviyorum. Belki de iki haftadır çocuklarla parti

yapamadığımdan ve çok fazla enerji biriktirdiğimdendir. Kesinlikle düşünecek başka bir şey bulmalıyım. Fark edilmeden pantolonumun cebinden cep telefonumu çıkardım ve grup hakkında bir mesaj yazdım: Bu gece evimde parti .

"Mağazadan kostüm kiralıyoruz," diyor Lin. "Yeterince özgün bir hava vermek için görüntüleri sadece photoshopladım."

Kieran tekrar homurdandı. «Ama bu bir skandal. Takımımızda James Beaufort var. "

Ruby, "James işbirliği yapmak istemezse, Beaufort'a kendim bir talepte bulunacağım anlamına gelecek," dedi.

"Yapmayacaksın," dedim dalgın dalgın, gözlerimi cep telefonumdan ayırmadan. Alistair, yeni oyuncuların berbat olduğunu ve menajerin çıldıracağını yazıyor.

"Beni durduramazsın, değil mi?"

Herhangi bir nedenle ailemle konuşmanı istemiyorum. Aileme yakın birinin olmasını istemiyorum. Bağışlarıyla okulun önemli bir bölümünü finanse ettikleri ve hemen hemen her etkinliğe katıldıkları düşünülürse, gerçekte bu imkansızdır. Ama Ruby'nin babamla olması fikri beni hasta ediyor.

"Gerçekten Şansölye Lexington'a haftalık toplantılardaki katılımınızın ne kadar zayıf olduğunu söylememi istiyor musunuz?"

Yavaşça yukarı bakıp Ruby'ye baktım, gözlerimi kıstım. Bana şantaj yapmaya çalıştığına inanamıyorum. Bu kadar kızgın olmasaydım, etkilenirdim.

"Yapman gerekeni yap," diye mırıldandım.

Toplantının geri kalanında onları görmezden geliyorum ve artık kimse benimle konuşmuyor. Deftere öfkeli çizimler, daireler ve lakros çubukları tutan keskin dişli canavarlara dönüşen sivri uçlu nesneler çiziyorum. Ruby toplantının kapandığını söylediğinde o kadar hızlı kalktım ki yanımdaki Camille korkudan nefesi kesildi. Ruby aniden önümde durduğunda neredeyse kapıdan çıkıyorum.

"Biraz durabilir misin?"

"Acelem var," diyorum sıkılı dişlerimin arasından.

Yanımdan geçmeye çalışıyorum ama beni sürekli engelliyor. "Lütfen."

Sesi, birkaç dakika önce olduğu gibi artık sinirli değildi. Yorgun görünüyor, sanki o da nihayet buradan çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi. Belki de bu yüzden başımı sallayıp diğerlerine yer açıyorum. Ama belki de rektör Lexington'ın düşüncesi ve bu toplantılarda varlığımı en aza indirmeyi her şeyden çok istediğim için. Kieran en son ayrılan kişidir. Kapıyı arkasından kapatmadan önce bana tuhaf bir bakış attı. Dürüst olmam gerekirse, beni kıskandığını düşünürdüm. İlginç.

Ruby boğazını temizliyor. Yan tarafı sıralardan birine yaslanmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Bana kızgınsan, sinirini başkalarından çıkarma. Bu onların suçu değil ve onun işini zorlaştırman da adil değil."

Düne dönersem, neredeyse hastayım. Bana söylediği her kelimeyi hatırlıyorum. Ama hedefi vurduğunu fark etmesini hiçbir nedenle istemiyorum.

Bu yüzden bakışlarını soğuk bir şekilde tutuyorum. "Yanında değilim."

"Ancak, verdiğiniz izlenim oldukça kavgacı."

Ona kaşlarını kaldırarak bakıyorum. "Bir seminer sırasında aptalca bir anlaşmazlık yaşadık, Ruby Bell. Bir noktada saçma bulduğum bir ayrılık. Benden ne istiyorsun?"

"Sadece özür dilemek istedim. Haksızlık ettim ve sana kişisel olarak saldırdım, bunun için üzgünüm. "

Tamam, beklediğim bu değildi. Doğru kelimeleri bulmam birkaç dakikamı alıyor. "Hala üzerinde kafa yorduğumu düşünüyorsan çok önemli olduğunu düşünüyorsun."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, benim kesme tepkimden açıkça kafası karıştı. "Biliyor musun? Unut gitsin."

"Benden bir şey istiyorsun diye özür dilemene gerek yok."

"Senden bir şey istediğim için özür dilemiyorum James," diyor, "gerçekten üzgün olduğum için. Dün ben... haksızdım."

Bir süre sessizce birbirimize baktık ve gözlerinde gizli niyetler aradım. Ama hiçbirini bulamıyorum. İfadesi samimi ve açıktır. Bunu ciddiye alıyor gibi görünüyor. Alternatiflerimi kısaca değerlendiririm. Ne dediğini umursamıyormuş gibi tartışmaya devam edebilirdim. Ama Lexington'a gidip benden şikayet etmesi ve cezamnın uzaması riskini göze alırdım. Ayrıca, istemediğimi anlıyorum. Ruby Bell ile tartışmak çok yorucu. Sanırım onunla biraz görüşmeye gitsem hayatım daha kolay olurdu.

"Tamam," diyorum sadece.

Aramızdaki atmosfer birdenbire birkaç dakika önceki kadar kızgın değil. Yeniden nefes aldığımı hissediyorum ve Ruby'nin omuzları da çok daha rahatlamış hissediyor.

"İyi" diye yanıtlıyor. Bir an için ne yapacağını bilmiyormuş gibi kararsız görünüyor. Sonra başını sallar ve masasına geri döner.

Günlüğü alır, açar ve bir şeye bakar. Acaba yapılacaklar listesinde gerçekten benden özür dilemeyi işaretleyip işaretlemedi. Beni şaşırtmazdı.

Aslında gidebilirdim. Söylenmesi gereken her şeyi söyledik. Neden benim olduğum yerde kalıp eşyalarını toplamasını izlediğini anlayamıyorum. O iğrenç sırt çantasında her şey için bir yer var gibi görünüyor ve bir klasör, defter, keçeli kalem, bir şişe su ve nihayet oradaki gibi, yatıştırıcı, neredeyse büyüleyici bir şey var. 'Gündem.

"Poster için kaç kostüme ihtiyacınız var?" diye sorarken buluyorum kendimi.

Ruby donuyor. Yavaşça başını çevirip bana baktı. "İki," diye dikkatli bir şekilde yanıtlıyor. "Biri erkekler için, diğeri kadınlar için."

Fazla hevesli görünmemeye çalıştığını fark ettim ve onu daha fazla uyanık tutmamaya karar verdim.

"Aileme soracağım," diyorum kısa bir aradan sonra.

Ruby'nin gözleri parlıyor ve bir sevinç ünlemini tutmak için büyük çaba sarf ettiği açık. "Gerçekten mi?"

Başımınla onayladım. "Aynen."

Sırt çantasını kapatıp omzuna koyuyor. Sonra birkaç adım daha yaklaşıyor. "Teşekkür ederim. Bunun ne kadar yararlı olduğunu bilemezsiniz."

Omuz silktim ve organizasyon komitesi toplantılarına katılmaya başladığımdan beri ilk kez sınıftan birlikte çıktık.

"Organizasyon sorunsuz çalışıyor, değil mi? Cadılar Bayramı için? "

Bana şaşkın bir bakış atıyor. Soruma ben de hayret ediyorum. Ama neden gitmiyorum ki?

"Evet derdim. Ama sanırım ancak parti başarılı olduğunda huzur içinde uyuyabileceğim."

"Neden bu kadar önemsiyorsun?"

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. «Takıma liderlik etmede iyi olduğumu göstermek istiyorum. Görevin başında olduklarını. Komiteye girmek için çok savaştım ve sonra Elaine tarafından aşağılanmamak için çok savaştım. Bana özür diler gibi bir bakış atıyor. "Arkadaş olduğunuzu biliyorum ama o hiç iyi bir lider değildi. Komiteye verdiğim onca emeğin ve tutkunun boşa gitmesini istemiyorum."

Düşünceli bir mırıltı çıkardım ve bana sorgularcasına baktı.

"Ben de aynı derecede tutkulu olduğum bir şey var mı diye merak ediyordum."

"Lakros mu?" rica etmek.

Kaçamak bir tavırla omuz silkiyorum. "Belki."

Aşağıya iniyoruz, kütüphaneyi geçiyoruz ve çıkıyoruz ve ilk kez bana boş ve sinir bozucu görünen olayların diğer insanların hayatlarının önemli bir parçası olduğunu açıkça anlıyorum.

"Saat kaç?" Ruby aniden sorar.

Saatime bakıyorum. "Neredeyse dört."

Nefesinin altında yemin eder ve koşmaya başlar. "Otobüsü kaçırmak istemiyorum!"

Durağa doğru hızla giderken yeşil sırt çantası sırtından sekiyor ve kahverengi saçları başının etrafında uçuşuyor.

Rolls-Royce'umuzla otoparkta beni bekleyen şoförün yanına gidiyorum. Aileme kostümler hakkında soru sormak artık o kadar da büyük bir girişim gibi görünmüyor.

yakut

Ailem ve Ember'la oturup TV'de The Voice Kids'i izlerken cep telefonum titriyor. pantolonumdan çıkarıyorum. Serbest bırakma düğmesi bir süredir arızalı ve her gün daha sert basmam gerektiğini hissediyorum. Sonunda niyetimde başarılı olduğumda, felç kalırım.

Bilinmeyen bir numara bana mesaj attı.

Poster için kostümlerim var. Yarın Londra'dan alınabilirler. J.

"Bu küçük kızın sadece sekiz yaşında olması inanılmaz." Annemin şaşkın sesi kulağıma ulaşıyor.

"Ama neden ikiniz şarkı söyleyemiyorsunuz?" babaya sorar. "Aksi takdirde ben de o zaman seni böyle bir programa gönderirdim."

Ember, "Başka yeteneklerimiz var baba," diyor.

"Ama gerçekten mi? Bu kadar özel ne yapabilirsin?" Başımı kaldırmama neden olan bir gümbürtü duydum. Ember az önce babama bir yastık attı. Eğlenerek gülüyor.

"Blogumun beş yüzden fazla takipçisi var baba. Dikiş dikmeyi biliyorum ve insanlara benimki gibi bir vücutla istediğinizi giyebileceğinizi gösteriyorum: Sizce de bu bir yetenek değil mi? "

"Beş yüz takipçiyi aştınız mı?" hayretle soruyorum.

Keskin bir şekilde başını salladı. Kavgamızdan beri pek konuşmadık. Ember, onu Maxton Hall'daki bir sonraki partiye davet etmeme konusunda ısrar ettiğim için kızgın olmaya devam ediyor, bu yüzden onun bu büyük dönüm noktasına ulaşmasına katılmadım.

"Harika. Tebrikler, "demeyi başardım. Sözlerimin neden bu kadar zorlama görüldüğünü bilmiyorum, aslında yürekten geliyorlar. Ember, Bellbird'e o kadar çok çaba ve sevgi veriyor ki, sahip olduğu tüm başarıyı hak ediyor.

"Teşekkürler." Kız kardeşim uzaktan kumandaya bakıyor ve onunla oynamaya başlıyor.

"Sence Ember bir dikiş makinesiyle silahlanmış olarak ortaya çıkıp oyuncu seçimine katılabilir mi?" babaya sorar. "Ya da bir ders verebilir. Bize söylediklerini olabildiğince çok kişiye açıklarsan harika bulurdum: Voldemort ve diğerleriyle karşılaştırma, böylece diğerleri de anlar! "

Ember sabırsız bir kahkaha atar. "İşe yarayacağını sanmıyorum baba. Şarkıcılar arasında bir yarışma. "

"Ah. Tabii. Haklısın. Ya bunun yerine İngiltere'nin Yetenekleri Var ? Bu bir yetenek gösterisi ve bana yaptığının yeterli olmadığını söyleyemezsin. Gerekirse, beş yüz takipçini zorla yükler ve yerleştiririz. stüdyoda seyirci olarak. Sonra hep birlikte sizi neşelendirirdik."

"Kabul ediyorum!" diye haykırıyorum. "Projelerinizi bir oyuncu kadrosuna göndermeyi deneyin. Beş yüz takipçiye dağıtmak için renkli tabelalar hazırlayacağım. "

Ember yüzünü buruşturur. Dilimi dışarı çıkarırım. Gözleri parlıyor ve sonra dudaklarına belirsiz bir gülümseme geliyor. Şu anda her şeyin yeniden yolunda olduğu hissine kapılıyorum. Her zamanki gibi sessizce birbirimizden nefret ettik. Omuzlarım rahatlayarak gevşedi.

Babam bir şey daha ekliyor, ama telefonun yeniden aydınlanmasıyla dikkatim dağılıyor. Cevap vermeye başlıyorum ama kelimeleri hemen siliyorum. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. James'le Londra'ya gitme ve Maxton

Hall'un normalde bize koyduğu sınırların dışında onunla bir gün geçirme fikri tuhaf. Tuhaf ama aynı zamanda... heyecan verici, bir düşünün. Tekrar birkaç kelime yazmaya çalışıyorum.

Aniden bir yastık yüzüme çarpıyor.

"Hey!" diye haykırıyorum.

Babam çok ciddi bir şekilde, "Tartışmamız daha bitmedi, Ruby," dedi. "Sen de katıl."

"Hayır baba, şarkı söyleyemem ve hayır, benimle dalga gemene izin vermek için bir yetenek gösterisine gitmeyeceğim."

"Hmm," diyor, annem coşkulu bir çığlık atarken bana ciddi bir şekilde bakarak. "Böyle harika bir sesi olan küçük bir kız!"

"Bir yetenek yarışmasını kazanmanın başka yolları da var. Dikiş makinesiyle hiçbir şey yapamıyorsanız, hokkabazlık yapmayı öğrenebilirsiniz. "

"Gerçekten bir yetenek yarışmasına katılmak istiyorsan kendini tanıtmalısın," dedim kuru bir sesle.

"Biliyor musun? Belki yaparım, »diye yanıtlıyor babam, yapmacık bir öfkeyle.

"Peki hangi numarayı göndermek istersin?" diye sordu annem dikkati dağılmış halde, gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Peki ya..."

Jüri  yelerinden Danny Jones düğmeye basıyor ve sandalyesi dönmeye başlıyor. Annem sevinir ve baba sevinçle kollarını kaldırır.

Ember ve ben birbirimize bakıp gülüyoruz.

"Yarın için planladığımız bir şey var mıydı?" Küçük kız sahneyi terk ettikten ve ortam tekrar sakinleştikten sonra soruyorum.

Baba başını sallar. "Hayır çünkü?"

"Cadılar Bayramı için bir parti veriyoruz ve birkaç kostüm almamız gerekiyor. Bir okul arkadaşımız onları buldu ve yarın Londra'dan alıp alamayacağımızı sordu. "

"İki saatlik bir yolculuk. Gizemli yoldaşınız mı sürecektir yoksa trene mi bineceksiniz?" diye sorar anne.

Beklemesini işaret etmek için parmağımı kaldırdım. Sonra cevap yazarım.

Kabul etmek. Londra'ya nasıl gideriz? RB

Umarım baş harflerimin bir şaka olduğunu anlamışsınızdır.

Şoförüm seni sabah 10 gibi alacak. Peki? JMB

Ben homurdandım ve Ember bana sorgular gibi baktı.

Bir an için, göbek adının ne olduğunu öğrenmek için James'i google'da aramaya başladım ama bunu yapmaktan kaçınıyorum. Sınırı geçmek gibi olurdu. Onun hakkında internette her şeyi bilmek istemiyorum. Zaten okulda yüzlerce söylenti var. James Beaufort hakkındaki dedikodulara olan susuzluğum, hayatımın sonuna kadar tatmin oldu.

"Görünüşe göre ortağımın bir şoförü var," diye biraz gecikmeyle yanıtladım.

"Şoför?" Ember şüpheyle sorar. "Öyleyse o züppelerden biri."

"Ailesi Beaufort'un sahibi."

"Beaufort'un oğluyla Londra'ya mı gideceksin?" babaya sorar. Ses tonu şaşkınlık ve güvensizlik karışımıydı.

Yavaşça başımla onaylıyorum. "Evet. Depolarından kıyafet alabiliriz."

Baba kaşlarını çatıyor. "Ve oraya... ikiye mi gidiyorsun?"

"Haydi Angus," diyor annem. "Ruby'yi rahat bırak."

"Şey hayır. Ruby'nin bir randevusu varsa, bilmek istiyorum."

Kızardığımı hissediyorum. "Bu bir randevu değil baba. Okul eşyalarıdır. "

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Ember bunun yerine gözleri fal taşı gibi açılmış bana bakıyor. "İnanılmaz." Kanepeye çöker ve kollarını göğsünde çaprazlar. "Bu çok... kahretsin. Sahip olduğun şansın farkında değilsin, Ruby. "

"Senin için fotoğraf çekeceğim," dedim uzlaştırmacı bir şekilde ama Ember inatla ekrana bakıyor.

"Peki gidebilir miyim?" annene soruyorum Bana bu oturma odasındaki tek mantıklı kişi gibi görünüyor.

"Elbette," diye çabucak yanıtlıyor ve babam tekrar ağzını açtığında uyarıcı bir bakış atıyor. "Kime, ne zaman ve nereye gideceğine karar verecek yaştasın."

Sözleri garip bir şekilde daha da kızarmama neden oldu. Çok fazla dikkat etmeden bir cevap mesajı yazıyorum:

Peki. Bu arada: şampanya yerine Ben & Jerry's dondurmasını tercih ederim. RJB

Not: Bir baş harfi daha eklersen yemin ederim çıldırırım.

Cevabı göndermeden önce tereddüt ediyorum. Acaba öyle mi diye merak ediyorum. James ve ben mesaj atıp şaka yapan insanlar değiliz. Yada evet?

Yarın görüşürüz, Ruby.

Hayır, biz o tür insanlar değiliz.

Beaufort ziyareti için ne giyeceğime dair hiçbir fikrim olmadığı için ertesi sabah histerik nöbetin eşiğindeyim . Belirli bir kıyafet kuralı var mı, varsa ne kadar şık olmalı bilmiyorum. Ayrıca James'in takım elbise ve kravat giyip giymeyeceğini merak ediyorum. Okul dışında hiç görüşmedik yani birbirimizi hep okul formasıyla gördük.

Sonunda siyah bir etek, diz üstü çoraplar ve beyaz kroşe yakalı ve siyah fiyonklu hardal rengi bir kazak seçiyorum. Kıyafetimi birkaç ay önce Gormsey'deki bir ikinci el mağazasından aldığım siyah brogue'larla tamamlıyorum.

Moda söz konusu olduğunda, Ember kadar cesur değilim. Kendimi rahat hissettiren ve uzun süre giyebileceğimi bildiğim şeyleri almayı tercih ederim. Ama görünüşüme dikkat etmeyi ve ona zaman ayırmayı seviyorum: belki de düzen takıntımı da buna bağlıdır.

Giyindikten sonra güvenlik için kız kardeşime giderim. Odasına baktığımda çoktan uyanmıştı ve pencerenin önündeki masada oturuyordu.

"Naber?" bana bakmadan soruyor.

"Ne dersin?" Sandalyesinde dönüyor ve beni net görebilmesi için kapıyı açıyorum.

"Çok güzel" dedi bana tepeden tırnağa baktıktan sonra.

"Gerçekten mi?" Kendime binmesini rica ediyorum. Ember'e dönüp baktığımda gözlerinin kısıldığını görüyorum.

"Ve bu bir randevu değil mi?" Sesinde alaycı bir ima var.

gözlerimi deviriyorum. "Ember, o adama dayanamıyorum bile."

"Görebilirsin," diye yanıtlıyor ayağa kalkarak. Duvara oyulmuş gerçekten küçük bir oda olan dolaba gider ve kapıyı açar. Sonra neredeyse içeride kaybolana kadar öne doğru eğilir ve ortalığı karıştırmaya başlar. Dikkatle ona ulaşıyorum ve omzunun üzerinden bakıyorum. Yarım dakika sonra dışarı çıkıp bana bordo bir çanta verdi.

"Benim çanta!"

"Rahatsız etme. Zaten hep sırt çantanla dolaşıyorsun », diye yanıtlıyor savunmada. Sonra kıyafetlerimi işaret ediyor. "Ancak, şimdi, büyüleyici."

"Bunu sakladığınız süreyi göz önünde bulundurursak, sizden faiz istemeliyim." Ellerimle suni deri üzerinde biriken toz tabakasını çıkardım. Bunu da merkezdeki ikinci el mağazasından aldım. Hepsini iki hafta boyunca gururla kullandım, ta ki komşumuz Bayan Felton annemin fırınında benim için görüp yüksek sesle - elli yıl önce - ona ait olduğunu söyleyene kadar. O noktada, memnuniyetle Ember'a ödünç verdim ve onu asla geri istemedim. Şimdi elimde olduğuna göre, geri aldığım için mutluyum.

Ember, "Artık dolabımda olduğunu bilmediğin bir şey için sana bir kuruş bile vermeyeceğim" diyor.

Zilin çalması beni felç ediyor. Saate bakıyorum. Saat ona çeyrek var. "Daha çok erken," diye homurdandım ve hızla cep telefonumu ve cüzdanımı çantama taşımak için odama koştum.

"Yakut!" annemin sesi beni çağırıyor.

Aşağı inerken, beni sakın olmaya teşvik ediyorum. Üzülmek için bir sebep yok. Bu sadece bir okul işi: Lin ve ben aynı şeyi yüzlerce kez yaptık ve James için de durum farklı olmayacak.

Derin bir nefes alıyorum ve son birkaç basamağı iniyorum. Annem kapıyı yeni açtı ve salona girdiğimde bir erkekle sohbet ettiğini görüyorum. Nutkum tutuldu.

Her şeyden önce: James yalan söylemedi. Gerçekten şoförü var. Ve ayrıca üniformalı, şapkalı ve hepsi. İkincisi: sürücü Antonio Banderas'a benziyor. Zeytin teni, siyah gözleri ve etkileyici ve neredeyse şehvetli bir ağzı var. Kırk yaşlarında ve son derece çekici olmalı. Annemin yanaklarındaki kızarmaya bakılırsa, o da benim gibi düşünüyor.

"Günaydın Bayan", sürücü Zorro şapkasını çıkararak beni selamlıyor.

"Günaydın..."

Annem gülümseyerek, "Percy," diye önerdi.

"... Percy," gülümseyerek tekrar ettim, sonra gardıroptan parkayı çıkardım. "Peki anne. Sonra görüşürüz."

"İyi eğlenceler tatlım. Ve bize birkaç fotoğraf gönder. "Yanağımdan öpüyor ve evden çıkıyorum. Bir an sonra Percy sihirli bir şekilde başımın üstünde kocaman siyah bir şemsiye açıyor.

"Çok teşekkür ederim" diyorum.

"Rica ederim hanımefendi. Araba hemen önde. "

Elinin hareketini takip ediyorum ve şaşkınlıktan neredeyse felç oluyorum. Evimizin önündeki sokağa bir Rolls-Royce park etmiş. Kaldırımındaki diğer arabalara kıyasla siyah, parlak ve devasa, artık pahalı limuzinler ve arabalar görmeye alışmış olan bana da neredeyse yabancı bir cisim gibi geliyor.

Percy arka kapıyı açıyor ve ben binene kadar şemsiyeyi üzerimde tutuyor. Ona teşekkür ediyorum ve kapıyı nazikçe

kapatmadan önce beni başıyla selamlıyor. Yarım dakika sonra motoru çalıştırıyor. Gergin bir şekilde eteğimi düzeltiyorum ve kıyafetimin yerinde olup olmadığını kontrol ediyorum.

Ancak o zaman James'e dönüyorum.

Bir köşede oturuyor, yüzünde anlaşılmaz bir ifade. Arabasına bindiğim gerçeği hakkında ne düşüneceğini bilmiyor gibi görünüyor. Koyu gri ince çizgili, beyaz gömlek ve kravat iğneli koyu ipek kravat takıyor. Elinde, içtenlikle sade elma suyu içerdiğini umduğum bir bardak tutuyor ve sol yüzük parmağında daha önce hiç fark etmediğim gümüş bir mühür yüzüğü var. Hiç şüphesiz ailesine ait olması gereken bir arması var.

Ne kadar çok bakarsam, o kadar çok tamir edilmiş vintage parçalarımda kendimi yetersiz hissediyorum. Benden farklı olarak, James'in saç stilinden parlak siyah deri ayakkabılarının ucuna kadar giydiği her şey zenginliği ifade eder. Neyle karşılaşacağımı bildiğimden etkilenmemeye çalışıyorum.

Sadece ikinci bir bakışta ne kadar yorgun olduğumu anlıyorum. Mavi gözleri kırmızıdır ve derin koyu halkalarla çevrilidir.

"Günaydın," dedi sonunda boğuk bir sesle.

Belki yeni uyanmıştır. Ya da bütün gece parti yaparak uyanık kaldı.

"Günaydın," diye yanıtlıyorum. "Beni aldığın için teşekkürler."

Sessizliğiyle yüz yüze ve dikkatli bakışları altında dönüp arabayı incelemeye başladım. Koltuklar deri, James'in önünde bardaklı bir Amerikan bar ve bir çeşit buzdolabı

olduğunu hayal ettiğim bir kapı var. Alanımız ile sürücü tarafı arasında bir ayırıcı var.

Aramızdaki sessizlik garipleşmekle tehdit ettiğinde Percy'ye başımı sallayarak, "Şoförünüz bir Hollywood yıldızı olabilir. 45 yaşında birini hiç bu kadar çekici görmemiştim. '

"Beni övüyor hanımefendi. Elli iki yaşındayım, "Percy'nin sesi çatıdaki hoparlörden yanıtlıyor. Şaşkınlıkla James'e bakıyorum. Kızardığımı hissettiğimde kulaktan kulağa sırtıyor.

"Bazı şeyleri söylediğinde interkomu kapatmalısın, Ruby Bell," diye önerdi James, üstünü işaret ederek. Bakışlarını takip ediyorum ve yanıp sönen kırmızı bir ışık görüyorum.

"Ey."

Percy, "Ben hallederim efendim," diyor ve bir saniye sonra ışık sönüyor.

Yüzümü ellerimin arasına alıp başımı sallıyorum. "Filmlerde yükselen sadece bölücü vardır. Ayrıca bir düğmeye bilerek basmanız gerektiğini nereden bildim? "

"Endişelenme. Percy'ye sık sık iltifat etmiyor. Kesinlikle mutlu olacaktır."

başımı sallıyorum. "Bence inmeliyim."

"Artık çok geç. Önümüzdeki iki saat boyunca burada benimle tutsak olacaksın. "Hafif bir çingirak duyuyorum. "Al, senin için."

Ellerimi yavaşça yüzümden çekiyorum. James bana mavi bir Ben & Jerry's kavanozu uzatıyor.

Bana dondurma getirdiğine inanamıyorum.

"Evde hâlâ biraz vardı," diye açıklıyor basitçe. "Al, yoksa yiyeceğim."

Bardağı başka bir şey eklemeyen alıyorum. James buzdolabına doğru eğilir ve bir an sonra bir başka Ben & Jerry's kavanozu çıkarır. Kapağını açıp filmi soymakla ilgilenmesini izliyorum. Böyle giyinip kucağımda dondurma varken o kadar gerçek dışı görünüyor ki bir an için uyanık mı yoksa hala uyuyor mu diye merak ediyorum.

Avucumun sıcaklığıyla kavanozun üzerindeki yoğunlaşma bacaklarıma düşen bir damla oluşturuyor. Peçete arıyorum.

"Orada, sağda," diyor James, barı işaret ederek.

Uzanıp yumurta kabuğu rengi peçetelerden birini alıp kucağıma yaydım. Sonra kavanozun kapağını kaldırıyorum ve bir kaşık dolusu tadı alıyorum. Gözlerimi coşkuyla kapatıyorum. "Mmm. Bisküvi taneli Fiordilatte."

"En sevdiğin aromayı tahmin etmek zorunda kaldım. Doğru anladım mı? "

"Kesinlikle evet," diye son derece ikna edici bir şekilde yanıtlıyorum. Sonra bir an donuyorum. «Yine de yeni tuzlu karamelin fena olmadığını söylemeliyim. tattın mı "

James başını sallıyor.

Bir süre sessizce yemek yiyoruz. Sonra, "Şimdiye kadar yediğim en iyi akşamdan kalma kahvaltısı" diyor.

Yani dün bir partisi vardı. "Uzun bir gece miydi?"

Müstehcen gülümsemesini gördüğümde sorumdan hemen pişman oldum. "Evet diyelim."

"Öyleyse James Beaufort hakkındaki bazı rahatsız edici söylentiler sağlam temellere dayanıyor."

"James Beaufort hakkında rahatsız edici söylentiler mi?" eğlenerek sorar.

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Elbette biliyorsun."

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok."

"Bana kendin ve kliğin hakkındaki tüm söylentileri bilmediğini söyleme."

"Örneğin?"

"Havyarla kahvaltı yaptığınızı, şampanyayla banyo yaptığınızı, seks yaparken su yatağını mahvettiğinizi... vb."

Kaşıkla yarıya asılır. Bir saniye geçer. Sonra bir başkası. Sonunda dondurmayı ağzına atıyor ve derin yansımalara dalmış gibi yavaşça tadını çıkarıyor. Yavaş yavaş uyanıyor gibi. Gözlerindeki bulutlu peçe kayboldu.

"Tamam, o zaman söylentilerden tamamen kurtulalım" diye başlıyor. "Ben havyarı hiç sevmiyorum. Balık yumurtası yeme fikri beni hasta ediyor. Kahvaltıda sahanda yumurta veya müsli ile bir smoothie yerim. "

" Milkshake'te mi? " İğrenç bir yüz yapıyorum.

" Milkshake'de değil . Bir arada."

"Ah anlaşıldı."

Kısa bir duraklama daha alır. "Şampanya hikayesi de doğru değil. Daha doğrusu, tamamen değil. Bir keresinde Wren'in anne ve babasından aldığım utanç verici pahalı bir şişeyi havuza atmıştım ve sonra banyo yapmıştım. Ama bilerek yapmadım. "

"Eminim Wren'in ailesi seni seviyordur."

"Ne kadar olduğunu hayal bile edemezsin." Mutlu bir şekilde gülümser ve bir top dondurma daha alır.

"Ve... su yatağının hikayesi?" tereddütle soruyorum.

James donup kaldı ve bana sinsi bir bakış attı. "İlgileniyor, değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, evet," diye kabul ediyorum, başka tarafa bakmadan. "Yani, su yatakları o kadar kolay yıkılmaz, değil mi? Çok sağlam olduklarını duydum. "

"Su yatağı değildi, normal bir yataktı."

güçlükle yutkunuyorum. James'in gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir Şey var. Karnımı karıncalandıran karanlık, ağır bir Şey.

"Ne kadar sıkıcı," dedim boğuk bir sesle ama sesim bana ihanet ediyor.

James'in bir kızla yattığını hayal etmek istemiyorum.

Gerçek için.

Ne yazık ki Şimdi yatağı kırmak için ne yaptığını düşünüyorum. Ve nasıl görünmesi gerektiği. Önümde soyunurken derisinin bir kısmını gördüm. Güzel bir fiziği olduğunu biliyorum. Ve lakros maçları sırasında  evik hareketlerini sık sık fark ettim. Kızları yatakta nasıl mutlu edeceğini çok iyi biliyor.

Şu anda elimde dondurma olduğu için minnettarım. Serinlemek için yüzümü eğmek istiyorum.

"Söylentiler genellikle bir parça gerçek veya en fazla bir tutam içermez." Anlamlı sırtıŐı bana ne düşündüğümü en küçük ayrıntısına kadar tahmin ettiğini söylüyor.

Su yatağı temasını bırakmanın zamanının geldiğine karar verdim. "O zaman üzerimde dolaŐmadıklarına sevindim."

James dondurmayı buzdolabına geri koyar ve kaŐıĐı bar tezgahına koyar. Sonra koltuğa yaslandı ve düşünceli bir Şekilde bana baktı. "Lydia olayından sonra senin hakkında bilgi aldım."

"İnsanların benim hakkımda ne söylediğini bilmek isteyip istemediğimi bilmiyorum," diye mırıldandım.

" oğu insan seni tanı mıyordu bile. Ve bir Şey söylediklerinde, asla olumsuz bir Şey olmadı. "

Rahat bir nefes alıyorum. "Ciddi anlamda?"

James başını salladı. "Bu yüzden sana karşı çok dikkatliydim. Böyle olumlu bir üne sahip bir kişinin dolabında ancak iskeletler olabilir. "

yüz yaparım. "Dolapta hiç iskeletim yok."

"Tabii ki değil." Neşeli bir görünüme sahip ve öne doğru eğiliyor. "Haydi, Ruby. Bana diğer yoldaşlarımızdan hiçbirinin bilmediği bir şey söyle. "

Başımı mekanik bir hareketle sallıyorum. Hayır. Böyle bir oyun oynamayacağım. "Bana kendin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle."

İtiraz etmeni bekliyorum ama bunun yerine sorum hakkında ciddi düşünüyor gibisin.

"Oxford'a kabul edilmezsem babam beni öldürür." Sanki uzun zaman önce bu gerçeği kabul etmiş gibi, gelişigüzel söylüyor. Ama gözleri bana farklı bir gerçeği söylüyor.

"Neden orada da okudu?" dikkatle soruyorum.

"Annem ve babam Oxford'da okudu. Ve ebeveynleri de. "

Kökenleri sayesinde Oxford gibi bir kuruma kabul edilmek için en iyi nitelikleri sağladıkları için James ve arkadaşlarına her zaman imrenmişimdir. Ama şimdi anlıyorum ki bir dezavantajı da var. İnanılmaz bir baskıya neden olan ve James'in çalışma grubundaki şiddetli tepkisini biraz daha iyi anlamamı sağlayan bir özellik. Sözlerimle onu gerçekten incitmiş olmalıyım.

Hep Oxford'a gitmek istemişimdir. Düşünebildiğim için » bir süre sonra anlatmaya başlıyorum. Aniden, bu yönümü ona açmanın uygun olduğu hissine kapıldım. Sonuçta o da açıldı ve onu biraz daha iyi anlamama yardımcı oldu. İlk görüşmemizden beri savaşmaktan başka bir şey yapmadık. Birbirimize karşı sahip olduğumuz önyargıları temizlemeye

çalışmaktan zarar gelmez. "Ailem, bunun sadece bir rüya olacağı açık olmasına rağmen beni her zaman cesaretlendirdi. İyi notlar alıyorum ama bu Oxford'a girmek için yeterli değil. Ama sonra Maxton Hall'un her yıl bazı öğrencilere verdiği bursları öğrendiler ve bana başvurdular. Başarabileceğimi düşünmemiştik ama seçim mülakatlarında çok iyi olmuş olmalıyım. O zamandan beri Oxford fikri artık o kadar çılgın değil ve içeri girmek için ne gerekiyorsa yapacağıma kendi kendime yemin ettim. Ailemi gururlandırmak istiyorum. Ve kendimi de. "

James bir an sessiz kaldı. Bana baktı ve mavi gözlerinin ani yoğunluğu omurgamda bir titremeye neden oldu. "Ne zamandır okuldasın?"

"İki yıl."

Homurdanıyor.

"Sıçacak ne var?" Soruyorum.

İnanamayarak omuz silkiyor. "Seni neden daha önce fark etmediğimi merak ediyorum."

Kalbim takla atıyor. Sonra mecazi olarak sırtımı sıvazlıyorum. Görünmez kalma stratejim kusursuz çalışmış olmalı. "Koridorlarda bir gölge gibi hareket etmeyi ve duvarlarla bütünleşmeyi bilme yeteneğim var."

Ağzının bir köşesini belli belirsiz kaldırıyor. "Yani Maxton Hall'da yaşayan hayalet sizsiniz gibi görünüyor. Veya bir bukalemun. Ama bize geri dönelim. Senin sıran."

ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana kimsenin bilmediği bir şey söylemelisin."

"Ama az önce yaptım!"

Başını sallıyor. "Önemli değil. Az önce sana söylediğim bir şeye karşılık verdin."

Derin bir nefes alıyorum ve ona ne açıklayacağımı değerlendirirken havayı yavaşça dışarı veriyorum. Bana dikkatli bakışları kesinlikle düşünmemi kolaylaştırmıyor. Geri viteste.

Başımı teslim olarak sallıyorum. "Söyleyecek birşey yok."

"Sana inanmıyorum." Geriye yaslanıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "İşte başlıyoruz. Onun sadece çalışması mümkün değil."

Ama evet , ona cevap vermek isterim. Neyse ki hafızam başka bir düşünceyle imdadıma yetişiyor. "Mangayı severim."

James bir an anlamamış gibi bana baktı. Sonra gülümsüyor. "Zaten bir şey. Buna 'dolaptaki iskelet' demezdim ama sorun değil. En sevdiğiniz manga nedir? "

Karışıklık içinde gözlerimi kısıyorum. Ondan bir soru beklemiyordum.

" Death Note ," diye yanıtlıyorum bir süre sonra.

"Bana tavsiye eder misin?"

"James yatakları seksle yıkıyor"dan "Ruby'nin en sevdiği mangasına" nasıl geçtiğimizi hatırlayamıyorum. Gerçekten bir fikrim yok. Ancak yavaşça başımla onaylıyorum. "Bence, Death Note'u okumayan herkesin genel bilgisinde büyük bir boşluk var."

James şok olmuş görünüyor. "Korkutucu olurdu."

İstemediğim halde ağzımın kenarları kıvrılıyor.

Gülümsüyor gibi hissediyorum.

James Beaufort beni gülümsetmeyi başardı.

Fark ettiğimde başımı çevirip pencereden dışarı bakıyorum ama beni gördüğüne eminim. Gözlerinde açıkça bir zafer parıltısı vardı.

Nedenini merak ediyorum.

13

yakut

AUFORT _

James'in soyadı, şirket merkezinin cephesinde heybetli bir şekilde göze çarpıyor. Arabadan inip kendinden emin bir şekilde girişe doğru yürürken, önce tabelaya, sonra da - James'in yolda bana açıkladığı gibi- alt katlarda en büyük şubeyi barındıran devasa modern binaya gözlerim fal taşı gibi aç bakmak için durdum. İngiltere'de ve tasarım, satış, müşteri hizmetleri ve hepsinden önemlisi terzilik ofisleri. Büyük pencereler, arkalarında şirketi ünlü yapan klasik kıyafetleri gösteren mankenlerle binanın altı katını kaplıyor.

"Sen gel?" James beni ön kapıdan aradı.

Yolun geri kalanında sohbet ettik. Çok değil ama beklediğimden fazla. Rüyada olma hissi kaybolmaya karar vermez.

Londra'dayım. James Beaufort'la birlikte .

İnanamıyorum.

"Yakut!" James, saatine anlamlı bir ifadeyle bakarak beni aradı.

Felçten uyanıyorum ve hızlı bir adımla ona ulaşıyorum. Kapıyı benim için açık tutuyor ve tereddütle binaya giriyorum. Sonra etrafa bakıyorum.

Dükkan kesinlikle ailemle gittiğim dükkandan daha büyük. Yüksek tavanlar, beyaz duvarlar ve parke zeminler, koyu renk mobilyalara rağmen odaya davetkar bir görünüm kazandırıyor. Arka duvar boyunca, inanılmaz sayıda gömlekle tavana kadar raflar var. Üstteki rafların önünde, sol tarafında bir merdivenin tutturulduğu pirinç bir çubuk bulunur. Girişin hemen arkasında, ortasında pirinç bir geyik

heykeli bulunan büyük bir yuvarlak masa ve çevresinde küçük yığınlar halinde dikkatlice katlanmış pantolonlar var. Masanın üzerinde, odaya sıcak bir ışık yayan bir avize asılıdır. Havanın tekil bir kokusu var: keskin ama aşırı değil, kumaşların doğal kokuları ile oda spreyinden gelmesi gereken bir aromanın karışımı.

James hafifçe koluna dokunuyor. Kafasını kısa bir hareketle dükkânın arka tarafını işaret eden ona bakıyorum. yavaş dönüyorum. Sağımızda başka bir raf var. Merkezde, farklı şekillerde giyinmiş ve iki pirinç aplik ile yanal olarak aydınlatılmış erkek portrelerinin bulunduğu boş bir alan. Altında damalı minderli koyu yeşil kadife bir kanepa, kürk astarlı bir futon ve kristal bardaklı bir cam sehpa ve bir sürahi su.

Etrafımızda bir kaba tüvit, asil ipek, yumuşak deri cümbüşü var: Beaufort'un çalıştığı malzemeler niteliksel açıdan en iyisidir. Hiç şüphe yok ki aristokratların ve politikacıların uğrak yeri olan bir dükkândayım ve istemesem de kendimi biraz yabancı hissediyorum.

Belki de mevcut olan herkesin erkek olduğu gerçeğine de bağlıdır. Tezgahların arkasındaki adamlar, büyük aynaların önündeki taburelerde duran adamlar, ayaklarının dibine çökmüş adamlar ölçülerini alıyor ve sonra yanımdaki adam.

Aniden adı geçen adamlardan biri yerden kalkar. Pantolonunun eteklerini düzelttiği müşteriye bir şeyler söylüyor ve bakışlarını bize dikeyyor. James'i tanıdığına kaskatı kesildi. "Bay Beaufort!" Şimdi yüzüne mum gibi bak.

"Sorun değil Tristan, zamanımız var," diye yanıtlıyor James.

Ses tonunu tanımıyorum. Başka birine benziyor. Üstünlük ve otorite ile konuşun. Ona baktığımda, dik duruşunu fark ettim. Her ne kadar rahat bir tavırla ellerini ceplerinde tutsa da, bu yerde onun herhangi biri olmadığı açık. Bunu nasıl yaptığını merak ediyorum. Bulunduğu her yeri kendi mülküne dönüştürebilecek gibi görünüyor. Okulda, lakros sahasında, bu dükkanda. Dondurmacıda da olur mu? Belki de ilk fırsatta emin olmalıyım.

Tristan başka bir terziyi çağırır ve ona ölçüm bandını verir. Bir an sonra bize doğru koşuyor ve James'le el sıkışıyor. "Sizi karşılamaya gelmediysem özür dilerim."

"Endişelenme Tristan," diye ona güvence verdi James. "Bize biraz zaman verir misin yoksa yapacak bir işin var mı?"

Terzi ona öfkeyle bakar. "Tabii ki sizin için zamanım var efendim."

James bana döndü. Ruby, bu Beaufort'un ilk terzisi Tristan MacIntyre. Ve Tristan, bu Ruby Bell, Maxton Hall organizasyon komitesinin direktörü. "

James'e beni bu şekilde tanıtmaya şaşırılmış bakıyorum. Basitçe onun bir okul arkadaşı olduğumu söyleyebilirdi. Ya da sadece benim adım.

Tristan ceketini düzeltti ve bana baktığında tavrı biraz gevşedi. Yüzüne yorgun bir gülümseme gelir. "Bay Beaufort buraya sık sık okul arkadaşlarını getirmez, bu yüzden sizinle tanışmaktan büyük onur duyuyorum Bayan Bell."

Gülümseyip elimi uzatıyorum. Aldı ama beklediğim gibi sıkmak yerine çevirip eline bir öpücük kondurdu. Aniden reverans yapma ihtiyacı hissettim. Neyse ki tam zamanında durup onun yerine cevap verdim: "O zevk bana ait, Bay MacIntyre."

"Bana Tristan diyebilirsin."

"Sadece bana Ruby derse."

Gülümsemesi daha içten bir hal alıyor ve ardından anlamlı bir bakışla James'e dönüyor. "Arşivden getirdiğimiz birkaç elbisemiz vardı. Ben üst katta terzi dükkanındayım. Beni takip etmek istersen. "

Dönüp bizi dükkanın arka tarafına, koyu renkli ahşap bir kapıya götürüyor. Ötesinde bir kat merdiven var.

Ayağa kalkarken "Umarım seçtiğimiz modelleri beğenirsiniz" diyor. "Büyük büyük büyükbabanız Bay Beaufort tarafından kişisel olarak tasarlandılar."

James'e şaşırmış bir bakış attım ama o yanıtlarken yüzü kayıtsızdı, "Eminim bu durum için gayet iyi olacaklardır."

"Beaufort'u kuran büyük-büyük-büyükbaba bu mu?" merakla soruyorum.

Tristan başını salladı. "Daha doğrusu 1857'de karısıyla. Beaufort'un aslen hem erkek hem de kadın moda evi olduğunu biliyor muydunuz? Sadece yirminci yüzyılın başında bir dalda uzmanlaşmaya karar verildi. "

Bunu Lin, James'ten kostüm istemeyi teklif ettiğinden beri biliyordum. Sorunumuzu çözemeyeceğimizi çünkü zaten kadın elbisesini kaçıracağımızı iddia etmiştim ve bana Beaufort moda evinin başlangıcından bahsetmişti ve o sırada indirimde olan bazı gösterişli elbiseleri bana göstermişti.

"Evet," biraz gecikmeyle yanıtladım, "ama nedenini bilmiyorum."

James bana "Mali durumumuz zordu" diye açıklıyor. "Büyük büyükbabam bazı kötü seçimler yapmıştı ve iflasın eşiğine gelmiştik. Uzmanlaşmak tek geçerli çözümdü. "

"O zamandan beri Beaufort bugün olduğu gibi oldu," diye devam ediyor Tristan, sanki o sırada oradaymış gibi. "Kimse bizim yaptığımız gibi kıyafet yapamaz. Burada istediğiniz her şeyi bulacaksınız: her duruma uygun elbiseler, gece kıyafetlerine kadar. Üretim, niteliksel olarak hazır giysilerle karşılaştırılmaz ve her elbisenin müşterinin baş harfleriyle kişiselleştirildiğı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bay Beaufort, kendinizinkini gösterin. "

Durup bir adım altımda olan James'e döndüm. Gözlerimiz aynı seviyede. Bir an için, ifadesi bir kez daha anlaşılmaz olan gözlerinde oyalandım. Sonra JMB baş harflerinin işlendiğı antrasit ceketin cebine bakıyorum.

"Dünden beri M'nin ne anlama geldiğini merak ediyorum," diye itiraf ediyorum. Tekrar yukarı bakıyorum ve aniden yüzünün daha önce hiç fark etmediğim ayrıntılarını yakalayacak kadar yakınım. Örneğin, saç rengine göre inanılmaz koyu kirpikleri var. Ya da yanaklarında hafif çillerin olduğunu.

"Mortimer," diye yumuşak bir şekilde yanıtlıyor.

"Baban nasıl?"

Başını salladı ve Tristan'a baktı. Diyaloğı bu yönde sürdürmek istemediğinin açık bir işareti.

Merdivenleri çıkmayı bitirdiğimizde, Tristan bana Beaufort terzilerinin kullandığı özel kumaşlardan ve üzerine çizebilecekleri çok sayıda kol düğmesinden bahsetti.

Şimdiye kadar, bir erkek takım elbise her zaman basitti... benim için bir erkek takımı. Hiçbir zaman belirli bir farklılık fark etmedim, bir tane oluşturmak için kaç karar verilmesi gerektiğini hayal bile etmedim. Ne de onu üretmenin kaç farklı yolu var.

İyi aydınlatılmış bir koridorda yürürken Tristan, "Her kare ölçülür, hiçbir şeyi şansa bırakmıyoruz" diyor. "Her zaman Beaufort'un ayrıcalığı olmuştur. Büyük bir özenle çalışıyoruz ve en iyi kaliteyi sunuyoruz. Bu yüzden kraliyet ailesini de giydiriyoruz. " Duvarda asılı bir fotoğrafın önünde duruyor. Yürüyorum ve hayret ediyorum.

Prens Charles'ın fotoğrafı.

"Bana onu da giydirdiğini söyleme," diye haykırdım hayranlıkla.

James cevap vermiyor ama Tristan gururla gülümsüyor. "Sadece o değil."

Duvarları, tümü Beaufort kıyafetleri giymiş, nüfuzlu şahsiyetler, politikacılar ve soyluların sonsuz bir dizi portreleriyle kaplı koridor boyunca devam ediyoruz. Pierce Brosnan'ı, Beatles'ı, hatta Başbakanı tanıyorum. Tanımadığım ama tavırları bana onların güçlü ve çok zengin olduklarını anlamamı sağlayacak bir sürü adam da var.

"Bütün bu insanlarla tanıştın mı?" James'e soruyorum.

Omuz silkiyor. "Birisi."

Bu gerçekten harika, diye mırıldandım ve Tristan koridorun sonundaki bir kapıyı açıp bizi terzi dükkânına götürdüğünde neredeyse hayal kırıklığına uğradım.

Merakla etrafa bakıyorum. Çok geniş bir alan, ışıklı bir kulübeye benziyor. Cumartesi olmasına rağmen, kumaşlarla dolu masalar ve mankenler arasında elli kadar çalışan sayıyorum.

"Haydi, kostümler orada." Tristan bizden önce geldi ve bizimle birlikte odayı geçti. Biz geçerken insanlar James'i kibarca selamlıyorlar ama biraz katı kalıyorlar. Omzumun üzerinden baktığımda, onların başlarına yaklaştıklarını ve

fısıldaştıklarını görüyorum. James'e kaşlarımı çatarak bakıyorum: okulda kullandığı ifadenin aynısı olan sıradan bir kibir maskesi takıyor. Şu an ne düşündüğünü merak ediyorum. Görünüşe göre buradaki insanların ondan korkmasından hoşlanmıyor.

Birden onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğimi fark ettim. James, Beaufort ve bu zengin ailenin perde arkasında olanlar hakkında.

Tristan aniden durduğunda beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Voilà", diye duyurur, yanındaki bir mankeni göstererek...

nefesimi kesiyorum.

Manken bir kadın elbisesi giyiyor. Yeşil ipekten, kısa kollu ve siyah dantel fırfırlı iki parçadan oluşuyor. Korse takılıdır, çok derin olmayan ve siyah boncuklarla süslenmiş kalp şeklinde bir yakaya sahiptir. Tam etek, alt etek sayesinde daha da büyük ve ağır görünüyor. Pileli yeşil ipek, dantel şeritlerle dönüşümlüdür ve zemini sıyrır. Kesinlikle hayatımda gördüğüm en güzel elbise.

Onu eve ya da okula nasıl götüreceğimi bilmiyorum. Onu kirletme korkusuyla dokunmaya bile cesaret edemiyorum. Kadın mankenin yanında finansör, yelek, gömlek ve pantolondan oluşan bir erkek takım elbisesi daha var. Finansör biraz gergin ve yumuşak yünlü bir kumaştan yapılmış gibi görünüyor. Siyah yelek çok sayıda cebe sahiptir ve bir nokta ile biter. Beyaz gömleğin yakasında, bildiğimden daha geniş ve farklı bir şekle sahip siyah bir kravat var.

“ Beyler giyinirken o zamanlar işleri yarı yarıya yapmıyorlardı. Her detayın mükemmel olması gerekiyordu ”diyor Tristan, mankenin üzerindeki elbiseyi çıkarmaya

başlayarak. Sonra James'e bir bölme boyunca onu takip etmesi için başını salladı. "Gelin Bay Beaufort. Bakalım ona uygun mu? "

James bana bakmadan Tristan'la birlikte uzaklaştı. Beklemede görünüyor, tamamen mevcut değil. Rolls-Royce'dan indiğimizden beri yüzünde herhangi bir duygu hissetmedim. Sanki en büyük arzusu burada kimsenin düşüncelerine veya duygularına katılmasına izin vermemekmiş gibi.

Tristan'ın mırıltılarını ve kumaşın hışırtısını dinlerken kadın elbisesine bir adım daha yaklaştım. Onu nasıl bir kadının getirdiğini ve nasıl bir hayat sürdüğünü merak ediyorum. Kim bilir hayalleri var mıydı ve onları gerçekleştirmeyi başarmış mıydı?

Yaklaşık beş dakika sonra Tristan bana geri döndü. "Ona çok yakışmış," diyor gururla.

"Ölçümlerimi biliyorsun Tristan," dedi James kuru kuru. "Kesinlikle sana yardım ettiler." Sonra sırayla ekrandan çıkıyor.

Ağzım kurur.

James doğrudan on dokuzuncu yüzyıldan geliyor gibi görünüyor. Takım elbise ona mükemmel uyuyor; Tristan saçını yana taradı ve eline bir baston koydu. Sakin bir şekilde tepeden tırnağa inceliyorum.

Bu sadece harika .

Sadece ona dönüp baktığımda ona ne kadar çok baktığımı fark ediyorum ve muzip sırıtışı ne düşündüğümü tam olarak bildiğini anlamamı sağlıyor. Yanaklarımın yandığını hissediyorum.

Sıra sende Ruby, dedi Tristan aniden.

"Nasıl?" Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Şey?"

"Elbiseyi denemek zorundasın," diye yanıtlıyor onu işaret ederek. Önce ona sonra James'e baktım. Bir kahkahayı tutmaya çalışıyor, ancak yarı başarılı. Benden ne istediklerini ancak şimdi anlıyorum.

"Bu söz konusu değil!" Sesimde bir panik tonuyla ilan ediyorum. Kıyafetleri almam gerekiyordu . Hiç kimse onları giymekten bahsetmedi.

"Zamanda yolculuk yapan bir tek ben miyim sanıyorsun?" Hayır, gerçekten." James bana uzandı ve kaval kemiğime biraz fazla kuvvetle vurdu. "Lütfen üstünü değiştir."

"Gerçek bir beyefendi bir hanımefendiye asla bastonla dokunmaz, Bay Beaufort," diye azarlıyor onu Tristan.

James homurdanıyor. Ruby bir leydi değil, Tristan. O bir despot. "

"Henüz benim otoriter tarafımı bilmiyorsun. Ama sana göstermeye hazırım. Gözlerimi kısarak James'e bakıyorum. "Tristan, onun gibi başka bastonu yok mu?"

"Korkarım hayır. Ama bu muhteşem elbiseyi giydiğinde bastona ihtiyacı olmayacak. Hadi, "diyor terzi ve ifadesi o kadar endişeli ki henüz reddetmeye cesaretim yok. Onu ekranın arkasından takip ediyorum ve ortadan kayboluyor, ancak kısa bir süre sonra beni yardımcısı olarak tanıtan ve elbiseyi giymeme yardım eden bir bayanla geri dönüyor. Bunu tek başıma asla başaramazdım. Sadece sayısız iliği kapatmak yeterli. Hem korsajın hem de eteğin metal çubuklarla güçlendirildiği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.Hem kafaya hem de bacaklara girmek için epeyce hareket yapmam gerekiyor.Giyindikten sonra eteğin

çevresinin ekran ve duvar arasındaki boşluktan geçmeyecek kadar geniş.

Bize geri dönen Tristan'ın asistanı, "Hazırız patron," diyor. Beni gördüğünde memnuniyetle ellerini çırpıyor ve yüzü aydınlanıyor. "Muhteşem! Birkaç dokunuş daha..." Sanki sihirle bir saç tokası çıkarıyor ve arkamda duruyor. Onları başımın üstünde topluyor - ya da bana öyle geliyor - ve tokayla tutturuyor. Sonra tekrar önüme geliyor ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirene kadar birkaç kilit takıyor, sonunda duvarda asılı olan aynaya dönebiliyorum.

nefesimi kesiyorum.

Böyle görünebileceğimi bilmiyordum. Elbise sanki üzerime dikilmiş gibi kıvrımlarımı sarması bir yana, onu giyen kadının ruhunu hissediyorum. Kendimi güzel, güçlü ve güçlü hissediyorum. Sanki dünya ayaklarımın altındaymış ve parmaklarımın şıklığı istediğimi elde etmeye yetmiş gibi. Yavaşça Tristan'a dönüp gülümsedim. "Elbiseyi denememi sağladığın için teşekkürler."

Bir yay çiziyor. "Bay Beaufort," dedi ciddiyetle, "bu Bayan Ruby Bell."

Dikkatle hareket ediyorum. Bir adım, iki adım, bölmeyi geçiyorum, dört adım, beş adım... Sonra durup yukarı bakıyorum.

James, Tristan'ın asistanıyla sohbet ediyor ama beni gördüğünde cümlelerin ortasında donup kalıyor. Kaşlarını kaldırıp dudaklarını araladı. Bana tepeden tırnağa sanki dünyadaki tüm zamanı varmış gibi bakıyor ve ben beceriksizce yutkunuyorum.

Sonra anlayamadığım bir şey mırıldandı.

"Şey?"

Boğazını temizliyor. "Sen çok güzelsin."

Kalbim battı. Bir erkekten ilk kez iltifat almıyorum ama nedense bu yeni bir duygu. James'in bunu sık sık söylediğini sanmıyorum. Sözleri... samimi görünüyor. Ve dürüst.

Tristan, "Elbise onun için yapılmış gibi görünüyor," diye onayladı. Beni James'e doğru itiyor ve sonra cep telefonunu alıyor. "Şimdi on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir hanımefendi ve beyefendi olduğunuzu farz edin."

James'in yanımda hafifçe homurdandığını duyuyorum ama ona baktığımda, sanki hayatında başka hiçbir şey yapmamış gibi merceğe baktığını görüyorum. Geçen yıl Maxton Hall'da dolaşan fotoğrafları hatırladım. Onu ebeveynlerinin yarattığı yeni koleksiyonla tasvir ettiler ve o zaman bile şimdiki aynı esrarengiz yüze sahipti. Başımı Tristan'a çeviriyorum ve zarif bir ifade takınmaya çalışıyorum. Yapabilir miyim bilmiyorum ama birbiri ardına fotoğraf çekiyor.

"Pozunu değiştirmeyi dene. Hafifçe eğilebilir ve onu dansa davet etmek istiyormuş gibi elini Ruby'ye uzatabilir "diyor birkaç dakika sonra.

James liderliği takip ettiğinde bir profesyonel gibi görünüyor. 18 yaşındaki pek çok kişinin, dönem kostümü olsun ya da olmasın, eğilerek bu kadar zarif olacağından şüpheliyim. Elimi tutup aşağıdan bana baktığında şaşırdım. Teni sıcaktı ve sadece parmaklarıma dokunsa da kolumda bir ürperti hissettim.

Hayal edebiliyorum. Kostümlü insanlarla, orkestra müziğiyle ve James ve benimle dolu bir salon. Elini sırtıma koyup parke üzerinde bana rehberlik ediyor. Nasıl hareket

edeceğini kesinlikle biliyor. Dans sırasında ona liderlik etmek benim için zor olmayacaktı ve arada bir sadece onu takip ettim.

güçlükle yutkunuyorum. Olması gerekenden daha çok sevdiğim bir düşünce.

"Senin kendine baktığın yerden bir tane daha yapalım mı?" Tristan evlenme teklif eder ve James tekrar ayağı kalkar. Ceketinin cebindeki ipek mendil değı ti ve ben otomatik olarak geri koymak için uzandım.

Gözlerinde bir flaş yanar. Hemen elimi geri çekiyorum ve sonra artık kollarımı ne yapacağımı bilemiyor ve yanlarıma d  mesine izin veriyorum.

Aniden James tekrar elimi tuttu. Diğ rini belime koyuyor ve ben nefesimi tutuyorum. Kalbim çılgınca atmaya ba lıyor ve nedenini bilmiyorum ama onun tarafından dokunulmak harika. Şu anda neden bu kadar dayanılmaz bulduğunu hatırlayamıyorum.

Bana ne yapıyorsun?

James bakışlarıma benim hissettiğim aynı Őa kınlık ve Őüphecilik karışımıyla karşılık veriyor. Birbirimizin gözlerine ne kadar çok bakarsak, etrafımızdaki sesler o kadar kesiliyor. Duygularım dokunmaya odaklı. Belimi saran parmaklarının hafifçe hareket ettiğini, elinin benim elimi sıktığını hissediyorum. Bakışları bana ne pahasına olursa olsun kabul etmek istediğim neredeyse bir meydan okuma gibi görünüyor.

"James," dedi arkamızdan derin bir ses.

Bakışlarındaki ateş sönüyor. Bir saniyeden diğ rine. Sıradan pozu da kayboluyor. Aniden sertle iyor ve yanmış gibi beni terk ediyor.

Bir saniye. Tanıdığım James Beaufort olmaya geri dönmem sadece bir saniye sürdü. Ağzının kibirli kıvrımı ve gözlerindeki soğuk parıltı, giydiği kıyafetlerde onu oldukça tehditkar gösteriyor.

"Anne baba. Bugün burada olduğunu bilmiyordum."

Nefret. Hacimli elbisenin içinde zorlukla dönmeye başladım ve başardığımda kalbim battı.

Önümde Mortimer ve Cordelia Beaufort var. James ve Lydia'nın ebeveynleri. İngiltere'deki en başarılı girişimciler arasında. Birdenbire, özellikle Cordelia Beaufort ile karşılaştırıldığında, kostümümde birkaç dakika önceki kadar güçlü ve güçlü hissetmiyorum. Onunla ilgili her şey stil, zarafet ve üstünlüktür. İnce bir yüzü ve James ile aynı kibirli ağzı var, sadece onunki koyu kırmızıya boyanmış. Porselen bir teni var ve pahalı bir tasarımcıdan dar beyaz bir elbise giyiyor. Parlak paslı saçları omuzlarını fırçalıyor ve sanki kuaförden yeni çıkmış gibi mükemmel bir tarza sahip.

James'in babasının sarı saçları, buz mavisi gözleri ve hafifçe aşağı dönük bir ağzı var. Duruşu düzgün ve gururlu ve ısmarlama Beaufort takımıyla önemli bir iş randevusuna gidiyor gibi görünüyor.

Bana tepeden tırnağa bakarken yüzü hiçbir duygu göstermiyor.

Artık James'in esrarengiz maskesini kimden miras aldığını biliyorum.

James'in annesi, "Çin ile bir görüşmemiz nedeniyle buradaydık" diye açıklıyor. Oğlunu yanaklarından öpmek için bir adım öne çıkıyor ve ben onun parfümünün kokusunu alıyorum. Yüz pudrası ve taze güller gibi tadı var.

"Percival bize burada sana eşlik ettiğini söyledi..." bana kısa bir bakış attı "... okul arkadaşım."

James cevap vermiyor. Anne babasına kendimi tanıtmak istiyormuş izlenimi vermediği için yanaklarım alev alev yanarak öne çıkıyorum ve elimi annesine uzatıyorum. "Ben Ruby Bell'im. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bayan Beaufort. "

Elimi sıkmadan önce çok uzun bir süre elime baktı. "Memnuniyetle." Bir dizi çok beyaz diş keşfederek gülümsüyor.

Onun gibi olmak istiyorum , kendimi düşünürken buluyorum. Onun gibi olmak, bir odaya girmek ve sırf auram sayesinde herkes tarafından güçlü bir kadın olarak saygı görmek istiyorum.

İstemediğim şey, Bay Beaufort'ta olduğu gibi insanlara korku ve korku aşılama. Elini sıktığımda bana sert bir şekilde başını salladı, sonra benden bıkmış gibi tekrar terzi dükkânına bakmaya geri döndü.

Bayan Beaufort bize bakmak için başını yana eğerek, "Depodan iki parça aldığınızı görüyorum," diye gözlemliyor. Öne çıktı ve elbisemin eteğine dokundu. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşur. "Etek çok uzun. Lütfen kısaltın, Bay MacIntyre. "

Beaufortlar geldiğinden beri tek kelime etmeyen Tristan başını sallamak için acele ediyor. "Hemen hanımefendi."

Bayan Beaufort bana arkamı dönmemi söylemek için parmağını daire şeklinde hareket ettiriyor. Mide rahatsızlığı hissi ile itaat ediyorum. "Giysilere ne için ihtiyacın var?"

James, "Ekim sonu Viktorya partisi için," diye yanıtıyor. Dönüşmüştür, monoton sesi bir robotunkine benzer.

Bay Beaufort, "Aptal bir çocuk gibi davrandığı için vermek zorunda olduğu partiden bahsediyor" diyor.

Bayan Beaufort dilini şaklatıyor. Elbiseyle pek de basit olmayan dönüşü bitiriyorum, sonra üçüne kaçamak bakışlar atıyorum. James, babasının sözlerine tepki göstermez. Tam tersine annesi kocasına sitemli bir bakış fırlatır.

Sonra benimle ilgilenmek için geri gel. Kısa kolluları fırçalıyor, şişiriyor ve sonra Tristan'a, "Ön tarafını biraz daha genişletmemiz gerekiyor, Tristan. Yoksa sıkıyor ve..." Bana sorgulayıcı bir bakış atıyor.

"Ruby," diye hemen öneriyorum.

"... Ruby nefes alamıyor," diye bitiriyor.

Tristan başını salladı ve asistanıyla birlikte ekranın arkasına oturmamı sağladı. James'e son bir kez bakıyorum ama o bana bakmıyor: tamamen ailesine odaklanmış durumda. Babam bana bakarak ona bir şeyler söylüyor. Sinirli görünüyor, ama ne dediğinden tek kelime anlamıyorum.

Bakışlarımı kaçırdım ve Tristan'a döndüm. "Bana çok önemli iki kişi gibi görünüyorlar." Sadece son anda "otoriter" kelimesini daha olumlu bir sıfatla değiştirebilirim. Tristan elbisenin eteğini kısaltıyor, bileğindeki iğne tutucudan tutturuyor.

"Çok haklısın hanımefendi." Başka bir şey eklemiyor.

Beaufortlar girdiğinden beri terzi dükkânına çöken sessizlikte ürkütücü bir şey var. Artık kimse sohbet etmeye cesaret edemiyor, Tristan bile ayrılmadan önce bana gülümsüyor ve beni üstümü değiştirmeme yardım eden asistanıyla baş başa bırakıyor. Elbiseyi çıkarmak, giymekten

çok daha kolaydır. On dakika içinde eşyalarımı toplamaya ve bölmeden çıkmaya başladım.

Finansörünü çıkarmış ve kolunun üzerine atmış tutan James'in yanında duruyorum.

Bayan Beaufort bana baktı, sonra elini oğlunun koluna koydu. "Aşağıda görüşürüz."

James sertçe başını salladı.

Sonra kadın bana döndü. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Bell."

James'in babası tek kelime etmiyor. Eşiyle birlikte terziden çıkar. Sadece kapı arkalarından kapandığında tekrar normal nefes alabiliyorum.

"Önce beni uyarmalıydın, biliyorsun," diye mırıldandım.

James sertçe bana döndü. Keşke bakışlarını deşifre edebilseydim ama sadece buz mavisi var. "Percy aşağıda seni bekliyor."

"Pekala, ben hazırım. On dokuzuncu yüzyıldan kalan sensin. "Ona ihtiyatla gülümsemeye çalışıyorum.

Karşılık vermiyor. "Gezimiz sona erdi," dedi ve sesi onun soğuk, mesafeli tavrını tam olarak yansıtıyor. "Gitsen iyi olur."

kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Şimdi gitmelisin, Ruby." Yavaşça söylüyor, sanki anlamakta zorlanıyormuşum gibi her heceyi vurgulayarak. "Okulda görüşürüz."

Arkasını döner ve üstünü değiştirmek için ekranın arkasında kaybolur. Bir an için kendimi tutamayıp bakıyorum. Bir süre sonra ne yaptığını anladım. Benimle konuşma şekli hakkında.

Öfkeyle dolup taşıyorum ve bununla başa çıkmak için bir adım atıyorum. Ama çok uzağa gitmiyorum. Tristan kolumdan tutup beni tutuyor. Gözlerindeki ifade üzgün ama aynı zamanda bana baktığında da sert. "Haydi, Ruby. Seni aşağıya götüreceğim. "

Kolumdan hafifçe çekiyor. İstemsizce sürüklenmeme izin verdim. Terzi dükkânına doğru yürürken, yanımda bulunan herkesin acıyan bakışlarını hissediyorum.

Görünmezlik Pelerini omuzlarımdan kaydı.

James'le Londra'ya yaptığım gezinin haberi okulda yayıldı. Görünüşe göre ikimizin birlikte dükkâna girerken çekilmiş fotoğrafları bile var. Birden Maxton Hall'da hiç yüz yüze görmediğim insanlar adımı biliyorlar. Bazıları beni koridorlarda dostça selamlıyor, diğerleri - çoğu - arkamdan fısıldıyor. En kötü an derslerdir çünkü sınıf arkadaşlarımdan ısrarlı bakışlarından konsantre olamıyorum. Neredeyse hafta sonu James Beaufort ve benim aramda neler olduğunu anlatmak için aniden ayağa kalkmamı bekliyorlar.

Aksine geçen cumartesiye bir an önce unutmak istiyorum. Hala çok aşağılanmış hissediyorum ve davranışlarını her düşündüğümde James'e karşı öfke artıyor.

Öğle yemeği zili çaldığında, ciddi ciddi öğün atlamayı düşünüyorum ama çok açım ve ayrılmak gerçekçi bir alternatif olmazdı. Sonra Lin beni koruyacağına ve babasıyla ilgili son dedikoduları bana anlatacağına söz verdi.

Bir süre sessizce oturduktan sonra, "Yeni bir kız arkadaşı var," dedi.

Udon tabağımdan yukarı bakıyorum. "Zengin olmak isteyen başka bir dolandırıcı olmayacak mı?" Ağzım dolu soruyorum.

"Numara." Lin yüzünü ekşitir. "En azından umuyorum."

"VE?" nazikçe ısrar ediyorum.

Lin omuz silkiyor. Kemirilmiş sandviçi elinden itip parmaklarını peçeteye sildi. "Bilmiyorum. Bence son kadınla yaşadığı feci deneyimden sonra da bir ara verebilir."

Lin, aralarındaki temasın tamamen kesilmesini önlemek için babasını ayda bir görüyor ve tüm durumla karşı karşıya olduğu pragmatizm için ona hayranım. Anneme ve bana çok kötü davranırsa, babamın gözlerinin içine bakabilir miyim bilmiyorum.

"Sana iyi davrandı mı?" ona soruyorum sonunda.

Omuzlarını tekrar silk. «Bu evet. Gerçekten, belki de çok fazla. "

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Diyelim ki uyum sağlayamadık." Peçetenin bir köşesini yırtmaya başlayın. "Ama sorun değil. Her insanla anlaşamazsınız. "

Bir an için düşünüyorum. "Ama bazı insanlarda bir süre sonra şaşırtıcı bir şekilde oluyor." İstemsizce bakışlarımı James ve arkadaşlarına çevirdim. Büyük pencerelerin yanındaki en iyi koltuklardan birine oturdular ve hararetli bir şekilde sohbet ediyorlar. Bir noktada James, Wren'i o kadar çok güldüren bir şey söylüyor ki Keshav ağzına aldığı için sırtına vurmak zorunda kaldı.

"Bunu deneyimden söylüyor gibisin," diye gözlemliyor Lin, James'e anlamlı bir bakış atarak.

Başımı sallayıp udonlara bakıyorum.

"İşte başlıyoruz. Neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun?"

"Zaten yaptım."

Lin tek kaşını kaldırıyor. "Tek söylediğin 'Kostümleri geri aldık' oldu. Ama ben aptal değilim."

Derin bir nefes alıyorum. "İyi gitti. Gerçekten de iyiden de öte. Ta ki aniden ailesi ortaya çıkana kadar."

Lin dişlerinin arasında hafifçe ıslık çalıyor. "Beaufort'larla tanıştınız mı?"

ciddiyetle başımı sallıyorum. "Beni çok etkilediler. Özellikle anne » diye başlıyorum. "Onlarla birlikte olmak için fazla zamanım olmadı çünkü sadece bir an durdular. Sonra James her zamanki gibi olmaya geri döndü. "

"Ne yaptı?" Lin sorar ve o anda önünde bir tepsi yemek olduğunu hatırlar gibi olur. Bana endişeyle bakarken sandviçini ısırđı.

"Beni kovdu. Dışarıya kadar eşlik edildim. "

Çiğnemeyi bırakıp bana bakıyor.

Belli belirsiz bir hareketle omuz silkiyorum. Kendimi sakinleştirmek için derin nefesler almak zorunda kaldığım korkunç dönüş yolculuğunu artık düşünmek istemiyorum.

James'e bir kez daha bakarak, "Hayatımda yaşadığım en utanç verici şeydi," diye mırıldandım.

Aynı anda o da bana bakıyor. Gözlerimiz buluştuğunda içimde bir öfke kabarıyor ve ayağā kalkıp tepsiyle ona vurmamak için kendimi zar zor tutuyorum.

Ancak bir süre sonra iletişimi keser ve kendini arkadaşlarına adamaya geri döner.

"Ama neden seni dışarı attı?" diye soruyor.

Bütün hafta sonu bunu merak ettim. Ve tek bir makul cevap buldum.

"Sanırım benden utandı. Babasının bana nasıl baktığını görmeliydin. Sanki üzerine bastığı bir kakaymışım gibi. "Tatlıyla bardağā yaklaşıyorum: Çilek ve nane yaprağıyla süslenmiş kremalı çikolatalı puding. Başka bir şey değilse bile, bu gün bana iyi bir şey veriyor.

"Ne saçmalık. Kimsenin sana bu duyguyu vermesine izin vermemelisin," diye o kadar vurgulu bir şekilde haykırıyor ki, yukarı bakıyorum.

"Ama gerçek bu," diye yanıtlıyorum. "Annenle baban olmasaydı, bana bakma zahmetinde bulunmazdın."

Lin, sanki pudingimi yüzüne fırlatmışım gibi nefesi kesildi. Yüzü ağdalı oluyor ve az önce ne dediğimi ancak şimdi anlıyorum. Hemen özür dilemek için ağzımı açtım ama ayağa fırladı.

"Benim hakkımda bu kadar düşük bir fikrin olduğunu bilmek ne güzel." Henüz yemeğini bitirmemiş olmasına rağmen tepsiyi alıyor. Onu özel arabaya bırakıyor, sonra bir kez bile arkasını dönmeden kantinden çıkıyor.

Pudinge bakıyorum ve iştahımı kaybettiğimi fark ediyorum. Ne boktan bir gün.

* * *

Öğleden sonra kütüphaneye gittiğimde sınıf arkadaşlarımla bakışlarına ve fısıltılarına neredeyse alıştım. Seslerinin yankısı uzun süre kulaklarımda çınlasa da onları görmezden gelmeyi giderek daha kolay buluyorum. James'le o günün Maxton Hall'daki hayatım üzerinde böyle bir etkisi olacağını hiç düşünmemiştim. Ama neye inandım? James okulun kralıdır: insanlar açıkçası boş zamanlarını kiminle geçirdiklerini bilmek isterler. Onunla arabaya binmek büyük bir hataydı. Ve şimdi ödenmesi gereken bedel benim görünmezliğim.

Düzenleme komitesinin toplantısı bir eziyet. Lin bana bakmaktan kaçınıyor ve ben James'e bakamıyorum. Ne kadar kırgın ve kızgın olduğunu göstermeden kostümleri

başkalarına anlatmak çok çaba gerektirir. Ama bunu yapmak zorundayım çünkü sonunda herkes fotoğraflardan memnun görünüyor. Camille ayrıca, ailesinin, parti için ihtiyacımız olan her şeyi bize sağlamaya istekli büyük bir çatal bıçak üreticisinin sahibini tanıdığını da bildirdi. Jessalyn, dekorasyonların kiralanması için birkaç teklif topladı ve bunları birlikte tartışıyoruz; Kieran, seçtiği müziği dizüstü bilgisayarında duymamıza izin veriyor.

Sadece yarısını takip ediyorum.

Önümüzdeki hafta için ödevlerimizi dağıttıktan ve toplantının kapandığını ilan ettikten sonra, Lin'i kolundan tutuyorum. Bakışlarımdan kaçınmaya devam ediyor ama diğerlerinin sınıftan ayrılmasını bekliyor. Kapıyı arkalarından kapatıp arkadaşıma döndüm.

"Gerçekten öyle demek istemedim," diye başlıyorum. "Sana söylediklerim için üzgünüm. Düşündüm ki... Eskiden tamamen farklı arkadaşların vardı. Merak ediyorum, eğer anne babanın işi olmasaydı hiç tanışabilir miydik? "

Lin bir süre sessizce bana baktı. Sonunda içini çeker ve mırıldanır: "Haklısın."

Şaşırdım. "Ciddi anlamda?"

Başını sallıyor. "O gün tanışmamış olsaydık, asla bu kadar iyi arkadaş olmazdık" diyor ve öğle yemeğinden beri ilk kez gözlerimin içine bakıyor. "Benimle tuvalette konuştuğun için sana çok minnettarım."

Sesi çatlıyor ve şok içinde yutkunuyor. Bir buçuk yıl önce birinci kattaki banyoya girdiğimde birinin hıçkırdığını duyduğum o günü hala çok iyi hatırlıyorum. İçinde kimin olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama onun gerçekten hasta olması gerektiğini anladım. Bu yüzden temkinli bir

şekilde her şeyin yolunda olup olmadığını sordum ve Lin onu yalnız bırakmam gerektiğini söyledi. Onu dinlemedim, yere oturdum, kapının altından bir paket mendil uzattım ve dışarı çıkmak için hazır olmasını bekledim. Bu bizim dostluğumuzun başlangıcıydı.

"Ben de seninle konuştuğuma memnun oldum. Ve gerçekten üzgünüm. "

"Ben de. Seni kıskırtmak istemedim."

"Bugün gerçekten berbat bir gündü," dedim istifa ettim. Sırt çantamdan cep telefonumu çıkarıp toplantı sırasında tahtaya yazdığımız notların fotoğrafını çekiyorum. Sonra dizüstü bilgisayarı açtım ve Lin'in yazdığı fotoğrafı ve raporu diğerlerine gönderdim. Bu sırada tahtayı silmeye başlar.

"Beaufort sürekli sana bakıyor," dedi birden.

burnumu çekiyorum «Ben önündeydim. Herkes bana bakıyordu. "

"Onun gibi değil. Gözleriyle ona dönmen için yalvarıyor gibiydi. "

"Ne saçma."

Lin omuz silkiyor. "Nasıl istersen. Her iki durumda da, bunu görmezden gelmen harikaydı. Bunu hak etti."

Dizüstü bilgisayarı kapatıp sırt çantama koydum. Işıkları kapatırken, "Sadece her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum," diyorum. "Cumartesi günü kim bilir neler yapmışız gibi şimdi herkes bana bakıyor. Bunun yerine ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok. Yani hiçbir şey söylememek. "

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Biliyorum. Ama burada nasıl yapıldığını biliyorsun. En ufak bir haberde akbabalar gibi kendilerini atıyorlar. Özellikle de James Beaufort'u bir şekilde ilgilendiriyorsa."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Mm."

Yandan bana dostça bir dürtme yapıyor ve benim için kapıyı açık tutuyor. "Hadi gidelim. Yeni bir söylenti çıkar çıkmaz her şeyi unutacaklar."

Koridora çıkıyoruz ve tam ona cevap vermek üzereyken kapının yanında birinin durduğunu fark ettim.

James.

İzlerim. Ona burada ne işi olduğunu sormak isterdim ama son anda onu görmezden gelmem gerektiğini hatırlıyorum. Bu yüzden uzaklara bakıyorum ve yola çıkıyorum.

Duvardan ayrılıp bana katıldı.

"Bir anın var mı?" Nazik ses tonu kafamı karıştırıyor. Kırk sekiz saat önce bana hiç yokmuşum gibi davranan James'e yakışmıyor.

Şimdi gitmelisin, Ruby.

Ne düşündüğümü yüzüne haykırmak istiyorum ama kütüphane kartımı ve toplantı odalarının anahtarını çok önemsiyorum. "Hayır, bende yok," diye sert bir şekilde yanıtlıyorum. Vurgulamaya devam ederken sesimi sakın tutmayı başardığım için gurur duyuyorum. James, böyle muamele görmeye tahammül etmediğimi anlamalı.

"Konuşmamız gerek," diye devam etti James, kısaca Lin'e bakarak. "Yalnız."

başımı sallıyorum. "Bir şey yapmamıza gerek yok James."

Lin beni desteklemek ve yalnız olmadığımı göstermek için koluma dokunuyor.

Birdenbire sadece büyük bir yorgunluk hissediyorum. "Biliyor musun?" Doğrudan gözünün içine bakıyorum. "Belki de eski haline dönmek daha iyi olur."

James kaşlarını çattı. "Daha önce nasıldı?"

Boğazımı temizlemeliyim. Boğazımda gittikçe büyüyen bir yumru var. "Benim varlığımdan tamamen habersiz olduğun zamandan bahsediyorum. Belki o noktaya geri dönmek daha iyi olurdu: Çok daha iyiydim. "

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor ve alnındaki kırııklık daha da belirginleşiyor. Sonunda yavaşça başını salladı. "Anladım."

Çok iyi. Benim sorunumun ne olduğunu anladı. Gelecekte, artık onun için endişelenmeme gerek kalmayacak.

Ancak arkamı dönüp Lin ile çıkışa doğru yürürken midem bulanıyor.

"Sana ne oluyor ?" Ember beni zıplatmamı istiyor.

Reçeli karıştırırken düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, arkadan yaklaştığını ve omzumun üzerinden tencereye baktığını fark etmedim.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyorum bir an sonra.

Babam bir paket toz jelatinle yolumu gösteriyor. "Bir sorun var, kız kardeşine katılıyorum."

gözlerimi deviriyorum. "Sinirlerimi bozuyorsun, durum bu." Biraz fazla momentumla karıştırıyorum ve elime bir elma reçeli dökülüyor. tıslayarak nefesimi tutuyorum.

Annem kepçeyi elimden alarak, "Hemen soğuk suyun altına koy," diye emrediyor. Ember'a verdi ve sonra beni soğuk suyu açtığı lavaboya götürdü.

"Çorbamda bitki yetiştireyim," diye mırıldandım.

"Nasıl istersen," diye yanıtlıyor baba. "Cumartesi günkü gizemli geziden sonra değiştin ve gerçekten nedenini bilmek istiyorum." Sadece burnumu çekiyorum. Evde bile rahat edemiyorum.

Pazartesi nereden herkesin şikayet ettiğini hiç anlamadım. Benim için her Pazartesi yeni bir başlangıcı, muhteşem bir haftaya yön verme zamanını simgeliyor. Genelde pazartesi severim. Ancak bugün her şey beni rahatsız ediyor: Okuldaki arkadaşlarım, Cumartesi anısı, Ember'in meraklı bakışları. Elinde yanan küçük yanık bile. Lanet elma reçeli.

Kendimi odama kilitleyip önümüzdeki üç ay boyunca tüm programı ezberlemek istiyordum ama ailem reçelleri

hazırlamam için beni zorladı. Eminim bu aslında beni konuşturmak için bir bahanedir.

"Neden bize ne olduğunu anlatmıyorsun?" Ember bir an sonra varsayımlarımı doğrulayarak soruyor.

"Çünkü nasıl olduğumu gerçekten umursamıyorsun," diye yanıtladım. "Bana soruyorsun çünkü Beaufort'tan haber almak istiyorsun."

"Bu doğru değil!"

"Oh hayır?" Kışkırtıcı bir tonla cevap veriyorum. "Yani nasıl olduğu umurunda değil mi?"

Ember gergin bir şekilde ayaktan ayağa sallanıyor. "Elbette beni ilgilendiriyor. Ama bir şey diğerini dışlamaz. Hem İngiltere'nin en büyük erkek terzilerinden biri hem de kız kardeşimin ruh hali ile ilgileniyorum. Kalbimde ikisine de yer var tatlım. "

Baba, sobaya yaklaşmak için tekerlekli sandalyesinde ikimizin yanından geçerken, "Ne güzel" diyor. Temiz bir kaşık alır ve yavaş yavaş kaynayan reçelin içine daldırır. Her seferinde tadım sırasında bakmaktan büyüleniyorum. Bir tarif denediğimde, normal görünüyorum. Öte yandan babamla, onun bir profesyonel olduğu çok geçmeden ortaya çıkıyor. İfadesi değişiyor, sanki tüm malzemeleri tek tek zihinsel olarak analiz ediyor ve bir şeyin eksik olup olmadığını, varsa neyin eksik olduğunu değerlendiriyor.

Şimdiki gibi. Başını bir tarafa eğik tutuyor ve onu endişeyle izliyoruz. Bir an sonra yüzü aydınlanır ve tüm baharatları sakladığı metal arabaya geri döner. Tarçın karışımı kavanozunu alıp bir tutamdan dökme demir tavaya döküyor. Yayılan koku bana en sevdiğim tatil olan Noel'i hatırlatıyor.

"Söyleyecek bir şey yok Ember," diye biraz geç cevap verdim ve ablam mutsuz bir şekilde burnunu çekti. "Beaufort hakkında bilinmesi gereken her şeyi zaten biliyorsun."

"Ben de terzi dükkânını ziyaret etmek istiyorum," diye içini çekti, çenesini avucunun içine dayayarak.

"Sıkıcı olmaz mıydı? Her zaman kadın modasında uzmanlaşmak istediğini söyledin," diye gözlemliyor babam.

Kapı zili çalıyor ve birbirimize şaşırılmış bir bakış atıyoruz.

"Kim olabilir?" Annem mutfaktan çıkarken sorar.

"Atmosferle ilgileniyorum baba. Orada nasıl çalıştıklarıyla, hangi malzemelerle ve hangi kesimlerle ilgileniyorum. Kesinlikle harika olurdu. "Ember'ın özleminden bir pişmanlık duyuyorum. Büyük bir terzi dükkânının genel merkezini zahmetsizce ziyaret etme fırsatını bulmuş olmamı haksız bulmanı anlıyorum, muhtemelen yakın zamanda yapmayacaksın. Ama şunu da düşünmeliyim. ziyaretin nasıl bittiği hakkında ve onun benim kadar aşağılanmış hissetmesini asla istemem.

"Bir fikrim var. Arkadaşımdan beni de gezdirmesini isteyemez misin?" diye soruyor Ember ve bunun sadece bir şaka olduğu şüphesi beni endişelendiriyor.

Annem aniden, "Ona kendin sorabilirsin Ember," dedi.

Kaşlarımı çatarak ona dönüyorum. "Ne?"

Başparmağıyla arkasını işaret ederek, "Çocuk ön kapıda bekliyor," diye açıklıyor. "Bize onun çok tatlı olduğunu söylemedin."

Ona şok içinde bakıyorum ve koruma içgüdüm sıfırdan yüze çıkıyor. "Onu içeri almadın, değil mi?"

"Hayır. İstersen yapabilirsin... ya da yapamazsın." Annem yanıma geliyor ve kafamdan öpüyor. Mutfaktan geçip kapıya giderken aile üyelerimin meraklı bakışlarını duyuyorum. hayrete düşmüş gibiyim.

James, girişe giden merdivenlerde. Onu ilk defa normal bir şekilde giyinirken görüyorum. Koyu renk kot pantolon ve beyaz tişört onu sıradan bir adam gibi gösteriyor. Onunla sokakta karşılaştıysaydım, belki de onu tanımazdım.

Kolunda Beaufort logolu hacimli siyah bir çanta tutuyor. Bir an için çırpınan B'ye bakıyorum ve tarifsiz bir öfkenin saldırısına uğradım.

Bizim eve ne için geldi? Aileme yaklaşmasını istemiyorum. Buradaki hayatımın Maxton Hall'daki hayatımla hiçbir ilgisi yok ve bunun önümde yıllar önce belirlediğim çizgiyi bulanıklaştırmasını kabul edemiyorum... özellikle de geçen Cumartesi'den sonra.

Onu azarlamak için ağzımı açtığım anda gül bahçelerimizden gözlerini kaçırıyor ve kapıda beni görüyor. Gözlerinde nasıl yorumlayacağımı bilmediğim -asla yapamam- bir duygu belirliyor, sonra bir adım atıyor ve göz göze geliyoruz. Boğazını temizleyip çantayı bana verdi.

"Sana elbiseni getirmeye geldim. Tristan değiştirdi. Şimdi mükemmel olmalı. "

hareket etmiyorum. "Peki benim evime onca yolu bunun için mi geldin?"

Derin bir nefes alıyor, sonra bir eliyle ensesini ovuyor. "Ayrıca bir cumartesi günü seninle konuşmak istedim. Bir pislik gibi davrandım ve özür dilerim. "

Bir an konuşmadan ona baktım.

İlk defa böyle bir şey söylediğini duyuyorum ve içgüdüsel olarak hayatında kaç kez özür dilediğini merak ediyorum. Son yıllarda okulda neler yaptığını düşünürsem, ahlaki sınırının genellikle benimkinden çok daha düşük olduğu açıktır.

Ancak şimdi, gerçekten pişman görünüyor.

"Bunu neden yaptığını anlayamıyorum," dedim yumuşak bir sesle.

Özellikle elimi tuttuktan ve aramızda özel bir an yaşadıktan sonra. Bakışlarındaki sıcaklığı ve aramızdaki kıvılcımı fark ettim. Ben hayal etmedim.

Garip bir şekilde yutkunur. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca, bana esrarengiz gözlerle bakarak sessizliğini koruyor. Sonra o kadar yumuşak bir şekilde mırıldandı ki, "Bazen kendimi bile anlamıyorum, Ruby Bell" sözlerini güçlkle duyabiliyorum.

Cevap vermek için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. İlk defa bana karşı dürüst olduğunu hissediyorum ve özrünü reddederek bunu mahvetmek istemiyorum. Bu yüzden sessiz kalıyorum. O kadar uzun süre sustum ki başka durumlarda bu utanç verici olurdu, ama bunun yerine James ve benim saatlerce konuşmadan, birbirimizin duvarının arkasına bakmaya çalışarak birbirimize bakabileceğimize ikna oldum.

"Neden buraya geldin?" sonunda soruyorum.

"Bugün söylediğin şey..." Tereddüt etti. "Ya eskisi gibi olmak istemiyorsam?"

neşesiz gülüyorum. "Beni kovdun. Önce beni ailenle küçük düşürdün. Onları tanıyacak kadar değerli değilmişsin gibi davrandın. "

Başını sallıyor. "Bunu bunun için yapmadım."

Ayaklarının üzerinde belli belirsiz bir şekilde ileri geri sallandığını görüyorum. Sanki gerginmiş gibi. "Cumartesi günü iyi vakit geçirdim. Ta ki... ailem gelene kadar. "Boğazını temizliyor. "Bence birden şimdi birbirimizi tanımıyormuş gibi yapsak çok yazık olur. Artık benim için görünmez değilsin. Ve öyleymiş gibi davranmak bile istemiyorum."

Cumartesi gününün acı tadı hala aklımda olsa da, sözleri midemde hoş bir ürperti veriyor. "Şimdi benden ne beklediğini anlamıyorum, James," dedim yumuşak bir sesle.

"Hiçbir şey beklemiyorum. Keşke eskisi gibi gitmeseydik. Artık devam edemez miyiz... birbirimizi tanımaya devam edemez miyiz?"

Ona çok içinde bakıyorum.

Ciddi değil , diyorum kendi kendime zihinsel olarak. Ciddi olamaz . Aptal değilim. Geçen cumartesi birlikte çok iyi vakit geçirmemize rağmen James'in bana dayanamadığını biliyorum. Lakros takımından atılmasının sebebi benim, ayrıca kız kardeşinin en büyük sırlarından birini biliyorum ve bu yüzden onun ve ailesi için bir risk oluştuyorum. Eminim sadece bana göz kulak olmam için söylemiştir.

"Eğer bu başka bir numaranızsa..." diye şüpheyle karşılık verdim ama James sözümü kesti.

"Hayır," diyor son basamağı da tırmanırken.

Sözlerine önem vermeme gerek yok, bunu çok iyi biliyorum. Bunu değerlendiremiyorum, kimsenin yapabileceğinden şüpheliyim. Ancak o anda bakışlarında bir an için nefesimi kesen dürüst ve acılı bir şey var.

Nasıl oldu? Nasıl oluyor da bir ay içinde birbirimizi tanımamaktan, şantaj ve nefretten bu noktaya geldik?

Kapı arkamdan açılıyor. "Ruby? Her şey yolunda mı?" sertleşiyorum. Önümde, kolunda yüz elli yıllık takım elbise ve dizlerimi titreten bir ifadeyle James Beaufort var. Arkamda, birkaç dakika önce babamın reçeli yüzünden tartıştığım kız kardeşim. İki dünyam son hızla çarpışıyor ve aynı anda hem kırmızı hem de soğuk hissediyorum. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum, bu yüzden Ember'a sıkı bir gülümsemeyle başımı salladım ve ona tek kelime etmeden gitmesini söylemeye çalıştım. Meraklı ve temkinli bir şekilde James'le benim aramıza baktı ama sonunda geri çekilip kapıyı kapattı.

Bu noktada ona dönüyorum. Sakinleşmeden önce iki derin nefes almam gerekiyor. Sonra ona hâlâ bir cevap borçlu olduğumu fark ettim. "Bilmiyorum," diyorum dürüstçe.

James yavaşça başını salladı. "Pekala. Aslında, Cumartesi için özür dilemeye geldim."

"Sadece Cumartesi için mi?"

Cesurca gülümsüyor. "Kesinlikle sana kucak dansı teklif ettiğim için değil."

Böyle bir açıklama karşısında özrünü kabul etmeli miyim bilmiyorum.

Ciddi mi, yoksa gidip Lydia'dan kimseye bahsetmesin diye gerilimi azaltmak mı istiyor, bilmiyorum. Ancak sürekli onunla uğraşmayı bırakırsam hayatım çok daha kolay olurdu. Ya da zaman zaman okul meseleleri hakkında birbirinizle konuşabilseniz bile. Cumartesi günü onun sadece uyanık değil, aynı zamanda zeki olduğunu da fark ettim. Onunla sohbet etmekten keyif aldım. Ve sonra beni titreten ve merakımı ateşleyen bir şey vardı.

Mantıklı olmadığını biliyorum ve ona güvenmemeliyim. Ama üzerinde düşündükçe, ilkinde de geri dönmek istemediğimi daha çok anlıyorum.

Bunu demek istediğimi anlaması için gözlerinin içine bakıyorum ve "Senden ikinci kez böyle bir şeye müsamaha göstermem" diyorum.

"Anladım," diye yumuşak bir şekilde yanıtlıyor ve sonra elbiseyi bana uzatıyor.

Tam o sırada yağmur yağmaya başlar. Güçlü değil, ama oldukça ısrarcı bir şekilde ve korkarım gözaltına alınmasına rağmen elbise mahvolabilir. Onu James'in elinden alıyorum ve güvenli bir şekilde gardırobumuza koymak için eve giriyorum. Geri döndüğümde, James'in zaten ıslak saçları var ve yüzünden yağmur damlaları akıyor. Gözlerini benden ayırmadan elinin tersini yanağında gezdirdi ve sonra saçlarının arasından geçirdi. Görgü kuralları gereği, o ıslanmadan önce onu oturtacağım ama yapamam. Bu doğru görünmüyor. Onu ailem ve kız kardeşimle tanıştıramam. Belki de asla başaramayacağım.

"Özrün kabul edildi," diyorum sonunda.

Gözleri parlıyor. Yüzünde ilk defa böyle bir ışık görüyorum.

Öyle kalıyoruz, yağmurda, evimin merdivenlerinde, kapıdayım, henüz oturmasına hazır değilim.

Ama bu bir başlangıç.

Oynayamadan bir lakros oyununa katılmak işkencedir.

Takımım soyunma odasından çıktıklarında adrenalin dolu ve oyuncular beni arka arkaya beşlik çakıyor, onları tribünlerde bir seyirci olarak izliyorum. İşkenceye katlanıyorum, ama şu anda her şeyden, özellikle de okul yılı partisini biraz canlandırmak istediğim kararından pişmanım.

En kötüsü, benim yerimi alan birinci sınıf öğrencisi Roger Cree, ciddi bir rakip olma riskini alacak kadar iyi olduğunu kanıtlıyor. Bir serseri olsaydı, takımdaki yerim güvenli olurdu, ama öyle mi? Serbest vuruşumun sonunda koçun onu takımda tutmak istemediğini nasıl bilebilirim? Diğer şeylerin yanı sıra Cyril ve diğerleriyle de çok iyi anlaştığı için.

Yaklaşıp yumruğunu bana uzattığında, kendime rağmen ona vurdum ve sonra takım sırasındaki yedeklere ulaştım. Ayak bileklerimi çaprazladım ve rakip takımın sahaya girişini ve adamlarımın önünde sıraya girmesini izledim. Onlar güçlü bir takım, geçen sezondan birçok oyuncu tanıyorum. Özellikle forvetleri tahmin edilemez ve çok hızlı. Umarım Cyril ona göz kulak olur.

"Merhaba Beaufort. Oynayamaman çok kötü, "diyor yedeklerden biri aniden. Adı Matthew, ama onunla tek kelime konuştuğumdan şüpheliyim.

"Doğru dostum. Yazık, "diye ekliyor.

"Sana bu cezayı neden verdiklerini gerçekten anlamıyorum. Jestiniz kesinlikle olağanüstüydü. "

"Özellikle son senen olduğu için. Sezonu yedek kulübesinde geçirmek korkunç olmalı. "

Tamam, bu kadar yeter. atlıyorum. Tartışmadan yan çizgiye dönüyorum. Güneş gözlüğüm olduğu için mutluyum. Sadece Ekim ayının kör edici bir ışığı olduğu için değil, her şeyden önce kimse ne kadar acı çektiklerini anlayamadığı için.

Antrenör Freeman'dan biraz uzakta duruyorum ve kollarımı kavuşturmuş halde sahayı tarıyorum. Hiçbir şey yapamadan takımımı izlemek zorunda kalmak korkunç. Hakemin düdüğünden sonra, beş dakikadan az bir süre geçer ve rakipler bir sayı kazanır.

Birden arkamda ayak sesleri duyuyorum. Arkama bakıyorum ve Ruby ile arkadaşı Lin'in sahaya doğru koştuğunu görüyorum. İkisinin de kırmızı yüzleri ve darmadağınık saçları var. Durduklarında, Ruby yüksek sesle küfreder. Henüz beni fark etmedi, bu yüzden onu rahatsız edilmeden gözlemlene fırsatım oldu.

Okul üniformasını giyiyor, ancak takım arkadaşlarımızın çoğu genellikle sivil kıyafetler veya takım formaları ile maçlara geliyor. Bir elinde bir şövale, diğerinde bir defter tutuyor ve her zamanki gibi omuzlarında parçalanmak üzere olan korkunç sırt çantasını taşıyor. Kusmuk ile aynı renge sahip, ancak nedense iyi görünüyor. Ninja Kaplumbağa gibi görünmesini sağlıyor. Kırmızı yüzlü, darmadağınık bir Ninja Kaplumbağa.

Yavaşça onlara doğru yürüyorum ve onların tripodlarını açmalarını ve pahalı görünen bir kameraya bakmalarını izliyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" Soruyorum.

Ruby etrafımda döndü ve kocaman açılmış gözlerle bana baktı. Belli ki henüz onunla arkadaş olma girişimlerime

alışamadı. Bütün hafta onu koridorlarda karşıladım ve onu her gördüğümde, sanki sınıf dışında konuşulmaya alışık değilmiş gibi.

"Bir şey mi kaçırdık?" nefes nefese soruyor. Bakışları sahada geziniyor ve ardından Freeman'a koçluk yapmak için dönüyor. Ama kendini oyuna o kadar kaptırmıştır ki, Ruby ve Lin'in gecikmesini fark etmemiştir.

"Ridgeview az önce gol attı. Bir smaçla » diye cevap veriyorum.

Ruby defterine notlar alır. "En uygun. Teşekkürler."

Bu arada, Lin kamerayı monte etmeyi bitirdi ve fotoğraf çekmeye başlamadan önce parametreleri kontrol etti.

Sonra ikisi de belgелеmeleri gereken oyuna odaklanırlar.

Ekibimden çok Ruby'yi izlemeyi tercih ettiğimin farkındayım. Başka bir şey değilse, görüşü beni daha az incitıyor. Bunu telafi ettik ve Ridgeview'i yok etmekten bir adım uzaktayız ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım tadını çıkaramıyorum. Cree ikinci yarıda iki gol atıp kendi kendine gol attığında, çocukların bana ihtiyacı olmadığını anlıyorum. Hemen ortadan kaybolmak istiyorum ve gerçekten neden istemediğimi bilmiyorum.

Tarafsız bir ifadeyle kenarda kalıyorum ve kabul ediyorum, gol attıklarında ellerimi çırpıyorum, rakipler önümüzdeyken küfrediyorum ve Ruby ve Lin'in bana sorduğu tüm soruları cevaplıyorum.

Bir buçuk saatlik oyundan sonra, her maçı kazandığımızda yaptığım gibi, dünyayı fethetmiş gibi hissetmiyorum. Yorgunum ve artık burada kalamam. Bu gece Cyril'in partisine gitme ve bugün yedek kulübesinde yaşadığım gibi herkesten şefkat dolu ifadeler alma düşüncesi

midemi bulandırıyor. Daha takım sahayı terk etmeden tek kelime etmeden arkamı dönüyorum ve okula doğru ilerliyorum. Cep telefonumu çıkardım ve gelip beni alması için Percy'yi aradım.

"James!"

omzumun üzerinden bakıyorum.

Ruby peşimden koştu. Patlamaları rüzgara özellikle iyi dayanmıyor, bazı teller dikey olarak yükseldi. Bakışlarımı fark etti ve alnında düzeltti. Geçen hafta fark ettiğim küçük tuhaflıklardan biri. Yanında her zaman küçük bir tarak taşıdığını da biliyorum, kimsenin onu görmediğini düşündüğü zaman kullandığı bir tarak.

"Naber?"

"Her şey yolunda?"

Neden bana soruyorsun? Kimse bana böyle sorular sormuyor çünkü kimse nasıl olduğumu umursamıyor. Ve durum böyle olmasaydı bile, neredeyse herkes sormaktan çok korkar ya da korkardı.

"Başkalarının oynamasını izlemek kötü olmalı, değil mi?" yumuşak bir şekilde soruyor.

"Çoktan."

Bir bacağından diğerine sallanıyor. "Yalnız olmayı mı tercih edersin?"

Elimi kararsız bir şekilde boynumda gezdirip omuzlarımı silktim. Tanrıya şükür Alistair beni cevap vermek zorunda kalmanın utancından uzaklaştırıyor. Kırmızı yüzüyle çimenliği geçiyor ve önümüzde duruyor. "Beaufort! Nereye gidiyorsun dostum?"

Tamam, senin sorunun Ruby'ninkinden bile daha aptalca. "Evde."

"Unuttun mu? Bugün Cy'de kutluyoruz."

Unutmadım, sadece Cyril'in partisi gitmek istediğim son yer. Ama Alistair'e söyleyemem. Takım kazandı ve geçici olarak uzaklaştırılmış olsa bile hala kaptanım. Oğullarımla zaferi kutlamamak haksızlık olur. Bu gece gelmezsem bana sorulacak sorularla yüzleşmek istemediğimden bahsetmiyorum bile.

"Elbette geleceğim." Gözümün ucuyla Ruby'nin ifadesinin değiştiğini görüyorum. Doğrudan bakmaktan kaçınıyorum.

"O suratı yapma. Göreceksiniz, bir patlama olacak. Bütün ev bize ait. "

Kendimi anlaşılmaz bir mırıltı ile sınırlandırıyorum.

"Hey, neden sen de gelmiyorsun, Ruby?" Alistair'e uyarıcı bir bakış attım, ama o benden ona gülümsüyor.

"Zorunda değilsin," dedim aceleyle. Cyril'in partisi kesinlikle Ruby gibi birinin yeri değil. "Beğeneceğini sanmıyorum."

Yanlış bir şey söylediğimi fark ettim çünkü Ruby kaşlarını çattı. Niyetimin tam tersi olsa bile ona meydan okuduğunu düşünüyor. "Neyi sevip neyi sevmediğimi nereden biliyorsun?"

Alistair beceriksizce öksürüyor ve onu gözlerimle yakıyorum. Bunu bilerek yaptı. Bazı partilerin nasıl çalıştığını ve onlara katılan insanların nasıl olduğunu çok iyi biliyor.

"Geldiğim için çok mutluyum, Alistair. Davet için teşekkürler, "Ruby dürüst olamayacak kadar büyüleyici bir gülümsemeyle yanıtlıyor. "Saat kaç?"

Alistair cevap vermek için ağzını açıyor ama tahmin ediyorum.

"Ben seni alırım."
Ruby omuzlarını sertleştiriyor.
"Gerek yok, gerçekten James."
"Sana bir asansör vermek benim için sorun değil."
Kaşlarını kaldırıyor. "Ama ehliyetin var mı?"
Alistair hayranlıkla ıslık çalar. Belli ki sözlü dayak yememi görmekten hoşlanıyor. Başımı sallayarak Ruby'ye baktım.
"Senin için sakıncası yoksa Percy'yi alacak."
Kulaktan kulağa gülümsüyor. "Benim için sakıncası yoksa hayır."
"Percy, ha? Ben de kötü bulmuyorum. Antonio Banderas'tan bir şeyler var "diyor Alistair.
"Ben de öyle dedim!" Ruby güler ve içim ısınır.
Küfür. Neden onun huzurunda kafamı açık tutamıyorum?
Lydia'ya ona göz kulak olacağına söz verdim ve aramızdaki tek şey bu. Yeter ki sık sık hatırla.
"İyi. Percy sekizde yanında olur."
Ruby başını salladı. "Harika."

yakut

Cyril Vega hayatımda gördüğüm en büyük ve en görkemli evde yaşıyor. "Ev" teriminin önümde olan şey için doğru olup olmadığından bile emin değilim. Percy'nin plakasının bir güvenlik görevlisi tarafından videoya alınmasından sonra girdiğimiz park sonsuz görünüyor. Sağımda ve solumda biçilmiş çimenler ve simetrik olarak dikilmiş ağaçlar ve çalılardan başka bir şey yok.

James ve ben arabadan indiğimizde bir an hareketsiz kaldım, başımı arkaya yasladım ve heybetli cepheye hayran kaldım. Girişin yan taraflarındaki uzun sütunlar ve

yukarıdaki geniş balkon, villaya başka zamanların konutu görünümünü veriyor.

Büyük kapıya giden basamakları çıkarken, yanımda James tamamen kayıtsız görünüyordu. Ama bu beni şaşırtmıyor. Öncelikle Cyril onun en iyi arkadaşlarından biridir ve evi de onun kadar büyük olmalıdır. Ellerimin önce üşüdüğünü sonra terlediğini hissediyorum.

Burada ne yapıyorum?

Bu tuhaf partilerden birine asla gitmemeye kendi kendime yemin ettim. Ama James'in aptalca bir şakası dövüş ruhumu uyandırmaya yetti. İstedığinin tam tersini yapmak zorunda kaldım ve geriye dönüp baktığımda bu tamamen saçma. James'le yaptığım gezi Maxton Hall'daki görünmezliği yok ettiği için Pazartesi'den beri endişeliyim ve şimdi onu okul arkadaşlarımla çoğunun katılacağı bu partiye götürüyorum. Bu öğleden sonra bunun benim için ne anlama geleceğini bir an bile düşünmedim. Elbette insanlar bizim hakkımızda yeniden konuşmaya başlayacak, hatta eskisinden daha fazla.

Müziği ve dışarıdan gelen misafirlerin bağırışlarını zaten duyuyoruz. Bir anlığına geri çekilmek için hastaymış gibi yapmak içimden geldi. Ama James'e bu tatmini vermek istemiyorum. Bu yüzden hızla avuçlarımı eteğime sildim ve boğazımı temizledim. James yandan bana bakıyor ama görmezden geliyorum. Daha sonra, anahtarlığına garip bir şekilde iliştirilmiş bir anahtarla kapıyı açar.

Atriyuma giriyoruz, öyle heybetli ki bir anlığına gerginliğimden dikkatimi dağıtıyor. Zemin mermerdir ve mobilyalar beyaz ve altın aksanlarla görkemlidir. Tavandan

büyük bir avize sarkar ve yanlarda iki asimetrik merdiven bir balkona çıkar.

İlk bakışta partinin her yerde gerçekleştiği görülüyor. Müzik sanki başka bir odadan geliyor ama burada da salonda misafirler var. Kimse bize dikkat etmiyor. Rahat bir nefes alıyorum.

"Orada ne yapıyorlar?" James'e balkonda duran yirmi erkek ve kızı işaret ederek sordum.

"Yalnızca burada Cyril'de olan bira pongunun belirli bir versiyonunu oynuyorlar" diye yanıtıyor.

Bir adamın yukarıdan bir şey düşürdüğünü görüyorum: bir süre sonra pinpon toplarını tanıyorum. Bir dizi kavanozun kurulduğu atriyma düşerler. İçinde birkaç top biter, diğerleri erkeklerin tezahüratları ve bir kızın çığlıkları arasında zıplar. Sonra herkes içmeye başlar.

"Anlamıyorum."

"Ben de değil," diye yanıtıyor.

"Yaptın!" üstümüzden biri ciğerlerinin tepesinde bağıyor. Yukarı baktım ve Cyril'in tırabzanlardan birine oturduğunu görecektik kadar zamanım oldu. Sıkıca yapışır ve roket düşer. Mide bulantısından bunalmak için ona bakmam gerekiyor. Arkasında, yine de en güvenli seçeneği seçen ve merdivenlerden aşağı inen Wren geliyor. Yürürken başını arkaya atıyor ve bardağını boşaltıyor.

Önce Cyril bize ulaşıyor ve James'i elini sırtına vurarak yarım bir kucaklamayla selamlıyor. "Umarım bugün bizimle gurur duyuyorsunuzdur."

James'in gerginliğini yanımda açıkça hissediyorum. "Elbette," dedi nötr bir tonda, özel bir neşe duymadan ve

yedek kulübesinde olmak zorunda olmanın verdiği hayal kırıklığını belli etmeden.

Cyril'ın bakışları üzerime düşüyor. "Ve sen...?" Buz mavisi gözleri beni tepeden tırnağa tararken soruyor. Mavi çizgili beyaz bluzuma ve pileli eteğime bakıyor ve hapşıracaktı gibi burnunu kırıstırıyor.

Pislik. Sanki siyah gömleği muhtemelen tüm kıyafetim kadar pahalı olduğu için benden daha güzelmış gibi.

"Ruby," diye yanıtıyor James, takdim ederek. "Ruby, bu Cyril."

"Ruby! Alistair bana seni davet ettiğini söyledi." Wren gülümseyerek bize katıldı. Başka bir yere bakma dürtüsüne engel oluyorum.

"Merhaba," diyerek kendimi gülümsemeye zorladım.

James'i kısaca selamlıyor, sonra bana bakıyor. Kibirli ve göz kırpan gülümsemesiyle bana verdiği mesaj yadsınamaz: burası benim krallığım. Burada kuralları ben koyuyorum.

Bir an sonra James elini sırtıma koyuyor. "Cy, iyi bir ev sahibi ol ve bize bir içki ısmarla."

Ben-James-Beaufort tonunu kullanıyor ve arkadaşları bunu suçlayamaz ve ben asla böyle itilip kakılmam. Bunun yerine kahkahayı patlattılar ve bizi koridorun arka tarafına, merdivenin ötesine götürdüler. Cyril büyük bir salona açılan kapıyı açmadan önce birkaç pinpon topu alıyor.

Alan atriyumdan daha küçüktür, ancak sohbet eden veya dans eden en az elli kişi tarafından işgal edilir. Müzik sağır edici ve duman burnumdan giriyor ve gözlerimi sulandırıyor.

Şimdiye kadar katıldığım partiler bir elin parmaklarıyla sayılabilir. Gormsey Park'ta küçük toplantılardı ya da - bir

keresinde - bir sınıf arkadaşımın on beş doğum günü partisine katıldım. Beni nezaketen davet etti ve gittim çünkü annem sınıf arkadaşlarımla bağlantı kurmaya çalışmamda ısrar etti. Sonunda, bütün akşam bir köşede kaldım, korkunç müziğin ritmine geçerek eve gitmek için dakikaları saydım.

Gözümün önünde yaşananların benim deneyimlerimle hiçbir ilgisi yok. Konuklar plastik bardaklarda bira yerine kristal bardaklardan pahalı alkol içerler. Müzik, taşınabilir bir stereodan değil, odanın farklı bölümlerine entegre edilmiş hoparlörlere sahip bir stereo sistemden gelir. Ve sonra bir sürü çıplak deri var.

Yani bu özel bir parti.

Etrafıma bakıyorum ve tüm izlenimlerimi özümsemeye çalışıyorum. Müziğin bası o kadar güçlü ki, zeminin ayaklarımın altında titrediğini hissediyorum.

İkinci bir bakışta oturma odasına bitişik cam serayı görüyorum. Her halükarda uzak duracağım devasa, ışıklı bir yüzme havuzu tarafından işgal edildi.

Sadece iç çamaşırlarıyla yüzen ve insanlara su sıçratan birini görüyorum. Diğerleri antika ve çok pahalı bir görünüme sahip kadife kanepelerde oturup sigara içiyor ve içiyorlar.

Durumdan o kadar bunaldım ki, James'in bana bir şey sorduğunu çok geç fark ettim. "Ne, üzgünüm?"

Ağzı kulağımla aynı hizaya gelene kadar eğildi. "Ne içmek istersin, Ruby Bell?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor ve kollarım tüylerim diken diken oluyor. Her iki hissi de görmezden geliyorum. "Bir kola, eğer varsa. Aksi takdirde su. "

James doğruldu ve gözlerimin içine baktı. "İçmem seni rahatsız eder mi?"

başımı sallıyorum. "Numara."

"Pekala, hemen döneceğim."

Bir dakika sonra, o ve Cyril gittiler. Wren benimle kalıyor ve yine o anlamlı sırtışla bana bakıyor.

"İçmiyor musun?" Sesi çok kışkırtıcı.

Büyük bir irade çabasıyla, topuklarımın üzerinde dönmekten ve tek başıma dikmekten kaçınıyorum. Ya da diğerlerinin önünde yüzüne karşı bağırmak. Onu iki yıl görmezden gelmeyi başardım: Sadece aptal bir şaka için beni kızdırmasına izin vermeyeceğim.

"Hayır," diye kaba bir şekilde cevap veriyorum.

Ben içgüdüsel olarak geri adım atarken, Wren bir adım daha yaklaşıyor.

"Neden, Ruby?" diye sordu arkamdaki duvarı hissedene kadar bana doğru bir adım daha atarak. "Kötü deneyimler yaşadın mı?"

Nefesi alkol kokuyor ve gözbebekleri de büyümüş. Acaba göz kamaştırmak için viski dışında başka bir şey kullandı mı?

Omuzlarımı dikleştirerek, "Neden içmediğimi çok iyi biliyorsun, Wren," diye soğukça cevap verdim. Beni rahat bırakmaya karar vermezse, ona ciddi şekilde zarar veririm. Solumda, üzerinde birkaç heykel ve bir lamba bulunan koyu renkli ahşap bir büfe dikkatimi çekti.

Kendimi savunmayı biliyorum.

"O akşamı çok iyi hatırlıyorum," diye devam ediyor. Sol kolunu kaldırıp başımın yanındaki duvara yaslandı.

"Ama yapmıyorum," diye tısladım dişlerimin arasından. Şimdiye kadar okulda beni hep yalnız bıraktı. İki yıl önce ne

olduğuna dair bir imada bile bulunmadı... o halde neden bugün bundan bahsediyorsun?

"Gerçekten mi?" daha da yaklaşarak mırıldanıyor.

Kısa devre. Ellerimi göğsüne koyup onu kendimden uzaklaştırdım. "Bu deneyimi tekrarlamak istemiyorum, Wren."

Ellerimi tutuyor ve parmaklarını benimkilere kenetliyor. Panik içinde etrafa bakıyorum. "O zamanlar bana fısıldadığın sözler hâlâ bende."

"Sadece beni sarhoş ettiğin içindi."

"Gerçekten mi?" yine o iğrenç gülümseme. "Alkol en gizli düşünceleri ortaya çıkarır, Ruby. Sen de en az benim kadar istedin."

Sonunda o akşamın anısı aklıma gelince donup kaldım: Wren'in hırıltılı nefesi, huzursuz elleri vücudumda. Düşüncede kırmızı hissediyorum. Bir yandan utançtan, diğer yandan gerçekten hoşuma gittiğinden. Nasıl olduysa bugün de beni rahatsız etmeye devam ediyor.

Wren bir şey söylemek için ağzını açıyor ama arkamızdan aynı anda hem samimi, hem sert hem de sıkılmış bir ses: "Onu rahat bırak Fitzgerald."

Gözlerini büyütüyor ve ben şaşkınlıkla arkasına bakıyorum. Lydia bize katıldı. Wren'e sinirli bir bakış attı, sonra elimi tuttu ve başka bir şey söylemeden beni odanın karşısına geçirdi. Sadece güvenli bir mesafede olduğumuzda bana şaşkınlıkla bakıyor.

Senin gibi birinin ağza alınamayacak bir sırrı olduğunu kim düşünebilirdi ?"

Paniğe kapılmış hissediyorum ve içgüdüsel olarak yumruklarımı sıkıyorum. Ama o bir şey söyleyemeden,

dudaklarında keyifli bir sırıtışla ellerini kaldırdı: "Merak etme. Bundan kimseye bahsetmeyeceğim. "

Bir süre ona bakıyorum, sonra ne dediğini anlıyorum. "Birisinin öğrenmesi umurumda değil," diye küçümseyerek yerdim ama ikimiz de bunun ciddi bir yalan olduğunu biliyoruz.

Yapabilseydim, bütün o geceyi hafızamdan silerdim. On beş yaşındaydım ve Maxton Hall'a yeni girmiştım. Katılabildiğim ilk partiydi ve o kadar heyecanlı ve gergindim ki, Wren'in bana getirdiği tüm bardakları mutlu bir şekilde içtim. Beni sarhoş etmek için matarasından alkol eklediğini bilmiyordum. Ve beni koridora sürükleyip öptüğünde çok mutlu oldum. Wren gördüğüm en güzel adamlardan biriydi. Ve beni istedi. Ondan ilk öpücüğümü almak ecstasy'ye girmek gibiydi.

Onun bana gizlice içki ısmarlamasının ne kadar sinsi olduğunu ve ne kadar saf olduğumu ancak ertesi sabah anladım. O zamandan beri bir damla alkole dokunmadım.

Lydia tek kaşını kaldırıyor, tam önümde. "Gerçekten mi? İtibarını daha çok önemseddiğini sanıyordum."

"Birinin beni sarhoş edip sonra benimle sevişmesinin skandal bir tarafı yok. Bir profesörle zor zamanlar geçirmek gibi değil. "

Söyledikten hemen sonra sözlerimden pişmanım. Lydia soluklaştı, sonra bana doğru tehditkar bir adım attı. "Ağzını kapalı tutacağını söylemiştin. Ben... "Birden sustu ve uzaklaştı.

"İşte buradasın." James yanıma geldi ve bana bir bardak buzlu kola ve bir dilim limon verdi. Kendisi için pahalı bir kristal bardakta kehribar rengi bir şey aldı.

Yavaşça benden Lydia'ya ve bana geri bak. "Her şey yolunda?"

'Küçük kardeşim, bana da bir içki getirir misin? Bardağım boş, "diyor Lydia abartılı bir şekilde gözlerini kırparak.

James gözlerini deviriyor ama kız kardeşinin bardağını alıp bara geri dönüyor. O uzaklaşır gitmez Lydia'nın gülümsemesi soldu. Bana soğuk bir şekilde bakıyor, ben beceriksizce yutkunuyorum. geldiğime pişmanım. Burada olmak istemiyorum, ama her zaman korunmuş ve güvende hissettiğim evimde olmak istiyorum. Bu tam tersi: kendimi iyi hissetmediğim bir macera.

"Bak," diyorum, beni tekrar tehdit edecek vakti bulamadan. "Sana az önce söylediklerim için özür dilerim."

Ağzını açar ve konuşmadan tekrar kapatır. Sonra bana şüpheyile bakıyor. "Şey?"

"Ben senin düşmanın değilim," diye devam ediyorum. "Ve sen ve Bay Sutton arasında ne olduğu umurumda değil. Sırrına ihanet etmeyeceğim. "

Dudaklarını büzüyor.

"Sadece huzur içinde olmak istiyorum," diye tekrar deniyorum.

"Sana neden inanayım?" diye soruyor gözlerini kısarak. "Seni hiç tanımıyorum."

"Bu doğru," diye itiraf ediyorum. "Ama James beni tanıyor. Ve ona söz verdim. "

"Ona söz verdin," diye tekrarladı, sanki bu kelimelerin anlamını anlamamış gibi.

"Evet," tereddütle onaylıyorum.

Bir süre sessizce, şüpheli bir tavırla bana baktı. Ama sonra ifadesi değişiyor. Sanki yapbozun bazı parçaları

aniden zihninde yerine oturmuş gibiydi. Bakışları yüzümden omzumun ötesinde bir noktaya kayıyor. "Öyleyse böyle," diye yorum yapıyor sonunda.

Arkamı dönüp ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. James'i barda ayakta görüyorum. Şişe üstüne şişe çıkarıyor, etiketi inceliyor.

"Birlikte?" Soruyorum.

Bana güven verici bir şekilde gülümsüyor: "Endişelenme, sen ilk değilsin."

Ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Birçok kız onun cazibesine kapıldı bile."

O zaman her şey açık. Kendimi tutamıyorum ve kahkahalara boğuluyorum.

Lydia bana şaşkın şaşkın baktı. "Komik olan ne?"

"Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu bilmiyorum ama kardeşin çekici bir adamın tam tersi."

Bana hakaret mi edecek yoksa gülecek mi kararsız bir şekilde bana bakıyor. James onu utancından kurtarıyor çünkü bize geri dönmek için tam da bu anı seçiyor.

Lydia'ya bir bardak uzatarak, "Al," diyor. "Senin için küçük kardeşim ."

İçindekilere kısa bir bakış atıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Sana göz kulak oluyorum, Ruby." Bu sözlerle döner ve kalabalığın içinde gözden kaybolur.

"O ne demek istedi?" James, insanların arasında bir noktada kaybolan bakır sarısı saçları gözleriyle takip ederek şaşkınlıkla soruyor.

Omuz silkerek cevap verdim ve o kaşlarını çattı.

"Sana ne söyledi?"

"Herhangi bir şey. Bana güvenmiyor ve çenemi kapalı tutacağımı düşünmüyor."

James gözlerini odada gezdirdi. Sanki bana ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi, söyleyecek kelimeleri düşünmek zorundaymış gibi görünüyor. "Başkalarına güvenmek onun için zor."

Ona soran gözlerle bakıyorum.

"Böyle bir sırrı kendine saklayacak pek fazla insan yoktur, Ruby." Omuzlarını silk. "Tersine. İnsanların yüzde doksanı bunu basına ifşa eder ya da bize şantaj yapmaya çalışırdı. Bu, ilk kez birinin sırf aile sırlarını çalmak için bizimle vakit geçirmesi olmaz." Bu sözleri söylerken gözlerini dikeyor. salonun ortasında dans eden insanlara.

"Ama ters."

Ağzının köşeleri hafifçe kıvrılıyor. "Aslında."

Bu yönü hiç düşünmemiştim. James'in davranışını haklı çıkarmak için yeterli değil, ama onu ve kız kardeşini biraz daha iyi anlamamı sağlıyor.

"Herkes bana güvenmiyorsa, buraya ne yapmaya geldiğini merak ediyorum."

Yüzüme düşünceli düşünceli baktı, sonra bana dokunmak istermiş gibi elini kaldırdı ama bıraktı ve Lydia için hazırladığı bardaktan bir yudum aldı. Bu onun ikinci içkisi. "Alistair seni davet ettiği için buradasın," dedi sonunda.

"Doğru," diye mırıldandım, kulağımın arkasına, çenemi gıdıklayan bir tutam saç okşayarak. "Alistair. Senin için olsaydı, şu anda burada olmazdım."

"Bu değil."

"Sonra ne?" Beni burada istememesi fikrinin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlayamıyorum.

"Burası sana göre değil, Ruby."

Bıçaklanmış gibi hissediyorum. Hissettiğim acıyı saklamakta zorlanıyorum.

"Ben... Bunu demek istemedim," diye haykırmak için acele ediyor James. Belli ki hissettiklerimi saklamakta sandığım kadar iyi değildim.

"Tabii ki." Büyük pencereden havuza bakmak için dönüyorum. Biri tamamen giyinik bir şekilde atladı. Birkaç saniye sonra James tüm görüş alanımı doldurarak önümde belirdi.

"Hadi ama anladın. Sadece seni belirli insanlarla birlikte görmekten hoşlanmadığımı söylemek istedim. Sonunda sana bir şey vermeye çalışacaklar. Sana karşı kendimi sorumlu hissediyorum. "

"Kendime çok iyi bakabiliyorum, teşekkürler," diye sertçe karşılık verdim.

Bana dikkatle baktı ve göz temasını kesmek için kolamdan bir yudum aldım. Bana öyle baktığında içim ısınıyor ve burası zaten yeterince sıcak.

"Senin için bir top ve zincir olmak istemiyorum. Her zamanki gibi davranın », diyorum ona, tüm odayı kapsayan bir hareketle. James böyle partilerde ne yaparsa yapsın, yapmakta özgür. Bebek bakıcılığı yapmasını istemiyorum.

Başını salladı ve ikinci bardağı boşalttı. Sonra benimkini de kapıyor ve ikisini de masalardan birine koyuyor. Biraz sonra yanıma geldi ve elimden tuttu. Beni dans edenlerin arasında odanın ortasına götürüyor. Kalbim çılgınca atıyor ve beni yakınında tuttuğunda, ne yapmayı planladığını merak ediyorum. Göğsü benimkine dokunuyor ve eli beni

bırakıp müziğin ritmine göre hareket etmeden önce kısaca benimkini sıkıyor.

James Beaufort benimle dans etmek istiyor. Bana gülümseyerek bakıyor ve pelvisini dairesel hareketlerle sallıyor.

"Ne yapıyorsun?" karışık soruyorum. Dans pistinin ortasında morina gibi hareketsiz kalan tek kişi benim.

James, "Genelde partilerde yaptığım gibi davranırım" diye yanıtlıyor.

Bakışları bir meydan okuma ve bunu kabul etmeliyim. Onun gibi hareket etmeye çalışıyorum. Biri beni arkadan ittiğinde, beni desteklemek için elini belime koyduğunda ona karşı sendeliyorum. Boğazım kuruyor ve kalbim daha hızlı atıyor. Ona bakarken garip bir sıcaklık geliyor içime. O kadar yakınız ki aramızdan tek bir kağıt bile geçemez.

Biri yanımda seviniyor. Gözlerimi James'in yüzünden çekip etrafa baktım. Bize doğru bakan en az beş çift göz var.

Aklımı kaybetmiş olmalıyım. Artık James ve benim aramda barışçıl bir birliktelik olduğunu varsaysak bile, bu tamamen başka bir konu. Ve hakkımızdaki dedikodunun okula yayılmasını istemiyorsam bir an önce içinde bulunduğumuz durumdan çıkmam gerekiyor.

"Tuvalete gitmeliyim," diye duyuruyorum. James hemen çıkıyor. Gözleri anlamlı bir şekilde parlıyor ve şu anda ne anlama geldiklerini anlayamayacak kadar kafam karıştı. Büyük bir kemere ek olarak bir koridorun açıldığı odanın sol köşesini işaret ediyor. "Birinci sağdan, ikinci kapı soldan."

Dans eden insanların arasından geçip koridorda yürüyorum. Vega ailesinin üyelerinin yağlı boya portreleri duvarlarda asılıdır ve duvar kağıtları lambaların ışığında

yeşil ve altın renginde parlar. Koyu kırmızı koşucu, soyut hayvan benzeri tasarımlara sahiptir. Koridorun bu kısmı tamamen boş ve bu fırsatı duvara yaslanmak için kullanıyorum.

Buraya ne için geldiği hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok. Tamamen yerinde olmadığımı hissetmenin yanı sıra, James bana çok fazla güvensizlik veriyor. Okşamaları, bakışları, fısıltıları: Onu tanımasam, benimle flört ettiğini söyledim.

Pazartesi günü bana gelip eskiye dönmek istemediğini söylediğinde işlerin bu yöne dönebileceğini hesaba katmamıştım. Tanıdığı tüm kızlarla dans etme şekli bu mu? Büyük ihtimalle.

Belki de buna bir görev olarak bakmalıyım. Sevsem de sevmesem de bunlar benim sınıf arkadaşlarım. Ve eğer Oxford'a girmeyi başarırsam, onlardan bazılarıyla ve zengin ailelerin diğer birçok çocuğuyla geçinmeyi öğrenmem gerekecek.

Derin bir nefes alıyorum, yumruklarımı sıkıyorum ve yeni bir cesaretle canlanan duvardan ayrılıyorum. Havayı tazeleyeceğim, sonra salona döneceğim, kolamı bitireceğim ve James'le dans edeceğim. Ne olabilir? Şimdiye kadar herkesin ağzında olacağımdan, ben de eğlenebilirim. Bu kararı verdikten sonra koridorun biraz daha solundaki kapıya ulaşıyorum ve bir banyo bulma ümidiyle açıyorum. Oda sadece koridordan gelen ışıkla aydınlatılmaktadır. Gözlerimin buna alışması biraz zaman aldı ama sonra eski bir sekreterin, koltukların ve bir sürü kitaplığın hatlarını tanıdım.

Burası banyo değil, kütüphane! Kısa bir tereddütten sonra bir adım öne çıkıp merakla etrafa bakındım. Tek bir rafa yerleştirilen kitapların sayısı, evimizin her yerinde bulunan kitaplardan fazladır. Bir adım daha ilerlerken yüzümü bir gülümseme aydınlatıyor... ve sonra onları hissediyorum.

Hırıltı ve boğulma iç çekiyor.

Arkanı dön ve uzaklaş , kafamın içinde tiz bir ses emir veriyor, ama artık çok geçti. Bakışlarım, odanın arka tarafındaki kitaplıklardan birine yaslanan Alistair'e takıldı. Başını geriye atıyor ve o anda inliyor.

Boğuk bir çıtırtı duyulur. "Eğer çok ses çıkarmaya devam edersen, duracağım."

felçli kalıyorum. Tanıdığım bir ses. Alçak ve derin, biraz boğuk.

Devam et, dedi Alistair başını öne eğerek.

Önünde diz çöken adam ayağa kalkar. "Sadece bana sorarsan lütfen."

Alistair onu saçlarından yakalar ve öpmesi için ona doğru eğilmesini sağlar. Adam ellerini Alistair'in başının yanına koyar ve onu öper. Sonra onu tanırım.

Keşhav.

Keshav'ın ağzı Alistair'in yüzünden boynuna kayarken nefesimi tuttum.

Ve o sırada Alistair beni fark etti.

"Kesh, kes şunu," diye fısıldıyor panikle, arkadaşını ondan uzaklaştırarak.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve koridora koşuyorum. Şaşkınlıkla etrafa bakındım ve salona geri dönmeye karar verdim. Yüzleri şaşkın bir deniz olan dans eden insanların yanından hızla geçip James'i arıyorum.

Onu kız kardeşi Cyril ve Wren ile havuz kenarında görüyorum. Bir şey hakkında sohbet ediyorlar, Wren hareketli bir şekilde hareket ediyor.

İyileşmek için bir dakikaya ihtiyacım var.

Ama neden açıkçası seyirci istemeyen insanları şaşırtmaya devam ediyorum? Ne zamandan beri başkalarının sırlarını topluyorum? Bu normal değil.

İyileşmek ve belli belirsiz sakinleşmek için büyük çaba sarf ediyorum. Az önce yeniden önerdiğim şeyi geri almaya karar verdim. Burada eğlenemem ve bu insanlara asla alışamayacağım.

James'e gidip beni eve götürmesi için yalvarmak istiyorum ama o havuza o kadar yakın ki bir an tereddüt ediyorum. Suyu görünce belli belirsiz bir rahatsızlık duyuyorum ama sonunda tüm cesaretimi toplayıp seraya çıkıyorum. Gruptan biraz uzakta duvarın yanında duruyorum. Wren önce beni fark etti. "İşte burada."

James bana doğru gelirken onu başımla onayladım ve rahatlatarak iç çektim. Bir partide yanında en rahat hissedeceğim kişi olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama bugün öyle. O benim referans noktam oldu ve elini tutmamak için çaba sarf etmem gerekiyor.

"Her şey yolunda?" bilgilendirir. Elinde bu sefer kahverengi içerikli başka bir bardak tutuyor. Yanakları hafif kırmızıdır.

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadım nefes nefese.

James kaşlarını çattı ama çabucak başını salladı. Açıkçası sinir krizine bir adım kala olduğumu anlıyoruz. Bardağı boşalttı, sonra yakındaki küçük bir masaya koydu. "Tabii ki."

"Gerçekten. Ne zamandan beri partilerimden birini sabahın dördünden önce terk ediyorsun?" Cyril gücenmiş bir şekilde soruyor.

James, arkadaşına soğuk bir şekilde bakarak, "Eve götürmem gereken biri olduğu için," diye yanıtlıyor. İşte yine aşılamaz kibir duvarı.

"Haydi, Ruby. Bozguncu olma. Bize arkadaşımızı bırakın, "diyor eliyle havuz suyu püskürtmek için çömelmış olan Wren. Boynuma birkaç damla çarptı ve boğulduğumu hissettim.

"Kes şunu," diye bağırdım ne kadar tiz olduğundan tanımadığım bir sesle.

"Şekerden mi yapıldın yoksa ne?" Cyril gülerek sorar. O gömleksiz ve siyah bir mayo giyiyor. Saçları yüzdükten sonra hala nemli. Bir adım daha yaklaşıyor. Geri çekildim ve James'in koluna sarıldım. Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil.

"Hadi Cy. Onu rahat bırak, "diyor James, ama onun otoriter tonu bu sefer istenen etkiye sahip değil. Cyril bir avcı gibi sırtıyor. Bir an sonra bana doğru sıçradı, çantayı elimden kaptı ve Lydia'ya verdi.

"Cyril, seni uyarıyorum..." Nefes nefese kalmak için zar zor zamanım var ama çok geç. Beni hiç sevmeyen bir şekilde kucaklıyor ve beni kendisiyle birlikte havuza sürüklüyor. Hızla suya çarparken tiz bir çığlık attım ve panikle kollarımı ve bacaklarımı sallamaya başladım.

Sonra dibe gidiyoruz ve kalbim bir anlığına duruyor. Artık Vegas'ın evinde değilim, bulutlu ve yeşilimsi bir gölün içindeyim. Artık on yedi değil sekiz yaşımdayım. Ve artık

yüzemiyorum ama trajik bir şekilde dondurucu suyun insafına kalmış durumdayım.

Nefes alamıyorum.

Algler beni dibe çekiyor ve hareket edemiyorum. Kollar bana uymuyor, bacaklar hareketsiz. Artık vücudumun kontrolü bende değil.

Göğüs üzerindeki baskı önemli ölçüde artar. Ayrıca, suyu solumaktan başka çarem yok.

James

Wren ve ablam, Cyril yüzeye çıkıp üzerimize su sıçrattığında kahkahalarla gülerken, su yüzeyinin altında sadece karanlık, bulanık bir nokta olan Ruby'ye bakıp duruyorum. Daha önce deli gibi kıvrandığını gördüm ama artık hareket etmiyor.

Yanlış birşey var.

Wren, Cyril'in havuzdan çıkmasına yardım etmek için elini uzatarak, "Ölü adamın hilesini zaten bildiğimizi bilseydi, bunu durdururdu," diyor.

Ruby su altında kalmaya devam ediyor. Kafamın köşesinde bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorum. Kalbim çılgınca atıyor ve kendimi atıyorum.

"James, gerçekten ihtiyacı olduğunu sanmıyorum..." Lydia'nın sözlerinin geri kalanını duymadım çünkü önce ben daldım. Ruby'ye uzun vuruşlarla ulaşıyorum, kolumu beline doladım ve onu yüzeye doğru sürükledim. Hareket etmiyor.

Yüzeye döndüğümüzde nefes nefese "Ruby" diyorum. onu sallıyorum. "Yakut!"

Aniden kollarını etrafında sallamaya başlar. Öksürüyor ve nefesi kesiliyor ve tekrar batmasını önlemek için onu gövdeme sıkıca tutuyorum.

O tamamen kendi yanında. "Beni buradan çıkarın," diye çığlık atıyor. "Buradan çıkmam lazım!"

Başımı sallayıp onunla birlikte havuzun kenarına doğru yüzüyorum. Sonra onu kalçalarından kaldırıyorum ve kenarına oturtuyorum. Kısa süreliğine soluduğu sudan ciğerlerini boşaltmak için uzun süre öksürür. Kenarda yanına oturuyorum ve kusarken onu destekliyorum.

"Beni buradan uzaklaştır." Sesi içimde bir şeyleri hareket ettiren kırık bir fısıltı. Kalkıp ona yardım ediyorum. Bakışlarını yere indirdi ama yüzündeki su damlalarına karışan gözyaşlarını hâlâ tanıyorum. Ayağa kalktığında yana doğru kayıyor. Tüm vücudunun titrediğini hissediyorum ve sonra çömelip onu kollarıma alıyorum. İtiraz bile etmiyor, ağladığını kimse görmesin diye yüzünü boynuma dayadı.

Artık gülmeyen Cyril'e öfkeyle dönüyorum.

"Sen harika bir orospu çocuğusun," diye mırıldandım. Yüzüne bağırarak istiyorum ama Ruby'yi korkutmak istemiyorum.

Arkamı dönüyorum ve sera kapısından bahçeye çıkıyorum.

Percy'nin gelmesi uzun zaman alıyor ama yanında biraz havlu ve bir bozuk para var. Süngere sarıp ovmaya başladığımda Ruby bana bakmaktan kaçınıyor. Yaprak gibi sallamaya devam et. Percy sessizce bana başka bir havlu uzatıyor, açıp kafama yerleştiriyorum. Sonra saçındaki suyu siliyorum. Muhtemelen abartıyorum ama titremesi durana kadar ovmaya devam edeceğim. Bütün geceni alsa bile.

Aniden vücudu sessiz bir hıçkırıkla sarsılır. kendimi engelliyorum. Senin kadar güçlü birini ağlarken görmek acıtıyor ve ne yapacağımı bilmiyorum. Yapabileceğim tek şey kurutmaya devam etmek, sonra dairesel hareketlerle sırtına hafifçe vurmak ve Percy'den beraberinde getirdiği Maxton Hall sweatshirt'ünü bana vermesini istemek.

"Gömleğinin düğmelerini açar mısın?" dikkatle soruyorum.

Ruby beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermiyor. Titreyen parmaklarla her şeyi yapabileceğinden şüpheliyim, sweatshirt'ü kafasına geçiriyorum ve sonra gözlerim kapalı gömleğini çözmeye başlıyorum. Açıldığında, yavaşça omuzlarından kaydurdım, sonra kollarını sweatshirt'ün kollarına sokmasına yardım ettim. Başlığı ona geçirmek üzereyken ellerini kaldırıp kollarımı sıktı. Parmakları hala donmuş durumda.

Bir an sonra başını göğsüme yasladı ve derin bir nefes aldı. Nefesi de titriyor. Bunu böyle görmek korkutucu.

"Hepsi benim suçum," diye mırıldandım.

Ruby başını göğsümden kaldırdı ve bana baktı. Gözleri hâlâ ihtiyatlı ama aklını yeniden kazandığı izlenimini edindim. Her zamanki Ruby'ye benziyor. Kimsenin ayağını basmasına izin vermeyen inatçı, hırçın kız. Kalbimden bir kaya parçası düşüyor ve hem ağır hem de hafif bir duygu göğsüme doğru yol alıyor.

Bir tarafa döndüm ve Percy'nin getirdiği ikinci sweatshirt'ü giymek için gömleğimin düğmelerini açtım.

Sonunda Rolls-Royce'un kapısını açarak, "Haydi, seni eve götüreceğiz," diyorum.

O yukarı çıkıyor ve ben yanına oturuyorum. Percy gidince başımı koltuğa yasladım. Birden içtiğim alkol kendini hissettiriyor ve başım dönüyor.

Yanımda hareket eden Ruby'ye baktım. Mavi sweatshirt'ün kollarını parmaklarının üzerine çekti ve ellerini kumaşın içinde kaybordu. Ona sarılmak için karşı konulmaz bir dürtü hissediyorum. hızla uzaklaşıyorum.

"Sudan çok korkuyorum," diye fısıldadı sessizce.

Ona dönmemek için çaba sarf etmeliyim. Sanırım pencereden dışarı bakmaya devam edersem kendini daha güvende hissediyor. "Çünkü?"

Hemen cevap vermiyor. "Babam balığa gitmeyi sever. Çocukken beni hep yanında götürürdü ve bütün hafta sonlarını bir gölde birlikte geçirirdik. Ben sekiz yaşındayken bir kaza geçirdik. "

Vücudu kaskatı kesildi ve korkunç bir hatıranın altında ezildiğini hissediyorum. Nefes zorlanır. Bu yüzden elini tutup kazağının üzerine sıkıyorum.

Çok küçük ve kırılgan görünüyor, ancak Ruby'nin kırılganın tam tersi olduğuna ikna oldum .

"Ne oldu?"

"Bizi görmemiş daha büyük bir tekne tarafından çarpıldık. Bizimki paramparça oldu ve babam ağır bir travma geçirdi. Boynundaki gerginlik nedeniyle bir omur kırıldı. "

Elini kısaca sıkıyorum.

"O zamandan beri tekerlekli sandalyede. Mutlak bir su korkum var » diyerek hemen sonuca varıyor.

Hikayenin burada bitmediğine inanıyorum ama ısrar etmiyorum. Bana söylediği şey, Cyril onu kendisiyle birlikte havuza sürüklediğinde aklından neler geçtiğine dair bir fikir vermeye yetti.

"Üzgünüm," diyorum, kendimi tam bir aptal gibi hissederek. Az önce benimle en travmatik deneyimlerinden birini paylaştı ve ona verebileceğim tek şey zayıf bir gerekçe.

"Önemli değil. Arkadaşların gibi değilsin." Eli sweatshirt'ün altından çıktı ve tereddütle benimkine gitti. Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve baş parmağımla tereddütle elinin arkasını okşuyorum.

"Bu doğru değil," diye mırıldandım, başımı sallayarak. "Tam olarak benim arkadaşlarım gibiler. Onlardan bile daha kötü. "

Yolculuğun geri kalanında, bana az önce söylediklerini düşünürken, yakın bir sessizlik içinde kaldık. Bir noktada Ruby uyukluyor ve başı omzumun üzerinden kayıyor. Eli benimkinden çıkmıyor ve neyse ki ısınan cildini okşamaya devam ediyorum.

Yirmi dakika sonra evine varıyoruz. Işıklar hala açık ve onu uyandırmalıyım. Ama şimdi onu böyle huzurlu gördüğüm için bunu yapacak cesareti bulamıyorum.

Percy'nin sesi aniden hoparlörden, "O iyi bir kız, Bay Beaufort," dedi. Bölüm yükseltile bile dört gözle bekliyorum. "Bunu mahvetme."

"Ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye yanıtlıyorum.

Ama Ruby'nin elini bırakmıyorum.

Ve MBER ve ben cumartesiileri pijamalarımızda geçiririz. Annem ve babam arkadaşlarla birlikte ve çikolatalı kurabiye hazırlamak için ücretsiz mutfaktan yararlanıyoruz. Kapı zili çaldığında hamur kasesinin gerçekten boş olduğundan emin oluyoruz. Başlıyoruz ve bakışıyoruz, sonra ona büyük bir refleks çabukluğuyla "işte anladın" diyorum. Ember yenilgiyi fark edince sıkıntıyla homurdanır. Sessizce koridora doğru yürür.

Biraz sonra enerjik ve tanıdık bir ses duyuyorum. "Merhaba, sen Emre misin? Ben Lin'im. Senin kardeş nerede? Seninle hemen konuşmalıyım! "

Gözümü kırpmaya vakit bulamadan Lin önümde duruyor ve bana cep telefonunu veriyor. "Bana bunun sen olmadığını söyle."

Bir an için şaşkın görünüyorum. Lin ilk kez beni evimde ziyarete geldi. Beni şimdiye kadar birkaç kez aldı ama hep dışarıda arabada bekledi. Onun varlığı beni sinirlendirmeli. Ne de olsa Maxton Hall'a sık sık gidiyor ve hayatımın ailemden gerçekten ayrı tutmak istediğim o alanının bir parçası. Ama onu mutfağımızda ne kadar çok görürsem, bunun tersinin doğru olduğunu o kadar çok anlıyorum. Geldiğine sevindim. Son kavgamız bana sadece okul arkadaşı olmadığımızı, daha fazlası olabileceğimizi açıkça gösterdi. Belki de ona açılmanın zamanı gelmiştir.

Cevap vermek zorunda kalmamak için kurabiye hamuruyla spatulayı son bir kez yaladım. Lin kayıtsızca önüme gelene kadar yaklaştı ve cep telefonunu burnumun

önüne koydu, öyle ki karanlık fotoğrafta bir şey görmek için başımı geriye yatırmak zorunda kaldım.

James arkadan görülebilir: Kollarını boynunda sıkıca tutan ve yüzü göğsüne gizlenmiş birini taşıyor. O kişinin ben olduğum belli değil ama buna rağmen yanaklarımın yandığını hissediyorum. O anın başka kaç fotoğrafı var merak ediyorum. Ve kim onları zaten gördü.

"Ruby?" Lin aniden biraz daha kararsız bir tonda sordu. "Dün ne oldu?"

"Cyril'in partisindeydim," diye yanıtladım. "Zaten sana söylemiştim."

"Evet, biliyorum. Bilmek istediğim şey burada ne olduğu ."

"Ne oldu nerede?" diye sorar Ember, Lin'in cep telefonunu kapar. Fotoğrafı gördüğünde ağzı kocaman açılıyor. "Bu gerçekten sen misin?"

"Evet," diye beceriksizce onaylıyorum. Ember'la geçirdiğim bu gün dikkatimi dağıtmalıydı. Az önce geçen gecenin hatırasını dağıtmak ve kargaşa içindeki düşüncelerimi sakinleştirmek istedim. Dün ne oldu... Ne olduğunu bile bilmiyorum. Ne de kelimelerle anlatabilirdim ya da hitap edemezdim.

"Dün gecenin nasıl geçtiğini anlat bana," diye emretti ablam, hiç şüphesiz annemden miras kalan cevaplara izin vermeyen bir tonda.

Kurabiyeleri kontrol etmek için fırına doğru eğildim. Ne yazık ki henüz hazır değiller ve beni Lin ve Ember'ın sorgulayıcı bakışlarından koruyamıyorlar. Yavaşça iç çektim, spatulayı kaseye bıraktım, sonra yemek odasını işaret ettim. Oturduktan sonra anlatmaya başlıyorum.

Hikayenin sonunda tepkileri farklıdır. Lin her şeyden önce şüphecidir. Ember bunun yerine çenesini eline dayadı ve hülyalı bir şekilde gülümsedi.

"Bu Beaufort bana gerçekten eski moda bir şey gibi görünüyor," diye içini çekiyor.

"Bu doğru değil!" Lin inanılmaz bir şekilde haykırıyor. "Az önce bahsettiğin şey James Beaufort olamaz."

Sadece omuz silkiyorum. Ayrıca arkadaşlarının önünde beni korumak için bu kadar ileri gitmesi de bana imkansız görünüyor... ama yaptı. Ve sadece değil. O benimle ilgilendi. Beni giydirdi ve gerçek bir beyefendi gibi davrandı. Babamdan bahsettiğimde elimi tuttu.

Dün gece aramızdaki şeyleri değiştirdi. Bunu net olarak anlıyorum. Bakışlarını ve elimi okşayışını düşündüğümde vücudumda bir ürperti dolaşüyor. Nasıl bir ısı titremesi tarafından saldırıya uğradı ve tam tersi olduğunda James hala üşüdüğümü düşündü. Bana nasıl dokundu, sanki kırılgan ve narin camdan yapılmışım.

"Sana dikkatli olmanı tavsiye ettiğimde tam olarak bunu kastetmiştim," diye onayladı Lin, başını sallayarak ve beni şimdiye geri getirerek.

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum. Keşke su altına indiğimde hissettiklerimi unutabilseydim.

"Cyril'in bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum," diye devam ediyor. "Onu bir daha gördüğümde, onu boğacağım."

O kadar korkmuş ve hayal kırıklığına uğramış görünüyor ki, Cyril'in gerçekten onun için bir okul arkadaşından daha fazlası olup olmadığını onuncu kez merak ediyorum. Aralarında bir hikaye olup olmadığı ve varsa gerçekte ne olduğu. Şimdiye kadar aşk hayatı hakkında konuşmaktan

hep kaçındı. Belki de ona bu konuda bir şey sormanın tam zamanıydı: Ne de olsa ona kendimle ilgili bir şey söyledim.

Ama Ember düşüncelerimi bölüyor ve söz alıyor.

"Neyse ki James oradaydı." Her an gözlerinden bir sürü kırmızı kalp fırlayacak gibi görünüyor. "Seni gerçekten partiden uzaklaştırmak için aldığına inanamıyorum. Onun kollarında! "

Ben bile inanmıyorum. Özellikle de başlarda bana karşı ne kadar soğuk ve kibirli olduğunu düşündüğümde. Onun bu versiyonu, dün beni bir yığın havluya saran ve titremeyi bırakana kadar sırtımı okşayan James'le uyuşmuyor. Düşüncelerimi alt üst eden ve dün gece rüyamda beni görmeye gelen James, sıcak elleriyle bana dokundu.

Bu iyi değil. Bu iyi değil. İşe yaramıyor. İyi.

Lin, cep telefonu ekranına bakarak, "Bu fotoğrafı görmeseydim asla inanmazdım," dedi. "Onun gibi kibirli bir adamın birdenbire şövalyeye dönüşmesi nasıl mümkün olabilir?"

"Açıkçası Cyril'in Ruby ile sınırı aştığını ve müdahale ettiğini fark etti. Bu onun iyi bir kalbe sahip olduğunu gösteriyor "diyor Ember. Bana baktı ve aniden ifadesinde bir şeyler değişti. "Oh-oh."

Lin başını kaldırır. "Naber?" Bakışları beni bulduğunda inledi. "Yakut!"

Belli ki düşüncelerimin kaosu yüzüme yazılmış. "Bunu da anlamıyorum, tamam mı?" Diyorum. "Dayanamıyorum ama yine de..." Durup omuz silktim.

Ember bir süre tartışmak isteyecek gibi görünse de sonunda ayağa kalkar. "Çerezleri kontrol edelim."

Üçümüz de, bu arada karşı konulmaz bir kokunun yayıldığı mutfığa geri dönüyoruz. Ember ve ben kurabiyeleri pişirdikten sonra, Lin onları bir tepsiye simetrik olarak yerleştiriyor. Oturma odasına geri döndüğümüzde, beni yandan dürttü. "Aslında dayanılmaz bulduğunuz birine ilgi duymanız normaldir."

Doğrudan deneyime dayanarak konuşup konuşmadığınızı sormayı çok isterim. Ama Lin, aşk hayatı söz konusu olduğunda çok içine kapanık biri ve benim onu araştırmaya cesaretim yok. "Bulur musun?" Sadece sana soruyorum.

Başını sallıyor.

Düşüncelerim otomatik olarak James'e dönüyor. Beni okşadığı yerde bir karıncalanma hissediyorum ve önümde nasıl soyunduğunu düşündüğümde midemde bir sıcaklık hissediyorum.

"Ancak yine de inanmakta güçlük çekiyorum. Sadece Beaufort. Okulun lanetli kralı, "Lin mırıldanarak kendini kanepeye bıraktı.

"Bunun nasıl olduğunu bile bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, kurabiyelerden birini alırken. Hâlâ çok sıcak ama konuşmaya zorlamamak için ısıriyorum.

Ember kendisi bir kurabiye seçerek, "Sana gerçekten bu kadar iyi baktıysa, benim rızamı aldı," diye araya girdi. Ardından yemek masasının üzerinde bacaklarınızı çaprazlayın. "Şimdi ne yapacaksın? Dünden sonra konuştun mu? "

başımı sallıyorum. "Aslında bugün sadece kız kardeşimle güzel bir gün geçirmek istedim."

Emre ayağa fırlıyor. "Duymalısın!"

Ondan başımı sallayarak Lin'e baktım. "Kızlar bir şey yok. Sadece arkadaşız. James'e "arkadaş" demeyi garip buluyorum ama şu anda aklıma başka bir şey gelmiyor.

"Elbette. Hemen ona yaz, "Lin de beni teşvik ediyor ve iç çekerek cep telefonumu pantolonumdan çıkardım.

Ona ne yazmam gerektiğini kısaca düşünürüm ve sonra daha basit olan seçeneği seçerim.

Teşekkürler. RJB

Mesajı gönderdikten sonra bir daha görmemek için telefonumu koltuk minderlerinin arasına koydum.

"Ona ne yazdın?" diye soruyor.

"Ona sadece teşekkür ettim."

Lin burnunu kırıştırır ve bir kurabiye de alır. Dört parçaya bölüp birini ağzına atıyor. Nadiren tatlı bir şeyler yersiniz. Diyetine çok dikkat ediyor ve neredeyse açgözlü olduğu her şeyden vazgeçiyor. Yazık benim için ama şu ana kadar onu hayatın biraz çikolatayla daha eğlenceli olduğuna ikna edemedim.

Cep telefonumun titrediğini hissediyorum. Hemen kapmamak için büyük bir irade çabası göstermem gerekiyor. Lin ve Ember'ın önünde bu kadar endişeli görünmekten utanırdım.

Neyse ki ekran kilidini açıp mesajı okuduğumda kalbimin ne kadar hızlı attığını hissetmiyorlar.

JJMB'nin ne anlama geldiğini bana hiç söylemedin

hemen cevaplıyorum.

Bil bakalım ne oldu. RJB

James. JMB

Biraz ben merkezli, değil mi? RJB

Jenna. JMB

Hayır.

Jemima. JMB

Sadece üç denemeden hemen sonra tahmin etmenizden etkilendim. RJB

Bir süre cevap vermiyor. Karanlık ekrana bakıyorum ve Ember ile Lin'in meraklı bakışlarının farkındayım. Neyi beklediğini bile bilmiyorum, birkaç dakika sonra telefon tekrar titreşiyor.

Daha iyi hissediyorsun?

Başlangıç yok. Yeter şaka. Birden boğazım kurudu. Dünü düşünmek istemiyorum, okul arkadaşlarımla çoğuyla histerik gibi davranarak yaptığım su ya da aptalı düşünmek istemiyorum. Her şeyden önce Pazartesi'yi ve bana ne olacağını düşünmek istemiyorum.

Pazartesi için korkuyorum. İkimizin fotoğrafları var.

Lin ve Ember, James ve parti ile ilgisi olmayan şeyler hakkında sohbet etmeye başlarlar ve Ember de televizyonu açar. Raftan bir DVD alır ve içine koyar.

Özellikle James'in bir sonraki mesajını okuduğumda, bana biraz mahremiyet bıraktıkları için minnettarım.

Merak etme. Fotoğraf sadece ıslak sırtımı gösteriyor.

nefesimi tutuyorum Mesajın yalnızca tarafsız bir anlamı mı var, yoksa dolaylı bir flört yolu mu? En ufak bir fikrim bile yok. Sadece onun seviyesinde kalmak istediğimi biliyorum.

Yani bu konuda fotoğraf için mutlu olabileceğimi söylüyoruz.

Cevabı geç geliyor. O kadar çok pişmanım ki ona yazdığım sözlere. Telefon titreştiğinde filmin yarısındayız.

Ruby Bell, yanılıyor muyum yoksa benimle flört etmeye mi çalışıyorsun?

Dudaklarıma bir gülümseme geliyor. Onu pijama yakasının içine saklıyorum. Sonra cep telefonumu kapatıp tüm benliğimi filme odakladım.

19

yakut

Pazartesi sabahı otobüsten indiğimde James'i spor sahasının çitlerine yaslanmış buluyorum . Beni çarpık bir gülümsemeyle karşılıyor.

Bir hafta önce ailesinin şirket merkezinde olanlardan sonra, bir gün onu beni beklerken mutlu olacağıma hiç inanmadım.

"Merhaba", biraz nefes nefese selamlıyorum, önünde duruyor.

Gülümsemesi genişler. O da beni gördüğüne sevinmiş görünüyor. "Merhaba."

Gözlerimin içine bakıyor ve o hissi tekrar midemde hissediyorum. Acaba Cuma günü yaptığı gibi bana dokunsa benim karıncalanır mıydı? Bu düşünceyi hemen kafamda karanlık bir köşeye attım. "Bugün bana eşlik eder misin?"

Gülümsemeye devam ediyor. "Seni başkalarının sorularından korumak için meclise birlikte giderim diye düşündüm."

Bir an sonra okulu işaret eder ve o yöne doğru yola çıkar. Parmaklarımı sırt çantasının kayışlarına geçirdim ve onu takip ettim.

"Nasıl... hafta sonunun geri kalanı nasıl geçti?" belirsizce soruyorum.

"Dün ailemle öğle yemeğine gittim."

Artık yok diyor. Ona sorgulayıcı bir bakış atıyorum. Bunu fark eder ve yavaş yavaş ciddileşir.

"Ophelia Teyzem bizi görmeye geldi. O ve babam pek iyi anlaşıyorlar. "

Bana güvendiği için bir an şok oldum. Bunu hesaba katmamıştım, özellikle de bana kendisinin ve kız kardeşinin geçmişte güvendikleri insanların ihanetinden ne kadar acı çektiklerini söylediğinden beri. Tersine, Cuma günü ben de ona kendimle ilgili bir şeyler söyledim. Bunun bana neye mal olduğunu anlamış olmalı. Ve belki de şu anda benim gibidir. Belki o da bir şeylerin değiştiğini hissediyor ve daha önce sahip olduğumuz garip ilişkiye geri dönmemizi istemiyor.

İçimdeki umut yanıyor. Aramızda doğanlara ne isim vereceğimi bilmiyorum - dostluk? Dahası? Az? - ama her seferinde biraz öğrenmek isterim.

"Herhangi bir tartışma var mıydı?"

Ellerini ceplerine sokar. "Aile toplantılarımız asla özellikle barışçıl değildir. Beaufort Şirketleri anneme ve kız kardeşine aittir. Ama ailem evlendiğinden beri babam birçok yönün yönetimini devraldı ve ayrıca bazılarının beğenmediği bazı değişiklikler yaptı, her şeyden önce Ophelia "diye açıklıyor.

"Ayrıca aile şirketi için mi çalışıyorsun?" merak ediyorum soruyorum.

James başını salladı. "Evet ama ana şirketle ilgili karar verme yetkisi yok. Annemden beş yaş küçük ve bu nedenle her zaman biraz kenarda tutuldu. Ailemin bir yüzdesini satın aldığı yan kuruluşlarla veya şirketlerle ilgileniyor. "

Ebeveynlerimiz bir şirketi bize bıraksalar ve sırf iki şirketten daha küçüğü diye söz hakkı vermeseler Ember ne düşünürdü merak ediyorum. Parıldamak için Beaufort aile toplantılarına meydan okuyorum.

"Son zamanlarda bir dizi kararı paylaşmadı, bu yüzden atmosfer oldukça gergindi. Ama... iyi gitti. Daha kötü aile

akşamlarım oldu, "diyor omuz silkerek ve birlikte araba yolundan Boyd Hall'a doğru yürüyoruz.

Tarih dersime giren bir kız tarafından geçildik. Beni James'le görünce gözlerini devirdi. Sırt çantasının kayışlarını sıkıyorum ve yutkunuyorum. Her şeye rağmen çenemi kaldırdım ve dönüp hızla yürüyene kadar meydan okurcasına bakışlarını tuttum.

"Hey, bu kadar agresif olmana gerek yok," dedi James, omzuna dokunarak.

"Ne yapmalıyım? O bana bakarsa ben de ona bakarım."

Önümde duruyor ve beni durmaya zorluyor. "Fazla dahil oluyorsun. Kayıtsız kalmalısın. Başkalarının senin hakkında ne söylediğini umursamak zorunda değilsin. "

"Ama öyle değil."

"Yani? Bilmeleri gerekmiyor. Sadece umursamıyormuş gibi yap. Seni rahat bırakacaklarını göreceksin."

Aniden ifadesi değişiyor: Göz kapaklarını biraz indiriyor, kaşlarını gevşetiyor ve ağzının kenarlarını hafifçe yukarı kaldırıyor. Kibirli ve o kadar kibirli görünüyor ki onu sarsmak isterim. "Bu yüzle seni tokatlamak istememe neden olur."

"Bu yüzle tokatlanmayı umursamadığım izlenimi veriyorum. Fark bu, "diye açıklıyor, sonra çenesiyle beni başıyla selamlıyor. "Kendin dene."

Onun ifadesini taklit etmeye çalışıyorum. Dudaklarının hareketine bakılırsa, bunu pek iyi yapamam.

"Kabul. Belki de başlamak için herkese onları yakmak istiyormuş gibi bakmaktan kaçınman gerekir."

Yolculuğa devam ediyoruz ve onun tavsiyesine değer vermeye çalışıyorum. Yine de Boyd Hall'a yaklaştıkça

rahatsızlık hissim artıyor. Binaya girmeden hemen önce James elini enseme koydu ve beni okşadı. Sadece bir an, başka bir şey değil. Muhtemelen beni neşelendirmek istiyor ama aniden başka bir nedenden dolayı gerginleşiyorum. Nasıl yaptığını bilmiyorum ama çok kısa bir okşaması dünyamı alt üst etmeye yetiyor. Bu benim için tamamen yeni bir his, bilinmeyen ve eşsiz. Ama aynı zamanda güzel.

"Güzellik!" arkamızdan bir ses çağırıyor ve nefesim kesiliyor. Meclise giden öğrenciler, biz tekrar dururken bizden kaçarak önümüzden geçiyorlar.

James dönüyor ve ben isteksizce onu taklit ediyorum.

Wren ve Alistair merdivenlerde bize katılıyorlar ve önümüzde duruyorlar. "Merhaba, Ruby." Wren neredeyse beceriksizce ensesini ovuşturuyor. "Cuma için üzgünüm."

Havuz hikayesi için mi yoksa partinin başından beri bana davranış şekli için mi özür diliyor emin değilim. Ama ona soramam çünkü aksi takdirde James onunla benim aramdaki hikayeyi öğrenirdi. Özür kesinlikle James'in orada olmasına bağlı, ama yine de bundan memnunum.

sadece başımı salladım. "Hayal et, beni havuza atan sen değildin."

Wren sanki tamamen farklı bir tepki bekliyormuş gibi şaşkınlıkla gülümsüyor.

Gözlerim istemsizce beni sessizce izleyen Alistair'e takıldı. Yüzüne bir bakış, farkında olduğunu anlamam için yeterli. Onu ve Kesh'i kütüphanede şaşırtanın benim olduğumu biliyor.

Ona gülümsemeye çalışıyorum. Karşılık vermiyor. Dudakları soluk, ince bir çizgidir.

"İçeri girebilir miyiz?" James etrafına bakınarak sorar. Başımızı sallayıp son basamakları çıkıyoruz.

Salona girdiğimizde ve arka sırada dikkat çekmeden yerleşmeye çalıştığımızda meclis yeni başlamıştır. Ancak, bu sabah James Beaufort'un yanında kimin oturduğuna dair haberler yayılırken arkadaşlarımın bakışlarını duydum. Rektör Lexington ayağa kalkıp lakros takımını Cuma günkü muhteşem zaferinden dolayı tebrik ederken, kafalar birer birer bize çevrildi.

James'e bakmaya çalışıyorum ama yüzü nötr, durumdan ve etrafımızdaki fısıltılardan herhangi bir rahatsızlık göstermiyor. Yutkunuyorum, dudaklarımı takip ediyorum ve onu taklit ediyorum.

Toplantıdan sonra James ve Wren'in matematiği var, Alistair ve ben ise doğu kanadındaki sanat tarihi sınıfına gitmeliyiz. Ayrılmadan önce James bana fısıldıyor: "Tokatları düşün."

Bunlar tamamen masum sözler olsa da yanaklarımda bir sıcaklık hissediyorum. Onu görmezden geliyorum ve çoktan başlamış olan Alistair'i takip ediyorum. Aramızdaki atmosfer hala gergin ve içimde bir şeyler söylemek zorundaymışım gibi bir his var. Ama açıkçası ne olduğunu bilmiyorum.

İnisiyatifi alan Alistair oldu: sınıfın girişinin önünde kolumdan tuttu. Beni kenara çekip ciddi bir şekilde bana baktı.

"Cuma gecesi gördüğün şey," diye alçak bir sesle başlıyor, sonra donup kalıyor. Bakışları yaklaşan bazı öğrencilere takılır. Sahte bir gülümsemeyle onları selamlıyor ve onların yanımızdan geçip sınıfa girmelerini bekliyor. Sonra bana

bakmak için geri gel. "Hiçbir nedenle kimseye bundan bahsetmemelisin."

"Tabii," diye aynı yumuşaklıkta cevap veriyorum.

"Hayır Ruby, anlamıyorsun. Bana söz vermelisin. Bana bundan kimseye bahsetmeyeceğine yemin et, "diye fısıldıyor aceleyle.

"Neden yapacağımı düşünüyorsun?" Cevap veriyorum.

"Ben... Bu sadece..." Durup diğer öğrencilere merhaba demek zorunda kalıyor. "Kesh kimsenin bilmesini istemiyor." Bakışlarından bu sözleri söylemenin ne kadar acı verici olduğunu anlıyorum. Birdenbire, oyuncularını lakros sahasında yumruklayan iyi bir ailenin kibirli çocuğu olmaktan çıktı. Şimdi inanılmaz genç görünüyor. Ve savunmasız.

Beni şaşırtmıyor. Seni kirli bir sırmış gibi saklayan biriyle birlikte olmak havalı olmak zorunda değil.

"Kimseye söylemeyeceğim Alistair. Söz. "

Başını sallıyor ve bir an için yüzünde rahatlamış bir ifade beliriyor. Sonra özellikleri tekrar sertleşir. "Birine ifşa ettiğini öğrenirsem, hayatını cehenneme çevireceğim."

Bu sözlerle bir daha bakmaya tenezzül etmeden sınıfa girer.

Günün geri kalanını düşündüğümünden daha iyi geçiriyorum. Biri bana tuhaf bakışlar atıyor ve arkamdan fısıldıyor ama kimse benimle konuşmaya ya da Cuma günü olanları açıklamaya cesaret edemiyor. James'in okul girişindeki eskortu muhtemelen gerçekten yardımcı oldu.

Öğle yemeği için her zamanki gibi Lin'le birlikteyim. Bir an için, biri masamıza yaklaşıp kadar her şey eskisi gibi görünüyor.

"Burada serbest mi?" Lydia Beaufort'a sorar.

Lin ve ben başımızı çevirip ona baktık. Tepsiyle Lin'in yanındaki sandalyeyi işaret ediyor.

"Aynen?" Daha çok soru gibi görünse de cevap veriyorum.

Lydia tereddüt etmeden önüme oturdu, peçeteyi kucağına yaydı ve tüy tabakasını yemeye başladı. Lin bana sorgulayıcı bir bakış attı ama sadece omuz silktim. Lydia'nın burada ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Belki James koruma işini sana verdi? Yoksa sözlerini Cuma günü uygulamaya koymaya ve şahsen bana göz kulak olmaya mı karar verdi?

Kafeteryanın diğer ucunda arkadaşlarıyla oturan James'e baktım. Belki yanıliyorum ama bugün aralarındaki atmosfer her zamankinden daha az rahat görünüyor. James ve Alistair bir şey hakkında hararetli bir tartışmaya girerler, bu sırada komşu Kesh cep telefonuna bakar ve Wren bir kitap okur. Cyril'den eser yok.

Seninle oturduğumu bilmiyor, dedi Lydia aniden. Ağzını siliyor ve şişeden bir yudum su alıyor. "Buradayım çünkü Cuma günü için özür dilemek istiyorum."

"Ama hiçbir şey yapmadın," diye yanıtladım şaşkınlıkla.

Başını sallıyor. "Arkadaşlarım ve ben uygunsuz davrandık."

"Ve bu yüzden bugün bizimle öğle yemeği yemeye geldin?" Lin şüpheyle sorar.

Lydia omuz silkiyor. «Orada insanların nasıl güldüğünü fark ettim. Ben buradaysam kimse yaklaşmaya cesaret edemez. "Bize bakan bir grup öğrenciye başını sallıyor.

Benim arkamı döndüğümü fark edince gözlerini kaçırıp fısıldaşıyorlar.

"Sonra sana nasıl olduğunu sormak istedim," diye devam ediyor Lydia.

Sürprizi gizleyemiyorum. Son konuşmamızı düşündüğümde, sadece ihtiyatlı bakışlarını görüyorum. Bana sağlığımın onu ilgilendirdiği izlenimini vermedi ve havuza dalmamın gerçekten onu bizimle oturmasının tek nedeni olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

Her durumda, sorunuza dürüstçe cevap vermeye karar veriyorum. "Keşke Cuma günü hiçbir şey olmasaydı. Ama aksi halde iyiyim. "

"Bazen Cy ne zaman duracağını bulamıyor" diyor.

Omuzlarımı silkiyorum.

"Ama onu küçüklüğümüzden beri tanırım," diye devam ediyor. "Gerçekten komik olduğunu düşündü."

"Yaptığı şey komik bir şeyin tam tersi," diyor Lin ve Lydia başını sallayınca şaşıyor.

"Gerçekten kötü davrandı. Ve ona da söyledim. "

Şaşkınlıkla kafamı tabağımdan kaldırdım. "Ciddi anlamda?"

"Evet elbette."

Bir an ne diyeceğimi bilemiyorum. Sonunda şunu seçiyorum: "Bu çok hoştu. Teşekkürler".

Lydia gülümser ve kalemlerine geri döner.

Gözlerini bana kaldırdığı anda Lin'e baktım. Yine belli belirsiz omuz silkiyorum ve sonra yine sessizce yemeye başlıyoruz.

Bir süre sonra Lin, ayrılmak istemeyen arabadan başlayarak sabahı hakkında konuşmaya başlar. İlk başta,

Lydia'nın yanında bundan ve bundan bahsetmek bana garip geliyor, ama sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi sohbetimize katılıyor ve sonunda onun gizli niyetinin ne olabileceğini merak etmeyi bırakıyorum. Belki sadece kibar olmak ve benden özür dilemek istiyor. Ailede beni şaşırtan ilk kişi o olmayacaktı.

Yemeğimiz bittiğinde sırt çantamı alıp masanın ortasına koyduğum kutuyu çıkardım.

Kapağı kaldırarak, "Cumartesi'den beri kurabiyeler kalmış," diyorum. "Tatlı için bir tane ister misin?"

Lydia gözlerini kocaman açar. "Onları sen mi yaptın?"

"Lin ve kız kardeşimle birlikte," diye yanıtladım. "Cumartesi, pijamalı."

Bir kurabiye alırken, "Güzel olmalı," diyor. "Hafta sonumdan çok daha iyi." Bir ısırik alır ve düşünceli bir şekilde çiğner. "Onlar çok iyiler."

"Teşekkürler." Gülüyorum. "James bana bir aile toplantısı olduğunu söyledi."

"Evet, her zaman... tekildir. Açıkçası ben de günü pijamalarımınla geçirmeyi tercih ederdim."

Aslında Lydia gibi birini pijama içinde hayal etmekte zorlanıyorum ve denediğimde beni gülümsetiyor.

Öğle yemeğinden sonra Lin ve ben bugünkü toplantı için kütüphaneye gidiyoruz. Ben gündemi tahtaya yazarken, Lin sekreteryaya yazdırdığımız broşürleri dağıtıyor. Sonra birer birer gelen diğerlerini bekleriz. James her zamanki gibi pencerenin yanında oturuyor. Siyah defteri önüne koyar ve kollarını göğsünde çaprazlar. Onu böyle görmek içimi sızlatıyor, çünkü aramızda doğan uyumun ötesinde, onun burada kendi isteğiyle olmadığını anlamamı sağlıyor. Aksine,

varlığı onun lakros eğitimine katılmasını engeller ve bu onun nefret ettiği bir cezadır.

"Ruby?" Kieran ben fark etmeden yaklaştı.

"Aynen?" Cevap veriyorum ve ona bakıyorum. Benden biraz daha uzun. Siyah saçları yüzüne düşüyor ve başını sallayarak onları fırçalıyor.

"Bugün toplantıdan sonra biraz zamanın olup olmadığını bilmek istedim. Seçtiğim orkestraların kısa listesi oldukça geniş ve üç finalist seçmeden önce bunu sizinle tartışayım dedim. "

"Şimdi sana anlatacağım," diye mırıldandım günlüğe bakarak. Tek not YA DA ANNE VE BABA İLE DOĞUM GÜNÜNÜ DÜZENLE . "Kabul etmek."

Kieran rahatlayarak gülümsedi. "Muazzam."

Kieran koltuğuna döndüğünde, çapraz olarak yanında oturan James gözüme çarptı ve gözleri Kieran'dan bana dönerken ağzının köşeleri çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Naber?" Dudaklarımla formüle ediyorum.

James cep telefonunu alır. Biraz sonra masanın üzerindeki benimki yanıyor.

O senden hoşlanıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyorum.

"Pekala millet. Bizi güncelleyin, "Lin toplantının açılışını duyurdu. Sonra eliyle sağındaki Jessalyn'i işaret ediyor.

"Dekorasyonlar için birkaç alıntı topladım. Bağlantılardan biri gerçekten iyi bir teklifte bulundu. Jessalyn basılı sayfaları uzatıyor. "Bahşiş için tekrar teşekkürler, Beaufort."

Jessalyn'e başını sallayan James'e şaşkınlıkla bakıyorum. Bakışlarının pencerenin dışındaki spor sahasına çevrildiği her an göz önüne alındığında, grup için kendi isteğiyle bir şey yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Ne de bilgilendirilmeyecektim.

Doug, Lin'e bir USB bellek vererek, "Davetiyeler için bazı eskizler yaptım," dedi. Onu yerleştirir ve sunumu açar. Doug, "İlk proje klasik ve geçen yılın davetinden ilham alıyor" diyor.

Siyah bir zemin üzerinde uçuşan altın harfleri görüyorum ama bir fikir bulamadan Camille söz alıyor: "Geçen yılki partiden tamamen kopmak istediğimizi sanıyordum."

Diğerleri nefeslerinin altında mırıldanarak başlarını salladılar.

"Pekala, o zaman ikinci teklife geliyoruz," diye devam ediyor Doug ve Lin'e devam etmesini söylüyor.

İkinci çizim, Cadılar Bayramı'na özgü parlak renklere sahiptir.

Kieran tereddütle, "Partiye vermek istediğimiz Viktorya dönemi kesimi kadar zarif görünmüyor," dedi.

Başımınla onayladım. "Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle düşünüyorum."

Doug'un başıyla onaylayan Lin, bir sonraki teklife geçiyor. Şaşkın bir mırıltı sınıfta yayıldı ve ben dik oturdum. Bir an sonra bilgisayar ekranına doğru eğildim ve taslağı gözlerimi kısarak inceledim.

Arka plan eski kağıt efekti vermek için çalışıldı. Başlıktaki olay titrek ama okunaklı karakterlerle yazılmış ve hemen altında... ben varım. Beni dansa davet ediyormuş gibi eğilen ve nazikçe elimi tutan James'le.

Londra'da bulunduğumuz gün çekilen fotoğraflardan biri. Bana haber vermeden onu Doug'a gönderdiğine inanamıyorum. Dizüstü bilgisayar ekranından başımı kaldırıp koltuğunda oturan James'e baktım. Gözünde bir parıltıyla bakışlarıma karşılık veriyor.

Bu davet harika, dedi Jessalyn bir süre sonra. Diğer herkes alçak sesle aynı fikirde.

«Elbise bir rüya. sende başka yok mu " diye soruyor James.

Başını sallıyor. "Bunları elde etmeyi başardığı için zaten şanslı."

"Davet harika, Doug." Lin, büyük formatta görüntülemek için ekrana döner. Sonra ayağa kalkar ve birkaç adım geri gider. "Bence yazı daha modern olabilirdi. Belki başka bir yazı tipi kullanıyor? "

"Katılıyorum" diyorum, fotoğrafımın önündeki şoku gizlemeye çalışarak. Bu daveti kabul edersek, yüzüm tüm okula yayılacak... Pemwick'in her yerine! Böyle bir şeye hazır mıyım bilmiyorum. Ne yazık ki tartışmaya yer yok, grup hevesli ve şimdiden geçen seferki yazıcıya dönmeyi düşünüyor.

Fotoğrafa bakmak için geri dönüyorum. James Viktorya tarzı takım elbisesinin içinde, benim elim onun elinde. Ona bu kadar yakın olmanın ne kadar heyecan verici olduğunu, aramızdaki o anın ne kadar yoğun olduğunu düşündüğümde kalbimin ısındığını hissediyorum. Toplantının geri kalanında ona bakmaya cesaret edemiyorum.

İşimiz bittiğinde Jessalyn, Camille ve Doug ayrılıyor. Kieran, Lin'in dizüstü bilgisayarında birlikte orkestrayı seçmek için bana geldiğinde, gözümün ucuyla arkadaşımın James'e gittiğini görüyorum. Yanına oturur ve onunla

konusmaya başlar. Onlara kaşlarını çatarak bakıyorum ve James'in başını sallayıp not defterine bir şeyler yazdığını görüyorum. Kieran'ın benimle konuştuğunu çok geç anlıyorum.

"Pardon, nasıl dedin?" ona soruyorum.

"Bence bu parti Maxton Hall'da şimdiye kadar yapılmış en iyi parti olacak," diye tekrar ediyor gülümseyerek.

"Harika olurdu. Bunu organize etmek için çok çalışıyoruz. Zamanın gelmesini bekleyemem. "

"Ben de. Kesinlikle bana bir dans vermelisin." Kieran gülümsüyor ve uzun siyah kirpiklerinin üzerinden bana bakıyor. güçlkle yutkunuyorum.

O senden hoşlanıyor.

Lin bana bunu aylardır anlatıyor. Onun haklı olması mümkün mü? Şimdiye kadar Kieran'ı her zaman sadece bir yaş genç olan hırslı küçük vampir olarak gördüm. Gelecek yıl onu grubun liderliğine aday gösterme umuduyla kibar olduğunu düşündüm. Onun yerine benim için bir zaafı olduğunu hiç hayal etmemiştim.

Birden ne kadar yakın oturduğumu ve dizlerimizin neredeyse masanın altına değdiğini fark ettim. Yan tarafa geçiyorum ama hemen pişman oluyorum. Tamamen masum bir durum. James'in sözlerinin üzerimde bu etkiyi yapmasına neden izin veriyorum?

O bana baktığı gibi ben de öfkeyle yan tarafına bakıyorum. Benim aksime gizlice değil, açıkça yapıyor. Onun dilini çıkarmak istiyorum. Ama çok yetişkin bir jest olmayacağı için Kieran'a döndüm ve gülümseyerek gülümsedim. "Elbette. Sadece dans etmeyi öğrenmem gerekiyor."

"Provalarda sana öğreteceğim," diye teklif ediyor ve yemin ederim kızardığını görüyorum. Lanet etmek.

"Pekala," diyorum istediğimden daha yüksek sesle. Boğazımı temizliyorum. "Şimdi müziği düşünmeye ne dersin?"

Kulaklıkları alıp seçtiği orkestraların provalarını dinliyoruz. Sonra çevrimiçi derecelendirmelere bakarız ve en iyilerini seçeriz.

"Bu üçünü diğerlerine tercih ederim. Teklifleri almanız gerektiğini söyleyebilirim ve ardından Çarşamba veya Cuma günü hangisinin en iyi olduğuna karar vereceğiz », sonucuna varıyorum.

Kieran başını salladı. "Temiz."

"Harika," diyorum gülümseyerek ve kulaklıklarımı çıkarıyorum. Günlüğü açıyorum ve bugün işlenen konuları işaretlemek için pembe kalem alıyorum.

"Cumartesi günü on sekiz yaşında mısın?" şaşırarak sorar.

Gündeme tekrar bakıyorum. Kayıtsız kalmaya çalışıyorum ama Kieran'ın okuması beni rahatsız ediyor. Benim için bir tür günlük ve yabancıların gözleri için değil. "Evet," kısa bir duraklamadan sonra yanıtlıyorum.

"Nasıl kutlamayı düşünüyorsun?"

Lin bize katılmak ve sohbete müdahale etmek için tam da bu anı seçti. "Yapacağız ..."

Uyarıcı bakışımı görünce sustu. Maxton Hall'daki hiç kimse doğum günümde Lin dışında ne yaptığım ile ilgilenmek zorunda değil. Bu benim özel hayatım ve başkalarının bunu bilmesini istemiyorum. Dudaklarını büzerek, "Özellikle bir şey yok," diye bitiriyor.

James ayağa kalkarak, "Yakında reşit olacağını bize söylemedin," dedi. İki kolunu da başının üstüne kaldırır ve gerinir. "Neden davet edilmedim?"

"Çünkü görgü kurallarını bilmiyorsun," diye yanıtlıyorum.

"Onları çok iyi tanıdığımı size göstereceğim," diyor ama tam tersini kastediyor gibi görünüyor. Aniden parti bana geri döndü. Havuz olayı ve sonra olanlar değil, dans pistinde James'e rastladığım ve göğsünü benimkilerde hissettiğim an. Şimdikiyle aynı bakışa sahipti, utanmaz ve göz kırparak midemi bulandırıyordu.

Kendime hakim olmaya çalışıyorum ve "Davetli değilsin James" diye cevap vermeden önce nerede olduğumuzu hatırlamaya çalışıyorum.

"Kabul etmek." Bu sefer de daha çok "Göreceğiz" diyor gibi görünüyor.

Kieran ayağa kalkıp çantayı omzuna asıyor. "O zaman konuşuruz değil mi?" Başımı salladım ve o, bir dalga ile çak bir beşlik arasında bir yerde elini sallayarak odadan çıktı.

Günlüğü sırt çantama koydum ve Lin'in dizüstü bilgisayarını kapattım. Çantaya geri koyup ayağa kalktım. "Yine mi duruyorsun yoksa kapatabilir miyim?"

James ve Lin başlarını sallıyorlar. "Biz de bittik."

Eşyalarını toplarken onlara güvensizlikle bakıyorum. Ne konuştuklarını gerçekten bilmek isterdim. Umarım Lin ona doğum günü planlarımdan bahsetmemiştir. Cuma günü hayatımın önemli bir bölümünü James'le paylaşmış olsam da, bilmesine gerek olmayan şeyler var. 18. yaş günü gecemi Lin ve ailemle masa oyunları oynayarak geçireceğim gerçeği de bunlardan biri.

Kütüphaneden ayrıldıktan sonra James, "Rutherford sana aşık oldu," dedi.

"Ne saçmalık," diye cevap veriyorum başımı sallayarak.

"Bence onun da sana karşı hisleri var," dedi Lin tamamen uygunsuz bir şekilde.

Ona pis bir bakış atıyorum.

"N'aber? Bunu sana uzun zamandır anlatıyorum. Temelde her dileğini senin gözlerinden okuyor ve her zaman inanılmaz kibar. Bu çok, çok açık."

"Hangi bariz anlamda? Hiçbir şey belirgin değil. Bana karşı iyi çünkü grubun lideri benim. Nazik olmalı."

Bana gülümsüyor ve kolumu okşuyor. "Tamam düzeltiyorum kendimi. Senden başka herkes için açık."

James hafifçe gülüyor ve ben ona dik dik bakıyorum. İkisinin neden birdenbire bu kadar iyi anlaştığını bilmek isterdim. Onların bir fikir paylaştıklarını veya arkamda eğlenerek baktıklarını hiç görmedim. Bu gelişmeyi gerçekten sevdiğimden emin değilim.

Kısa bir süre sonra Lin beni kucaklayarak karşıladığında ve otoparka yöneldiğinde neredeyse rahatladım.

James beni otobüs durağına kadar yürümekte ısrar ediyor. "O zavallı çocuğa umut verdin," diyor giriş yapmadan.

"Sorun ne James? Kiskandın mı?" O an aklıma gelen tek cevap bu. Ama sessizliği karşısında yan yan bakıyorum ve ellerini pantolonunun ceplerine gömdüğünü ve kaşlarını çatarak baktığını görüyorum. hemen önünde.

"Eğer birisi sana dans etmeyi öğretecekse," dedi kısa bir aradan sonra, "o ben olacağım."

"Ciddi olamazsın," diye hayretle haykırdım. " Kieran'ı gerçekten kıskanıyor musun ?"

"Numara." Hala bana bakmıyor. "Ama o adamın yanlış fikirlere kapılmasını istemiyorum."

"Ne tür fikirler?"

"Seni güldürmek için pohpohlaman yeterli. Dokunaklı. " aniden duruyorum. "Nasıl, üzgünüm? Biri beni pohpohlamak zorunda kalmadan bile gülümsüyorum!"

Sonunda gözlerinde anlaşılmaz bir ifadeyle bana döndü. "Gerçekten mi? Bana hiç böyle gülümsemedin."

"Çünkü şu ana kadar sana gülümsemem için bana özel bir neden vermedin."

Bir süre konuşmadan bana baktı. Birdenbire, ona ne olduğunu anlamıyorum. Kızgın görünüyor, ama mantığını takip edemiyorum. Aramızdaki atmosfer çökmeden konuyu değiştirmeye karar verdim. "Bugün benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

O sadece başını salladı.

"Cidden. Kimse beni rahatsız etmedi. Bana meclise kadar eşlik etmeseydin, işler daha farklı olabilirdi », devam ediyorum.

Konuşmamaya devam ettiğini görünce devam ettim. "Kız kardeşin bugün bizimle yemek yemeye geldi ve..."

Aniden James koluma dokundu ve önümde durdu. Nefesimi tutuyorum ve ona şaşkınlıkla bakıyorum. İfadesi inanılmaz ciddi.

"Üzgünüm," diyor.

"Ne için?" usulca soruyorum.

"Sana bugün Kieran'la yaptığın kadar çok gülümsemen için sebep vermediğim için."

"James..."

Gözlerimin içine dikkatle bakarak, "İşler değişecek," diye devam ediyor.

güçlkle yutkunuyorum. Birden midem alt üst oldu, bacaklarım gevşedi. Koluna koyduğu elinin farkındayım, ceketin kumaşının altında hafif okşayışını hissediyorum. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Sıra bendeyken ona dokunma ihtiyacı beni tamamen beklenmedik bir şekilde bunaltıyor. pek bir şey yapmak istemiyorum. Beni desteklemek için ellerini kalçalarına koymak yeterli. Ama ben yapamam. Mümkün değil. Nasıl olur da o bana bu kadar yakinken nefesimi kaçırmam ya da bana bu şekilde baktığında içimin titrediğini hissetmem mümkün değil.

"Otobüs geliyor," demeyi başardım ondan uzaklaşarak.

Bakışları yoğunluğunu kaybetmez. Artık cazibesinin insafına kalmamak için dönüp kaçıyorum. Otobüse bindiğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

S ABATO sabah altıda kendiliğinden uyanırım. Doğum günlerimde hep böyle olur. Annemin ve babamın bana ne verdiğini görmek için endişeyle bir gece geçiriyorum. Bu vesileyle, annem her zaman fırından dünyanın en iyi pastalarını getirirken, babam bizim için gerçek bir ziyafet hazırlar ve Ember'in veya benimkinin yardımıyla tüm zemin katı da dekore eder. Yedide aşağıda beceriksizce konuştuklarını duymaya başlıyorum ve ne hazırladıklarını hayal etmeye çalışıyorum. Sonuçta, sadece bir kez on sekizin var.

Eskisinden farklı hissedip hissetmediğimi görmek için içimi dinliyorum ama öyle değil. Geçen Ağustos Lin için de aynıydı. En azından mangaldan sonra çimenlere uzanıp yıldızlara bakarken söylediği şey buydu.

Yan dönüp cep telefonumu alıyorum. Jessalyn bana şimdiden tatlı bir doğum günü mesajı gönderdi ve Lin bir buçuktan kısa bir süre sonra bana bir sesli mesaj bıraktı. Bana alçak sesle selamlarını söylüyor ve tüm sevgisini gösteriyor. Sonunda ikimizin de Oxford'a gireceğimizden emin olduğunu ve bunun olmasını bekleyemeyeceğini söylüyor.

Sonra giyiniyorum, masama oturuyorum ve dikkatimi dağıtmak için günlüğü karıştırıyorum. Bir hafta sonra Cadılar Bayramı partisi olacak. Kendimi sonsuza kadar bu etkinliğe adanmış izlenimine sahibim. Posterler Cuma sabahı matbaalardan geldi ve onları okul genelinde asmak için toplantı saatlerini kullandık. Endişelerimin tamamen yersiz olduğu ortaya çıktı: kimse fotoğraf hakkında bir şey

söylemedi veya beni eleştirmede. Aksine, tepkiler olumluydu ve rektör Lexington, davetin dış konuklar tarafından bile zarafetiyle takdir edildiğini söyleyerek beni tebrik etmek için bir e-posta yazdı.

Maxton Hall'daki herkesin artık adımı bildiği fikrine hâlâ alışamadım. Karşılanmak ya da kantine davet almak garip. Ama bunun beni ne kadar üzdüğünü belli etmemeye çalışıyorum, aksine her zaman umursamıyormuş gibi davranıyorum. James'in de yaptığı bu. Hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi davranıyor. Ama artık durumun böyle olmadığını biliyorum.

Düşüncelerim kaçınılmaz olarak geçen Pazartesi gününe dönüyor. Bir şeyler değişecek. Sözlerinde ne kadar kararlılık ve bakışlarında ne kadar yoğunluk ... sanki o anda onun için niyetinin ciddiyetine beni ikna etmekten daha önemli bir şey yokmuş gibi.

James fikrini aklımdan atmak için kendimi ayağa kaldırdım. Ama vizyonum netleştğinde, bir başlangıcım var.

JAMES

Adını günlüğe yazdım. Farkında bile olmadan! Sıcak hissediyorum ve hemen kasanın içindeki kapatıcıyı arıyorum. Açıyorum ama ilk harfin üzerinde duruyorum. Tüpü yavaşça yerine koydum ve yavaşça adını okşadım. Parmak uçlarımda bir heyecan hissediyorum. İyi bir işaret değil. Günlerdir bana ne olduğunu merak ediyorum. Sonuçta, o her zaman... o. Ama bir şeylerin değiştiğini inkar edemem. Onu gördüğümde artık öfke ve güvensizlik hissetmiyorum, başka bir şey. Sıcak ve heyecan verici bir şey.

Gülümsüyor gibi hissediyorum. Çünkü onu görme fikrine seviniyorum. Çünkü onun şirketinde olmayı seviyorum.

Çünkü o zeki ve zeki ve ben onu ilginç buluyorum. Çünkü kesinlikle çözmek istediğim bir muamma.

Bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim ama... Artık James Beaufort'tan nefret etmiyorum. Geri viteste.

Aniden yatak odamın kapısı açıldı ve Ember içeri girdi. Gündemi suçlu bir ifadeyle kapattım.

Ablam önce bana, sonra günceye şüpheyile bakıyor, sanki çok utanç verici bir şey içerdiğini çok iyi biliyormuş gibi. Ancak hemen ardından yanıma koştu ve beni kaldırmak için elimden tuttu. "Henüz aşağı inmeyi denememiş olmana şaşırdım," diyor. Artık gerekme bile kolumu çekmeye devam et. Onu isteyerek daha çok takip ediyorum.

Odamdan çık, kolumu beline doladım ve ona sarıldım. "Bugün her dileğimi yerine getirmek zorunda kalacaksın."

O anın mutluluğuna rağmen içimde belli belirsiz bir hüznün de var. Burada ailemle geçireceğim son doğum günüm. Kim bilir seneye nerede olacağım. Gerçekten Oxford'da mı? Lin yanımdayken mi? Yoksa tek başına mı? Ve beni kabul etmezlerse, nereye gideceğim?

Ember, uzun uzun düşünmeme engel oluyor çünkü oturma odasına doğru sağa döner dönmez, "İşte doğum günü kızı!" diyor.

Şaşkın bir ünlem çıkardım.

"Sürpriz!" ailem bağıırıyor.

Elimi ağzıma götürdüm ve gözlerim yanmaya başladı. Sık sık ağlamam ve ağladığında da kimsenin beni göremediği odamda tek başıma yaparım. Ama büyükanne ve büyükbaba, teyze ve amcalar, kuzenler ve annemle babam hep birlikte Mutlu Yıllar şarkısını görünce, etkilenmemek mümkün değil.

Oda güzelce dekore edilmiştir. Babam ve Ember bu yıl kendilerini aşılar. Tavanda beyaz ve açık yeşil ponponlar, yemek masasının üzerinde aynı renkte bir çelenk asılı ve hediyelerimin konduğu konsolun arkasında 1 ve 8 şeklinde iki metalik yeşil balon var.

Sonraki yarım saat bir anda geçer. Herkes beni iyi diler, sarılır, nasıl hissettiğimi sorar ve bana hediyeler verir. Tom Amca, Trudy Teyze ve Max bana aylardır gözümün önünden geçtiği bir manga serisi olan My Hero Academia koleksiyonunu, ajandam için Ember yeni kalemleri ve çıkartmaları ve Oxford'da bulunan iki el kitabını büyükanne ve büyükbabam verdi. liste. Ailemden, bilgisayarımın sebepsiz yere çökmesine neden olan ve tüm kayıtlı verilerimi kaybetmeme neden olan yılın başından beri istediğim dizüstü bilgisayar için harici bir sabit disk alıyorum.

"Peki bu kim?" Masada kalmış büyük bir paketi işaret ederek soruyorum.

"Gizli bir hayranımdan," dedi annem göz kırparak. Önce ona sonra omuz silken babama baktım.

Ember, "Postayla geldi," diye açıklıyor.

"Gönderen olmadan mı?" Mavi kurdeleli kara kutuya şüpheyile bakarak soruyorum.

Ablam, "Onu kimin gönderdiğini hepimiz bildiğimiz için buna gerek olduğunu düşünmüyorum" diyor.

Bana kocaman gözlerle bakan kuzenim Max, "Aman Tanrım, bana bir erkek arkadaşın olduğunu söyleme," diye haykırıyor.

Ben hayır dediğim anda Ember evet diyor.

"Aç şunu," dedi Trudy Teyze ve omzuma doğru eğiliyor. Kurdeleyi çekmek ister gibi uzanıyor. Paketi onun ulaşamayacağı bir yere taşımak için zamanım var. Alıp kanepeye oturuyorum.

Teybi acele etmeden çözüyorum. Korkunç bir şekilde izlendiğimi hissediyorum ve bana öyle bakmayı bırakmaları için aileme bakıyorum. Ne yazık ki işe yaramaz. Oturma odasında uçan bir sinek duyamazsınız. Bir iç çekerek kapağı kaldırıyorum.

Kutunun içinde bir klasör var. Nefesimi tutarak çıkardım ve dizlerimin üzerine koydum. Koyu kahverengi parlak deriden yapılmıştır, ayarlanabilir omuz askısına ve çıtçıtli iki ön cebe sahiptir. Yavaşça açıyorum. İç astarı mavi ve yeşil kareli kumaştır ve bölmelerin bölünmesi ilk bakışta mükemmel görünmektedir. Dizüstü bilgisayar için ayrı bir alan, diğer fermuarlı yan cepler ve ortada ince bir bölmeli ana cep var.

Böyle bir klasörle dünyayı fethetmek için yola çıkabilirdim, eminim. Dikkatlice kapatıyorum ve pahalı deriyi okşuyorum. Sonra ilk bakışta gözümde kaçan bir şey fark ettim. Sağ alt köşede kazınmış üç harf vardır. RJB, baş harflerim.

nefesimi kesiyorum. Bana bir rüyada gibi geliyor ve ailemin ünlemleri bana çok uzaklardan geliyor. Siyah kağıt mendille kaplı kutunun altına bakıyorum ve bir not buluyorum. Altın kenarlı kremi beyazdır. Siyah harflerle şöyle diyor:

Doğum günün kutlu olsun, Ruby. J.

Başka hiçbir şey. Kafamda çatışan duygular patlıyor ve tüm vücudumun titremesine neden oluyor. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum, sadece çantaya bakabiliyorum, ta ki aniden rakamların ve banknotların gözlerimin önünde dans ettiğini görene kadar. Bu kesinlikle aldığım en pahalı hediye. Ama açıkçası bunu düşünmemeyi tercih ediyorum.

James'in beni düşünerek bana bu hediye vermeyi ne anlama geldiğini düşünmek de istemiyorum. Sırt çantamın kırılmak üzere olduğunu fark ettin mi? Yoksa gelecek yıl için yeni bir evrak çantası almak için aylardır para biriktirdiğimi biliyor muydunuz? Bana acıdı mı?

Bilmiyorum ve düşünmek kafamı karıştırıyor.

"Oğlanın zevki var, orası kesin," diye içini çekiyor Trudy.

"Ve para," diye ekliyor Max.

Ember, "Bu çantayı yapan şirket ailesine ait olduğu için ona hiçbir maliyeti olduğunu düşünmüyorum" diyor.

"Hadi hadi!" Annem lezzetli bir brunch hazırladığı yemek masasını göstererek haykırıyor. "Ruby'yi rahat bırak ve otur." Yanıma geldi, çantayı dizlerimden aldı, yavaşça kutuya geri koydu, sonra beni kaldırmak için elimi sıktı. Kolunu omzuma atıyor ve bana sarılıyor. "Bir hediye hakkında bu şekilde konuşmak hoş değil. Genç adam seni düşünüyor ve bu, minnettar olmamız gereken harika bir jest. " Parmağıyla burnuma vuruyor. "Şimdi gel de mumları üfle."

Beraber masaya varıyoruz. On yıl boyunca mumları üflerken aklıma gelen tek bir arzu oldu. Oxford. Ama bu yıl su yüzüne bir kelime daha çıkıyor ve durup konsantre olmak zorundayım.

"On sekiz yaşına geldiğinde iki dilek dileyebilirsin," diyor babam tatlı bir şekilde. Yanıma geldiğini fark etmedim ama

şimdi şefkatle sırtımı okşuyor. Belli ki içimdeki ikilem yüzüme yansımıştı.

"Bu doğru," diye onayladı annem. "Doğum günü kuralı bu."

Kızardığımı hissediyorum ve onlardan uzaklaşıyorum. Aklıma ilk gelen şeyin neden James'in adı olduğunu analiz etmeyi reddediyorum. Ya da neden gözlerimi kapatıp tüm gücümle üflediğimde ailemin sözlerine alayım?

Şimdiye kadar kutladığım en güzel doğum günlerinden biri. Brunchtan sonra yürüyüşe çıkıyoruz ve Gormsey Park'ta yeni bir aile fotoğrafı çekiyoruz, ancak bunu on kez tekrarlamamız gerekiyor çünkü birileri her zaman gözlerini kapalı tutuyor. Öğleden sonra Lin geliyor ve ailemle birlikte kendimizi masa oyunlarına ve mimlere adadık; sonunda, Lin ve ben Max ve Trudy Teyze'ye karşı kıl payı bir galibiyet aldık. Babam, benim ve Ember'ın yardımıyla akşam yemeği için bir gün önceden kısmen hazırladığı üç çeşit yemekli bir menü hazırlıyor. Sonra uzun bir süre masanın etrafında oturuyoruz ve Lin'in grubumuza bu kadar kolay uyum sağlaması beni şaşırttı. Bazı aile imalarını anlamıyorsa umursamıyor gibi görünüyor. Bunun yerine anneme fırıncılık işiyle ilgili bir sürü soru soruyor ve babamla felci hakkında uzun uzun konuşuyor. Lin'in amcasının da tekerlekli sandalyede olduğu ortaya çıktı, benim için yeni bir bilgi. Konuya cıvılcıvılcı yaklaşması ve babamın engelinden korkmuş görünmemesi için ona hayranım.

Herkes gittikten sonra kendimi o kadar dolu ve tatmin olmuş hissediyorum ki hemen uyuyabilirim. Ama pijamalarımı giydiğimde bakışlarım masanın üzerindeki kara kutuya takıldı. Ayağa kalkıp önünde duruyorum.

Tereddütle kapağı kaldırıp evrak çantasını çıkardım. Hafif bir tıklama ile iki ön kilidi açıyorum. Pazartesi günü için ihtiyacım olanı masa çekmecesinden alıp yeni klasörün bölmelerine dağıtmaya başlıyorum. Bana uyan sırayı bulmadan önce birkaç kez denemem gerekiyor. Her şeyin bir arada saklandığı sırt çantasının aksine burası benim için gerçek bir cennet. Ayrıca günlüğe yazmak için en sık kullandığım kalemleri koyduğum bir kalem bölmesi de var.

James'in bu hediyenin bana verdiği mutluluğun farkında olup olmadığını bilmiyorum. Ama şimdi dolu çantaya baktığımda, bir daha asla iade edemeyeceğimi anlıyorum. Cep telefonumu koyduğum sol ön cebi açmak için eğildim. Çok kısa bir tereddütten sonra telefon rehberindeki James'in numarasına basıyorum. Telefonu kulağıma dayadım ve çevir sesini bekledim. Cep telefonu çalar. Ve çalıyor. Cevap verdiğinde telefonu kapatmak üzereyim.

"Ruby Bell." Neredeyse aramamı bekliyormuş gibi görünüyordu.

"James Beaufort." Bana adı ve soyadıyla hitap ederse, ben de yapabilirim. Eskisinden farklı olarak, kötü bir söz söylemek gibi olduğunda, harflerin dilimde başka bir etkisi var. Geliştirmek.

"İyi misin?" diye soruyor, onu duymakta zorlansam da. Arka planda yavaş yavaş kaybolan bir müzik var. Nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ediyorum.

"Ben iyiyim. Yeni klasörü doldurdum, "diye yanıtladım, ana cebin kenarını parmağımla okşadım. Dikiş pürüzsüz ve düzenlidir.

"Sever misin?" diye soruyor ve şimdi nasıl olduğunu bilmek istiyorum. O ne giyiyor. Onu bir okul üniforması

içinde hayal ediyorum, çünkü onu nadiren farklı giyinmiş gördüm, ama James'in siyah kot pantolon ve beyaz gömlek içindeki imajını uyandırmaya çalışıyorum. O gün evimin önünde sıradan bir çocuk gibi görünüyordu. Bir milyarder imparatorluğunun varisi değil. Daha insan. Daha erişilebilir.

"O muhteşem. Bunun gerekli olmadığını biliyorsun, değil mi? "Anlıyorum. Dosyayı kapatıyorum, sonra masama oturup çapraz ayaklarımı üzerine koyuyorum.

«Sana bir hediye vermek istedim. Ve senin gibi düzeni seven biri için James harika bir seçim gibi görünüyordu. "

"James mi?"

"Modelin adı bu."

"Bana adını taşıyan bir dosya verdin mi?"

"Ben öyle demedim, annemin fikriydi. Bir de Lidya var. Ve ailemin isimlerini taşıyan diğer modeller. Ama Lydia senin için çok küçük ve Mortimer çok büyük. Ayrıca seni James'le okulda dolaşırken görme fikri beni çok eğlendirdi. "

Gülümsüyor gibi hissediyorum. "Bütün arkadaşlarına Beaufort objeleri vermek normal mi?" Soruyorum.

Bir süre sessiz kaldı ve ben sadece fon müziği duyuyorum. "Hayır," diye yanıtlıyor sonunda.

Artık yok diyor.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Aramızda ne olduğunu bilmiyorum, ne isterdim daha az. Sadece sesini duymanın bana büyük zevk verdiğini biliyorum.

"Şirket senin olunca, üzerinde benim adımın yazılı olduğu bir çanta yapman gerekecek," diyorum sessizliği bozmak için.

"Sana bir sır vermemi ister misin, Ruby?" Sesi boğuk ve kabadır. Kiminle olduğunu merak ediyorum. Ya benimle konuşmak için birini ekerse?

"Bana istediğini söyleyebilirsin," diye mırıldandım.

Biraz duraksıyor ve ayak sesleri duyuyorum. Çakıl üzerinde yürüyor gibi görünüyor. Sonra gıcırta kaybolur ve müzik de tamamen söner.

"Ben... Şirketin yönetimini devralmak istemiyorum."

Eğer burada olsaydı, ona inanamayarak bakardım. Telefonu kulağıma daha sert bastırmaktan başka yapacak bir şey kalmadı.

"Dürüst olmak gerekirse, Oxford'a gitmek bile istemezdim," diye devam ediyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımda çınladığını duyabiliyorum. "Onun yerine ne istersin?"

Gülerek iç çekiyor. "Uzun zamandır ilk defa biri bana soruyor."

"Ama bu önemli bir soru."

"Ve nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum." Kısa bir mola verir. "Hep benim içindi, biliyor musun? Her ne kadar Lydia devralmayı çok daha isteyerek istese de ve çok daha iyi olurdu. Şirketimiz için yaşıyor ama buna rağmen babam gelecek yıl onu bana bırakacak. Bunu doğduğumdan beri biliyorum ve kabul etmeye hazırım. Ama istediğim bu değil. " Bir duraklama daha ve sonra: "Maalesef gerçekten ne istediğimi bulma şansım asla olmayacak. Hayatımı planlamıyorum, bu zaten önceden belirlenmiş: Maxton Hall, Oxford ve şirket. Benim için başka bir şey yok".

Telefonumu daha da sıkıp kulağıma bastırdım ve James'i olabildiğince bana yakın tuttum. Belki de şimdiye kadar

verdiğim en içten güvendir. Bunu bana açıkladığına inanamıyorum. Bu sırrı saklamama izin ver. "Ailem bana her zaman dünyanın bana açık olduğunu söyledi. Nereden geldiğim ve nereye gitmek istediğim önemli değil. Annem ve babam bana her zaman istediğimi yapıp geri alabileceğimi ve çok büyük bir hırs olmadığını söylediler. Her insanın bir olasılıklar dünyasını hak ettiğine inanıyorum. "

Umutsuz bir ses çıkarıyor. "Bazı günler..." diye başlıyor, sonra duruyor, sanki çok fazla şeyi açığa vurmuş olmaktan korkuyormuş gibi. Ama sonra yeniden konuşmaya başlar, yeniden samimi olma cesaretini bulur. "Bazı günler nefes alamama hissine kapılıyorum çünkü her şey bana baskı yapıyor."

"Ah, James," diye mırıldandım. Kalbim onun için ağrıyor. Baskının bu kadar büyük olduğunu ve aileye karşı sorumlulukların onun üzerinde bu kadar ağır olduğunu hiç düşünmemiştim. Bana her zaman, taşıdığı soyadının ona verdiği gücü takdir ettiğim izlenimini verdi. Ama yapbozun parçaları yavaş yavaş kafamda birleşiyor: Oxford hakkında her konuştuğunda gerginliği, ebeveynleri Londra'ya geldiğinde soğukkanlı ifadesi, aile işi hakkında her konuştuğumuzda bakışlarının kararması.

Birden anladım. Yılın başındaki davranışını anlıyorum. Görünüşe göre kayıtsız tavrının nedenini anlıyorum.

"Bu yıl... sorumluluk almak zorunda olmadığın son yıl," diye mırıldandım.

"Bu benim özgür olmak için son şansım," diye onayladı.

Onunla çelişmeyi çok isterdim ama yapamam. Ben de senin problemine çözüm bulamıyorum çünkü maalesef yok. Böyle bir mirası üstlenmek söz konusu olduğunda, anne

babanızla bir masa etrafında oturup tartışmaya çalışmanız yeterli değildir. Ayrıca, olası tüm alternatifleri zaten değerlendirdiğinden eminim. Ve eğer onu iyi tanırsam, eninde sonunda ailesinin ondan istediklerini yapacaktır. Ailesini asla zor durumda bırakmazdı.

"Keşke orada seninle olsaydım." Daha anlamlarını düşünmeden kelimeler ağızından çıkıyor.

"Sen burada olsaydın ne yapardın?" o cevaplar. Birden sesi farklı bir ton aldı. Artık umutsuz değil, daha çok... kıskırtıcı görünüyor. Sanki benden cesur bir cevap bekliyormuş gibi.

"Sana sarılırdım." Pek cüretkar değil, ama en azından yürekten söyledi.

"Sanırım bunu isterim."

Birbirimize hiç sarılmadık ve eğer önümde dursaydı, kendimi böyle ifade etmeye cesaret edemezdik. Ama sesi kulağımın derinliklerindeyken ve gözlerinin içine bakmadan birdenbire artık hiçbir şey imkansız görünmüyor. Kendimi aynı anda hem cesur, hem üzgün, hem gergin hem de mutlu hissediyorum.

"Doğum günün güzel geçti mi?" Bir süre sonra bana soruyor.

"Evet," diye cevap verdim ve ona günü, alınan hediyeleri ve Lin'le pandomim oynayarak geçen akşamı anlatmaya başladım. James, konunun değişmesiyle açıkça rahatlamış, doğru yerlerde gülüyor. Sonra bir sürü şey hakkında konuşuruz: onun hafta sonu (şimdilik durgun), bir sonraki İngilizce ödevi (zor ama yapılabilir), en sevdiğimiz şarkıcılar ve gruplar (benimki: Iron & Wine, onun: Death Cab for Cutie), en sevdiğimiz filmler (benimki: 5 efsane , onunki: Walter

Mitty'nin Gizli Düşleri). Onunla ilgili birçok yeni şey keşfediyorum. Örneğin, tıpkı Ember gibi blog yazmaya meraklıdır. Bana yakın zamanda keşfettiği ve sadece onunla ilgili bir makale okumak istediği bir seyahat blogundan bahsediyor, ancak bu, yazarın seyahatiyle ilgili hikayelerine dalmış birkaç saat harcadığı için ailesiyle bir iş toplantısını kaçırmasına neden oldu. zamanın geçişini fark etmeden dünyanın her yerinde. Şimdi bana tam olarak bu oluyor. Farkına varmadan, sabahın üçü geldi ve ben yataktayım, uyanığım, James'in sesi hala kulağımda. Komidinin üzerindeki katlanmış lakros sweatshirt'e bakıyorum.

Ve sadece James'i düşünüyorum.

Dean Lexington'ın boyun eğmez bakışları, hareketsiz kalmaya ve gergin bir şekilde orada burada hareket etmemeye çalışırken beni sandalyeme sabitledi. Ofisinde olmaya alışamıyorum. Tavrı her zamanki gibiydi: Elleri önündeki sıranın üzerinde rahat bir şekilde iç içe geçmişti ama bakışları keskindi, sanki okulu uğruna cesetlerin üzerine basmaktan çekinmiyormuş gibi. Onun düşmanı olmak istemiyorum.

Haftalık toplantımıza alışabileceğimden şüpheliyim. Özellikle bugün olduğu gibi Lin orada olmadığında, bir kez daha sanat galerisindeki bir etkinlikte annesine yardım etmek için Londra'ya gitmesi gerekti.

Ancak kendimi yalnız, rektörün şahin gözleri önünde otururken bulmamın da olumlu bir yanı var. Lin bana şaşkın şaşkın bakmadan veya gizlice inciklerime tekme atmadan teklifimi ona açıklayabilirim.

"Doğru mu anladım, Bayan Bell?" diye sordu Lexington, hafifçe öne eğilerek. Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bay Beaufort'un cezasını iptal etmemi ister misiniz?"

Yavaşça başımla onaylıyorum. "Aynen efendim."

Gözlerini daha da kısıyor. "Dönem henüz bitmedi."

"Gerçekten muazzam bir bağlılık gösterdiniz, efendim," diyorum. "Bunu asla hayal edemezdim. Harika fikirleri vardı ve onun sayesinde Maxton Hall, Cadılar Bayramı partisiyle yeni bir seviyeye ulaşacak."

Lexington arkasına yaslandı ve yüksek sesle iç çekti.

Bu fikri beğenmiş görünüyor. Okulun imajı ne zaman bozulsa, Lexington yeni ve parlak bir nesne bulan bir

saksağan gibi tepki verir. Bundan yararlanmaya karar veriyorum. "Bence James, lakros takımına geri dönerek okula daha faydalı olabilir. Ona ihtiyaçları var. Roger Cree iyidir, ancak oyun deneyiminden yoksundur. Koç Freeman da Cuma günü Maxton Blog için röportaj yaptığımızda bunu söyledi . "

Lexington'ın alnındaki kırısklıklar daha da derinleşiyor. Artıları ve eksileri zihinsel olarak tartmaya başladığını anlıyorum.

"Ve bunu, sorunlarına bu çocuk neden olduğu ve onlardan kurtulmak istediğı için söylemiyor mu?" şüpheyile ısrar ediyor.

Tam tersi olduğunu bilseydi Lexington ne derdi merak ediyorum. James'le ayrılmak istemiyorum. Bana kalsa, zamanımın her dakikasını onunla geçirirdim.

Ama bana güvenip okulun son yılının onun için ne anlama geldiğini anladıktan sonra, başka türlü yapamam. Rektörle konuşmam gerekiyordu. James'e yardım etmek ve omuzlarındaki ağırlığın en azından küçük bir kısmını almak aklıma gelen tek olasılıktı... belki sadece kısa bir süre için. Ayrıca bunu sadece ona iyilik yapmak için değil, aynı zamanda gerçek olduğu için de yapıyorum. James gerçekten kararlı ve not almak adil. Yani, hiçbir şey olmasa bile, arkadaşlarıyla yılın geri kalanında lakros oynayabilir ve bir süre bunun tadını çıkarabilir.

İstemsizce içimde bunun bizim için ne anlama geleceğı sorusu ortaya çıkıyor. Sonuçta, bu arada arkadaş olduk. Ya da böyle bir şey. Bunu düşünürken göğsümde ağırlı bir kramp hissediyorum ama tüm gücümle bunu görmezden

gelmeye çalışıyorum. James için buradayım, kendim için değil.

"Bayan Bell?" Rektörün sesi beni düşüncelerimden ayırdı ve sorusunu hatırlamam birkaç dakikamı aldı.

Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Beaufort bizi destekledi ve şimdi takımını desteklemek için geri gelmesi doğru. İyi itibarımızı kaybetmek istemiyorsak, geçen Cuma olduğu gibi bir yenilgiyi daha kaldıramayız. "

Bu gözlem isabetlidir. Lexington'ın gri gözleri parladı ve aniden omuzları seğirdi.

"Anladım." Başını salladı ve istemsizce nefesimi tuttum. "Çok iyi. Bay Beaufort organizasyon komitesindeki işini erken bitirebilir ve lakros oynamaya geri dönebilir." James'e iyi haberi verdiğimde tepkisini düşününce içimi bir rahatlama ve sevinç dalgası kapladı. Minnetle gülümsedim ama Lexington bir uyarı parmağını kaldırdı. "Ama sadece gelecek hafta partiden sonra başlıyor. Okulumuzu kötü bir ışığa sokan başka bir hilenin ortaya çıkması riskini almak istemiyorum. "

Gülümsemem belli belirsiz bir şekilde soldu. "Tabi efendim."

"Ve şimdilik kimseye söyleme." Telefonu alır, bir düğmeye basar ve ardından kaba bir sesle, "Koç Freeman'ı ofisime getirin" emrini verir.

Kararsız oturmaya devam ediyorum. Taburcu mu oldu, yoksa Şansölye Lexington hâlâ benimle bir şey konuşmak istiyor mu bilmiyorum ama başını kaldırıp baktığında kaşlarını çatıyor ve eliyle belli belirsiz bir hareket yapıyor ve ben bunu bir veda işareti olarak alıyorum.

Maxton Hall'daki olayların düzeyi söz konusu olduğunda, Cadılar Bayramı partisinin bir dönüm noktası olacağını Lexington'a söyleyerek abartmış olmam. Nihayet büyük gün geldiğinde ve hazırlıklar tamamlandıktan sonra misafirler birer birer gelmeye başlayınca büyük bir yükten kurtuluyorum. Parti bir başarıdır. Daha fazlası: hayal ettiğimden bile daha iyi.

Dekorasyonlar (Jessalyn ve Camille'in eseri) harika. Weston Hall atriyumuna vintage çerçeveli eski aile portreleri ve farklı açılardan aydınlatılmış çok sayıda ayna yerleştirildi. Büfe masası siyah tül ve dantel masa örtüleri ile kaplıdır ve dans pistinin etrafında misafirler için kurduğumuz masaların üzeri ise ince bir örümcek ağı tabakası ve yumuşak bir ışık yayan mum şeklinde elliden fazla zincir ışıkla kaplıdır. Büyük avizeleri açmamaya, masa ve pencere pervazlarına fazla ışık tutmayan, uğursuz ve gizemli bir atmosfer yaratan gümüş şamdanlar koymaya karar verdik.

Oda dolu ve neredeyse tüm masalar dolu. Dean Lexington, Lin, ben ve ekibin geri kalanının büfenin yanında duyduğu resmi selamlama konuşmasını yapıyor. Camille, mükemmel organizasyon için bize iltifat ettiğinde bir adım öne çıkıyor ve seyircilere sanki bir kraliçeymiş gibi başını sallıyor. Lin ve ben birbirimize baktık ve boşuna sıırtmamaya çalıştık.

Ancak itiraf etmeliyim ki bu gece hepimiz krallar ve kraliçeler gibi görünüyoruz. Ben Beaufort antrepo elbisesi giyiyorum, Camille'in ise solgun tenini vurgulayan kayısı rengi bir tunik var. Jessalyn bol pembe bir elbise giyiyor ve Lin okulun resmi rengi olan koyu mavi bir elbise giyiyor. Acaba bilerek mi yaptı merak ediyorum. Oğlanlar da bir zevktir. Doug, James'in posterde giydiği ile aynı şekle sahip

basit, kum rengi bir takım giyiyor. Ve Kieran... Kieran silindir şapkası, siyah elbisesi, jakarlı yeleği ve bej atkısı ile başka bir çağdan çıkmış gibi.

Dean Lexington bize teşekkür ettiğinde Kieran silindir şapkasını çıkarıyor ve hafifçe selam veriyor. Lin'e bakmaktan kaçındım çünkü aksi halde gülmemi tutamazdım.

Kafayı buldum. Şu ana kadar her şeyin yolunda gitmesine ve partinin şimdiden başarılı olmasına mı yoksa beklenmedik bir şey olmasından korktuğum gerçeğine mi bağlı bilmiyorum. Gözlerimi sinirle odanın içinde gezdiriyorum.

"Gelecek, göreceksin," diye kulağıma fısıldıyor Lin.

"Gerçekten neden bahsettiğini bilmiyorum," diye fısıldayarak cevap verdim.

Bu bir yalan. Kime atıfta bulunduğunu çok iyi biliyorum.

James şimdiye kadar ortaya çıkmadı. Yönetim kurulundaki ebeveynleri çoktan buradayken, ne arkadaşları ne de Lydia geldi. Yokluğunun acı bir şekilde farkındayım ve etkilenmemeye çalışsam da bana öyle geliyor ki partinin temel bir parçası eksik: sonuçta o da başarılı olmak için bizim kadar sıkı çalıştı.

Rektörün konuşmasının sonunda salonda bir alkış kopuyor ve ayrılıp yerlerimizi alıyoruz. Büfeye göz kulak olmak için garsonların yanında Lin'e katıldığımda Jessalyn, Camille, Doug ve Kieran, tiyatro grubunun birkaç üyesiyle birlikte dans pistinde sıraya girdiler. Müzik başlar ve beş çift, bana inanılmaz derecede karmaşık görünen bir dizi adım oluşturur. Birinin konuklara bakması gerektiğini ve böylece beni bu baloya katılmaktan kurtardığını söylediğimde ikna edici olmaktan mutluluk duyuyorum.

İlk çift Kieran ve tiyatro grubundan tanımadığım bir kızıdan oluşuyor. Diğerlerini yönetirler, dans pistinde ilerlerler, sonra sonunda bir kız ve bir erkek dizisi oluşturmak için bölünürler. Çapraz olarak ilerlerler, bir dönüş yaparlar ve kendilerini tekrar merkezde karşı karşıya bulurlar. Orada bulunanların hepsi onlara kendinden geçmiş bir ifadeyle bakıyor.

Tam o sırada büyük çift kapı açılır. Biri o tarafa döner ve Kieran ve ortağı da dansın ortasında donup kalır. Kaşlarımı çatarak kapıya dönüyorum. Ve kalbim battı.

James ve arkadaşları birbirinden yakışıklı içeri girerler. James, Beaufort takımını giyiyor, ama diğerleri de giyinmiş, bir düğme ya da yerinde bir ayrıntı bile yok. Lydia muhteşem bir gümüş elbise ve onu saatlerce kuaförde kalmaya zorlamış olan özenle hazırlanmış saç stiline sahip. Hepsi mükemmel, sanki Viktorya döneminde bir film setinden fırlamış gibiler. Büfeye giderken dans pistinin yanından geçtiklerinde, bu parti hakkında ne düşündükleri yüzlerinden belli oluyor. Cyril burnunu kırıştırırken, Wren'in yanakları sanki çok içmiş gibi kızardı. Kesh'in kara gözleri, tarafsız bir şekilde salonu ve kalabalığı taradı. Beni gördüğünde ifadesi karardı ve otomatik olarak Alistair'den bir adım uzaklaştı. İçgüdüsel bir refleks gibi görünüyor ve yanındaki Alistair sıkıntıyla kaşlarını çatı.

James bana doğru geliyor ve ben kendimi onun düşüncelerine kaptırıyorum. Son haftalarda birçok afişte böyle giyindiğini görmeme rağmen, gerçek -Londra'da ilk kez olduğu gibi- nefesimi kesiyor. Önümde durduğunda kalbim hızlı ve düzensiz atıyor.

"Peki nasılsın?" Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle soruyor. Partimize bir saat geç gelmemiş gibi davranıyor.

"Her şey mükemmel," diye yanıtlıyor Lin benim için. Belli ki uzun süredir sessizce ona bakıyorum.

James başını salladı. "En uygun."

"Umarım son partiden daha iyi geçer. Aksi takdirde, hemen »mırıldanır Cyril'i terk edeceğiz.

"Partilerimizde boşa gidiyormuşsun gibi davranma," dedi Lin dişlerini sıkarak. ona şaşkınca bakıyorum.

"Ben numara yapmıyorum."

Bu sözler Lin'in yanaklarının kızarmasına neden oldu. "Sen gerçekten..."

"Hey. Sakin ol." James'in sesi alçak ama kararlı. Lin'e sırtını dönen Cyril'e baktı ve bizden birkaç adım ötede duran Wren'e bardağını yumruklamak için gitti.

Onun tek bir sözü Cyril Vega gibi birini susturmak için yeterli: Bazen James'in bu okulda uyguladığı güç beni hâlâ etkiliyor.

Hiçbir şey olmamış gibi büfeye döner ve bir kanepe alır. Dikkatle inceler ve ağzına götürmeden önce burnuna tutar. Yuttuktan sonra bana "Geçen seferden çok daha iyi" dedi.

gözlerimi deviriyorum. "Yemek servisini sen seçtin."

Bana gülümsüyor, sonra tepeden tırnağa bana bakıyor. Yüz ifadesinin nasıl değiştiğini ve alaycı gülümsemenin nasıl daha yumuşak ve samimi bir şeye dönüştüğünü gördüğümde içim ısınıyor, belli ki sadece benim için yazılmış bir gülümseme. "Sen çok güzelsin."

Midemde bir titreme hissediyorum ve beceriksizce yutkunuyorum. "Beni bu elbiseyle daha önce gördün."

"Ama bu böyle giyindiğinde çok güzel olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

"Teşekkür ederim. Sen de çok iyisin." James aniden önümde durup hafifçe eğilip elini bana uzattığında, düzeltecek bir şey olmamasına rağmen elbisemi düzelttim. Yine de bir şişeden bardaklarına gizlice alkol dökmeye niyetli görünen arkadaşlarına bakmak için dönüyorum. Sadece Lydia ağabeyine şaşırılmış bir ifadeyle bakar. James'e döndüm.

"Ne yapıyorsun?" Yanaklarım yanarak soruyorum.

"Benimle dans etme onurunu bana bahşetmek ister misin?"

Bir kahkahayı tutuyorum. "Açılış dansına ya da provaya katılmamamın bir nedeni var, James. Ben dans etmeyi bilmiyorum, en azından böyle değil. "

"O zamanlar bir dans talebini geri çevirmek çok kaba olarak görülüyordu, Ruby Bell."

"O zaman lütfen kabalığımı bağışlayın. Ne yazık ki büfeye göz kulak olmak zorundayım. "

James ayağa kalkar ve Lin'e doğru yürür. Kulağına bir şeyler fısıldıyor ve kahkahayı patlatıyor. Sonra olumlu anlamda başını salladı ve elini salladı. James bana geri geliyor ve kolunu bana uzatıyor. "Lin şimdilik halledebileceğini söylüyor."

Bir an tereddüt ettikten sonra daveti kabul ediyorum. Dönüp, James beni dans pistine götürürken omuz silkerek yanıt veren Lin'e kırılgan bir bakış attım. Açılış dansının bittiğini fark etmedim ve daha fazla Victoria giyimli çift dans pistine katıldı. Şimdi etrafa bakınca gerçekten zamanda yolculuk yapmışsınız gibi geliyor.

Orkestra, yavaş yavaş tüm salonu dolduran hafif ama ritmik bir melodi olan yeni bir parçaya başlar. James elimi avucunun içine alıyor ve diğerini sırtıma koyuyor. Beni biraz yana hareket ettiriyor, sonra bizi ileri geri sallıyor, iki adım geri ve bir sola atıyor, ben de onu ayaklarımıza, daha doğrusu eteğin geniş eteğine bakarak takip ediyorum.

"Aşağı bakma," diye fısıldıyor.

İsteksizce yukarı bakıyorum. James hayatında partilerde dans etmekten başka bir şey yapmamış gibi görünüyor, ki bu muhtemelen doğru. Provalara katılmadığım ve internette Ember ile pratik yapan en az birkaç ders izlemediğim için pişmanım.

Aniden James başını eğdi ve ağzını kulağıma dayadı. "Rahatla," diye fısıldıyor bana.

Bunu yapmak daha kolay dedi. Ancak denerim. Kollarımdaki gerilimi azaltmaya çalışıyorum ve artık doğru adımları atmaya o kadar katı bir şekilde konsantre olmuyorum. Tam da bu elbiseleri ilk denediğimizde yapacağımı hayal ettiğim gibi kendimi bıraktım.

James beni destekliyor ve pistte bana öncülük ediyor ve bana uçuyormuş gibi geliyor. Acaba böyle dans etmemiz için başka bir fırsat olacak mı ve ona bundan sonra toplantılarımıza katılmak zorunda olmadığını söylediğimde ne olacak?

Birden göğsümde bir sıkışma hissediyorum. Bunu görmezden gelmeye çalışıyorum ama bu akşamdan sonra başımıza ne geleceğini düşündükçe içim amansız bir şekilde artıyor.

"Ne oluyor?" James kısılmış gözlerle beni inceleyerek sordu.

"Sana birşey söylemem gerek."

Mavi gözleri benim üzerimde duruyor, sabırlı ve bekliyor, her ne kadar bir şaşkınlık parıltısı fark etsem de.

"Doğum günümde bana söylediklerini düşündüm. Sadece bir yıllık okulunun olduğunu ve sonra... "Boğazımı temizledim ve James'in aniden gerginleştğini duydum. "Yani, Lexington dekanıyla konuştum. Eğitime yeniden başlamanın sizin için doğru olduğu konusunda anlaştık. "

Bir an donup kalıyor, sonra bir koreografiyi ezberlemiş gibi yeniden dans etmeye başlıyor.

"Şey?" boğuk bir sesle fısıldıyor. Ona ihanet eden her zaman odur. Bakış sert, duruş dik ve hareketler kendinden emin, ancak ses asla katılmaz. James üzüldüğünde, hemen anlaşılır. Şu an.

«Bence takıma mükemmel bir katkı yaptınız. Ve Lexington bunu takdir etti. " Kayıtsız ses tonumla sadece aramızdaki gerilimi hafifletmek istedim ama bunun yerine tam tersi oldu. James'in gözleri karardı ve bir an sonra beni Viktorya döneminde uygun olandan daha fazla sıktı. Ama yer dolu ve tüm dansçılar başka bir şey yapıyor gibi görünüyor, bu yüzden kimse bizi fark etmiyor.Bizim ve James'in yoğun bakışlarıyla nefesimi kesmesi hakkında.

Boğazını tekrar temizliyor. "Sen..."

Birden ışıklar söner. Hepsi birden, birden. Bazı orkestral yanlış notalar, ipuçları salonda yankılanıyor. Mumların parıltısı, geriye kalan tek aydınlatma kaynağıdır.

"James, sana yemin ederim ki bu senin şakalarından biriye..." diye tısladım.

"Öyle değil," diye sözümü kesiyor. Yüzünü göremiyorum ama o da benim kadar şaşırmış görünüyor. Sonunda

nefesinin altında yemin ediyor. "Elektrik panosuna gitmemiz gerekiyor. Orkestra bu koşullarda çalamaz. Ortam çok kısa sürede bozulur. "

Başımı salladım ve James elimi sıkıca sıktı. Birlikte dans pistindeki şaşkın konukların arasından geçiyoruz ve elbisenin eteklerine takılma riskini alıyorum. Koridordan çıkınca rahat bir nefes alıyorum. Merdivenlerden bodruma inerken James elimi bıraktı ve ben korkuluğu yakaladım. Sıcak teninin yokluğunun bana anında acı vermesi gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Bodrum zifiri karanlık. James cep telefonunu çıkarır ve salonu aydınlatmak için el fenerini açar.

"Ne kadar soğuk," diye mırıldandım kollarımı ovuşturarak. "Burası korkutucu." Her an bir palyaço, bir canavar veya ikisinin bir kombinasyonunun ortaya çıkabileceğine dair bir his var içimde.

James cevap vermiyor, ama sağ salim koridorun sol tarafındaki dolaba yöneliyor.

"Aslında elektrik panosunun nerede olduğunu bu kadar iyi bilmen beni endişelendirmeli."

Pis bir şekilde gülümsüyor. Anahtar setinde sakladığı paspartu ile dolabı açtı, sonra ikimiz de içeri bakabilmemiz için kenara çekildi. İki emniyet şalteri kapandı ve James bir tanesini sıfırladığında, konukların uzaktan rahatlama ünlemlerini duyuyoruz. Bir an sonra aşağıdaki ışık da hafif bir neon uğultusuyla geri dönüyor. Rahat bir nefes alıyorum. James kutuyu kapattı ve mahzenden olabildiğince çabuk çıkmak için döndüm.

Eteğimi kaldırıp merdivenleri çıkıyorum. James arkamda donup kaldığında neredeyse zirvedeyim. "Bekle."

Soru sorarcasına ona dönüyorum.

"Gerçekten böyle bir şey yapabileceğimi düşündün mü?" Gerçekten şaşırmış görünüyordu, sanki ondan bunu beklediğimi anlayamıyormuş gibi.

Ama dürüst olmak gerekirse... bu kadar.

James ve benim aramda ne var bilmiyorum. Ve son haftalarda yakınlaşmış olsak da, bu ona güvendiğim anlamına gelmiyor. Geçmişte çok fazla şey oldu ve o ve Lydia'nın uyarı sözleri hala kulağымda net bir şekilde çınlıyor. Lin'e dikkatli olacağına söz verdim ve yapacağım.

"Bir an için belki evet," diye utangaç bir şekilde yanıtlıyorum.

Bana ısrarla bakıyor. "Bunu bir daha asla yapmayacağım, Ruby. Bu partilere ne kadar çaba sarf ettiğinizi ve sizin için ne kadar önemli olduklarını anladıktan sonra değil. "

Sanki biri elleriyle göğsüme bastırıyor ve havayı alıyor gibiydi. "Üzgünüm," diye mırıldanıyorum. "Belki korktum. Her şeyin yılın başında olduğu gibi geri döneceğini. "

James hemen başını sallar. "Numara."

Bir basamak yukarı çıkar, böylece gözlerimiz aynı yükseklikte olur. Yüzü benimkine o kadar yakın ki gözlerindeki mavi benekleri ve irisinin daha koyu hatlarını görüyorum.

Onu birkaç günde bir tekrar toplantılarımızda görmemenin nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Bu düşünce boğazımı kapatmaya yetiyor. Benimle vakit geçirmek için hala bir nedeni olacak mı? Son zamanlarda yapabildiğinden çok daha sık antrenman yapacak ve arkadaşlarıyla takılacak. Onları ne kadar özlediğini anlayacak mı? Benimle Britanya'daki siyasi durum ya da

yeni favori mangam hakkında WhatsApp aracılığıyla konuşmak yerine Cumartesi gecelerini bir yerde içki içip parti yaparak geçirmenin daha eğlenceli olduğunu mu?

Dünyalarımızın gerçekte ne kadar uzakta olduğunu anlayacak mı?

Son birkaç haftadır çok iyiyim ve hiçbir nedenle kaybetmek istemiyorum. Ancak korkarım bu konuda söz hakkım yok. Sonunda iki dünyadan hangisini seçeceği ikisi için de açıktır.

Göğüs üzerindeki baskı giderek artar. Belki o beni incitmeden önce karar verirsem benim için daha kolay olur.

"Bu, komitedeki meslektaşlar olarak birlikte son projeydi," diye ilan ettim gözlerinin içine bakarak. Kalbim çılgınca atıyor. Yaklaşırsa, kesinlikle hissedecekti.

"Bu doğru," diye yanıtlıyor James yumuşak bir sesle.

Bir süre birbirimize böyle bakıyoruz. Sonra aynı anda sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi nefes alıyoruz ama donup kalıyoruz. Aramızdaki atmosfer o kadar gergin ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki artık dayanamıyorum. Aklıma gelen ilk şeyi yapıyorum: Elimi uzatıyorum.

"Seninle çalışmak harikaydı," dedim ona mümkün olan en resmi şekilde.

James ilk başta şaşırılmış görünüyor. Sonra mavi gözlerinde daha önce onda gördüğüm ama şimdiye kadar yorumlayamadığım bir duygu belirdi. Şimdi ne olduğunu biliyorum: arzu.

Elimi tutuyor ve nazikçe sıkıyor. "Neredeyse bana veda etmek istiyor gibisin."

Sözlerini duyduğum an, haklı olduğunu anlıyorum. Ve aynı zamanda, onu hiç istemediğimi anlıyorum. Onunla

vedalaşmak istemiyorum. Aksine, bizimle konuşma fırsatına sahip olmaya devam etmek istiyorum. Ona benim hakkımda başka şeyler anlatmak ve onu dinlemek bana sırlarını anlatmak.

Senin hakkında herşeyi bilmek istiyorum.

Bu dűřünce birdenbire şiddetle űzerime saldırdı ve gözlerinde gördüğüm arzunun aynısı içimde yerini aldı. Ateřli, çaresiz, damarlarımda geziniyor ve parmaklarımı onunkilere daha da sıkı sıkmama neden oluyor. Bana ne olduğunu bilmiyorum ama... bacaklarım yumuşak ve eli benimkilerde çok sıcak. Acaba vücudumun başka bir yerine yerleştirilseydi nasıl bir his olurdu merak ediyorum. Bu temastan fazlasını istiyorum. Ondan daha fazla.

"James..."

"Evet," diye yanıtlıyor zayıf bir sesle. Benimkiyle aynı karışık tonu var.

Bir an sonra, űzerine dűşene kadar beni kendine doęru çekiyor.

Bir an gözümün içine bakıyor. Sonra elini boynumun arkasına koydu ve sıkıca sıktı.

Sonra dudaklarını benimkilere bastırıyor.

Artık dűşünemiyorum. Beynim kısa devre yaptı, mantıklı dűřüncelerim kalmadı, sadece vücudumu dolduran kavurucu sıcaklığı hissediyorum. Kollarımı boynuna dolayıp ellerimi saçlarına daldırdım. Ağzını benimkine doğru hareket ettirmeye başladı.

James tam olarak nasıl hareket ettiğini ve nasıl davrandığını öpüyor: kendinden emin ve kibirli. Ne yapacağını çok iyi biliyor, içimde bir alevi tutuşturmak için bana nasıl dokunacağını çok iyi biliyor. Tereddüt etmeden ve

en ufak bir çekingenlik göstermeden dilini ağzıma sokuyor ve dizlerimin her an boyun egeceğini hissedene kadar benimkini okşuyor. Ama olsaydı bile, beni desteklemek için orada olurdu. Koluyla beni sımsıkı tutuyor ve beni kendine sımsıkı tutuyor. Vücudunu hacimli elbisenin kumaşının ötesinde hissediyorum, ama bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Yavaşça inledim ve ellerimi omuzlarına kaydurdım, sonra boynuna geri döndüm ve onları gömleğimin yakasına soktum. Teni sıcak ve kadifemsi ve içimdeki her şey daha çok çılgılık atıyor .

Ondan daha fazlasını istiyorum. Okulun ortasındaki bu merdivende onu soymak istiyorum. Biri gelip öğrense umurumda değil. Benim için sadece James, ağzı dudaklarımda, çenemde, boynumda. Hafifçe acıyana kadar dişleriyle tenimi çekiştirdi, ama keşke daha fazlasını alsın. Vücudumda izler bırakmanı istiyorum, böylece birkaç saat içinde her şeyin gerçekten olduğundan emin olabilirim ve bunu sadece hayal etmedim.

"Ruby..." Sesinin tüm nüanslarını bildiğimi sanıyordum. Ama bu yeni. Beni şiddetle öptükten sonra böyle oluyor. Yüzümü ellerinin arasına alıp bana bakıyor. Baş parmakları yanaklarımı okşuyor. Çene. Dudaklar. Yine yanaklar. "Yakut."

Başımı eğip ağzımı onunkinin üzerine koyuyorum. Ağrılı bir kasılma karnımın etrafını sarıyor ve nefesimi kesecek şekilde yükseliyor. Adımı neden fısıldadığını şimdi anlıyorum. Ben de aynı şeyi yapmak istiyorum. James. James. Her zaman James.

"James," yukarıdan otoriter bir ses sesleniyor.

Uzaklaşıyoruz. Eteğimin kenarına takıldım ve dengemi kaybettim ama James belimi tuttu. Merdiven korkuluğuna tutunmamı bekleyin. Sonra beni hemen terk ediyor ve vücudumun ötesine bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum.

Mortimer Beaufort merdivenlerin başında, elleri arkasında kenetlenmiş, sert bir ifadeyle bizi izliyor. Kalbim battı.

"Annen seni arıyor."

James sırtını dikleştiriyor ve keskin bir şekilde başını sallıyor. "Hemen orada olacağım."

Bay Beaufort hafifçe kaşlarını çattı. "Şimdi seni aramıyor, ama şimdi."

James sertleşiyor. Babasının fark etmemesini umarak uzanıp koluna dokundum. James elimi tuttu ve iç içe geçmiş parmaklarımıza baktı. Yavaşça iç çektiğini duyuyorum. Sonra elimi dudaklarına götürüp şefkatle öpüyor.

"Üzgünüm," diye mırıldandı ve sözlerini elimin arkasında hissettim. Bir an sonra yanımdan geçiyor ve sert omuzlar ve soğuk gözlerle onu bekleyen babasının yanına gidiyor. James ona yetiştiğinde, onu omuzlarından yakalayıp odaya geri taşıyor, ben ise merdivende kalıp yanan yanaklarıma dokunup neden özür dilediğini merak ediyorum.

" Ellerini o kızıdan çekmelisin dedim. "

Pencereden dışarı bakıyorum. Karanlık alanlar, artık neredeyse tamamen çıplak ağaçlarla birleşerek tek bir karanlık kütle oluşturuyor. Şu an içimde böyle hissediyorum. Aynı anda hem üşüyorum hem sıcakım, avuçlarım yapış yapış ve boğazım kuruyor. Hasta hissediyorum, tam tersi olmalı.

Ruby'ye, güzel ağzına ve bana verdiği hislere geri dönmek istiyorum. Onu hala kollarımda tuttuğum düşüncesiyle, ellerini saçlarımda ve dişlerinin nazikçe dudağımı ısırıldığını hissediyorum.

Sözümüz kesilmeseydi, onu öpmekten fazlasını yapardım.

"Seninle konuşuyorum," diye tekrarlıyor babam. Camı pencereye atacağından emin. Percy'ye ailemle eve geleceğimi söylemek uzun zamandır aklımdaki en aptalca fikirdi.

Daha diplomatik annem, "James, tatlım, sadece senin için en iyisini istiyoruz," diye ekliyor. onlara bakmam. Yapsaydım, öfkeye yenik düşerdim ve kendime yardım edebilir miydim bilmiyorum.

Neden bugün olmak zorundaydı? Babam neden o anda beni Ruby ile şaşırtmak zorunda kaldı?

"Kesinlikle senin için trajik bir aile geçmişi olan düşük dereceli bir burslu öğrenci istemiyoruz," diye devam ediyor annem. Başımı eğip ona bakıyorum. Ona Ruby hakkında bunu nereden bildiğini sormak isterdim ama pek şaşırmadım. Ailemde artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor.

"Daha fazlasını hak ediyorsun tatlım. Elaine Ellington gibi bir kız. İyi anlaştığınızı duydum: neden onu evimize davet etmiyorsunuz? "Annemin sesi sakın ve uzlaşmacı. Babamla aramı düzeltmek istiyor ama artık çok geç.

"Elaine ve benim aramda asla bir şey olmayacak anne." Ve sonra eminim ki çalışmayı bıraktı ve bunu her şekilde saklamaya çalıştı. Ailesi mavi kanlı olduğu için Ruby'den daha iyi değil. Ruby, hedeflerine ulaşmak için herkesten daha çok çalışır. O akıllı, iyi kalpli ve... o çok güzel. Güzel öpüşmeyi biliyor. Ve nasıl dinleyeceğini daha da iyi biliyor.

Görüntüsü tekrar aklıma geliyor. Ağzının hatırası, bu sürüşten geçmeme yardım eden tek şey. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Onunla geçirdiğim birkaç dakika yeterli değildi.

"Onun gibi bir çeyiz avcısıyla ilişkiye girersen ailemizin itibarını zedellersin," diye devam ediyor babam. "Böyle davrandığına inanamıyorum. Seni daha iyi eğittik. "

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, görmezden gelmeye devam edemiyorum. Ruby hakkında bazı şeyler söylediği için şimdi değil. İçimden ateşli bir öfke kopuyor ve babama kızgın bir ifadeyle bakıyorum. "Kapa çenenini."

Annem öfkeyle nefesini tutuyor, Lydia yanımda kaskatı kesiliyor. Elimi tutuyor ama geri çekiyorum. O öğretmeniyle yatabilir ama ben sevdiğim insanla hemen eleştirilmeden vakit bile geçiremiyorum?

Araba duruyor ve emniyet kemerini çözüyoruz. Annem ve Lydia'nın dışarı çıkmasını bekledim, sonra onları takip ettim. Babam beni takip ediyor ve ben bir adım atmadan omzumdan tutup kendisine doğru dönmemi sağlıyor. Beni yakamdan tutup sertçe sarsıyor.

"Bana sessiz olmamı söylemeye nasıl cüret edersin?" diye homurdandı ve sonra beni öyle bir hızla kendinden uzaklaştırdı ki sendeleyerek geri çekildim. Bir an sonra yüzüme tokat attı. Yanağımda keskin bir acı hissediyorum ve birkaç saniye gözlerimin önünde dans eden sadece renkli noktalar görüyorum. Metalik bir tat ağzımı dolduruyor.

"Tanrım, baba!" Lydia bana doğru koşarak bağırdı. Sırtımda bir koluyla beni kaldırdı ve ben aptalca bir şey yapıp darbeye karşılık veremedim beni geri tuttu. Bunu yapmayı çok isterim: sadece vur. Çocukluğumdan beri bana çektirdiği acının aynısını ona yaşatmak için.

Annem onu kolundan tutuyor. Kendini onun elinden kurtarır ve aceleyle eve döner. İçeri kaybolduktan sonra, bana dehşetle baktı. "Pislikle takılırsan böyle olur James." Sonra babamı takip etmek için eteğini kaldırıyor. Onlara bakıp duruyorum ve azar azar ama amansız bir şekilde, hissetmek istemediğim bir nefrete dönüşen öfkemi bastırmaya çalışıyorum. Elimin tersini ağzımda gezdirdim ve sanki başka birinin kanıymış gibi tenimde kalan kana baktım.

Lydia önümde duruyor ve beni omuzlarımdan tutuyor. "Bütün bunlar senin için yaşamaya değer mi?" acil sorun.

Sorusunu ciddi olarak düşünemeyecek kadar şok olmuş halde ona bakıyorum. "İşini düşün," diye homurdandım ve kendimi ondan ayırdım. Dönüp malikanemizin kapısına doğru koşuyorum. Bu sırada pantolonumun cebinden cep telefonumu çıkardım ve Wren'in numarasını çevirdim.

Kesinlikle dikkatimin dağılmasına ihtiyacım var.

Öfke ancak üçüncü içkiden sonra azalmaya başlar. Wren'in ebeveynlerinin oturma odasında duvara yaslanıyorum, kristal bir bardaktan viski içiyor ve düşüncelerimi yavaş yavaş susturan sağır edici müziğin keyfini çıkarıyorum.

"Şuna bak. Müsrif oğlunun dönüşü »Arkamdan Cyril'in sesini duyuruyor. Arkamı dönüyorum ve onun alaycı bir gülümsemeye kollarını açarak bana doğru geldiğini görüyorum. O da hepimiz gibi kostümün yarısını çıkarmış. , yüksek belli pantolon ve beyaz gömlek ile kalan.

"Onuru neye borçluyuz?" sonra sorar. Bir şey daha söylemek üzere ama yüzümü gördü ve sonra dişlerinin arasından ısıklık çaldı. "Kötü durumdasın dostum."

Cevap vermeden bardağımı boşalttım. Alkole alışık olmama rağmen yanaklarım uyuşmuştu.

Wren kanepeden, "Onu rahat bırak Cy," diyor. Sarışın bir kız yanına oturur ve kalçasını yukarı ve aşağı okşar. Onu tanıyor gibiyim ve başını onun omzundan kaldırdığında onaylıyorum. Camille. Wren'le değil, Kesh'le bir sorunu olduğuna bahse girerdim, ama bizim çevremizde bunun gibi şeylerin olması alışılmadık bir şey değil.

"Sana ne oldu Beaufort?" diye soruyor Cyril, sonra kolunu omzuma atıyor ve beni kanepelerden birine götürüyor. İçine düşünüyorum ve Cyril bana bir bardak daha doldurup bana uzatırken ağrıyan yüzümü ovuyorum. "Birlikte büyüdüğüm James, kimsenin ona böyle davranmasına izin vermiyor. Takımdan atılmasına izin vermez ve başkaları için kirli işler yapmayı reddeder. "

Son haftalarda komiteyle yaptığım şeyin "kirli iş" olarak adlandırıldığını duymak içimi yine öfkelendiriyor ama

kendimi tutuyorum. Cyril böyle ve bu gece şimdiden oldukça sinirlendim. Tek istediğim hiçbir şey hissetmeden sarhoş olmak. Ne babamın eli ne de Ruby'nin dudakları. "Başka bir seçeneğim yoktu. Biliyorsun."

"Saçmalık," diyor Wren. Gözlerinde eğlenceli bir flaş yanıyor. "Sadece Ruby'den hoşlanıyorsun."

Cevap vermek yerine bir yudum alıp gözlerimi kapattım. Cyril'in üzerime döktüğü şey o kadar güçlü ki boğazımdan mideme sıcak bir iz bırakıyor.

"Ciddi misin? Sırf Ruby Bell'i almak istediğin için mi bu boka katıldın?" Cyril hayretle sordu.

"Bu yüzden çok değişti." Wren konuşurken bana değil, dikkatsizce saçlarını okşayan Camille'e bakıyor.

Camille, "Son birkaç toplantıda onu nasıl beslediğini görmeliydin," diyor. Bana acıyan bir bakış atıyor. "Yoksa bunu tekrar lakros oynamaya başlamak için mi yaptın?"

Bardağı dudaklarıma yakın tutarak durdum. "Nereden biliyorsunuz?"

"Ruby bunu partiden önce bize anlattı."

Kaşlarımı çattım ve Wren'in Camille'i okşamaya devam etmesini izledim. Bu gece onu bu yüzden mi aldı? Hakkımda bilgi almak için?

"Hiç değişmedim." Dilim o kadar ağır ki kelimeler ağzımdan geveleyerek çıkıyor.

"Ama evet." Alistair gelip solumdaki kanepeye oturdu. Dağınık sarı saçları ve kırmızı yanakları var. Ya zaten çok içiyor ya da birini aldı ve Wren'in boş odasından çıktı.

"Nasıl değiştirdim sanıyorsun?" Sakin kalmaya çalışıyorum ve hakkımda ne düşündüklerini umursamadığıma kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Alistair elini kaldırır ve listelemeye başlar. "Birincisi, artık partilerimize gelmiyorsun ya da şafaktan önce gitmiyorsun, yaşlı James Beaufort'un asla yapmayacağı şeyler. İkincisi, boş zamanını kendi özgür iradenle organizasyon komitesindeki o ineklerle geçiriyorsun... alınma Camille. "Ona orta parmağını gösteriyor. Üçüncüsü, anlaşmamız artık umrunda değil."

"Buraya böyle saçmalıkları duymaya gelmedim."

Alistair tek kaşını kaldırıyor. "Bu saçmalık değil ve sen de biliyorsun."

"Alistair haklı. Okulun son yılının tadını çıkarmak ve iyi vakit geçirmek istiyoruz "diyor Wren. "Anlaşma buydu. Carpe diem , dostum. Birlikte olduğumuz sürece her gün. Maalesef o sırada bizi buna zorlayan James, yolda bir yerlerde kaybolmuş gibi görünüyor. "

Arkama yaslanıp bir yudum daha alıyorum, yanma artık neredeyse katlanılabilir. Sözlerinin gerçekliği içimde bir yolunu buluyor ve mide krampına neden oluyor.

Onlar haklı.

Plan, okulun son yılını hayatımın en iyi yıllarına dönüştürmek ve arkadaşlarımla iyi vakit geçirmektir. Benim için ikinci bir aile gibi olan çocuklarla. Plan, nasıl olursa olsun, geleceğimin dışında kalacak birine karşı hisler geliştirmek değildir.

Hala dudaklarımda Ruby'nin tadını ve ellerinin sıcaklığını vücudumda hissediyorum. Ne yazık ki bu hala çok ayık olduğum anlamına geliyor.

Ruby bana daha önce bilmediğim bir duygu hissettirdi. O yanımdayken her şeyin mümkün olduğu duygusu bu. Güzel ama korkunç bir yalan. Çünkü gerçekte benim için hiçbir şey

mümkün değil. Ruby'nin aksine, dünya bana açılmıyor.
Hayatımın açılımı zaten yazılmıştır.

Belki de en başından beri beni çeken de buydu. Hayatının
dizginlerini elinde tutarken, bir kukla gibi hareket ediyorum.
O yaşarken ben sadece varım.

Birlikte olmak için yaratılmamışsınız.

Keşke onu öpmeden önce benim için net olsaydı.

Öpüştükten sonra biriyle NASIL konuşursunuz ?

James'ten önce öptüğüm diğer tek erkek Wren'di ve o zamandan beri hiçbir şey olmamış gibi davranarak onu görmezden geldim. James ile bu mümkün değil. Pazar gününün çoğunu yatağında uzanmış, her zaman komodinimde olan sweatshirt'üne bakarak geçiriyorum. Ona mesaj atmak ya da aramak isterdim ama bir yana, tekrar yapabilir miyiz? Ve şimdi bizim için ne değişiyor? Aklıma ona söyleyecek bir şey gelmiyor ve bu yüzden kaçınıyorum. Diğer şeylerin yanı sıra, o ve ailesi dün aniden ortadan kayboldu ve benim merhaba diyecek vaktim bile olmadı.

Sonunda, kara kara düşünmek beni o kadar sinirlendiriyor ki dikkatimi dağıtmaya ve partinin son dengesini hazırlamaya karar verdim. Başlangıçtaki kısa elektrik kesintisi dışında, her şey plana göre sorunsuz gitti ve bu sabah postada rektör Lexington'dan bana ve ekibe mükemmel çalışma konusunda iltifat eden bir e-posta buldum. Diğer katılımcılara iletiyorum. Sonra dedemlerin bana doğum günümde verdiği kitaplardan birini alıp birkaç bölüm okudum. En önemli bölümlerin altını çizmek ve renkli post-it'lerle vurgulamak her zaman düşüncelerimin karmaşasına bir düzen getirmeme hizmet etmiştir. Not alırken kafam bilgi ve verilerle doluyor ve James'in boynumun arkasını sıkıca kavrayışının ve ağzının benimkinin üzerinde olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Bu kadar iyi olmak için kaç kızı öptüğünü merak ediyorum.

Babası sözümüzü kesmeseydi ne kadar ileri gidebilirdik merak ediyorum.

Onu hala böyle öpme şansım olacak mı merak ediyorum.

Tamam, belki kitap istediğim gibi anıları kovalamaya yetmez. Ama James tarafından üzülmeyi reddediyorum. Ve kesinlikle aklımı kaybetmeme izin vermeyeceğim. Aklımı kaybetmek istemiyorum. O benim ve sırf James midemi bulandırdı diye hiçbir yerde yok olmayacak.

Öğleden sonra kitabın neredeyse yarısını okudum ve belki de abartıyorum. Akşamları o kadar yorgunum ki yatakta yarı ölü gibi düşünüyorum. Ne yazık ki ben sadece James'i, kara gözlerini, adımın birkaç kez fısıldamasını hayal ediyorum.

Ertesi sabah okulun ilk günü gibi geliyor. Gerginim ve tedirginim ve otobüs Maxton Hall'un önünde durduğunda midem takla atıyor. James'i tekrar görmenin nasıl olacağını merak ediyorum. Benimle buluşmaya gelecek mi? Ona gitmek için ben mi olmalıyım? Yoksa çok mu utanmaz? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacağız? Yoksa cumartesiden beri kesinlikle başka bir şey miyiz? Düşünceler zihnimi meşgul ediyor ve dün onu aramadığım için pişmanım. En azından nerede olduğumuzu ve nasıl davranmam gerektiğini bilirdim. Bu kadar güvensiz olmaktan nefret ediyorum.

Otobüsten indikten sonra okul üniformamı dikkatlice düzeltiyorum. Yerinden bir kat bile olmamalı, kravat mükemmel bir şekilde düşmeli. James'in omzumun üzerinden verdiği çanta bende. Ağırlığı bana garip bir güven veriyor. Sanki onunla benim aramda gerçekten bir şeyler

olduğunun teyidiymiş gibi. Heybetli Maxton Hall kapısına bakarken kilidin baş harflerini okşadım.

başaracaksın. Normal davran. Her şey her zamanki gibi , kendimi zihinsel olarak tekrarlıyorum, sonra sırtımı dikleştirip içeri giriyorum.

Montaj sırasında James'ten hiçbir iz yok. Arkadaşları arka sırada oturuyorlar ve ben çıkışın yanından geçerken Cyril'in yüksek sesle homurdandığını duydum. Bana kızgın mı bilmiyorum ama ani bir huzursuzluk hissediyorum. Arkamı döndüm ve bana soğuk bir şekilde baktı. görmezden geliyorum.

İlk bir saat sanat tarihim var ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım konsantre olamıyorum. Tek bildiğim bundan sonra matematiğe gitmem gerektiği, bu da James'in şu anda bulunduğu sınıfta geçiyor. Bayan Wakefield derslerini hep geç bitirdiği için koridorda sık sık karşılaşırdık.

Zil çaldığında, masadan çok hızlı kalkmamaya çalıştım ama Alistair'in sınıfın diğer ucundan bana attığı bakışa bakılırsa, pek yapamıyorum. Ana kanada doğru koşuyorum. Sınıfa yaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyor. Koridora dönmeden hemen önce, siyah çoraplarımı tam olarak aynı boyda olacak şekilde dizimin üstüne çekmek için duruyorum. Sonra derin bir nefes alıp köşeyi dönüyorum.

Zihinsel olarak James'le tanışmaya hazırım ama onu salonda Lydia ile gördüğümde kalbim yine de battı. Onu okul üniforması içinde görmek hem garip hem de tanıdık geliyor. Kısa bir aradan sonra ritimleri sakinleştirmeye çalışmak için devam ediyorum. İkisine de merhaba diyebilirim. Kısa bir merhaba, hepsi bu. Komik bir şey yok. Son dileğim bunun gülünç hale gelmesi. İşlerin nasıl olduğunu anlamak için

sadece gözlerinin içine bakmam gerekiyor. Bütün Pazar beni rahatsız eden aynı gerginliği okuyacak mıyım?

Önce Lydia beni fark etti. James'e anlaşılmaz bir dürtü verir. Birkaç kelime mırıldandı ve başını salladı. Sonra bana doğru geliyor. Gülümsemem içgüdüsel olarak genişliyor. Benden birkaç adım ötede ve ben onu selamlamak için ağzımı açtım bile...

... Sessizce yanımdan geçiyor.

"Hey," dediğini duydum arkamdan. Arkamı döndüğümde Cyril'e veda ettiğini görüyorum. Birkaç kelime konuşurlar, James el kol hareketi yapar ve Cyril kahkahayı patlatır. Birlikte sınıflarına ulaşırlar ve arkalarına bakmadan girerler.

Göğsüme saplanan bir acı saplanıyor. Hala koridorun ortasında duruyorum. zor yutkunuyorum. Başımı kaldırdığımda yanımda sadece Lydia var. Bir an bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra o da konuşmadan arkasını döndü ve ben bacaklarımı hareket ettiremezken sınıflardan birine girip gözden kayboldu. felç oldum

* * *

Günün geri kalanını trans halinde geçiriyorum. Her ders saati bana bir öncekinden daha uzun geliyor. Hocaların sözlerini duyuyorum ama anlamıyorum ve not almıyorum. Öğle yemeği için kafeteryaya gidemiyorum. James'i arkadaşlarıyla, kendi dünyasına sıkı sıkıya bağlı halde görme fikri beni hasta ediyor. Pencereden dışarıyı seyretmek için kütüphaneye sığınıyorum.

Nerede hata yaptığını anlayamıyorum. Neden böyle davrandığını açıklayamam. Mücadele ediyorum, ama kendi açımdan hiçbir hata bulamıyorum. Yapmış olsam bile, böyle

muamele görmeyi hak etmiyorum. Matematik dersim sırasında kendimi onun beni görmediğine ikna etmeye çalıştım. Ama dersin sonunda koridorda karşılaştığımızda yüzüme bile bakmadan yanımdan geçti. Tartışılmaz bir sinyal.

Elbette Lin bir şeylerin yanlış olduğunu fark eder, ama ona öpücükten henüz bahsetmedim ve artık bunu yapamam. Göğsümde açık bir yara varmış gibi hissediyorum. Her şey canımı acıtıyor: Nefes aldığımda, hareket ettiğimde, konuştuğumda.

Lin komite toplantısını kendisi yönetmek zorunda, ben ise gündem üzerine karalamalar yaptığı onun yanında oturuyorum. Düzelticiyle James'in adını nerede kapattığımı buldum. Altında ne olduğunu kimse bilmiyor ama parmağımı beyaz noktanın üzerinde gezdirip hıçkıra hıçkıra tutuyorum.

Öpüşmemizi hayal etmediğime eminim. James'in adımı yazma şekli. Onun bakışı. Okşamalarının çaresizliği. Aramızda bir şey vardı. Büyük birşey. Ve herhangi bir nedenle bunun sadece bir hata olduğu sonucuna varmış olsa bile, o zaman bana söyleyebilirdi. Ben rasyonel bir insanım ve çalışamayacak şeyler olduğunu biliyorum. Elbette canımı yakacaktı ama kabul edebilirdim.

Anlamadığım şey neden bu kadar kötü davrandığı. Ve toplantıda ne kadar uzun süre oturup onun boş koltuğuna bakarsam, içimde o kadar çok öfke hissediyorum. Onun için sadece bir oyun muydu? Beni ne kadar ileri itebileceğini mi görmek istiyordu? Belki de arkadaşları ona meydan okuduğu için yaptı. Ya da Lexington'la iyi şeyler konuşabilmem için benimle dalga geçmek istedi. Düşündükçe kendimi kötü hissediyorum. Bana son haftalarda kendisi hakkında

söylediği her şey sadece bir yalan mıydı? Her zaman başlangıçta tanıdığım James Beaufort olarak mı kaldı? Hesaplı, sinsi ve kibirli mi?

Pencereden dışarı bakıyorum ve kısa bir mesafede spor sahasındaki lakros takımını görüyorum. Öfkem daha da artıyor. Beni içten içe yiyip bitiriyor ve aynı zamanda hem yakıyor hem de titretiyor. İstemediğim dişlerimi gıcırdatacak kadar sıkıyorum. Toplantı sırasında beni parçalayan duyguları göstermemek büyük bir çaba gerektiriyor. Bittiğinde Lin'e döndüm.

"Ayrılırsam sorun olur mu? Kendimi iyi hissetmiyorum."

Bana düşünceli bir şekilde baktı, sonra yavaşça başını salladı. «Elbette, her şeyle ilgilenirim. İstersen seninle sonra telefonda konuşuruz. " Onunki ihtiyatlı bir yardım teklifi gibi görünüyor ve omzunu minnetle sıkıyorum.

Diğerlerine selam vermeden odadan çıktım. Birdenbire omzumda taşıdığım çanta artık bir arkadaşımın hediyesi değil, bir yozlaşma aracı oldu. Kütüphaneden geçip spor sahasına doğru ilerlerken tek yapabildiğim hayal kırıklığı ve öfkeye odaklanmak.

Çıglıkları ve küfürleri uzaktan duyuyorum. Lanet lakros.

Aniden kenarda durdum ve kollarımı kavuşturarak etrafa baktım. Beyaz 17 ile mavi gömleği fark etmek uzun sürmüyor.

"Beaufort, arkadaşın burada," diye bağırdı Wren bir an sonra. Miğferinin altındaki sırtımayı göremesem de, sesinden bunu net bir şekilde duyabiliyorum.

James yana döndü ve sahanın kenarında durduğumu gördü. Neredeyse bu sefer de beni görmezden gelmesini bekliyordum, bunun yerine eliyle işaret etti.

"Devam et," diye bağılıyor ve bana doğru koşuyor. Önüme geldiğinde, bütün gün boyunca ilk kez bana bakıyor... ya da en azından ben buna inanıyorum. Ama kask olduğu için emin olamıyorum.

"İyi." Sesim öfkeyle titriyor. Kendimi tanımıyorum. Kontrol her zaman bendedir, duyguların kontrolü ele geçirmesine asla izin vermem. Ne zamandan beri böyleyim? Ne zamandan beri olaylarla eskisi gibi rasyonel bir şekilde yüzleşemiyorum?

James hayatıma girdiğinden beri , cevap bu. Onu tanıdığımdan beri böyleyim.

Sessiz kalır. Bir şeyler yapmasını bekliyorum ama olmuyor.

"Şu şeyi çıkarır mısın lütfen?" Ona miğferi göstererek soruyorum.

Sabırsızca iç çekiyor, ama beni memnun ediyor. Saçları terli ve dağınık, yanakları kızarmış. Şimdi önümde olduğu için dudığında bir kesik olduğunu görebiliyorum. Görünüşe göre kavga etmiş. Tedbirli elimi - içgüdüsel olarak - ona dokunmak için kaldırdım ama o irkilerek geri çekildi. Yumruğumu sıkıp cesareti kırılmış bir şekilde geri düşmesine izin verdim.

"Neyin var?" diye soruyorum.

Bana baktığında yüzü tamamen ifadesizdi. "Bana ne almalıydı?"

Eminim yanaklarım da onunkiler kadar kırmızıdır ve sırf o beni kızdırdığı için. "Bir pislik gibi davranıyorsun, olan bu."

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

"Aptal olmayı bırak ve bana neden beni görmezden geldiğini söyle," dedim alçak sesle ama son derece kararlılıkla.

Hiçbir şey söylemiyor ve sanki bu konuşma onu ölesiye sıkıyormuş gibi sessizce bana bakıyor. Ona doğru bir adım atıyorum.

"Hepsi planınızın bir parçası mıydı?" ona soruyorum. "Antrenmana geri dönmek istediğin için bana iyi davrandın mı?"

Homurdanıyor ve neredeyse gülecek gibi oluyor ama birden artık bakışlarımı tutamıyor. Gözlerini yere, ayakkabılarımızın uçlarının değdiği yere indir.

"Hatırlatmam gerekirse, seni organizasyon komitesinden temize çıkardıktan sonra beni öptün. O zaman artık buna gerek kalmayacaktı. "

Sessiz kalmaya devam ediyor.

"Neden böyle davranıyorsun?" Ona soruyorum ve sesim titrediği için kendimden nefret ediyorum. "Baban yüzünden mi?" Bir şey yaptı mı? "

James yukarı bakıyor ve öfkemin gözlerine yansıdığını görüyorum. "Seni daha iyi hissettirecekse, o zaman böyle koyalım."

Sanki mideme yumruk attı. " Beni öpen sendin . Tersideğil. Seni bu kadar utandırıyorsa bunu yapmamalıydın. "

Alnındaki kırılganlık daha da derinleşiyor. «Üzerine çok fazla nakış yapmayın. Bana sevdiğim bir şey verdin. Hikayenin sonu."

"Beğendin mi... hikayenin sonunu?" İnanılmaz bir şekilde tekrar ediyorum. Önümdeki adamın Cumartesi günü bodrum merdivenlerinde öptüğüm adamla aynı adam olduğunu

anlayamıyorum. Dudaklarımı ayıran dili, dizlerimi titreten okşayırları olsun.

Sadece omuz silkiyor.

"Aman Tanrım, James, neyin var senin?" Kafamı sallayarak mırıldanıyorum.

Öfkesine rağmen dudağındaki kesiğin nereden geldiğini merak ediyorum. Kiminle kavga etti. Eğer bunu önlemek için yapabileceğim bir şey olsaydı.

"Bana öpücüğün bir hata olduğunu söyleyebilirdin," dedim elimden geldiğince sakince.

"Pekâlâ, o zaman sana şimdi söyleyeceğim," diye yanıtlıyor soğukkanlılıkla. "Güzeldi, ama gerçekten eski haline dönmenin zamanı geldi."

Cidden bunu söylediğine inanamıyorum. Yanlış filme düşmüşüm gibi hissediyorum. Saçma bir şeyler oluyor ama durduramıyorum. Yolundaki her şeyi alt üst eden durdurulamaz bir çığ gibidir.

"Arkadaşların ya da ailen seni bir şeye ikna etti diye arkadaşlığımızı bu kadar kötü mahvetmene gerek yok, biliyor musun?"

Gülümsüyor ama onunki daha çok yüzünü buruşturuyor, bunun son birkaç haftadır bana bakış şekliyle hiçbir ilgisi yok. Onu artık tanımıyorum. "Saplantılı bir şekilde çevrenizdeki her şeyi kontrol etmeye, başkalarında bulduğunuz her hatayı düzeltmeye çalışıyorsunuz ama bu öyle olmuyor Ruby. Bu hikayenin arkadaşlarımla veya ailemle hiçbir ilgisi yok. Bu benim." Elini göğsüne koyuyor. "Korkunç, çarpık ve yanlış. Bu fikri kabul etmeye başlamalısın."

Öfke kaybolur ve yerini umutsuzluk alır. Partide ondan ayrılmak zorunda olduğumu düşündüğümde bana saldıran aynı duyguydu. Ama şimdi çok daha şiddetli ve beni çok daha fazla incitiyor. Çünkü vedası bana kesin gibi geliyor.

Son bir yol denedim ve elimi kaldırıp yanağına koydum. Baş parmağımla tenini okşadım. "Sen ne korkunçsun, ne çarpıksın, ne de sahtesin."

Acı bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor.

"Seni kaybetmek istemiyorum," diye fısıldadım içimde bulabildiğim son cesaret kırıntılarını toplayarak.

Elini benimkinin üstüne koyuyor. Gözlerini kapatıyor, şu anda neredeyse yoğun bir fiziksel acı çekiyor gibi görünüyor. Parmakları elimin arkasını okşuyor ve bir heyecan hissediyorum. "Sahip olmadığın şeyi kaybedemezsin, Ruby Bell."

Elimi yüzünden çek. Sonra gözlerini açıp bana bakıyor. İki ay önceki bakışın aynısı, soğuk ve mesafeli. Birden kendimi boşlukta hissediyorum. Sözlerinin anlamı benim için netleştğinde beni bir soğukluk sarıyor.

"Güzellik!" Wren onu oyun alanından çağırıyor. "Haftalardır ilk antrenmanını kaçırıyorsun. Hadi, hadi! "

Arkasını dönmek istiyor, bunu vücudunun esneme şeklinden görebiliyorum. Sanki görünmez bir ip onu arkadaşlarına bağlı tutuyordu.

"Bitirdik mi? Çocuklar bekliyor," dedi başparmağını omzunun arkasını işaret ederek ifadesizce.

Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim. Acı, umutsuzluk ve öfke birbirine karışırken damarlarımda adrenalin dolaşıyor. Göğsüne vurmamak için yumruklarımı sıkmam gerekiyor. Bunu yapmayı her şeyden çok isterdim

ama o o kadar soğuk ve mesafeli ki, ona arkadaşlarının önünde kontrolünü kaybetme zevkini yaşatmak istemiyorum.

"Evet, işimiz bitti," diyorum mümkün olan tüm ciddiyetle.

James benim itibarımı umursamıyor. Konuşmasını bitirmeden arkasını döner ve arkadaşlarına koşar. Ayağa kalkamayacak duruma gelene kadar her adımda gururum daha da azalıyor.

Yeşil - ÖNEMLİ !

Turkuaz - S CUOLA

Rosa - M AXTON HALL ORGANİZASYON KOMİTESİ

Leylak - AİLE

Turuncu - BİR LİMENTASYON VE SPOR

Öğleden sonramı renkli olarak bölecek olsaydım, bu olurdu:

Leylak - S FOGARMİ CON E MBER

Leylak - ANNE İLE S FOGARMİ

Leylak - BABADAN UZAK DUR, BU NEDENLE ÇOK FAZLA SORU SORMUYORUM

Turuncu - FİKİRLERİMİ AÇIKLAMAK İÇİN E MBER İLE KOŞMAK İÇİN BİR NDARE

Yeşil - KLASÖRÜ J AMES B EAUFORT'A DÖNDÜR VE BUNU ORAYA KOYabileceğini BİLDİR

Bana göre tam bir liste. Ve gerçekten var olsaydı, sonuncusu hariç tüm öğeleri zaten kontrol ederdim.

Başına sarılı bir havluyla bir mektup yazmak için bir saatimi harcıyorum. Sonunda, buruşuk kağıtlarla çevrili, onu bırakmaya karar verdim. Tüm öfke ve hayal kırıklığını içeren bir şey yazmak istedim ama kağıttaki kelimeler aniden tamamen mantıksız geldi. Keşke ona spor sahasıyla ilgili her şeyi anlatsaydım ama hemen doğru cevabı bulamadığım için çok şaşırdım.

Önümdeki panoda James'in bana doğum günüm için yazdığı not var. Sözleri bana ne kadar önemli gelmişti. Gerçekten onu kastettiğini düşündüm. Şimdi, aramızda olanların gerçekten de benim hayal gücümün bir ürünü olduğu izlenimini edindim. Sanki her şey - telefon görüşmelerimiz, birlikte gülmemiz, öpüşmemiz - ateşli bir fanteziden kaynaklanıyormuş gibi.

Aniden artık bilete bakamaz oldum. Tahtadan yırtıyorum, siyah bir keçeli kalem alıyorum ve aklıma gelen ilk şeyi üzerine yazıyorum:

James,
kahretsin.
yakut

Başımı eğerek işime bakıyorum. Sözleri doğrudan onunkilerin altına yazdım ve onlara bakmak ve bu noktaya geldiğimizi anlamak acı veriyor.

"Ruby?" Ember kafasını odama soktu. "Babam yemek yaptı. Sen gel?"

Kafamı salladım, nottan gözlerimi alamadım.

Ember bana katıldı ve omzumun üzerinden baktı. İç çekip kolumu okşuyor. Sonra başka bir şey demeden kutuyu kapının arkasından çıkarıyor ve dosyayı tekrar yerleştirmeme yardım ediyor. Kartı üzerine koyup bantla kapattığımda kalbim kırılıyor.

"Yarın okula giderken postalayabilirim" dedi yumuşak bir sesle.

Boğazımda oluşan yumru sanki gitgide büyüyor. Ember bana sarıldığında, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Ember kutuyu bir daha görmemesi için odasına götürür. Bir an ona baktığını açıkça fark etsem de, James'in sweatshirt'ü hakkında hiçbir şey söylemediği için minnettarım. Kutuya koymaya cesaretim yoktu. Ve bunun ne anlama geldiğini düşünmeyi reddediyorum.

Yemekten sonra yatağa uzanıp tavana bakıyorum. Bu akşam ve bu gece kendime James ve benim aramda olanlar için yas tutma izni veriyorum. Nedenini bilmeden kaybettiğim bir arkadaşımın yasını tutmak.

Ama başka hiç bir şey. Hâlâ aynıyım ve hiçbir şeyin ve hiç kimsenin beni yolumdan saptırmayacağına yemin ettim. Yarından itibaren her şey son iki yılda olduğu gibi olacak. Tamamen okula odaklanacağım ve komite toplantılarına gideceğim. Kantinde Lin'le öğle yemeği yiyeceğim. Oxford kabul görüşmeleri için hazırlanacağım.

James Beaufort ve Maxton Hall'un geri kalanının adımı bile bilmeyeceği bir dünyaya döneceğim.

James

Ruby benden kaçmakta gerçekten iyidir. Sanki beni asla geçmemek için ders programımı ezberlemiş gibiydi. Ancak bu olduğunda, kararlı bir adımla önüme çıkıyor, bana bakmaya bile tenezzül etmeden, ellerini yeşil sırt çantasının kayışlarına kenetledi. Onu ne zaman görsem, cüzdanımda katlayıp durduğum ve arada bir nostalji dayanılmaz hale geldiğinde çıkardığım notu geliyor aklıma.

Şimdiki gibi.

Ne zaman bitecek? Ruby'den başka bir şey ne zaman düşünebileceğim? Bu arada, bu, dikkatin bu şekilde dağılması için en kötü zamandır. Düşünme Becerileri

Değerlendirme sınavı Perşembe günü yapılacak ve eğer Oxford'a girme şansını umuyorsam, tam not almam gerekiyor.

Ne yazık ki, son yarım saatte Lydia ile çalıştığımız hiçbir şeyi hatırlayamıyorum. Bulabildiğimiz tüm test sorularını yazdırdık, Lydia'nın odasında yere saçtık ve beynimiz tütene kadar tek tek inceledik. Lydia cevap aradığı kitabı az önce kapattı ve dirseklerinin üzerinde ayağa kalktı. Yerde yatıyor, bacaklarını bükük tutuyor ve ayaklarını arka planda çalan müziğin ritmine göre hareket ettiriyor. Uzandığında, sessizce ona bir saatten fazla süredir çizdiğimiz cips torbasını veriyorum.

Sonra Ruby'nin notunun kenarına tekrar parmağımla dokunuyorum. Artık yıpranmış, köşeler buruşmuş. Lydia karnının üstünde sürünerek bana geldiğinde onu geri koymak üzereyim.

"Bu nedir?" diye sordu aniden, notu tepki verebileceğimden daha hızlı bir şekilde elimden kaptı. Onu geri almaya çalışıyorum ama Lydia çoktan açtı ve Ruby'nin sözlerini okuyor. Bakışları kararıyor ve kaldırdığında bir şefkat parıltısı görüyorum. "James..."

Bileti geri alıyorum ve cüzdanıma geri koyuyorum, sonra da pantolon cebime atıyorum. Bu yüzden Lydia'nın kenara koyduğu kitabı açıp okumaya başladım. Ne kadar konsantre olmaya çalışsam da basılı mektupların hiçbir anlamı yok.

Kalbim neden bu kadar hızlı atıyor? Ve neden beni yanlış bir şey yaparken yakalamış gibi hissediyorum?

"James. "

Kitaptan yukarı bakıyorum. "Şey?"

Lydia bağdaş kurup oturuyor ve saçlarını lastikle bağladığı dağınık bir topuz haline getirmeye başlıyor. "Bu not ne anlama geliyor?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Herhangi bir şey."

Lydia tek kaşını kaldırdı ve notla birlikte cüzdanı ortadan kaldırdığım cebe anlamlı bir bakış attı. Sonra bana daha şefkatle baktı. "Ruby ile aranızda ne oldu?"

sertleşiyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Lydia burnunu çeker ve başını sallar. "Tam olarak nasıl hissettiğini biliyorum," dedi bir sessizlikten sonra. "Ruby'nin hikayesi seni benimle rahatsız etmiyormuş gibi davranmana gerek yok. Ben kör değilim, James. Ne kadar kötü olduğunun farkındayım. "

Kitaba bakmaya geri dönüyorum. Lydia haklı: Berbat görünüyorum. Tüm hayatım bir kerelik bir felaket ve işleri daha iyi hale getirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Beni rahatsız eden şey," diyorum, "boktan bir aileye sahip olmak ve kendi geleceğim hakkındaki düşünciyi tiksindirici bulmak."

Lydia'nın sevgi dolu bakışlarını üzerimde hissediyorum ama ona bakamıyorum. Hâlâ sahip olduğum son öz denetimimi bile kaybetmekten korkuyorum ve bunu göze alamam. Babamın her yerde gözleri ve kulakları olduğu ve kendimi asla güvende hissetmediğim bu evde değil.

"Ruby de hasta. Çünkü..."

"Sadece senin için Ruby'yi izliyordum ," diye araya girdim. "Başka bir şey yoktu." Kelimeler boğazımı tırmalıyor ve onları söylediğimde kulağa çok yanlış geliyor. Nefes alamıyorum ve Lydia'nın bakışları o kadar keskin ki

göğsümde giderek artan bir ağırlık hissediyorum. Olağandışı iğneye karşı gözlerimi kısmam ve sertçe yutkunmam gerekiyor.

"Ah, James," diye mırıldandı, soğuk elimi sıkarak ve baş parmağıyla sırtımı okşayarak. En son ne zaman böyle dokunduğumuzu hatırlamıyorum. Bir an benimkini tutan şeffaf parmaklarına baktım. Bu basit jest garip bir şekilde tekrar biraz daha iyi nefes almamı sağlıyor.

"Hayatını biraz daha katlanılabilir kılacak tek kişi olacağını bilse bile, birine sahip olamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedi Lydia aniden, elimi daha sıkı tutarak. "Graham ile tanıştığımda, aramızda özel bir şey olduğunu hemen anladım."

gözlerimi yukarı dikiyorum. Lydia sakince bakışlarımı tuttu. Şimdiye kadar Sutton'la olan geçmişi hakkında benimle bir kez bile konuşmadı ve onunla akıl yürütmeye yönelik tüm girişimlerimi kararlılıkla reddetti. Şimdi bunun hakkında konuşman, çaresizliğimi onun önünde saklamaya ne kadar aciz olduğumu ve ona ne kadar acı çektirmek zorunda olduğumu anlamamı sağlıyor. Ancak, bu konu değişikliği için minnettarım.

"Nasıl tanıştınız? Okulda mı?"

Başını sallıyor. Bir an için doğru kelimeleri arıyor gibi görünüyor. Görüyorum ki tüm hikayeyi anlatmak için biraz çaba gerekiyor. Sonuçta, bu sırrı her zaman büyük bir özenle sakladı.

"İki yıl önce, Gregg olayından hemen sonra oldu," diye başladı ve bir anda öfkeden kıpkırmızı hissettim. Gregg Fletcher aylarca Lydia'nın erkek arkadaşı olarak vefat etti, aslında yerel bir gazetenin muhabiriydi. Sırf ailemiz ve

şirketimiz hakkında bilgi almak için ablamı sömürdü ve onun kalbini kırdı.

Lydia'nın elini daha sıkı sıkıyorum. "O zamanlar artık hissetmiyordum," diye devam ediyor, "...hiçbir şey için. kendimi kapattım. "

"Ben hatırlıyorum." Medya, Fletcher'ın ailemiz hakkındaki ifşaatları üzerine hızla akbabalar gibi atıldı. Korkunç bir zamandı ve hepimiz bunu atlatmanın bir yolunu bulmalıydık. Kendimi kola ve alkole attım, o karanlık bir sessizliğe ve aşılmaz bir duvara.

"Bir gece çaresiz hissettim. Konuşacak kimsem yoktu ve onlara çok ihtiyacım vardı. On beş yaşındaydım ve bir muhabire bekaretimi kaybettim çünkü dışarıda benimle ilgilenen birinin olabileceğine inanacak kadar saftım . Ve sadece Beaufort'lar değil. Köpekler gibiydim. Kendimi çok azarladım ve nasıl bu kadar aptal olabildiğimi merak ettim. "

Kısa bir ara verir ve derin bir nefes alır.

"O gece Tumblr'da isimsiz bir profil oluşturdum. Herhangi bir sonuç olmadan buharı bırakmak istedim. İlk mesajım bir sürü saçma sapan kelimedenden ibaretti. Nasıl hissettiğimi ve tamamen farklı bir insan olmak istediğimi yazdım. Ertesi gün adresimde çok hassas bir mesaj buldum. "

onu izliyorum "Sutton'dan değil miydi?"

Başını sallıyor. "Pek bir şey söylemedi, sadece birkaç sempatik söz ama benim durumumda bu çok önemliydi." Hafif bir gülümseme dudaklarını büküyor. "O zamandan beri düzenli olarak birbirimize yazmaya başladık. Pek çok şey hakkında konuştuk, o zamana kadar kimseye söylemediğimiz sırları paylaştık. Oxford'dan ve onu ezmek üzere olan şiddetli rekabetten bahsetti. Ben kırık kalbimden

ve gelecek korkularımdan. Birbirimizden cesaret aldık. Tabii ki ona gerçek adımları asla açıklamadım, onunkini de bilmiyordum. Ancak, onunla paylaştığım şey hayatımın geri kalanından daha doğru görünüyordu. "

"Bu delilik."

Tekrar başını salladı. "Bunu biliyorum."

"Ve daha sonra?" Ona sordum.

"Yaklaşık altı ay sonra ilk kez aradık. Beş saat aralıksız konuştuk. Kulağım saatlerce ağrıdı çünkü cep telefonumu ona bastırıyordum. Sonra daha çok konuşmaya başladık. "

Ruby'nin doğum günü gecesini hatırladım, biz de sonsuza kadar telefonda kaldık. Wren'in partisinden ayrıldım ve sadece sesini duymaya devam etmek için eve gittim.

"Beni bu yüzden sık sık odandan attın," dedim göz kırparak gülümseyerek. "Ve bir noktada şahsen tanıştınız mı?"

Graham ile tanışma cesaretini bulmam bir yıldan fazla sürdü. Mezun olmayı başardıktan sonra bir kahve içmeye gittik. "

Tüm bunların benim için bilinmeyen kalması inanılmaz.

"Ve ne zaman... bir araya geldiniz?" Ortaokul çocuğu gibi konuştuğumu fark ederek soruyorum.

Lydia kızarır. "Asla bir araya gelmedik ama yaz boyunca birlikte çok zaman geçirdik." Boğazını temizliyor. "Maxton Hall'daki yerini aldığı anda Graham aramızdaki meseleyi bitirdi. Hemen. Daha önce olduğu gibi çevrimiçi arkadaş olabileceğimizi söyledi, ama daha fazlası değil. "Gözlerinde şüpheli bir parıltı görüyorum. "Bu benim için sorun değildi, biliyor musun? Bu şekilde onu tamamen kaybetmekten daha iyi. Yıl sonunda onun yeniden işe alınması için bir olasılık

yokmuş gibi görüldüğünde, başladım. yeniden umut etmek için hikaye yeniden başladı, ta ki yaz ortasında bir yerin müsait olduğunu öğrenene kadar. eskisi gibi aynı ıstırap. sadece bu sefer benimle çevrimiçi bir şey yapmak istemedi. . Beni hayatından tamamen sildi çünkü bunun ikimiz için de en iyisi olduğunu iddia etti."

Bir an için bana söylediklerini düşündüm. "Yılın başında mıydı?" Ona sorarım. "Ruby'nin sizi şaşırttığı gün mü?"

Garip bir şekilde yutkunuyor. "Bir tür tekrarlama."

Yavaşça başımla onaylıyorum. Sutton'ın onun için bir eğlenceden daha fazlası olduğunu biliyordum. Son haftalarda onun çok fazla acı çektiğini ve onun hakkında ne zaman bir şeyler söylesem onu çok fazla vurgulayarak savunduğunu görmüştüm. Ancak, aralarında iki yıl süren bir hikaye olduğunu hiç hayal etmemiştim. Ve o kadar ciddiydi ki.

"Bir yıl içinde, belki sen..." Ne önerdiğimi bile bilmiyorum. Lydia artık Maxton Hall'da olmasa bile, eski bir profesörüyle ilişkisi itibarını sonsuza kadar mahvederdi. Ailelerimizin nasıl tepki vereceğini hayal ediyorum.

"Ben aptal değilim James. Graham ve benim için tek bir şans olmadığını biliyorum. Sanki en büyük sırrını söylememiş gibi elini elimden çekip cips torbasını aldı. Bir avuç alıp ağzına koydu, bulanık bakışlarını yatak örtüsüne sabitledi.

Onu öyle görmek beni çok üzüyor. Ve hepsinden önemlisi ona yardım edememek beni üzüyor. Çünkü o haklı: Ben ve Ruby için olduğu gibi onun ve Sutton için bir gelecek yok.

"Bana söylediğin için teşekkürler," diyorum ona.

Lydia patatesleri yutuyor ve su şişesinden bir yudum su alıyor. "Belki sen de er ya da geç bana Ruby'den bahsedersin."

Hikayesi boyunca biraz dinmiş olan göğsündeki baskı, beni amansız bir şekilde ezmek için geri geliyor. Ablamın meraklı bakışlarından kaçınıyorum ve test sorularından birinin olduğu başka bir sayfa alıyorum. "Söyleyecek birşey yok."

Lydia'nın iç çekişi bana çok uzaklardan ulaştı. Kâğıttaki alıştırmaya, Ruby'nin spor sahasında bana doğru geldiğini ve ona söylediğim kötü sözlerin hatırasıyla kayboluyor. Bu, kafamda kendini tekrar tekrar eden bir görüntü, ta ki artık çalışmaya odaklanıp duvara bakamayana kadar.

TSA'nın durumu iyi. Ailedeki herkes onun yapabileceğine o kadar inanıyor ki, başarısız olursam ne olacağını düşünmemeyi tercih ediyorum.

Testi takip eden hafta Oxford çalışma grubunun son toplantılarından biri düzenlenir. Ruby, Lin ile sınıfın diğer ucunda oturuyor. Son günlerde her zaman olduğu gibi, yüzüme bile bakmıyor ama aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Her zamanki gibi davranıyor, sert argümanlarıyla herkesi dizlerinin üstüne çökertiyor ve hatta hocamızı suskun bırakmayı başarıyor.

Her zaman izleyememek benim için bir işkence. Ölümcül bir azap. Ağzını açar açmaz dudaklarından sarkıyorum ve onu öpme arzusuyla boğuluyorum.

Bazı anlarda babamın görüntüsünü hatırlıyorum ve birkaç gün boyunca bana eşlik eden tokat ve acıyı hatırlıyorum. Bana ilk vuruşu değildi. Sık sık olmaz, ancak

özellikle onun görüşüne göre ailemizin beklentilerini karşılamadıklarında yeterlidir.

Ruby'nin onun isteklerine uymaması canımı acıtıyor ama bununla yaşamak zorundayım. Ne kadar istesem de ayrılamayacağım bir ailede doğdum. Oxford'a gideceğim ve sonra Beaufort'u devralacağım.

Bunu kabullenmenin ve kendimi hızlandırmayı bırakmanın zamanı geldi.

"İkinci soruya bakalım. James, düşüncelerini bizimle paylaşmak ister misin? " Pippa aniden sorar. Az önce ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok. Tuttuğum tek kelime benim adımdı.

"Yapmamayı tercih ederim," diye yanıtlıyorum, geriye yaslanarak. Dürüst olmak gerekirse, sadece eve gitmek istiyorum. Ve tamamen dürüst olmak gerekirse, ben sadece Ruby'yi istiyorum ama bu mümkün değil.

Bu odada benimle oturması ve beni görmezden gelmesi işkence. Beni motive eden tek kişi o. Şimdi sadece lakros kaldı, geri kalanı için hiçbir tutkum yok. Arkadaşlarımla partiler bile şu anda tüm hayatımın bana anlamsız geldiği gerçeğinden beni uzaklaştıramaz. Mezuniyete doğru zaman amansızca akmaya devam ediyor, daha hızlı ve daha hızlı ve onu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Tüm varlığım bana çok yararsız görünmemesi için nasıl yapılır.

"Eğer bir kabul görüşmesine çağrıldıysanız, herhangi bir soruyu yanıtlamaya hazır olmalısınız," diyor Pippa, bana cesaret verici bir jest yaparak. "İkinci soru."

İtalik yazılan metni daha iyi okumak için kağıdı hafifçe eğiyorum.

Affetme, eğer varsa, ne zaman yanlış olarak kabul edilebilir?

soruyu düzeltiyorum. On saniye. Sessizliğim rahatsız edici hale gelene ve biri boğazını temizleyene kadar on tane daha. Soğuk bir ürperti kollarımdan aşağı ve sırtımdan aşağı iniyor. Elimde tuttuğum kağıt giderek ağırlaşıyor, ta ki onu tezgahın üzerine koymak zorunda kalana kadar. Ağzım betonla dolu gibi hissediyorum ama içi boş. Sadece benim işe yaramaz dilim var, kelimeler oluşturmıyor.

"Affetme genellikle zararlı bir eylemi takip eder," Ruby'nin sesi aniden cınlar. "Fakat bir kişi, diğerini, bunun neden olduğu acı için bağışladığında, bu, acının dindiği anlamına gelmez. Acı devam ettiği sürece, affetmek yanlıştır."

yukarı bakıyorum. Ruby soğukkanlılıkla bana bakıyor ve ona ulaşmayı çok isterim. Aramızda sadece birkaç metre var ama aramızdaki mesafe o kadar büyük ki nefesimi kesiyor.

Yerleştiğinden emin ol, Beaufort.

"İnsanlar çok kolay affedildiğinde, onlara her şeyi yapabilecekleri fikrini verir. Böylece haksızlığa uğrayan kişinin öfkesi, çaresizce affedilmeyi isteyen suçlunun cezası olur" diye ekliyor Lin.

Evet, Ruby'nin öfkesi hak ettiğim bir ceza gibi. Ancak, keşke okul yılının geri kalanını benden nefret ederek geçirmeseydi. Hayalini gerçekleştirebildiği ve Oxford'a gidebildiği için mutlu olmalı.

Bunu hak eden biri varsa o da odur.

"Affetmek asla yanlış olamaz," diye yanıtladım zayıf bir sesle. Ruby'nin yeşil gözlerinde bir şeyler parlıyor. "Affetmek, büyüklüğün ve gücün bir işaretidir. Yıllarca

öfkeye kapılıp kendinizi mahvederseniz, bize zulmedenden farkınız kalmaz. "

Ruby küçümseyici bir ünlem yapar. "Böyle bir şey ancak başkalarına karşı kötü davranmaya devam edenler tarafından söylenebilir."

"Affet ama unutma diye bir atasözü yok mu?" Alistair etrafına bakınır ve Keshav ile Wren onaylar şekilde başlarını sallarlar. "Birisi davranışları için affedilebilir, ancak bu, olanların gittiği anlamına gelmez. Temiz bir mola vermek için affetmek zorunludur. Unutmak zaman alan, hatta bazen hiç olmayan bir şeydir. Sorun değil. Affetmek, kendimizi öfkeden uzaklaştırmamıza ve ilerlememize yardımcı olur. "

Sağımda Lydia söz alıyor. "Öyle görünüyor ki, bağışlama bir parmak şıklatmasıyla yapılabilir ve sadece unutmak yorucudur. Ama bize yapılan her şey affedilmemeli. Çok olumsuz bir şeyse, ondan kurtulamazsınız. "

Ruby, "Ben de böyle düşünüyorum," diye kabul ediyor. "Çok çabuk affederseniz, kendinizi ciddiye almıyorsunuz ve acınızı yüzeysel olarak bir kenara bırakıyorsunuz demektir. Kendi kendini yenen bir davranıştır. Ne zaman ayrılacağını anlamak zaman alır, bu doğru, ancak affetme kararı basit bir sonuca indirgenirse, yanlıştır. "

"Belki sağlıklı ve hasta bağışlama arasında bir ayrım yapılabilir," diye gözlemliyor Lydia ve Ruby başını salladı. "Hastalık bağışlaması çok hızlıdır ve gücenmiş kişi tekrar kötü muamele görme riskiyle karşı karşıyadır. Sağlıklı bağışlama ise ancak olgun bir düşünmeden sonra gelir. Bu durumda, bir daha kimsenin size kötü davranmasına izin vermeyecek kadar özgüvene sahipsiniz. "

Lydia'nın yanında oturan Wren, "Ancak affetmek, uzlaşmayla karıştırılmamalıdır" diyor. Bakmak için öne eğiliyorum. İki eli başının arkasında kenetlenmiş ve koltuğa gömülmüş durumda. "Eğer affetmenin asıl anlamı öfkeden kurtulmaksa, suçludan çok kurban içindir, bu yüzden meydana geldiği parametreleri kendisi belirler."

"Ama affedilemez eylemler var." Keshav alçak sesle konuştu. Herkes ona dönüyor, ama o kollarını kavuşturmuş durumda ve söylemesi gereken her şeyi söylediği izlenimini veriyor.

"Düşüncelerini detaylandırabilir misin, Keshav?" Pippa nazıkçe sorar.

"Cinayet ya da onun gibi bir şey demek istiyorum. Mağdurun akrabalarının affetmemesi bana oldukça meşru görünüyor. Merak ediyorum, neden yapsınlar? "

Boynumun arkasında bir karıncalanma hissediyorum ve gizlice Ruby'ye bakıyorum. Bakışları benimkiyle buluşuyor ve heyecanı artıyor. İki sıra ile ayrıldık ama ben onların üzerinden atlamak, yüzünü ellerimin arasına alıp tekrar öpmek istiyorum.

"Fakat bu da bireyin ahlaki eğilimine kadar takip edilebilir. Herkesin, affedilemez bir şey olduğunu düşündükleri az çok yüksek bir eşiği vardır," diye yanıtlıyor Lydia.

Keshav bir şey yanıtlıyor, ama artık dinlemiyorum. Ruby'nin gözlerinde ahlaki eşiğinin nerede olduğunu açıkça görüyorum. Ona söylediklerim affedilemez. Dudaklarını ince bir çizgi halinde tutuyor ve gözleri kesinlikle benim yüzümden. Beni asla affetmeyecek ve bizim için bir gelecek olmadığını zaten bilsem de, bunun gerçekten ne anlama

geldiğini ancak şu anda anlıyorum. Bir daha asla dokunma şansım olmayacak. Onunla bir daha asla konuşmayacağım. Onunla gülmeyeceğim. onu öpmeyeceğim.

Bu farkındalık beni derinden sarsıyor. Sanki altımda sonsuz bir şekilde düştüğüm siyah bir uçurum açıldı.

Tartışma önümde akarken, kendimi uzun, sessiz nefesler almaya zorluyorum. Diğer her şey gibi.

Geçmişte hayal kurmayı hep sevmişimdir. Rüyalarda imkansız mümkün oldu. Uçabiliyor, hatta bazen sihir bile yapabiliyor, Oxford'a gidip büyükelçi olarak dünyayı dolaşabiliyordum. Rüyalarım canlıydı ve o kadar gerçekçi hissediyordum ki, ertesi gün okula yüzde yüzden fazla vermeye çalışırken aşırı motive oldum.

Artık rüyalarımın nefret ediyorum. Mutlak kahraman neredeyse her zaman James ve benim tek dileğim onun ortadan kaybolması. Gecenin bir yarısı uyanıyorum, kabuslar yüzünden değil, bacaklarımın arasında hissettiğim heyecan yüzünden, rüyamda bana sarıldığını ve beni öptüğünü gördüğüm için. Sessizliğime karşılık yine bana cinsel iyilikler sunacağını ve bu sefer gömleğini çözerken beni durdurmayacağını hayal ediyorum. Beni varlığından silmediği bir dünyaya götürdüğünü hayal ediyorum.

Ayrıca bu sabah yanaklarım alev alev yanıyor ve bacaklarımın arasındaki battaniyeyle uyanıyorum. Karnımda bir inilti ile yuvarlandım ve kolumu gözlerimin üzerine attım. Bu böyle devam edemez. James'i bir şekilde bilinçaltımdan çıkarmalıyım yoksa delireceğim. Her gece rüyalarım bana aramızda neler olabileceğini gösteriyorsa, bunu nasıl unutabilirim?

Gözlerimi ovuşturup komodinin üzerine bıraktığım cep telefonunu alıyorum. Saat altıyı biraz geçiyor, alarm on dakika sonra çalacak. Hala yorgun oturuyorum ve e-postalarımı kontrol ediyorum. Dün gecedan beri sekiz tane aldım. Hangilerinin önemli olduğunu anlamak için yavaşça kaydırıyorum.

Sonuncuyu göndereni okuduğumda, yatağa atlıyorum ve kendimi baygın hissediyorum.

St Hilda'daki kayıt memurundan bir e-posta aldım.

Nefesimi tutarak açıyorum.

Sevgili Ruby,

Sizi Oxford'daki St Hilda's College'da bir röportaja davet etmekten memnuniyet duyuyorum. Bu ilk seçim aşamasını başarıyla geçmenizi içtenlikle diliyorum.

E-postanın geri kalanını bile okumuyorum. Çığlığım o kadar yüksek ki evin her yerinde yankılanıyor. Ember odama koşuyor ve ben yataktan atlıyorum. Dengemi bulmakta zorlanıyorum ama bulduğumda ona telefonumu gösteriyorum. Aynı zamanda aşağı yukarı zıplamaya başlıyorum.

"Aman Tanrım!" diye haykırıyor, ellerimi tutuyor ve benimle birlikte daire çizerek zıplamaya başlıyor. "Aman Tanrım, Ruby!"

Hemen aşağıya koşuyorum, merdivenlerden düşme riskine giriyorum. Babam çoktan koridorda, annem mutfaktan gözleri fal taşı gibi açılmış halde çıkıyor. Cep telefonumu ciddiyetle kaldırıyorum. "Mülakata çağırıldım"

Annem ellerini ağzının önüne koyar ve baba bir sevinç çığlığı atar. Ember kalçalarımın sarılıyor ve beni kendine yakın tutuyor. "Ben senin için çok mutluyum! Ama gitmeni istemiyorum."

"Beni az önce mülakata çağırdılar, bu kabul edildiği anlamına gelmiyor. Ayrıca, Oxford sadece birkaç saat uzaklıktadır. "O kadar heyecanlıyım ki yerimde duramıyorum. Çok uzak gibi görünen rüya birdenbire

yaklaştı. Neredeyse ona dokunuyormuşum gibi hissediyorum.

"Görüşmelerin üstesinden gelebileceğinizi biliyoruz." Ember ve ben babamın seçtiği kelimelere gülüyoruz. "Yardım edemezler ama seni kabul ederler."

Gülümsemem o kadar parlak ki ağzımın köşeleri acıyor. Ama duramam. Uzun zamandır bir şey için bu kadar mutlu hissetmemiştim.

"Seninle gurur duyuyorum tatlım." Annem alnımdan öpüyor ve bana sarılıyor. Ondan ayrıldıktan sonra, sırayla bana sarılan babama doğru eğildim.

"Bu pratikte ne anlama geliyor?" Ben kalktıktan sonra soruyor.

Bu sefer e-postayı sonuna kadar okudum. «Önümüzdeki pazar akşam sekizde gelmem gerektiğini söylüyor. Mülakatlar Pazartesi ve Salı günleri yapılacaktır. Dönüş çarşamba sabahı olarak belirlendi. "

Annem başını sallayarak, "Oxford'da dört gün," diye mırıldandı. "Çağırılacağını biliyordum."

Ona parlak bir gülümseme gönderiyorum. "Burada boş odam ve pansiyonum olacağı yazıyor."

"Doğru üniversiteyi seçtik," dedi babam gözlerinde bir sevinç pırıltısıyla.

"Nasıl giyinmen gerektiğini zaten biliyorum." Ember elimden tutup beni merdivenlere yönlendiriyor.

"Bu yaz Oxford için kıyafetlerime karar verdim." Aslında daha öncesinden, Pinterest'te bir yıldan fazla bir süredir Ember ve benim her zaman yeni ilham kaynakları eklediğimiz Oxford-Style klasörünü oluşturduğumu düşünüyorsanız. Ablam beni sürüklemeyi önce annemle

babama başımı salladım. Merdivenlerdeyken koro halinde "Oxford" diye fısıldadıklarını duydum.

Çok mutlu görünüyorlar. TSA'yı geçmeyi ve görüşmelerle başarılı bir şekilde başa çıkabilmeyi hararetle umuyorum . Onları benimle gururlandırmaya devam etmek istiyorum çünkü onları çok mutlu görüyorum. Ailem mutluydu ben de mutlu oluyorum.

Ember'ın beni yatak odamdaki dolaba sürüklemesine izin verdim. Birbiri ardına takım elbiselerini çıkarıp yatağa koyarken, üniversitenin cevap anketini doldurdum ve görüşmelere katıldığımı teyit ettim. Sonra Lin'e e-postanın ekran görüntüsünü gönderiyorum ve yanıtını dört gözle bekliyorum.

Hala inanamıyorum.

Dört günlüğüne de olsa: Oxford'a gideceğim.

Pazar akşamı Oxford'a vardığımızda hava zifiri karanlık. Ancak, ailem, Ember ve ben kampüste dolaşmaya karar verdik. St Hilda's, High Street'in doğu ucunda yer alır, bu yüzden sokak lambalarının ışığında gizemli bir şekilde parıldayan Cherwell Nehri'nin yanından geçiyoruz ve sonra gri ve yıpranmış taş cephelerine rağmen, gri ve yıpranmış taş cephelere sahip olmayan binaların arasına giriyoruz. harap bir hava. . Aksine, beyaz çerçeveli cumbalı pencereleri ve küçük balkonlarıyla, duymayı çok istediğim eski hikayelerin büyüsunü ortaya çıkarıyorlar.

St Hilda's nefes kesici güzellikte. Babamı asfalt yola iterken, bir peri masalına adım atmış gibi hissediyorum. Dört gündür beni terk etmeyen gülümsemem daha da büyüyor.

Babam aniden solumuzdaki çimenliği göstererek, "Gelecek yıl tam burada oturuyor olacaksın," dedi. «Etrafınızda bir dizi özel metin var. Ekose desenli bir ekose üzerinde olacaksın. "

"Çok somut bir hayal gücün var baba," dedim kendini beğenmiş bir şekilde.

"Doğru." Ciddi bir şekilde başını salladı.

St Hilda'nın muhteşem olmasının yanı sıra çeşitliliği, topluluk ruhu ve öğrenciler arasındaki saygılı ilişki ile ünlü olmasını da seviyorum. Ait oldukları ülke ve sosyal sınıftan bağımsız olarak herkes burada hoş karşılanır. Maxton Hall'da geçen yıllardan sonra ona ihtiyacım olacak. Kendimi iyi hissetmek ve artık saklanmak zorunda kalmamak istiyorum. Önümüzdeki dört yılı Balliol gibi katı muhafazakar bir kolejde geçirmeyi hayal edemiyorum.

Ve sonra St Hilda'nın tepesinde tek boynuzlu atlar var.

"Gerçekten burada olduğuma inanamıyorum," diye fısıldadım. "Ne kadar şanslıyım."

Ember dilini tıklatır. "Seninki şans değil. Sıkı çalıştın. "

O haklı. Ancak, önümüzdeki birkaç gün içinde beni bekleyen görüşmelerin düşüncesiyle kendimi kötü hissediyorum. Bu gece, Pippa ile görüşmeler sırasında aldığım notları hazırlamaya ve yeniden okumaya başlamam gerekiyor. Onları şimdi ezbere biliyorum, ama sonra daha iyi hissedeceğimi biliyorum.

Bu günlerde resepsiyonda kalacağım odanın anahtarını alıp ailemden isteksizce ayrıldıktan sonra seyahat çantamla yurda giriyorum. İçeride süslü bir şey yok - mavi halılar, çıplak beyaz duvarlar - yine de birinci kata çıkan

merdivenleri çıkarken midem üşüyor. Belki bu bina benim yeni evim olur.

Benim odam koridorun başında sol tarafta. Anahtarı çıkardım ve kilide sokmak üzereyken arkamdan birinin yaklaştığını duydum. Gülümseyerek dönüyorum.

Gülümseme dudaklarımda ölüyor.

Üniversiteli bir kız ya da öğrenci olduğunu düşündüğüm kişinin kumral sarısı saçları rüzgardan darmadağındı ve üzerine özel dikilmiş siyah bir palto giyyordu.

James'ti.

"Benimle dalga geçmek mi istiyorsun?" diye bağırdım.

O da benim kadar şaşkın görünüyor. Bakışları kararıyor, elindeki anahtara bakıyor. Arabasıyla üç uzun adım attı ve kapının önünde benim önümde durdu.

Kaderin bana oyun oynadığına dair bir his var içimde.

Bir şey demeden kapıyı açar ve odaya girer. Kara bakışları son bir kez üzerimde durdu, ardından kapıyı arkasından kapatıp beni koridorda yalnız bıraktı.

Son haftalarda kendimi çok iyi kontrol edebildim. Acı içinde olsam da görmezden geldim ve her şey iz bırakmadan üzerimden geçmiş gibi davrandım. Ona onun ne kadar kızgın ve incinmiş olduğunu görme zevkini yaşatmak istemedim. Seni nasıl özledim. Ama şimdi yeniden içimde yükselen öfkeyi hissediyorum. Odanıza girmek istiyorum. Son haftalarda içimde birikmiş tüm kelimeleri ona kusmak istiyorum.

Aslında, söylenecek başka bir şey olmadığını biliyorum. O, neyse odur. Ben sadece kısa bir zaman geçirdim ve James'in bir arkadaş olabileceğini düşünmek gerçekçi değil... ya da daha fazlası.

Az önce olanlardan dolayı üzülmemeliyim. Bir hedefim var ve onu gözden kaçırmayacağım. Çok ileri geldim. Belki de bunu Oxford'a giderken üstesinden gelmem gereken başka bir zorluk olarak görmeliyim. Ve James işleri yoluna koyana kadar benim karşımdaki odada kalmana katlanabilirim. Okuldaki gibi yapacağım: Yokmuş gibi davranacağım.

Odanın kapısını açıp içeri girmeye karar verdim. Dekor minimalisttir: küçük bir ahşap masa, beyaz bir gömme dolap ve sade bir yatak. Oda, ortasında kocaman bir ağacın büyüdüğü iç avluya bakmaktadır. Daha iyi görebilmek için pencereye gidiyorum. Kırmızımsı yapraklar çimenlerin her tarafına dağılmış durumda. Elektrik direkleri ve banklarla çevrili avlunun etrafında dolaşan bir araba yolu var. Babamdan hoşlanıyorum: Birkaç ay içinde orada oturduğumu hayal ediyorum, yanımda bir sürü kitap, kafamda bir kampüste bana öğretilecek birçok yeni şey, mükemmellik.

James'le olan ilişki hala çok acıtsa da, birdenbire artık o kadar da kötü görünmüyor. Bunu yapacağım.

uyandığımda , üstümdeki beyaz tavana bakarken bir an için şaşkınlık içinde kalıyorum. Yatakta döndüğümde şilte de garip. Ve benim odamdan tamamen farklı bir koku var.

Oxford'dasın.

Oturup etrafa bakıyorum. Ardından boğuk bir kahkaha patlattım. Komodinin üzerinden cep telefonumu alıp mesajlarıma baktım. Annem ve babam bana güzel bir kahvaltı yapmamı hatırlatıyorlar, çünkü gergin olduğumda midemin kapandığını ve Ember'ın hemen günlüğüme yazmak istediğim cesaret verici bir alıntı aradığını biliyorlar. Kieran bana şans diliyor ve başaracağımdan emin olduğunu söylüyor. Son mesaj Lin'den. Benimkinden pek de farklı görünmeyen St John's'taki odasının fotoğrafını çekti. Sekreterliğin bana daha önce gönderdiği takvimdeki randevulardan biri olan bu akşam barda sizi görmekten mutluluk duyduğumu size yazıyorum ve röportajlar için iyi şanslar diliyorum.

Sonra kalkıp sakince kendimi hazırlıyorum. Makyajımı yapıp giyinirken ellerim heyecandan titriyor.

Aylardır narin çiçek desenli konyak kadife etek ve beyaz bluzu seçiyordum ve özellikle bu gün için dolaba astım. Ben de bordo çantayı alıp Ember'in bana verdiği örgülü deri bilekliği bileğime takıyorum.

Diğerleriyle uyumlu değil ama gömleğimin kolunun altında zar zor görünüyor ve onu bağladığımda kız kardeşimin ve ailemin bir parçası yanımdaymış gibi hissediyorum.

Yemekhanede kimin gerçek bir ğrenci olduğunu ve kimin sadece mülakat için burada olduğunu ilk bakışta anlayabilirsiniz. İlkler self servise gidiyor, gülüyor ve rahat bir şekilde sohbet ediyor ve bir yıl içinde onlardan biri olmak için içimde dayanılmaz bir istek duyuyorum. Makineyi bulamadığım için iki tur atmadan bir kahve içmek istiyorum, arkadaşlarımla bir masada oturup onlarla hafta sonu hakkında konuşmak istiyorum. Ve buraya mülakat için gelen öğrencilere kendilerini daha iyi hissettirmek umuduyla cesaret verici bir gülümseme vermek istiyorum.

Dün gece her şey hala çok gerçek dışı görünüyordu. şimdi Oxford bir gerçek oldu. Yanımdaki iki kızın seminerlerden biri hakkında konuşmasını dinliyorum, ta ki kulak misafiri olduğumu fark ettiklerini anlayana kadar. Başımı aşağı eğdim ve midemde kurşun gibi ağırlaşan kemirilmiş ekmek dilimine bakıyorum.

Talimatların olduğu sayfada kahvaltıdan sonra ortak salona gitmeniz gerektiği yazıyor. Kapıyı açtığımda, sadece adayların değil, eski püskü koltuklarda yüksek sesle sohbet eden ve tansiyonu biraz olsun hafifletmeye çalışan daha büyük öğrencilerin de olduğunu fark edene kadar, odaya hakim olan kargaşa beni şaşırttı.

Kanepelerden birinin yanında boş bir sandalye bulup yerime oturdum. Yakınlarda benim yaşımda bir ocuk oturuyor, açık bir kitap ve kuşağında bir sürü dizin kartı. Bana gülümsüyor, ama daha çok bir yüz buruşturma gibi görünüyor. Gergin görünüyor, aynen benim hissettiğim gibi. Titreyen parmaklarımla ben de notlarımı alıp son bir kez sayfaları karıştırmaya başladım.

Aniden sırtımda bir karıncalanma hissediyorum ve bu daha sonra tüm gövdeme yayılıyor. Yukarı bakıp salonun girişine doğru çeviriyorum. Bir an sonra keşke yapmasaydım diyorum. James orada duruyor, elleri pantolon ceplerinde ve yüzünde anlaşılmaz bir ifade.

Lütfen beni görme, beni görme, beni görme...

Beni sandalyede buluyor. Bakışları yavaşça yüzümde, kıyafetlerimde geziniyor ve sonunda elimde tuttuğum kartlarda oyalanıyor. Ağzının köşeleri belli belirsiz titriyor ve sonra, sanki gülümsememek için kendini zorlamış gibi, çok ciddi bir şekilde geri döner ve boş bir yer arar.

"Ruby Bell?" bilinmeyen bir ses çağırır. Büyük öğrencilerden biri kanepeden kalktı. Çok uzun, en az bir ve doksan yaşında, dalgalı kahverengi saçları bir çiseleyen jel ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle taranmış. Ortamı rahatlatmaya çalışanlardan biri ve bu beni hemen sempatik hale getiriyor.

"İşte buradayım," diye cevap verdim, ayağa kalkarken zayıf bir sesle. Ellerim soğuk ve ıslak. Onları ısıtmak ve utandırmadan elini sıkabilmek için eteğimin eteğine sürüyorum. Kartları çantama geri koydum ve beni beklediği kapıya yöneldim.

James'in yanından geçerken onu görmezden gelmeye kararlı bir şekilde boynumu büktüm. Ama elimden tutuyor. Sıcak parmakları hafifçe bileğime değiyor. Baş parmağı o hassas noktayı okşuyor.

"İyi şanslar," diye fısıldıyor. Sonra beni bırakıp az önce bıraktığım sandalyeye oturdu.

İyileşmem birkaç saniyemi alıyor. Kalbim hızla atıyor ve bu seferki ajitasyonun bununla hiçbir ilgisi yok.

Beni arayan adam bana gülümsüyor ve ona katılmamı işaret ediyor. Merhaba, ben Jude Sharrington. Seni röportaja götüreceğim », diye açıklıyor koridoru göstererek. Arkama bakmadan odadan çıkıyorum. Belirleyici dakikalar birazdan başlayacak. Bu üniversitede okuyup okuyamayacağımı belirleyen tutanaklar.

James'in başparmağının bana dokunduğu yere dokunuyorum. Konsantre olmalıyım, ama öğretmen'in odasına kadar tenimde onun parmağının verdiği hissi unutamıyorum.

Gerginliği gidermek için ayağa kalkıp ileri geri yürümeyi çok isterim. Ama Jude her zaman benimle ve her iki dakikada bir bana gülümsüyor. Beni sayısız koridordan oluşan bir labirentten geçirdi ve şimdi ben ofis kapısının önünde oturup açılmasını beklerken sessizce duvara yaslanıyor. Her an gerçekleşmelidir.

Havayı yüksek sesle üflerim.

"Sinirli?" diye sorar.

Ne soru. "Korkunç. O sırada nasıl hissettin?"

"Aşağı yukarı böyle." Bir elini kaldırır ve onu abartılı bir şekilde titretir. Ben onun samimiyetini harika buluyorum.

"Ama yaptın."

"Çoktan." Yüzünde cesaret verici bir gülümseme belirliyor. "Büyüye ihtiyacın yok. Yapacaksın. "

Başımı salladım, omuz silktim ve başımı salladım: hepsi aynı anda. Jude güldüğünde, suratımı asıyorum. Tam o anda kapı açılır ve profesörün ofisinden bir kız çıkar. Kırmızı yanakları ve şeffaf dudakları var. Belli ki sinir krizi geçiren tek kişi ben değilim. Ne yazık ki ona nasıl olduğunu sorma

şansım yok çünkü tek kelime etmeden ortadan kayboluyor. Kapı tekrar kapanıyor ve bana bir kez daha cesaret verici bir şekilde gülen Jude'a sorgular gözlerle bakıyorum.

"Merak etme, sana ne zaman girmen gerektiğini söyleyecek."

Bekleyiş yeniden başlıyor. Burada oturmanın tüm heyecanını tükettiğime dair bir his var içimde. Beş dakika sonra sol ayağım uykuya daldı ve karıncalanmayı durdurmak için belli belirsiz hareket ettirdim. Botumun içinde dans eden karıncalar varmış gibi hissediyorum. Ayağımı tekrar sallıyorum ve o anda kapı gıcırdayarak açılıyor. Öğretmen görüş alanımda beliriyor ve ayağımı doğal olmayan bir şekilde kaldırarak hareketsiz kalıyorum.

"Ruby, otur." Sarsılan sinirlerime bir merhem gibi yayılan hoş, sakın bir sesi var. Kalkıp sırtımı dikleştiriyorum. Arkamdan Jude'un bana "İyi şanslar" dediğini duyuyorum ama ona teşekkür edecek gücüm yok. Öğretmen görüşmenin yapılacağı ofisin kapısını benim için açık tutuyor; girdiğimizde kendini Prudence olarak tanıtıyor.

Ofis, oturma odamla aşağı yukarı aynı büyüklükte ama eşyalarla dolu olduğu için rahat hissettiriyor. Mobilyalar, kolej kurulduğundan beri buradaymış gibi antika görünüyor ve eski kitapların kokusu havada asılı duruyor. Duvarlar boyunca düzensiz bir şekilde üst üste dizilmiş çok sayıda raf vardır. Başka bir öğretmen, odanın karşı tarafında bir sıraya oturdu. Not alıyor ve sadece Prudence beni bir masaya götürdüğünde başını kaldırıyor. Eteğimi tekrar düzeltip dik oturdum. İki öğretmen masanın diğer tarafına oturur, defterleri açar ve arkasına yaslanır.

Kalbim boğazımda atıyor ama rahat ve amaçlı görünmeye çalışıyorum. Bu röportajı geçebileceğime yürekten inanıyorum. Kendimi hazırladım ve elimden gelen her şeyi yaptım.

Derin bir nefes alıp havayı yavaşça dışarı üfledim.

İkinci öğretmen, "Çağrıyı kabul ettiğin için çok mutluyuz, Ruby," diye başlar. "Ben Ada Jenson ve St Hilda'da Prudence ile siyaset öğretiyorum." Sesi de bende sakinleştirici bir etkiye sahip ve bu kadınların, ülkenin en zekilerinden biri olmanın yanı sıra, insanları bu gibi durumlarda rahatlatma yeteneğine de sahip olmalarının nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum.

"Beni aradığın için teşekkürler," dedim boğazımı temizleyerek. Boğazıma yapışan yapışkan bir şeyi yutmuş gibi hissediyorum.

"Hemen ilk soruyla başlayalım," diye devam ediyor Prudence. "Neden özellikle Oxford'da okumak istiyorsun?"

ona bakıyorum. Bunu beklemiyordum. Okuduğum seçim röportajlarının birçok raporunda, doğrudan belirli bir konuyu ilgilendiren sorular vardı. Elimde değil ve kendime rağmen gülümsüyorum. Sonra anlatmaya başlıyorum. Herşey. Çocukluğumdan beri siyasete olan ilgimden ve yedi yaşında Oxford'da okumak istediğimi bilmemden. On iki yaşına bastığımda babamın bana Spectator ve New Statesman'a abone olduğunu ve benimle saatlerce televizyonda meclis tartışmalarını izlediğini söylüyorum. Organizasyon ve tartışmalara olan tutkumu ve bir şeyleri daha iyiye doğru değiştirme arzumu anlatıyorum. Fazla pohpohlamadan, Oxford'da hedefime ulaşmak için neye ihtiyacım olduğunu öğrenebileceğimi vurguluyorum.

Bitirdiğimde neredeyse nefesim kesiliyor ve iki öğretmenin de cevabımdan memnun olup olmadıklarını söyleyemem. Her durumda, coşkulu bir tepki veya benzeri bir şey beklemiyorum ve mutluyum. Bana bu sefer siyasi meselelerle ilgili iki soru daha soruyorlar. İnandırıcı bir şekilde tartışmaya ve cevaplarından korkmamaya çalışıyorum. Her şey on beş dakikadan az sürer ve ardından görüşme biter.

"Röportaj için teşekkürler," diyorum ama Ada notlarına dalmış durumda ve beni duyamıyor. Prudence beni kapıya kadar geçirdi ve bana son bir kez gülümsedi. boşverip dışarı çıkıyorum. Kapı arkamdan kapanıyor ve birden kendimi bitkin hissediyorum.

Karşıdaki sandalyede, daha önce ortak salonda bana gülümseyen çocuk var. Ben daha onunla konuşmadan ortadan kaybolan siyanotik dudaklı kızı hatırladım. Ondan birkaç cesaretlendirme sözü almayı çok isterdim ama kaçma arzusunu anlayabiliyorum. Artık adrenalin yavaş yavaş kaybolduğuna göre, bu binadan çıkıp biraz temiz hava solumak istiyorum. Ancak, çekip gitmeden ve kamarama geri dönmenin yolunu bulmaya çalışmadan önce, "Yapacaksın, iyi şanslar" demek için kendimi zorluyorum.

T RASCORRO günün geri kalanında kampüsü ziyaret etmek. Bir paket kahve alıp, rehberine göre Felsefe, Politoloji ve Ekonominin öğretildiği binaları inceleyerek geniş yeşil alanlarda dolaşıyorum. Gerçek öğrencilerin arasında dolaşmak çok heyecan verici ve birden kendimi o kadar kaptırdım ki onları bir sınıfta takip ettiğimin farkında değilim. Kimse benim varlığımı fark etmiyor gibi görünüyor, bu yüzden ihtiyatla arka sırada oturuyorum ve Immanuel Kant'ın çalışmaları üzerine bir buçuk saatlik bir dersi dinliyorum.

Hayatımın en güzel bir buçuk saati.

Akşam için, çeşitli kolejlerin tüm adaylarının Oscar Wilde, Thomas Hardy, Elizabeth Taylor, Margaret Thatcher ve Harry Potter kadrosu gibi ünlülerin uğrak yeri olan efsanevi bir pub olan Turf Tavern'de dışarı çıkması planlanıyor . Buluşma noktasına çok önceden varıyorum ama tek ben değilim. Bu sabah ortak salonda küçük gruplar halinde toplanmış diğer öğrencileri ve hatta beni ısıldayan bir gülümsemeyle karşılayan ve hemen görüşmemin sonucunu soran Jude'u bile tanıyorum. Hepimiz oradayken, dışarı çıkıyoruz. Pub, St Hilda's'a yaklaşık iki mil uzaklıktadır. Cherwell Nehri'nin batan güneşin ışığında parıldadığı Magdalen Köprüsü'nü geçmeliyiz. Sonra bir geyiğin kulaklarını diktiği ve bizi duyduklarında yüzlerini kaldırdığı bir parkın yanından geçiyoruz. Çoğumuz gibi onları okşamak için uzanıyorum ama onlar kadar uysal değiller. Aniden çimenlerin üzerinde dörtmala koşarlar.

Yolculuğun geri kalanı bizi antik binalar arasında, kısmen de olsa sadece iki kişinin yan yana geçmesine izin verecek kadar dar sokaklardan geçiriyor. Yavaş yavaş akşam düşer. Yalnız olsaydım, bu ara sokaklardan asla geçmezdim, ama Jude yanımda ve bana derslerinden bahsediyor, dikkatimi dağıtıyor. Kelimenin tam anlamıyla dudaklarından sarkıyorum. Bugün gördüğüm her şey ve onun bana söylediği şeyler, sadece burada eğitim görme arzumu pekiştiriyor. Bir şeyi asla Oxford kadar bu kadar çok istemedim. Şimdi tadına baktım, yapmasaydım şok olurum. Alabilir miyim? Bilmiyorum. Bir B planım olmaması dışında.

Birden yol genişler. Sokak lambaları yanıyor ve konuşma ve müzik kırıntıları kulaklarıma ulaşıyor. Birkaç dakika içinde varacağımız meydan tıklım tıklım dolu. Kalabalık, çoğunlukla sohbet eden ve bira içen öğrencilerden oluşuyor.

Turf Tavern'e ulaşana kadar onları grup halinde geçiyoruz . Barın bulunduğu bina, beyaz sıvalı cephesi koyu renkli kirişlerle çapraz olarak kesiştiği antik bir havaya sahiptir. Çatı biraz eğimli ve yer yer yeşil yosun kaplı. Barın önünde, bazı müşterilerin bir şemsiye altında işgal ettiği masalar var. O kadar soğuk ki nefesim ağzımın önünde yoğunlaşıyor ve hemen herkesin kalın paltolara, berelere ve atkılara sarılmış olması anlaşılır bir şey.

Bar tabelasının altında bir dizi renkli ışık asılı. Jude, bazı yerlerde yeşil boyanın soyulduğu kapıyı benim için açık tutuyor.

İçerideki atmosfer neredeyse orta çağa benziyor. Tavan alçak, duvarlar iri kaba taşlardan. Küçük fenerler ona takılır, disk şeklinde abajurlu lambalar ise masaların üzerine asılır.

Dar bir koridordan ana odadan ayrı bir arka odaya yönlendiriliyoruz.

Jude benden önce geliyor ve iki metrelik boyuyla fazla görmeme izin vermiyor.

Ama hissediyorum. Çok iyi bildiğim bir gülüş.

Jude bizim için ayrılmış masalardan birine gidiyor ve bana bir sandalye veriyor. Diğerleri de yerlerine otururken ben yan masada oturan gruba öylece bakmaya devam ettim. Wren, Alistair, Cyril, Camille, Keshav, Lydia ve... James'ten oluşur.

Bu sabah bana şans dileyen ve bileğimi okşayan James.

Beni gördüğünde ağzına yakın bira bardağıyla donup kalan James, ama bir saniye sonra Cyril'e dönüp görmezden geliyor.

zor yutkunuyorum.

Onu ve çetesini burada görmeye neden bu kadar hazırlıksız olduğunu bilmiyorum. Ne de olsa Oxford'a başvurduklarını ve barda bu akşamın mülakata çağrılan herkes için planlandığını biliyordum. Ancak, coşkum bir anda diniyor ve Oxford'un bugün hayal ettiğim yeni bir başlangıç olmayacağını göz önünde bulundurmak zorundayım. Bazılarını tekrar görerek yaşamak zorunda kalacağım.

Her zaman kabul edildiğini varsayarak.

"Yakut!"

Döndüm ve Lin'in kollarını açarak bana doğru koştuğunu gördüm. Yanakları soğuktan kızarmış ve yüzünün yarısını gizleyen kalın gri bir eşarp takıyor. Bir an sonra kollarını bana doladı ve ben de onu aynı kuvvetle sıktım.

Yollarımız ayrıldıktan sonra ona heyecanla, "Bana her şeyi anlat," dedim.

"Oturun", Jude önündeki sırayı işaret ederek bizi davet ediyor. Lin benden önce geldi ve ben de paltomu çıkardıktan sonra onu takip ettim. Öyle ya da böyle James'e daha fazla bakmaktan kaçınmayı başardım.

Oturup menüyü aldıktan sonra Lin, "Güzel yer," dedi. "Zamanda bir yolculuk gibi hissettiriyor."

"Doğru, barın tüm hikayesini duyuyorsun," diye katılıyorum. "Ama şimdi söyle! Mesajın çok gizemliydi. İyi gitti mi?"

"Senden önce!" Lin karşılık veriyor ve ona kısaca yaptığım röportajı anlatıyorum.

«İki öğretmen de duygusuzdu, söylediklerimi onaylayıp onaylamadıklarını anlayamadım. Muhtemelen şaşırdılar çünkü ilk soruda gülümsememi tutamadım," diyorum.

"En azından sana kötü bakmadılar. Tek kaşlı bir öğretmenim vardı ve ifadesi o kadar sertti ki birkaç kez gerçekten sıkışıp kaldım. Bittiğinde çok mutlu oldum. "Çekin ve bir yandan çenenizi dinlendirin. "Hiç iyi gitmedi."

Kolunu kısaca sıkarak, "Başka bir görüşmen var," diye teşvik ettim. "Yapacaksın."

"Aslında hala iki tane var. Benim durumumda, Ekonomi ve Felsefe konuşmaları bir arada değil. Seni şanslı. "

"Bu, yeteneğini kanıtlamak için hâlâ iki şansın olduğu anlamına geliyor. Bu iyi, inan bana. "

"Röportaj sırasında bana koltuğun altına yuvarlanmış bir tükenmez kalem alıp alamayacağımı sordular," dedi Jude konuşmamıza.

"Şey?" diye soruyor.

"Hemen röportajın bir parçası olup olmadığını merak ettim ve soruyu bilimsel olarak ele almaya, cevabımı buna göre ifade etmeye başladım." O gülüyor. "Aslında öğretmen sadece kalemimi almamı istedi."

Lin ve ben kahkahayı patlattık.

Hemen ardından garson gelir ve siparişlerimizi alır. Jude bize Turf Tavern'de bira içmenin gerçek bir zorunluluk olduğunu söylüyor, bu yüzden Lin ve ben biraz meze ile birlikte bir kupa sipariş ediyoruz. Beklerken Lin'e öğleden sonrayı nasıl geçirdiğimi ve gizlice aldığım dersi anlatıyorum. Sonra fırsattan yararlanır ve Jude'a seminerler, öğretmenler, sınıf arkadaşları ve Oxford'daki yaşam hakkında sorular sorarız.

Bir süre sonra garson bize bir içki getiriyor. Hiç bira tatmadım. Alkol aldığım tek zaman, Wren'in bana gizlice o tatlı içeceği içirdiği partiydi. Şimdi içtiğimizde, ne yaptığımı biliyorum. Bu benim kararım. Serbestçe içerim çünkü bu deneyimin bir parçası. Kendimi bir yetişkin gibi hissediyorum ve uzun zamandır yapmam yasak olan bir şeyi yapmak çok heyecan verici.

Bardağı ağızıma götürüp ilk yudumu alıyorum. Hemen surat yapıyorum. "Ama iğrenç," diye gözlemliyorum.

Ben endişeli bir ifadeyle birinden diğerine bakarken Jude ve Lin kahkahayı patlattı. "Ama neden isteyerek içiyorsun?"

"Bu senin ilk biran mı?" diye sorar.

Başımınla onayladım. "Ve kesinlikle sonuncusu da."

"Bunu şimdi söylüyorsun," dedi göz kırparak ve Lin başını salladı. "Kahve gibi. Çocukken iğrenç ama büyüdükçe daha iyi oluyor. "Ağzımı göster. "Bira bıyıkların var."

Dehşet içinde elimini tersini dudaklarımda gezdiriyorum. «Kahveyi her zaman sevmişimdir. Bu ... bir tadı varken ... Bir ağacın kabuğunu yalıyor gibi. "

Lin ve Jude yüksek sesle gülerler.

Jude, "Kabuğun tadını nasıl bildiğinizi sormamayı tercih ederim," diye şaka yapıyor.

Masanın ortasında kararlı bir hareketle birayı hareket ettiriyorum. «İşte, kendinize yardım edin. Ben bir kola alacağım. "

Banktan ayrıldım, iki masa arasına sıkıştım ve dar koridorun karşısındaki bara ulaştım. Mekan eskisinden daha da dolu, belli ki sadece öğrenciler için değil, aynı zamanda turistik bir yer. Barmenin isteğimi kabul etmesi ve tezgahta bana bir kola vermesi neredeyse on dakika sürüyor. Gülümseyerek teşekkür edip arkamı döndüm.

O sırada Lydia'yı görüyorum. Kalabalığın arasından tuvalete koştu ve beni görmemiş gibi görünüyor. Çok solgun ve önünde duran bir adamı hareket ettirmek için kaldırdığında elinin titrediğini fark ettim. Yasak, tuvalet kapısının arkasında kaybolana kadar onu gözlerimle takip ediyorum.

Muhtemelen çok içti. Ve daha sekiz bile değil. Başımı sallayarak masama geri döndüm ve Jude, Lin ve buraya ateşli bir tartışma içinde geldiğimiz başka birini buldum. Kolamı yudumlarken konuşmaya dahil oldum. Arada bir dönüp Lydia'nın daha önce oturduğu yere bakıyorum ama o henüz banyodan dönmedi. Bir düşününce, iyi görünmüyordu. Hiç de bile.

Arkadaşlarını dikkatle izliyorum. James ve Wren bir şey tartışıyorlar, Camille Keshav'ın kucağına oturuyor ve

kulağına onu gülümseten bir şey fısıldıyor. İkisinin önünde, Alistair tek seferde yarım bira bardağı boşaltır. Gözleri kıpkırmızı, kaşları çatık. Wren'in ona söylediklerine yanıt verir, ancak gözlerini Camille ve Keshav'ın gözlerinin önünde flört edenlerden ayırmaz. Keshav'ın Alistair ile olan ilişkisini arkadaşlarından saklamasını zaten kötü buluyorum, ama şimdi önünde bir kızla kavga ederse, onun hakkındaki düşüncelerim yeraltına iniyor.

Çocuklardan hiçbiri Lydia'nın yokluğunu fark etmemiş gibi görünüyor. Bir an daha tereddüt ettim, sonra Lin'den özür dileyip ayağa kalktım. Son bir saatte alkol oranı kesinlikle arttı, patronlar tarafından iyi anlaşıldı. Sesleri neredeyse müziği aşıyor ve aralarında hareket ettiğimde bana gönüllü olarak yer açan çok az kişi var. Kadınlar tuvaletine giriyorum ve etrafa bakıyorum. Birkaç tuvalet var. Biri hariç tüm kapılar açık.

İleride hafif bir hıçkırık duyuyorum ve ardından... şiddetli bir öğürme.

Dikkatlice kapıyı çaldım ve kilitli olmadığını fark ettim. Biraz açılıyor ama tam açmaya cesaret edemiyorum. "Lidya?"

"Beni rahat bırak" diyor boğuk bir sesle.

Partiden sonraki Pazartesi günü, benimle kantinde oturup özür dilediği günü hatırlıyorum. Bana iyi davranmıştı. Şimdi karşılık verme fırsatım var. "Senin için birşey yapabiliyordum?" usulca soruyorum.

Lydia bana cevap vermek yerine tekrar kustu, sonra hoş olmayan bir ses duydum. Lavaboya koşuyorum, çekmecedan birkaç havlu alıp musluğun altında nemlendiriyorum. Onları tuvalet kapısının altından Lydia'ya uzattım. "Burada."

Mendiller elimden kayboluyor.

Ne yapacağımı bilemez halde öylece kalakaldım. Onu bu durumda yalnız bırakmak istemiyorum ama ona nasıl yardım edeceğimi bile bilmiyorum.

Tuvalet sifonu çekiyor ve kısa bir süre sonra kapı aralık açılıyor. Lydia'nın yüzünün bir parçasını görüyorum. Bu adil değil: parlak gözlerine ve yanaklarındaki kırmızı lekelere rağmen hala güzel. Yüzünde kardeşinin birçok detayını tanıyorum.

Ama bu noktada James'i düşünmek pek doğru değil.

"Sana su getirmemi ister misin?"

"Hayır, bu daha iyi. Duvarların etrafımda dönmeyi bırakması birkaç dakikamı alıyor." Sırtınız duvara dayanana kadar geri çekilin. Sonra gözlerini kapatır ve başını arkaya bırakır.

"Çok mu içtin?" Soruyorum.

Belli belirsiz başını sallıyor. "Ben bir şey içmedim," diye fısıldıyor.

"Sen hastasın?" Tekrar deneyin. "Geceleri de açık bir eczane olacak. Eğer iyileştirmezsen. "

Lydia bana cevap vermiyor.

«Ya da ...» Tereddütle devam ediyorum, «gergin mi? Yarın için üzgün müsün? "

Lydia gözlerini açıp bana baktı. İfadesi, eğlence ve mutlak üzüntü karışımıdır. "Hayır," diye yanıtlıyor. "Üzgün değilim. Bugün zaten iki görüşme yaptım ve çok iyi gittiler. "

"Ama bu harika," demeye cüret ettim, pek mutlu görünmese de. Aksine gözleri doluyor. "Neden mutlu değilsin?"

Omuz silkiyor ve elini karnına koyuyor. "Görüşmelerin nasıl geçtiği önemli değil. Nasılsa burada eğitim almayacağım. "

"Neden olmasın? Öyle hissetmiyor musun?"

Lydia yutkunur. "Tersine. Çok isterim."

"Ama o zaman sorun nerede? Mülakatlar iyi gittiyse, kesinlikle başaracaksınız."

"Öyle demek istemedim. Sadece düşünüyorum... Burada çalışamayacağım. "

Hala anlayamıyorum. "Ama neden?" karışık soruyorum.

Cevap vermiyor. Bunun yerine, karnının üzerinde duran eline bakın. Bluzun üzerinde bir daire çizerek ya da daha doğrusu altında olanın üzerinde yavaşça hareket ettirmeye başlayın: küçük bir yumru.

Normal şartlar altında fark etmezdim. Hepimizin, özellikle oturduğumuzda az ya da çok çıkıntılı bir karnımız var. Ama çoğumuz o noktaya değinmiyoruz. Ve Lydia'nın yüzündeki kadar kendinden geçmiş bir ifadesi bile yok.

Kafamda bir düğme tıklıyor ve nefesimi tutuyorum. "Hiç bir şey içmediğin doğru mu?" fısıltı.

Yavaşça başını sallıyor. Bir gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanır. "Aylardır içmiyorum."

Cyril'in partisinde James'e sorduğu ama sonrasında içmediği içkiyi düşünüyorum. Ve tabii ki onu Bay Sutton'la yakaladığım günü düşünüyorum. Boğazımda bir yumru hissediyorum.

"Yaklaşık..." Cümleyi bitirmeye cesaret edemiyorum ama buna gerek yok. Lydia sorumu anladı ve kısaca başını salladı.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"O zaman benim gibi hissediyorsun." Islak gözünün üzerinde parmağını gezdiriyor.

"Kaç yaşındasın?" fısıltı.

Lydia şefkatle karnını okşar. "On iki hafta."

"Bundan kim haberdar ediliyor?" Ona sorarım.

"Hiç kimse."

"James bile değil mi?"

Başını sallıyor. "Hayır. Ve bilmesi gerekmiyor."

"O zaman neden bana söyledin?"

"Çünkü soru sormayı asla bırakmazsın," diye hemen yanıtlıyor. Sonra iç çekiyor. "Ayrıca, James sana güveniyor. Ve asla kimseye güvenmez. "

Dudaklarımı büzdüm ve sözlerinin imalarını düşünmemeye çalıştım. Karnını göstererek, "Bir süre sonra onu saklamak o kadar kolay olmayacak," diye gözlemliyorum.

"Bunu biliyorum." Sesi o kadar kırık, o kadar üzgün ki, bir şefkat dalgasının saldırısına uğradım.

"İstersen benimle konuşabilirsin. Ayrıca önümüzdeki haftalarda ve aylarda. Başka kimsen yoksa, yani. "

Lydia bana güvensizlikle bakıyor. "Neden yapayım?"

Koluna dikkatlice dokunuyorum. "Ben ciddiylim Lydia. Bu büyük bir şey. Bunu kimseye açıklamak istemediğini anlıyorum ama..." Karnına bakıyorum. "Bebek bekliyorsun."

Bakışlarımı takip ediyor. "Bunu duymak garip. Yani, şimdiye kadar hiç kimse bu sözleri söylememişti. Nedense biraz daha az doğru görünüyordu. "

Onun mantığını çok iyi anlıyorum. Şeyler isimlendirildiği anda, içinde gelişebilecekleri ve gerçek olabilecekleri bir alan yaratılır.

"Seni eve götürmemi ister misin?" Bir süre sonra kendimi sunuyorum.

Lydia hemen cevap vermedi ve birkaç saniye sessizce bana baktı. Sonra başını salladı ve gecenin ilk günü bana temkinli bir şekilde gülümsedi. Bana gerçekten güveniyor mu bilmiyorum ama güvenmezse, belki gelecekte fikrini değiştirir. Onun en büyük iki sırrını biliyorum ve onları kendime saklamak gibi bir niyetim var. Lydia'ya ihanet etmeyeceğim. Aksine, bu zor anda bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu hayal edebiliyorum. Ayağa kalktım ve ona yardım etmesi için elimi uzattım.

"Birkaç dakika önce klozete kustuğumun farkındasın, değil mi?" O sorar.

burnumu kırıstırırım. "Hatırlattığın için teşekkürler," diye yanıtladım ama elimi çekmedim.

Lydia gülümseyerek alır.

T Ertesi günkü görüşme bir kabus. Bir yandan Lydia'nın durumunu düşünerek gecenin yarısında uyanık kaldım, diğ r yandan iki öğretmenle anlaşılamıyorum. İlk başta anlayamadığım şakalar yapıyorlar ve asıl sorular başlayınca cevaplarıma doymuyorlar. Bana odada kaç kişi olduğunu soruyorlar, kesin olarak tespit etmenin mümkün olmadığını söylüyorum. Sonuçta, rüya görüyor olabilirim ya da iki  ğretmen sadece kafamda var. Bu, Pippa'da ele aldığımız sorulardan biri ama benim yaklaşımım hiç hoş karşılanmıyor. Felsefe profesörü bunu "sözde entelektüel" olarak tanımlıyor, sorgulamamı ve neden yanlış olduğunu bulmamı istiyor. Sonra benden mantıklı bir cevap istedi ve ben korkarak "  " diye cevap verdim.

Bu noktada kafam çok karışık, cevaplamadan önce her soruyu üç kez düşünüyorum. Bu bir felaket ve yarım saat sonra taburcu olduğumda kafam balonun içinde.

 ki profesörü mekanik bir şekilde selamlıyorum ve ofisten ayrılıyorum. Dışarıda başımın döndüğünü fark ettim ve dengemi yeniden kazanmak için bir anlığına duvara yaslanmam gerekiyordu.

Gözüm benden sonraki adaya takıldı.

Tabii ki James'ti.

Her zaman en kötü anlarda ortaya çıkması ve yenilgilerimi canlı yaşaması düşünülemez. Kendisine eşlik eden öğrenciyle sohbet ediyor, daha doğrusu o ayakkabılarının uçlarına bakarken konuşuyor. Sadece profesör arkamdan kapıyı kapattığında başını kaldırıyor.

Bu güzel. Siyah bir pantolon ve omuzlarını ve göğsünü vurgulayan koyu yeşil bir gömlek giyiyor. Ona bu kadar yakışmasından nefret ediyorum. Ve inek gibi giyinmesine rağmen hiç de öyle görünmemesinden nefret ediyorum. Aslında onunla ilgili her şeyden nefret ediyorum.

Özellikle kalbimi nasıl kırdığını. Bana her baktığında acı yeniden yüzeye çıkıyor, ancak son birkaç haftadır bunu başarıyla bastırmayı başardı. Kalbim boğazımda düğümleniyor, ağzım kuruyor ve midemi bir huzursuzluk kaplıyor. Ve sonra lanetli nostalji var. Yanına gidip elini tutma, ona dokunma ve sıcak tenini benim üzerimde hissetme ihtiyacı. Dün bana yaptığı gibi ona iyi şanslar dilemek isterdim ama onunla konuşmaya cesaret edemiyorum. Ağzımı açsam sesimi özleyecektim. Ve o anda, ağlamaya başlamama hala bir adım uzaktayım.

Aniden James ayağa kalktı ve bana doğru bir adım attı. Bir şey diyemeden önce gözlerimi kaçırdım ve hızlı bir şekilde oradan uzaklaştım.

* * *

Gün hiç bitmeyecek gibi. Röportajdan sonra odama dönüp yorganın altına saklanmak istedim, ancak diğer birkaç aday beni durdurdu ve onlarla ve iki büyük öğrenciyle birlikte kampüsü gezmek isteyip istemediğimi sordu. Bir gün önce çok şey gördüm ama gruba katılıyorum çünkü bugünkü felaket röportajından sonra gelecekte St Hilda'da daha fazla zaman geçirme şansım olup olmayacağından artık emin değilim. Bir üniversitenin harika kampüsünü asla orada okuyamayacağımı bilerek ziyaret etmek canımı yakıyor ama Tony ve Liz rehber olarak o kadar sıkı çalışıyorlar ki

sonunda olumsuz düşünceleri kovmaya ve o an için neye odaklanmaya karar verdim. bize söylerler.

St Hilda's, Oxford'un başlangıçta kadınlara yönelik ilk kolejlerinden biriydi. Sadece son zamanlarda erkekler de bizi inceleyebiliyor. Üniversitenin açık fikirliliğiyle ünlü olduğunu zaten biliyordum, ancak kampüste ve binaların arasında yürüdükçe, bunun sadece boş bir tanım olmadığını açıkça anlıyorum. Öğrenciler birbirlerini selamlıyor ve hatta kütüphanede kitap yığınları arasında oturan ve aşırı stresli görünenler bile sorularımızı cevaplamak için birkaç dakika ayırıyorlar. Atmosfer bana Maxton Hall'da hüküm sürenlerin tam tersi gibi görünüyor. Burada zengin ve fakir, yerleşik ve anonim, değerli ve değersiz arasında bir ayrım yoktur: burada herkes aynı görünür.

Her şeyi mahvetmiş olma riskini aldığım düşüncesiyle, bir baskı hissediyorum.

Öğlen, Lin bana röportajın nasıl geçtiğini soran bir mesaj attı ama ona cevap verecek gücüm yok. Aileme ya da Ember'a haber bile vermiyorum. Kendimde hayal kırıklığına uğradım ve başkalarıyla bu konuda konuşmadan önce olanları işlemem gerekiyor. Nasıl tepki vereceklerini çok iyi biliyorum: anlayışlı, sevecen ve teselli edici olacaklar. Şu an buna dayanamıyordum.

Akşama doğru ortak salona dönüyoruz. Odama çekilebilmek için sabırsızlanıyorum ama programda bir nokta daha var: Jude ve Oxford'da okumak ve yaşamakla ilgili sorularımızı yanıtlamak için kendilerini hazır bulunduran diğer öğrencilerle bir toplantı. Umutsuzca pozitif enerjimi geri kazanmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Bu yüzden rahat görünen yüksek arkalıklı

koltuklardan birine yerleştim, bacaklarımı altına katladım ve burada oturup dinlemeye karar verdim.

Oda yavaş yavaş doluyor. Bir noktada James de gelir. Bu sabah görüşmeye eşlik eden ve kapının dışında bekleyen öğrencisiyle birlikte. Sohbet ediyorlar ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım gözlerimi ondan alamıyorum.

İnsanların neden gönöl yarası dediğini hiç anlamadım ve şimdi daha da az anlıyorum. James'i gördüğümde, acıyan sadece kalbim değil, her şey. Nefes bile alamıyorum. Vücut ağrısı demeliyiz. Bence daha az romantik ve çok daha uygun olurdu.

James beni sandalyede otururken bulduğunda gözlerimi başka yöne çevireceğim. Bakışlarımız bir anlığına birbirine değiyor ama bu bile tenimde bir ürperti hissetmeme yetiyor.

Karşı koyamayacak kadar sinirli ve yorgunum.

"Bu yüzden insanlar!" Jude ellerini çırpmaya başlar. "Hepimiz burada mıyız? Başlayabiliriz. Arkada hâlâ boş yerler var," diyor belli belirsiz bir şekilde yönümü işaret ederek. İnsanların çoğu kanep ve koltukları işgal ederken, yanımda hala birkaç sandalye var. bedava çiçekli minder Gözümün ucuyla James'in diğer iki adamla birlikte yanıma geldiğini görüyorum. Ona bakmaya cüret ettim ve o esrarengiz gözlerle geri döndü.

Sağdaki sandalyeye geçiyorum. Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Ona çok yakın oturmak istemiyorum. Onunla aynı odada bile olmak istemiyorum. Göğüs ağrısı zaten dayanılmaz.

"Her şeyi sorabilirsin," diye açıklıyor Liz. "Akademik geçmiş, özel hayat, kariyer fırsatları."

"Kesinlikle hepsi mi?" James'in solunda oturan çocuğa sorar.

"Her şeyi sorabilirsin, ama cevap vermemeye karar verebiliriz." Jude ona göz kırparak bakar ve biri kahkahayı patlatır.

"Çok iyi. Peki kim başlıyor?" diye soruyor James'e eşlik eden öğrenci. Siyah saçları ve kahverengi teniyle gerçekten çok güzel. Makyaj yaptığını sanmıyorum ama yanaklarında doğal bir ışıltı var. Ona nasıl anladığını sormak isterdim ama korkarım bu toplantı için doğru konu bu değil.

«Burada okumak ne kadar zorlu? Özel hayatın olabilir mi?» diye soruyor ilk defa gördüğüm bir kız.

Jude, Liz ve sevimli öğrenci birbirlerine bakarlar, sonra Jude önce Liz'e cevap vermesini işaret eder.

«Açıkçası eğitim hızı diğer üniversitelere göre daha yoğun, özellikle de kampüste yaşıyorsanız ve entegre olmanız gerekiyor. Ama özel hayata ayıracak kadar zaman var. »

Adaylar arasında hafif bir mırıltı yükselir. Çoğu, cevaptan gerçekten rahatlamış görünüyor.

"Haydi, başka bir soru!" Jude, orada bulunanlara beklentiyle bakarak haykırıyor. Kısa bir sessizlik ve ardından...

"Herkesin söylediği doğru mu? Balliol'e kıyasla burada ders çalışmak parkta yürümek gibi mi?"

Kafamı az önce konuşan James'e çevirdim. İlgilenmiş görünüyor ve ona biraz şaşkın bakan üç öğrenciye bakıyor.

"Çalışmanın seyri aynı," diye çekingen bir şekilde başlıyor Jude, kaşları çatık. "Fakat orada değil de burada çalıştığım

için yargılayamıyorum. Ben sadece St Hilda'da işlerin nasıl olduğu hakkında konuşabilirim. "

"Bir 'evet' yeterli olurdu."

Şok içinde James'e bakıyorum. Az önce böyle bir şey söylediğine inanamıyorum. Üstelik babasından öğrendiği o korkunç ses tonuyla ve bende bir dizi şiddetli zincirleme reaksiyonları tetikliyor.

Ağzımı açma dürtüsü kontrolsüz bir şekilde artıyor ve koruyucu kalkanım birer birer çöküyor.

Yapma, yapma, yapma...

Mantığın sesini görmezden geliyorum.

"Ama bu açık," diye patladım.

James yavaşça bana döndü. "Ne temiz?"

"Bu Aziz Hilda senin için yeterince iyi değil çünkü baban burada okumadı." Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Bugün değil. Davranışı karşısında değil.

James'in gözlerinde acıya benzer bir flaş yanıyor. "Bu doğru değil" diyor.

Bu son yalan, son birkaç haftadır zorla tuttuğum öfkeyi içimde patlatıyor. Artık kendimi kontrol edemiyorum ve kelimeler ağzımdan hiç tereddüt etmeden dökülüyor. "Ne değil?" Aziz Hilda'nın benim gibi senin için yeterince iyi olmadığını, çünkü annenle babanın başka özlemleri olduğunu mu düşünüyorsun? Hayattan ne istediğinizi düşünmeye çalışmak yerine her zaman sadece onların istediklerini mi yapıyorsunuz ? Sen bir korkaksın! "

Birden odaya hayalet gibi bir sessizlik çöker. Zor nefes alıyorum, göğsüm şiddetle inip kalkıyor ve gözlerimde şüpheli bir yanma hissediyorum.

Oh hayır. Numara.

Bütün bu insanların önünde ağlamayacağım, kendimi olduğumdan daha gülünç duruma düşürmeyeceğim.

Ayağa kalktım ve başka bir şey söylemeden dışarı çıktım. Arkamda hızlı ayak sesleri duyduğumda koridoru geçip merdivenlere ulaştım. Adım adım iki basamak çıkıyorum ve yukarı çıktığımda koridora çıkıyorum. James bana katıldı. Yanımdan geçti ve önümde durup beni durmaya zorladı.

"Bu doğru değil," diye tekrarlıyor nefes nefese. Yanakları kızarmış, saçları darmadağın. Onu ne zaman görsem, bedenim anlaşılmas bir nedenden dolayı ona bağıymış gibi geliyor bana. Öfkeme rağmen ona dokunma dürtüsü bana daha da yaklaşıyor. Mümkün değil. Bana verdiği zarara rağmen neden hala onu istiyorum?

"Ne değil?" Duygu karmaşası içinde olduğum için konuşmakta zorlanıyorum.

Bakışlarındaki acı beni tamamen hazırlıksız yakalıyor. "Bana yetmediğin için."

Bir an şaşkınlıkla ona bakıyorum. Sonra yumruklarımı sıkıp tırnaklarımı etime geçirdim. "Ne kadar ciddi bir saçmalık," diye tısladım.

Bana doğru bir adım daha atıyor. "Yakut..."

"Numara!" sözünü kesiyorum. "Bunu bana yapamazsın. Benimle lafını kesip arkadaşlarının önünde beni küçük düşürüp sonra bileğimi okşayıp 'İyi şanslar' diye fısıldayamazsın. Beni harika hayatında istemediğini açıkça gösterdin."

"Ben... Ben..."

Önce peşimden koşuyor, sonra anlamlı bir cümle kuramıyor. Onu omuzlarından tutup sarsmak istiyorum. "Sen değil miydin?" Sesim alay dolu.

"Davranış şeklim için üzgünüm. Çok üzgünüm, Ruby. Ama yapamam... bu mümkün değil. "

kollarımı yukarı kaldırıyorum. "Öyleyse neden buradasın?" Neden benimle konuşuyorsun? "

"Çünkü ben..." Tekrar durdu. Cevabı bilmiyormuş gibi kaşlarını çattı. Sonra ağzını açar ve tekrar kapatır. Sanki ağzından çıkan kelimeleri ağzından çıkarmaktan kendini alıkoymak ister gibidir.

"Benden ne istediğini bilmiyorsun. Hayattan ne istediğini bilmiyorsun. Hiçbir şey bildiğini sanmıyorum. "

Yanakları daha da kızarıyor. Tutumu şimdi benimkine benziyor: gergin omuzlar, sıkılı yumruklar. Onu hiç böyle görmemiştim. Bana doğru öfkeli bir adım atıyor, ondan yayılan sıcaklığı hissediyorum.

"Ben ne istediğimi çok iyi biliyorum." Artık kekeleyemiyor, aksine son derece kararlı bir tonda konuşuyor.

"O zaman neden almıyorsun?"

"Çünkü benim iradem hiçbir zaman önemli olmadı."

Beni hâlâ tutan son özdenetim kısıntısı da onun sözleriyle silip süpürüldü.

"Benim için evet! Senin iraden benim için her zaman önemliydi! " diye bağırarak iki elimle göğsüne vurdum.

James'in tepkisi yıldırım hızındadır. Bileklerimi tutuyor ve ellerimi göğsüne bastırıyor.

Nefesimiz daralıyor. Parmaklarımın altında kalbinin atışını hissediyorum. Bu çalkantılı. Benden dolayı. Aramızda var olan ve aylardır aramızda büyüyen şeyler yüzünden.

Birlikte hareket ediyoruz. James bana sarıldı ve ona doğru koştum. Ağızlarımız buluşuyor. Öfkeli bir telaşla ellerimi saçlarına daldırdım ve o beni yanıma aldı ve parmaklarıyla

sıktı. Alt dudağını ısırđım çünkü çok kızgındım. Boğuk bir inilti çıkardı ve elini kalçamın üzerinde gezdirdi. Diğeri arkaya doğru gider ve ensede durur. Onu tüm gücümle görmezden geldiğim ve duygularımla mücadele ettiğim haftalar beni bir hortum gibi bunaltıyor.

Öpüşmemiz kavganın devamı, içimdeki öfkeyi başka bir şeye dönüştüren ve bana bilinmeyen bir mısra söyleten bir kavga. Çaresiz bir inilti, neredeyse bir hıçkırık. Dilimi alt dudağında gezdirip tadını çıkardım.

James tekrar boynumu tuttu ve beni ezici bir şiddetle öptü. Öpücüğü aniden bir bağışlanma isteğine dönüşür. Parmaklarının heyecanında, bunu ne kadar zamandır yapmak istediğini ve kendini tutmanın ne kadar irade gücü gerektirdiğini hissediyorum. İçimde boğulmak istercesine öpüyor beni, arzunun, çaresizliğin, nefretin ve aradaki tüm duyguların karışımı. Çılgınca hissediyorum ama aynı zamanda haftalardır hissetmediğim hayati bir ivme hissediyorum. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Nefret etmem gereken birinin bana bazı şeyleri hissettirebileceğini anlamıyorum.

James beni belimden tuttu, kaldırdı ve beni kollarında taşıyarak koridorda sendeledi, dudaklarını asla benden ayırmadı. Sırtımı yatak odasının kapısına çarpıyorum ve nefesimi tutuyorum. Boynunun arkasını kaşıyorum. James ağzımın içinde inliyor ve kendini bana bastırıyor, sağlam vücudu beni yere düşmekten alıkoyan tek destek. Eli uyluğumu okşadı ve sonra kayboldu ve bir anahtarın tıkırtısını duydum. Bir an sonra beni daha da sıktı ve arkamdaki kapı açıldı. James hala beni kollarında tutarken odaya girdi ve kapıyı bir tekme ile kapattı. Sesi çok

uzaktaymış gibi duyuyorum. İkimizden ve bize rehberlik eden duygulardan başka önemli bir şey yok. Bu sefer kimse bizi bölemeyecek. Aramızdakileri kimse bozamaz.

Sadece ikimiz ne olacağına karar verme gücüne sahibiz.

Hareketlerim yumuşadı ama daha az tutkulu olmadı. Birkaç adımda yatağa yaklaştık ve James yatağa düştü. Darbeyi hafifletmek için kolunu sırtımın altına kaydırды ve bu arada kendini bana doğru itti, o kadar mükemmel bir şekilde inledim ki bacaklarımı ona doladım.

Ağzı, yüzümün her milimetresinde şefkatle hareket ediyor. Yanaklarımı ve dudağımın kenarını öpüyor. Burun ucu. Dudakları çeneme dokunuyor. Omuzlarına sarılıp gözlerimi kapatıyorum. Boynumu emerken ve dudaklarını kalp atışlarımın hızlandığı yere koyarken göz kapaklarımın arkasında bir yıldız patlaması görüyorum.

"Ruby..." Adımı fısıldadı, tıpkı bir aydan fazla bir süre önce okul merdivenlerinde öpüştüğümüz o gece gibi. Hatıra, umutsuzluk ve acı eşliğinde aniden ve şiddetle yeniden ortaya çıkar. Gözlerimin arkasındaki yanmaya engel olamıyorum. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

James donuyor. Kendini benden ayırıyor ve ağır göz kapaklarıyla bana bakıyor. Gözbebekleri büyümüş ve yanakları sanki bir ilacın etkisi altındaymış gibi kırmızı. Yavaşça yüzümü okşadı ve adımı alçak sesle tekrarladı.

Gözyaşlarımı görmesin diye yüzümü kolumla gizledim ama James elimi tuttu ve nazikçe kaldırdı. Parmaklarını benimkilere geçirdi ve elini başımın yanındaki yatağa koydu. Diğer eliyle saçlarımı alnımdan uzaklaştırdı. Ardından,

gözyaşlarını silmek için göz altındaki hassas cildi işaret parmağınızla hafifçe fırçalayın.

"Özür dilerim," diye mırıldandı şakağıma doğru, saç çizgimi öperek.

Yüzümü okşamayı bırakmıyor. Sanki kolları ikimiz için korunaklı bir alan yaratmak istiyor gibiydi. Başımı kaldırdığımda alt dudağının şişmiş olduğunu görüyorum. Onu nerede ısırıldığım ve kendimi suçlu hissettiğim açık. Kırmızı teni şefkatle okşadım ve James gözlerini kapattı. Çenesine dokunuyorum, parmağımı çatık kaşlarının üzerinde gezdiriyorum ve yanağına dağılmış çillere dokunuyorum. Şimdi kış olduğu için o kadar solgunlar ki sadece yakından fark ediliyorlar.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ve sesi kırılmak üzere gibi.

"Bu benim için yeterli değil," diye yumuşak bir şekilde yanıtlıyorum.

Öne eğildi ve sıcak alnını benimkine dayadı. "Ben bile değil."

Çok uzun kaldık. Üzerimdeki ağırlığı bana harika bir his veriyor ve kollarımı sırtına doladım, parmaklarımı gömleğine sokup ona sarıldım. Kalbinin atışını benimki kadar hızlı ve düzensiz hissediyorum ve onun yakınlığının göksel duygusuna teslim oluyorum.

Ama tüm bunlar aramızda geçenleri en ufak bir şekilde değiştirmiyor. Bana nasıl davrandığı ve bana ne söylediği. Onu unutamam. Özellikle de ondan sadece mırıldanan özür sözleri gelirse. Bir açıklama istiyorum ve bir hakkım olduğuna inanıyorum.

"Böyle devam edemeyiz James."

O gülüyor. Ağzının köşeleri belli belirsiz kalkıyor ama açıkça görebiliyorum. Vücudundaki gerginlik hafifler. Alnındaki kırışıklıklar düzeliyor ve onunla ilgili her şey yumuşamış görünüyor.

"Gülecek ne var?"

Çıktı ve endişeli bir ifadeyle bana baktı. "Sana adımı söylemeyeli uzun zaman oldu. Bu güzel."

Başımı sallayarak yüzünü ellerimin arasına alıyorum, kendimi kaldırıp onu temkinli bir şekilde öpüyorum. Artık fırsatım olmayacağına ikna olduğumda, bunu yapabilmek bir rüya gibi görünüyor. Ağzı, benimkine uyacak şekilde mükemmel bir şekle sahip. Her şey o kadar doğru ki yerine yerleştirilmiş bir yapboz parçası gibi. James'in eli boynuma ve omzuma indi. Omurgamdan yan tarafıma ulaştığında bir heyecan dolaşır ve beni belime sıkıyor. Vücudu benimkinin üzerinde titriyor. Kaldığımız yerden devam etmek istiyorum ama aramızda ne olduğunu bilmeden yapamam.

James bunu sezmiş gibi görünüyor ve nazıkçe benden uzaklaşıyor. "Spor sahasında... Sana ait olmayanı kaybedemezsin demiştim."

Sözlerinin hatırası bende bir acıya neden oluyor. Uzaklara bakmak istiyorum ama yapamıyorum. Gözlerinde, beni de rahatsız eden çok fazla duygunun yansıdığını görüyorum.

"Bu bir yalandı. Paramı reddettiğinden beri sana aitim, Ruby Bell. "

L El sözlerim üzerine gözlerini kocaman açtı. Yuvarlanıp, yan yatıp birbirimize bakmamız için döndürüyorum. Elimi yan tarafında bırakıp onu okşadım. Her yere, hemen, sonsuza kadar dokunmak istiyorum. Onu çok özledim ve şimdi sanki haftalar sonra tekrar nefes alıyormuşum gibi.

Ama her şeyi doğru yapmak zorundayım. Bana ne olduğunu söylemeye cesaretim olmadığı için Ruby'yi kaybetme riskini almak istemiyorum. Ona neden kim olduğumu ve neden ikimizi de bu kadar üzen bir karar verdiğimi açıklamak için. Doğru kelimeleri bulmak zor, özellikle de beni affetmeyeceğın korkusu boğazımı sıkarken. Bu durumda ne yapardım bilmiyorum.

Ruby sakince bana bakıyor, bekliyor. Dağınık saçları, kırmızı yanakları ve dudakları var. O kadar güzel ki, boğazımı temizlerken belinden tuttuğum ele bakmak zorunda kalıyorum.

«Mezun olduktan sonra şirkete katılacağımı söylemişim. Ve... yanımda bir karım olması ailem için önemli. Paketin bir parçasıdır. Onlara kalsaydı, beni zaten nişanlandırırlardı, bu yüzden hiçbir şey ters gitmesin. "

Ruby tanımlanamaz bir ünlem çıkardı ve ona dönüp baktığımda burnunu kırıştırdı. Bu fikirden hoşlanmadığını bilmek güzel: Ailesi ona ömür boyu benden başka birini verseydi ne yapardım bilmiyorum.

"En başından beri benim için özelsin. Değıştim. Ben fark etmedim ama arkadaşlarım ve ailem fark etti. Haftalarca bana ne olduğun, neden hep kafam başka yerde olduğunla ilgili sorularını dinlemek zorunda kaldım. Babam bizi terzide

birlikte görünce anlamaya başladı. Ve Cadılar Bayramı'nda bizi şaşırttığında... "Zorla yutkundum. "O bundan emindi."

"Bu yüzden mi dudağını kestin?" Sana vurdu mu? " diye soruyor parmaklarını nazikçe ağzıma koyarak. Beni ısırıldığı yer hala acıyor ama aşırı değil.

"Evet," diye mırıldanıyorum. Babam hakkında hiç kimseyle konuşmadım. Pek çok şeyi bilen Lydia ile bile değil, ama kesinlikle hepsini değil. Arkadaşlarımdan evimdeki durumun ne olduğunu anladıklarına eminim ama gözüm morarmış ya da dudağı kesilmiş olarak geldiğimde hiç soru sormadılar. Sanki karşılıklı olarak konunun var olmadığı konusunda anlaştık ve herkes buna saygı duyuyor. Benim için çok uygun.

"Sana sık sık vuruyor mu, James?" Ruby fısıldıyor.

Ona cevap veremem, özellikle de gözlerime bu kadar şefkatle bakıyorsa. Bahsetmek istediğim konu bu değil. Tek istediğim, ona karşı neden bu kadar acımasız davrandığımı anlamasını sağlamak, içinde bulunduğum bunaltıcı durum ne olursa olsun, kendimi tamamen suçladığım bir jest.

"Önemli değil," diye biraz geç cevap verdim. Sesim kısılıyor ve tekrar temizlemem gerekiyor. "Her halükarda, ailem seni bir tehlike olarak gördü. Benim için ne kadar önemli olduğunu anladılar. Lanet olası şirketlerinden çok daha önemli. "

Ruby'nin gözünde bir şeyler değişir. Yoğun ve nüfuz edici hale geliyor, ruhuma okuyabildiği izlenimini edindim. Ondan saklanmak mümkün değil... ve şu anda bunu yapmak istemediğimi anlıyorum. Ailem endişelenmekte haklıydı. Ruby onlar ve benim ve geleceğim için planladıkları her şey için tehlikeli.

Bunu ancak şimdi fark ettiğime inanamıyorum.

Ruby Jemima Bell'e aşığım.

Onun için hissettiklerim her şeyi kapsayan ve mutlak ve ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da geçmeyecek: Son birkaç haftadır bunun kanıtı var. Ruby hayatıma gizlice girdi, her şeyi alt üst etti ve yarattığı kaosta bir yeri hak ediyor.

Kime karşı durduğum umurumda değil ve babamın beni nakavt etmesi de umurumda değil. Lydia bir keresinde bana Ruby'nin buna değip değmediğini sordu. Çevremden etkilenmeme izin verdim ve onun önemli olmadığına inandım. Bu hayatımda verdiğim en aptalca karardı ve onubenden bu şekilde uzaklaştırdığım için kendimden nefret ediyorum. İptal edemeyeceğimi biliyorum ama en azından denemeliyim.

"Haklısın, hayattan ne istediğimi bilmiyorum. Ne yapıp ne yapmamam gerektiğine hep başkaları karar verdi. Bazen benim için yazılmış ve hiçbir şeyi değiştiremeyeceğim bir senaryonun kahramanıymışım gibi hissediyorum. "

Ruby nefesinin altında homurdanıyor.

"Bizi birlikte keşfettikten sonra babam çıldırdı. Beklentilerine uymayan biriyle vakit geçirmem onun için düşünülemez. "

Bu sözler üzerine belli belirsiz başladığını hissettim ve hemen elini sıktım.

«Bizim için geleceğin nasıl olacağını düşündüm ve sadece çok fazla sorun gördüm. Ailem, çocuklarının hayatı tehlikeyken tiran oluyor. Ve sen... bana başarılı bir kariyere hazırlanmak istediğini söyledin. Sırf oğluyla takılman konusunda hemfikir olmadığı için babamın yoluna çıkması fikrine dayanamadım. Korktum çünkü

yapabileceğim bir şey olmadığını biliyorum. Seni ondan asla koruyamam. "

Kalbim boğazımda atıyor. Acınası bir budala gibi konuştuğumu çok iyi biliyorum ama ne pahasına olursa olsun sana karşı dürüst olmak istiyorum.

"Dünyayı fethedeceksin, Ruby. Ve yolculuğunuzda sizi destekleyen ve ailesi sizi kollarını açarak karşılayan biriyle birlikte olmalısınız. Ama sana bütün bunları teklif edemem. Nasıl çözeceğimi bilmediğim bir sürü problem dışında sana bir şey öneremem. "

Ruby sessizce bana bakıyor ve ben nefes almaya cesaret edemiyorum. Tek kelime etmeden kalkıp gitmesini bekliyorum. Bunu hak ediyorum, biliyorum. Ama Ruby beni terk etmeye istekli görünmüyor. Bunun yerine bana doğru ilerledi ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

Öpücüğü geri vermediğim için çok şaşırdım.

"Ah, James," diye mırıldandı. Elini elimden kurtardı ve kalbime dayanana kadar göğsüme kaldırdı. "Sen... zavallı bir aptalsın."

Tamam, bunu beklemiyordum.

"Şimdiye sahipken neden gelecek hakkında homurdanıyorsun?" usulca soruyor.

"Çünkü sen daha iyisini hak ediyorsun. Geleceğim boktan olmaya mahkum. Gökgürültüsü."

Yanaklarımı sıkıca sıkıyor. "Bu doğru değil," diye fısıldıyor kararlı bir şekilde. "Senin de herkes kadar şansın var. Sadece onları yakalaman gerekiyor, James. "

Adımı söylemesini duymayı seviyorum. Sesi incelikle harflere dayanıyor ve gözlerimi kapatıp bir daha tekrarlaması için ona yalvarmak istiyorum.

"Neden bana hemen söylemedin?" başını sallayarak sorar. "Bir açıklama yapmadan senden uzaklaşmak yerine."

Davranışlarımla ona verdiğim acıyı gözlerinde görüyorum. Elimi elinin üstüne koydum ve parmaklarımızı göğsümde çaprazladım. "Çok üzgünüm Ruby. Gerçekten ayrı daha iyi olduğumuzu düşünmüştüm. "

"Ama öyle değildi," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Beni görmezden geldin ve insanlık tarihinin en ağır yükünü üstlendin."

"Biliyorum. Tanrım, Ruby. Ne kadar üzgünüm."

gözlerimi kapatıyorum. Beni affetmezsen ne yapacağımı bilmiyorum. Hayatında çok fazla stres yarattığıma karar verirsen. Eğer ona asla şimdi olduğum kadar yakın olamazsam.

Elini tutuyorum, çılgınca atan kalbime bastırıyorum ve ona bakamıyorum.

"James" diyor. Elini çek ve bende kalmasını isterim ama buna hakkım olmadığını biliyorum. Ruby gitmek istiyorsa, gitmesine izin vermem gerekecek. Ama sonra parmaklarını saçlarımda hissediyorum. Başımı nazikçe birkaç kez okşadı.

Ne kadar böyle kalacağımızı bilmiyorum ama anı mahvetmekten korktuğum için hareket etmeye cesaret edemiyorum. Ruby'ye bu kadar yakın olmak dünyanın en güzel duygusu. Onun için her şeyden vazgeçmeye hazırdım. Bunu anlamam neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum.

"James," diye mırıldandı uzun bir süre sonra. Tapınağımı öpüyor. "Her şey yolunda. Seni affediyorum."

Ona tekrar bir bahane fısıldamak için derin bir nefes alıyorum ama sözlerinin anlamı benim için netleşince donup

kaldım. gözlerimi açıyorum. Ruby benden uzaklaştı ve kendinden emin bir ifadeyle bana baktı.

"Ne?" diye soruyorum kısık bir sesle.

"Her şey yolunda. Seni affediyorum », diye tekrarladı göğsümü okşayarak. "Bu, davranışlarını unutacağım anlamına gelmez. Bunu bir daha denersen..." Omuz silkiyor. Az önce ne dediğini anladığımda ve temkinli gülümsemesini gördüğümde, bir rahatlama duygusuyla boğuluyorum. Onu kollarıma aldım, bana bastırdım ve dudaklarına fısıldadım: "Yapmayacağım, yapmayacağım, söz veriyorum."

Sonra onu öpüyorum.

Ona tüm minnettarlığımı göstermeye ve içimde uyanan tüm duyguları onunla paylaşmaya çalışıyorum. Ruby üstüme çıkıyor ve onu sımsıkı tutuyorum. Diliyle beni gıdıkladı ve zonklayan alt dudağımın üzerinden geçirdi. Göğsümden bir hırıltı geldi ve dilini emerek nefesinin kesilmesine neden oldum.

Buraya nasıl geldiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok ama bu saniyede düşmeden uçabileceğimi hissediyorum. Ruby beni affetti. Beni affetti ve hayatımda kalmak istiyor.

Bir an sonra ağzını benimkilerden çekip gömleğimin düğmelerini açmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" karışık soruyorum.

"Seni soyuyorum."

Son düğmeyi açıp göğsümü açana kadar devam edin. Alt dudağını ısırdı ve önce tereddütle, sonra daha cüretkar bir tavırla karnıma dokundu. Vücudumu yiyip bitiren bakışı, geçen ay yaptığım fazladan çalışma saatleri hakkında minnetle düşünmemi sağlıyor.

Öne eğilip karnıma bir öpücük izi bıraktığında nefesimi tutuyorum. Sonra dili kasıklarına değdiğinde kendimi iki dirseğimin üzerinde kaldırdım. "Ne yapıyorsun?"

Aşağıya indirdiği gözkapaklarının altından bana bakıyor. "Çiftler uzlaştıklarında böyle yapmıyorlar mı?"

"Yani biz bir çift miyiz?"

"Kesinlikle benim lanet arkadaşım olmayacaksın. Kesinlikle istemiyorum. "

sırıtırım. "Siktir arkadaş mı?"

"Mükemmel anlıyorsun."

"Seninki gibi IQ'su olan birinin gerçekten 'sikiş dostum' gibi bir kelime bulması nasıl mümkün olabilir?" Eğlenerek mırıldandım, mideme acı bir inilti çıkarmama neden olan bir darbe aldım. "Dilini kullandığın zaman daha hoştu."

Bir darbe daha, sonra yüzü benimkinin bir santim yakınına gelene kadar üzerime tırmandı. "Tekrar bu kadar kibirli olmak gerçekten uygun görünüyor mu?"

Göğüs kafesimin kalp atışımla birlikte patlaması gerektiğine dair bir his var içimde. Ruby üstümde oturuyor, gövdesini benimkine bastırıyor ve bluzunun düğmeleri tenimi çiziyor. Ereksiyonum pantolonumun kumaşına acıyla bastırıyor ve Ruby kalçalarını hareket ettirirken kısaca gözlerimi kapatıyorum.

Onu istiyorum.

Hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar onu arzuluyorum.

"Ben senin istediğin kadarım," dedim nefes nefese ve her kelime içtendi. "Arkadaş, siktir et arkadaş, her şey." Ailemin ne dediği ya da gelecekte ne olacağı umurumda değil. Ruby

haklı: hediyeimiz var. Ve artık onun hakkında ne hissettiğimi inkar edemem.

"Kesinlikle hepsi mi?" O fısıldar.

"Her şey," diye tekrarladım kalçalarını okşayarak. Ruby'nin yeşil gözlerinde bir şeyler parlıyor. Parmaklarımı uyluklarının içinde gezdirdiğimde, nefesini keskin bir şekilde yakaladığını hissediyorum. Dudaklarımda zafer dolu bir gülümseme beliriyor. Çok hassas. Okşamayı tekrarlıyorum, daha yükseğe tırmanıyorum. Ruby gözlerini kapatır. Dalgalı saçları, uzun koyu kirpikleri ve yakasındaki siyah kurdeleli ağırbaşlı bluzu ile muhteşem görünüyor. Geri almak istiyorum ama cesaret edemiyorum. Daha yüksek bir seviyeye çıkaracaksak, bir sonraki hamleyi o yapmalı.

Ruby sanki aklımı okumuş gibi öne eğildi ve ağzını kulağıma dayadı. Hemen ardından dudaklarıyla kulak mememi okşadı ve sonra beni ısırıldı. Vücudum hızla tepki veriyor: Tüylerim diken diken oluyor ve heyecandan bayılıyorum. Beni tekrar ısırıldı, sonra boynumda bir öpücük izi takip etti ve boğazımdaki çukuru emdi.

nefesimin altında yemin ederim.

Ruby benden uzaklaştı ve bana ciddi bir şekilde baktı. "Beğenmedin mi?"

"Geri viteste." Sesim kaba ve arzu dolu. "Aksine, çok seviyorum."

Her zaman ondan ayrılmak ve onu sıkmamak isterdim, sabırlı olmak ve bir beyefendi gibi davranmak isterdim, ama ... artık dayanamıyorum. Bunun bana nasıl hissettirdiğini sana göstermek istiyorum. Titreyen ellerimle yüzünü tuttum ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Arkamı dönüp onu altıma kilitlediğimde Ruby şaşkınlıkla inliyor. Ereksiyonumu

ona doğru bastırduğımda ağzımda nefesini hissettim ve tırnaklarını sırtıma geçirdi. Şu anda durum buysa, onun içinde kalmak için sabırsızlanıyorum.

Bir an sonra gömleği kollarımdan alıp yatağın yanına, yere bıraktı. Önce tereddütle ellerini sırtıma götürdü, sonra kıcıma değip sıkıca sıkana kadar omurgamı hafifçe kaşdı.

"Lanet olsun, Ruby," diye soludum.

"Uzun zamandır yapmak istiyordum," diye yanıtlıyor beni okşayarak. Boynuna nefes nefese bir kahkaha attım ve ceza olarak onu ısırdım. Uyluklarını kalçalarımın bastırarak ve kendini bana bastırarak tepki veriyor. Tanrım, beni öldürecek.

Arkama yaslandım ve yaka bandını parmaklarımın arasına sıkıştırdım. Yavaşça çözerken gözlerinin içine baktım. Ben bluzunun düğmelerini açarken Ruby yutkundu ve bana hipnozla baktı. Onu kollarından alabilmek için ayağa kalktı. Nereye atacağımı bilmiyorum çünkü gözlerim sadece ona bakıyor. Dışarıdaki sokak lambası tenini ve giydiği ten rengi sutyenini aydınlatıyor. Dolgun göğüsleri olan güzel, kıvrımlı ve yumuşak bir vücudu var. Okulda, Ruby'nin tam olarak ne istediğini bildiği hemen anlaşılır; yatakta bile aynı olması boğazımı kurutuyor.

Öne eğilip dekoltesini öpüyorum. Göğüslerini alıp okşadım, boğuk bir inlemeye neden oldum. Kıyafetlerinin geri kalanını yırtıp içine gömülmek isterdim ama kendimi tutuyorum.

Bu bizim ilk seferimiz. Hayatımız boyunca güzel ve unutulmaz olmasını istiyorum.

Vücudunu keşfetmek için zaman ayırıyorum. Dudaklarımla teninin her köşesine dokunuyorum,

göğüslerini yalıyorum ve daha sıkı sıkıyorum. Kaburgalarını kemirmek için aşağı iniyorum. İnlemeleri ve sırtını germe şekli daha ileri gitmek için bir davettir. Pantolonumun kemerine geldiğimde parmaklarını saçlarıma geçirdi. Soru sorarcasına başımı kaldırıyorum. Ben onun elindeyim, ne olacağına o karar veriyor.

"Devam et," diye fısıldıyor fısıltıyla.

Başka bir şeye ihtiyacım yok.

Önce ayakkabılarını çıkardım, sonra çoraplarını. Ruby hafif bir gülümsemeyle bana bakıyor. Sonunda pantolonunu çözüp bacaklarından çıkarmasına yardım ettim. Şimdi sadece iç çamaşırını giyiyor ve ben nefesimi tutuyorum. Bütün bunları hak edecek ne yaptı bilmiyorum. Hiç bir fikrim yok. Belki de insanların karma dediği budur. Hey, hayatın kötü mü? Karşılığında dünyanın en güzel kızını alırsın. Seni affediyor ve arzuluyor ve hak etmesen bile kendini senin soyunmasına izin veriyor.

Bunun gibi bir şey.

Ruby'nin tüm bunları yapmama neden izin verdiği önemli değil; Sana buna layık olduğumu göstereceğim.

Bacaklarını yukarı doğru öpmek için eğiliyorum. Artık düşünmenin zamanı değil, şimdi hepsi içgüdü. Ellerimle kalçalarını okşuyorum. Yavaşça, birini karnının ve külotunun lastiğinin üzerinde gezdiriyorum. Nefesi daha hızlı ve daha zahmetli hale gelir.

Devam et. Sözlerinin yankısı kafamda yankılanıyor.

devam ediyorum. Külotumun altına parmağımı sokup aşağı çekiyorum. Şimdi önümde çıplak ve artık doğru düşünemiyorum. Tereddüt etmeden kasıklarını kemirmeye başladım. Ağzım orta noktaya ulaştığında, Ruby yüksek sesle

küfretti. Ellerini saçlarıma daldırdı ve bir an için beni uzaklaştırmak mı, yoksa daha fazla ona doğru itmek mi istediğini bilmiyorum. Ağzımı oynatıyorum, yanan sıcaklığını öpüyorum. Dilimi çıkardığımda mücadele ediyor ve onu hareketsiz tutmak için elimi karnına koyuyorum. Parmaklarının kafa derimi kaşındığını hissetmeyi seviyorum, beni istediğini anlamamı sağlıyorlar ve hem de çok yoğun bir şekilde. Nefesi hızlanıp bacakları sertleşirken, nemli sıcaklığına bir parmağımı kaydırıyorum. Emiyorum ve parmağımı yavaş ve sabit bir ritimle hareket ettiriyorum. Kısa bir süre içinde Ruby adımı haykırdı ve altımda eğildi.

Onu sallayan titreme geçene kadar onu öpmeye ve yalamaya devam ettim. Ondan uzaklaştığımda ve ona bakmak için yatakta yükseldiğimde nefes nefese kalıyor. Saçları darmadağın ve yanakları kızarmış. Tavana bakın ve nefesinizi sakınleştirmek için birkaç dakika ayırın.

Sonra kollarını bana doladı ve bana gülümsedi.

"Kesinlikle tekrar yapmalısın" diyor.

Gülümsedim ve aynı zamanda er ya da geç bütün bir geceyi kafam Ruby'nin bacaklarının arasında geçirmeyi planlıyorum.

"Aşağıdaki arsız ağzın çok işe yarıyor."

Başımı sallamasına baktım ve sonra onu dudaklarından şefkatle öptüm. Ruby, öpücüğün yüzeysel kalmasına izin vermez. Aksine beni kendine doğru çekiyor ve dilini ağzıma sokuyor. Beni öptüğü itici güç beni şaşırttı. Belli ki dudaklarımda onu tatmayı seviyor. Bacağını omzuma atıyor ve kendini bana bastırıyor. Vücuduma sıcak bir ürperti yayıldı ve ağzında nefes aldım ve kalçalarımı öne doğru iterek şaşırmış bir ünlem çıkarmasını sağladım. Hemen

ardından elleri kemerimi çözdü. Hareketleri koordineli değil ve arzu tarafından canlandırılıyor. Böyle yaşamaktan inanılmaz keyif alıyorum.

Pantolonumu çözdükten sonra çıkarmak istiyor ama onu durduruyorum. "Bekle," diye mırıldandım, arka cebimden cüzdanımı çıkardım. İçini açıp içinde sakladığım prezervatifi çıkardım. Yanımızdaki yastığa koydum, sonra pantolonumu ve çoraplarımı çıkardım. Onları yatağın yanına bıraktım, sonra Ruby'nin üstüne geri döndüm. Elimi arkasına koydum ve sutyenini çözdüm. Çıkarmasına yardım ediyorum ve sonra aramızda bir milimetre kumaş bile kalmıyor. Göğsünü elime alıp okşamaya başladığımda Ruby usulca inliyor.

Her okşayışıma verdiği tepkiyi seviyorum. Daha önce hiç onun gibi bir kızla birlikte olmamıştım. Tepkileri beni çok heyecanlandırıyor. Elini boxerımın altından geçirip popomu okşadığında neredeyse delirecektim.

"Beni nasıl istiyorsun?" Nefes alıyorum, yüzünü tekrar öpüyorum. Saçlarını alnından çekip çenesini okşadım. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu her hareketimle göstermek istiyorum.

"Böyle," diye fısıldadı, sırtımı şefkatle okşayarak. Başımla onaylayıp plastik poşeti alıyorum. Prezervatif taktığımda ellerim titriyor. Ruby dirseklerinin üzerinde doğrularak her hareketimi ilgili bir bakışla izliyor. Sonra elini tutuyorum ve üyeme dayamasını sağlıyorum. Avucunun altında kıvrıldığını hissediyorum ve Ruby bana sert gözlerle bakıyor. Sert yutar. Elini bıraktım ve önce biraz utangaçlıkla, sonra giderek daha kendinden emin bir şekilde, kendiliğinden hareket etmeye başladı. Tam yerine bastığında, nefesim kesiliyor.

"Ruby..." diye fısıldıyorum.

Hemen ardından ayrılır ve tekrar yatar. Yastığın üzerinde yelpaze gibi açık olan koyu renk saçları, vücudunu benimkiyle örttüğümde ve bacaklarının arasına girdiğimde yeşil gözleri bir rüya gibi parlıyor. Bu neredeyse içgüdüsel olarak oluyor, Ruby altımda iç çekerken onun içine girdim ve nefesimi tuttum. İnanılmaz derecede sıkı ama beni daha derine itmeye yetecek kadar ıslak. Yanağına dokunuyorum, ağzımı onunkine bastırmadan önce baş parmağımla alt dudağını okşuyorum. Onu yavaşça ve duygulu bir şekilde öperken yanından çıkıp ardından temkinli bir itişle tekrar içeri girdim. Aynı anda Ruby kalçalarının pozisyonunu değiştirir... ve direnç yol açar. Tamamen onun içine gömülüyorum ve ikimiz de inliyoruz. Bir düşünce, duygularla tıkanmış zihnimin yüzeyinde yüzeye çıkmak istiyor ama onu kavrayamıyorum. Kafamda daha fazla yer yok. Etrafımı saran Ruby, tadı, sıcaklığıyla dolu. Tekrar ittim ve Ruby boğuk bir inilti çıkardı. Bacağını bana bastırıyor ve ben de kalçasını tutuyorum. Her şey o kadar mükemmel ki birbirimizle kavga etmek yerine keşke daha önce yapsaydık. Parmaklarımı uyluğuna batırıyorum ve az çok düzenli bir ritim bulmaya çalışırken onu sabit tutuyorum. Ruby'nin elleri her tarafımda, göğsümü öpmek için yukarı kalkıyor, bana doyamıyormuş gibi her hamleme tutkuyla karşılık veriyor. Benim için aynı. O kadar iyi hissettiriyor ki hareketlerimin kontrolünü kaybetmemek benim için çok zor.

"Titriyorsun," diye fısıldadı, sırtımı aşağıdan yukarıya okşayarak. Ben kulağının arkasındaki deriyi emip yavaşça içine batarken omuzlarıma yapıştı.

"Neden kendimi tutmak zorundayım?"

"Seksle su yataklarını mahveden James Beaufort mu bu?" nefes nefese soruyor.

boynunu ısırırım. "Sana zaten söyledim, o bir su yatağı değildi."

Ruby söylediklerimi görmezden geldi ve diğer bacağıyla da bana sarıldı. Kalçalarını hareket ettiriyor ve beni daha çok kendine çekiyor. İnliyorum ve vücudum kendiliğinden isteğine uyuyor. Elimi boynunun altına koydum ve başını yatağa çarpmasın diye sıkıca tuttum. Sonra daha sert ve daha hızlı nüfuz ediyorum. Ruby sırtımı kaşıyor ve her hareketiyle kontrolümü daha fazla kaybetmeme neden oluyor. Kısa bir süre içinde yatağın başı yüksek sesle duvara çarpıyor ve artık göğsümden gelen karanlık sesleri tutamıyorum. Ruby'nin nefesi daha hızlı ve daha hızlı, tırnakları tenime gömülü. Gözlerini kapalı tutuyor ama ne pahasına olursa olsun ona ne olduğunu görmem gerekiyor.

"Bana bak," diye iç çekiyorum.

Beni memnun ediyor ve gözlerimiz buluşuyor. Aramızdaki bağ hiçbir zaman şimdiki kadar yoğun olmamıştı. Gözlerimi alamıyorum ve Ruby, Ruby için aynı. Sanki bunun için yaratılmışız gibi hep birlikte hareket ediyoruz. Yüksek sesle inlemesine neden olacak bir nokta bulana kadar kendimi birkaç kez onun içine ittim. Kasları etrafımda kasılıyor ve birdenbire bu çok fazla. Yatak, bir araya geldiğimizde inlemelerimizi kapatacak kadar yüksek sesle gıcırdamıyor. Dünya içimde patlıyor, geriye sadece Ruby'ye yer olan bir yıldız ve ışık evreni bırakıyor.

yakut

" Önce bana söylemeliydin ." James bir parmağını omurgamda gezdiriyor ve titriyorum.

"Çünkü?"

Başımı göğsüne yaslıyorum ve dalgın bir şekilde karnını okşuyorum. Bacaklarımız iç içe ve hala çıplakız ama James battaniyeyi üzerimize çekti.

"Çünkü daha hassas olurdum," diye mırıldandı dudaklarını saç çizgime bastırarak.

"Korkup kaçabilirdin."

"Ama hayır. Sadece daha dikkatli olurdum. "

Başımı arkaya yaslayıp yüzüne bakıyorum. Kaşlarının arasında bir kırışık var, ciddi anlamda endişeli görünüyor.

"Yine de dikkatli ve hassas olmanı istemedim."

Ağzının bir köşesini kaldırıyor ve bakışlarında karanlık bir kıvılcım parlıyor. Geldiği gibi kayboluyor. "Belki bir manzara değişikliği düşünürdüm. Gıcırtilı yataklı bir yurt odasında bekaretinizi kaybetmemelisiniz. "

öfkeyle yükseliyorum. Bir an için James'in bakışları göğüslerime odaklandı, sonra yüzüme bakmak için geri döndü. "Şey? Bekaretimi kaybedeceksem, Oxford'dan daha iyi bir yer yok."

Gülümseyerek başını salladı, sonra dirseklerimden tuttu ve üzerine düşene kadar beni kendine çekti. Kollarını belime sarıyor ve beni sımsıkı tutuyor. "Sen delisin, Ruby Bell."

Belki biraz, zihinsel olarak kabul ediyorum.

Ama hepsi güzeldi. James ve ben: Belki bizim için asla kolay olmayacak ve belki James'in babası oğlunun hayatından kaybolmam için her şeyi yapar ama ben

savaşmaya hazırım. Aramızdaki şey özel. Bugünden itibaren biliyorum ve bana bakışından ve bana dokunmasından onun da aynı şeyi hissettiğini hissediyorum. Yapacağız. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

"Senin için nasıldı?" Bir süre sonra gözlerinin içine bakmadan soruyorum.

"Hmm?"

Karnında yaptığım desene odaklandım. "Yani... ilk sefer nasıldı?"

Havayı zorla dışarı üfledi ve karnı elimin altına düştü. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Şimdi bakıyorum. "Tabii ki."

"Gitti. On dört yaşımdaydım, sarhoştum ve ateşim yoktu."

"On dört yıl?" Tanrım, o bunu dört yıldan fazla bir süredir yapıyor. Zaten yattığı kızların sayısını bu kadar iyi olmak için düşünmemeyi tercih ederim.

"Wren ve ben bahse girdik ve ben de öyle yaptım. Yaklaşık iki dakika sürdü ve hoş değildi."

"Öyleyse bekaretinizi başarılı bir şekilde nasıl kaybedeceğiniz konusunda tavsiye verecek doğru kişi değilsiniz," diye mırıldandım.

"Bir gün senin hikayeni anlatmak zorunda kalırsam, umarım daha iyi olmuştur."

Göğsüne bir öpücük konduruyorum. "Bu kesinlikle. Mükemmeldi."

Nasıl olduğunu anlamıyorum, ama burada onunla yatmak bana tamamen normal görünüyor. Sanki bu yere aitmişim gibi. Haftalardır kendimi pek iyi hissetmiyorum ve bacaklarımın arasındaki hafif zonklama bile beni rahatsız

etmiyor. Gerçeği söyledim, mükemmeldi. Ve bunlardan daha iyi bir zaman ve yer hayal edemezdım.

"Bu sabah perişan görünüyordun," diye gözlemledi James, neşemi bastırarak.

"Mülakat berbat geçti," diye mırıldandım.

Ağzı tekrar saç çizgime yerleşti ve alnımı okşadı. "O iki öğretmen gerçek aptallardı. Bence adayları korkutmak için bilerek yapıyorlar. Eminim harika bir iş çıkarmışsındır. "Bunu o kadar güvenle söylüyor ki ona neredeyse inanacağım. Ama sadece neredeyse.

"Yanılıyorsun. Bir soruya tamamen yanlış cevap verdim. Sözlerimin beğenilmediğini açıkça anladım."

"Ne demek istiyorsun?"

Ona sabahki başarısızlığımı anlatıyorum.

"Dediğim gibi, onların hepsinin bir oyun olduğuna eminim. Çok fazla endişelenme. Sen Oxford'a giremezsen, kimse alamaz. " Hissettiğimden daha emin geliyor kulağa ama bu konuda biriyle konuşmak bana iyi geliyor. Özellikle James Oxford'un benim için ne kadar önemli olduğunu bildiğinden beri.

"Teşekkürler."

Cevap olarak beni dudağımdan öpüyor. Onun içinde kaybolmamak benim için zor, ama bir noktada kendimi ayırıyorum ve ona soruyorum: "Peki ya seninle nasıl gitti?"

Beaufort, Oxford ya da geleceği hakkında konuşurken, yorumlanması zor bir çizgi yayar ve tipik ifadeyi tekrar alır. O morali bozuk. Ve bana acı veriyor.

"Konuş benimle" diye fısıldıyorum.

James bana sert bir bakış attı. Sonunda pes eder ve derin bir nefes alır. "Oxford'un senin için var olan en önemli şey

olduğunu biliyorum, bu yüzden seninle bunun hakkında konuşmak çok çaba gerektiriyor, ama... bütün bu sirk bana aptal gibi görünüyor."

Kendimi üzmemeye çalışıyorum. Herkesin hayalleri ve hedefleri aynı değildir. James'in benimle hiçbir ilgisi olmadığını düşündüğü şey, sadece o.

«Röportajda, daha önce... her şey üzerime yıkıldı. Hareket etmeyen tek kişinin ben olduğum hızlı ilerleyen siyah beyaz bir film gibiydi. "

"Eğer gerçekten gelip burada okumak istemiyorsan ya da anne babanın şirketine katılmak istemiyorsan... ne yapmak istersin?"

Başını sallıyor ve bakışlarında bir panik parıltısı yakaladım. "Lütfen bana sorma."

"Neden?" Yanağını okşuyorum ve derisinin pürüzlü olduğunu hissediyorum. Kesin yarın sabah tıraş olacak. Ve James'in biraz sakalla harika görüneceğini düşünüyorum.

"Hayattan ne istediğimi bilmiyorum derken haklıydın. Yapabileceğim her şeyi düşünmüyorum çünkü kendimi hayallere bıraktığımda gerçekler daha da iç karartıcı oluyor. "

Hayatınızı nasıl yapılandıracağınıza bağımsız olarak karar verme olanağınız olmadığını düşünmeye devam edin. Ve omuzlarına büyük bir yük gibi gelen bir miras bekliyorsa, nasıl yapabilirdi ki?

"Rüyalar önemlidir James," diye fısıldadım.

"O zaman benim hayalim sensin."

Bir an nefesimi tuttum, ama sonra fark ettim ki, ona söylediklerime tepki vermemek için yaptığı acıklı bir girişim. "Maalesef böyle olmuyor."

Bana arpık bir gülümseme veriyor. "ok basit olurdu."

"Neyi seversin? Ne hakkında tutkulusun?"

Bir an düşünür. Ani gerginliğini hissediyorum ve sanki ona her Şeyin yolunda olduğunu ve istediği kadar zaman ayırabileceğini söylemek istercesine göğsünü öpüyorum.

"Sporu severim," diye tereddütle yanıtlıyor. "Ve edebiyat. Sanat. İyi müzik. Ah, baharatlı yemekler. Daha doğrusu Asya mutfağı. Bir kez Bangkok'a gitmeyi ve tüm sokak yemeklerini denemeyi çok isterim. "

Tenine karşı gülümsüyorum. "Kızarmış ekirge gibi Şeyler mi?"

"Aynen  yle." Gerilim yavaş yavaş onu tekrar terk eder.

"Hepsi bana uygulanabilir dilekler gibi görünüyor."

"Tatilde yapılabilecek Şeyler bunlar ama hayatın amacı olamazlar."

Küçük daireler çizerek karnını okşuyorum. "Bu bir başlangıç. Bütün bunları, kendinizi engellemeyi bıraktığınızda yapabilirsiniz. "

James cevap vermiyor.

Bir fikrim var. Hemen kalktım ve yerde i çamaŐırına baktım. Yatağın hemen yakınında her Şeyi buluyorum ve önce k lotu, sonra sutyeni giyiyorum. Sandalyede gri bir James gömleği görüyorum. Onu giydim ve sonra masayı taradım.

"Ne yapıyorsun?" arkamdan soruyor.  zerinde ırpınan B yazılı ve tükenmez kalemli siyah defterini alıyorum, sonra arkamı dönüyorum. O da boxerını giydi.

"Bir liste yaparız," diye yanıtladım defterle yatağa dönerken.

James bana sorgulayıcı bir bakış attı. Yanımda duran elimle alkışlıyorum. Yatak hala sıcak ve James'in kokusu beni sarıyor. Bana şüpheli ve şüpheli ulaşır. Yatak, oturduğunda ağırlığının altında çöküyor.

Vücudunun üzerine eğilip başucu lambasını açıyorum. Sonra kucağımdaki defterini açıyorum.

"Ne zaman hasta olsam bir liste yaparım. Çocukluğumdan beri motive olmam ve netliğimi korumam için bana her zaman yardım etti. Şimdi tam olarak böyle olmasa bile, "Açıklıyorum. "Bana ilham veren alıntılar arıyorum ya da kesinlikle yapmak istediğim ya da dünyada değiştirmek istediğim şeyleri yazıyorum vb." "Genellikle farklı renkler kullanırım ama şimdi yapmana gerek yok."

Bakışlarındaki güvensizlik kayboluyor ve bana memnun bir şekilde gülümsüyor. "Benim için böyle bir liste yapmak ister misin?"

Başımınla onayladım. "Belki seni motive etmeye yardımcı olur."

James defterin boş sayfasına bakar ve sonunda kabul eder. "Kabul etmek."

ISTA DEI DESIDERI , sayfanın üst kısmında, ortasında büyük harflerle. Başlığı dalgalı bir çizgi ile vurguluyorum. Sonra şunu yazarım: 1. BANGKOK'A BİR GEZİ YAPIN . Soru sorarcasına James'e döndüm. "O zaman ne giyelim?"

Düşünceli düşünceli çenesini ovuyor.

"Her şey olabilir," diye hatırlatıyorum ona.

Sonunda, "Lakros oynamaya devam etmek istiyorum," dedi sonunda.

"Tabii," diye mırıldandım, listedeki ikinci noktaya dikkat çekerek. Yanına küçük bir lakros ipucu ve James'in 17

numaralı gömleği çiziyorum. Başımı kaldırdığımda bakışları o kadar tutkulu ki midem bulanıyor.

"Ve daha sonra?"

Başka bir an alır. Onu zorlamak istemiyorum, bu yüzden sabırla bekliyorum.

"Daha fazlasını okumak isterim" diyor. "Her zamanki türümün dışında bile."

"Normalde ne okursun?"

«Babamın bana verdiği özel metinler. Başarılı girişimcilerin biyografileri. " Kaşlarını çattı. "Ama çok daha fazlası var. Örneğın, bir kez manga denemek istiyorum." Bana anlamlı bir şekilde gülümsüyor.

Gülümsemesine karşılık vererek, "Sana en iyi isimlerin olduğu bir liste yapabilirim," dedim.

"Hepsini hemen yerim."

Gülümseyerek listeye eğiliyorum ve şunu yazıyorum: 3. DAHA FAZLA VE DAHA ÇEŞİTLİ BİR ŞEKİLDE EGGERE . "Ve daha sonra?"

James gergin bir şekilde yutkunur. «Açıkçası beni profesyonel bir bakış açısıyla tatmin edecek bir şey yapmak isterim. Hala ne olabileceğini ya da mümkün olup olmadığını bilmiyorum ama..." Omuz silkiyor. Başka bir anlama geliyor gibi görünüyor ama geri tutuyor. Kalemı bırakıp ellerimi yanaklarına koydum. Baş parmağımla onu şefkatle okşuyorum, sonra onu öpmek için eğiliyorum. Gözlerini kapatır ve hafifçe iç çeker.

"Her şey mümkün James," diye mırıldanarak tekrar uzaklaştım. Kalemimi alıp şunu yazıyorum: 4. GERÇEKLEŞTİRİCİ BİR MESLEĞİ GEÇİRMEK . Sonra düşünceli bir şekilde işime bakıyorum.

James, "Hala bir nokta eksik" diyor. Elimden kalemi alıp bir şeyler yazıyor.

"Bitti," diye mırıldandı, önündeki defteri havaya kaldırarak. Uyluğuna benimkiyle dokunana kadar yanına gittim ve ne eklediğini okudum.

5. R UBY.

Nefesimi tuttum ve defterden James'e baktım.

"Benimle olduğun zaman her şeyi yapabileceğimi hissediyorum," dedi kırık bir sesle. "Bunun için beni mutlu edecek bir listenin parçası olmalısın."

Ne diyeceğimi bilemediğim için kucağına tırmandım ve kollarımı boynuna doladım. Elini boynumun arkasına koyuyor ve beni öpüyor. Birlikte yastıklara gömülüyoruz, ağızlarımız birbirine kenetlenmiş, hayalleri elinde kenetlenmiş.

Hayatımın en güzel gecesi bir noktada sona eriyor . Ruby ve ben uyanık kalmaya çalıştık ama saat dörtte uykuya daldık ve üç saat sonra çoktan geç olduğunu ve Ruby'nin ailesinin kapıda beklediğini düşünerek irkilerek uyandık. Şans eseri yanlış alarmdı ama fazla zamanımız kalmadı.

Odasına gitmesine izin vermeyi tarif edilemez derecede acı verici buluyorum. Ondan ayrılmak istemiyorum, sanki bir ay boyunca onu görmem gerekmiyormuş gibi ona sarılmaya ve öpmeye devam ediyorum. Bunun yerine en geç yarın okulda buluşacağız ve belki de bu gece evden uzaklaşabilirsem. Şans çok yüksek: St Hilda'nın daveti babam tarafından bir suç olarak kabul edildi. Hatta Lydia'yla yer değiştirmemizi bile önerdi çünkü benim aksime o daveti Balliol'den almıştı. "Utanç" ve "hiçbir şeye yaramaz" gibi kelimeler hala kafamda yankılanıyor. Görüşmelerimin nasıl geçtiğini umursadığını sanmıyorum.

Percy beni almaya geliyor. Bavulumu getiriyor ve biz içeri girip Lydia'yı almaya gitmeden önce onu Rolls-Royce'un bagajına yerleştiriyor. Bölme kapalı ve mikrofon kapalı, belli ki benimle sohbet etmek istemiyor. Bununla bir sorunum yok, bu yüzden Ruby'nin listesine bir kez daha bakabilirim. Söyledikleri ne kadar gerçekçi bilmiyorum, hiçbir fikrim yok ama en azından bana geçen geceyi hatırlatıyor.

Ruby'nin bu sabaha kadar giydiği ve hâlâ parfümüne bulanmış gri tişörtü giydim. Hala dilimde onun tadının tadına vardığım hissine kapılıyorum ve adımı haykırışındaki tutkuyu düşününce tüylerim diken diken oluyor. Kesinlikle deneyimi tekrarlamak istiyorum. Mümkünse hemen.

Lydia arabaya bindiğinde bir şeylerin değiştiğini anında fark eder. Bana tepeden tırnağa bakıyor, gözlerini kısıyor. Sonra yüzüne komplocu bir gülümseme yayılır. "Harika bir gece geçirmişe benziyorsun." Beni çok iyi tanıyor.

Listeyi katlayıp cüzdanıma geri koydum. Bileti, yırtıp yurttan attığım "siktir git" biletiyle değiştiriyor.

"Ayrıntıları alabilir miyim?"

Bu soru beni şaşırtıyor. Lydia hikayesini Bay Sutton ile paylaşmış olsa da, genellikle aşk hayatımız hakkında pek konuşkan değiliz.

Ona biraz şüpheyle bakıyorum. "Kiminle yattığımı ne zamandan beri umursuyorsun?"

Omuz silkiyor. "Ruby ile uğraştığından beri."

Ruby ile benim aramda olana atıfta bulunan "sen yap" ifadesi kesinlikle yetersiz görünüyor. "Öncelikle, geceyi birlikte geçirdiğim kişinin Ruby olduğunu kim söyledi?" İkincisi, bundan hoşlanmadığını düşündüm. "

Lydia gözlerini devirir. "Başlamak için aptal değilim. İkincisi, sen beğendiysen ben de severim. Basit."

"Mutluyum. Aslında, gelecekte onu sadece okulda görmeyeceğinize inanıyorum."

Lydia nefesini tuttu. "Onunla ciddi misin?"

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. Bir an sonra Lydia koluma vurdu. "İnanmıyorum! James!"

"Ne?"

"Babam öğrendiğinde çıldırarak," diye devam ediyor başını sallayarak. Elini her zaman kolumda tutar. Kısaca sıkar. "Ama çok mutlu görünüyorsun. Senin adına sevindim."

Böyle olacağını bilmiyordum. Aşık olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordum ya da Ruby düşüncesinin kalbimin

daha hızlı atmasına yeteceğini bilmiyordum. Percy'ye beni dosdoğru ona götürmesini söylemek istiyorum çünkü korkarım onu görmeden bir dakika daha kalamam.

"Percy'ye ne oldu?" Lydia aniden, sanki aklımı okumuş gibi sordu. Sesini alçalttı ve kokpitin önünü işaret etti.

"Hiç bir fikrim yok."

"Nasıl gittiğini bile sormadı," diye mırıldandı.

"Bana söyleyebilirsin," dedim ama Lydia burnunu kııştırdı.

"Aşık olduğun zaman komiksin."

Sadece surat yapıyorum.

Yolculuğun geri kalanı hoş bir sessizlik içinde geçer. Lydia cep telefonuna yazıyor ve ben pencereden dışarı bakıp dün geceyi düşünüyorum. Eve vardığımızda, Percy'nin çantaları boşaltmasına yardım etmek için bagaja doğru yürüdüm. Elini sallayarak beni durdurdu ve bana ciddi bir şekilde baktı.

"İçeri girmelisiniz Bay Beaufort." Yedi yaşındayken yepyeni arka koltuğa kola döktüğümünden beri bana böyle sert bir ton kullanmamıştı. Percy benden Lydia'ya baktı, sonra yutkundu ve bavulla ilgilenmeye başladı. Lydia ve ben şaşkın bakışlarımızı atıp girişe giden merdivenleri çıkıyoruz.

"O'nun nesi var?" Oldukça uzakta olmamıza rağmen Lydia fısıldıyor.

"Bilmiyorum. Dünden beri babamla konuştun mu?"

Başını sallıyor ve kapıyı açıyorum. Hadi birlikte girelim. Hizmetçimiz Mary salona girerken Lydia çantasını kapının yanındaki masaya koyuyor. Bizi görünce yüzü bembeyaz oluyor. Veda etmek üzereyim ama o bana arkasını dönüyor ve salona doğru acele ediyor. Lydia ve ben bir kez daha baktık. Birlikte hizmetçinin girdiği odaya gidiyoruz.

Babam şöminenin önünde duruyor. Arkadan döndü ama daha öğlen bile olmasa da elinde bir bardak amber sıvısı tuttuğunu görüyorum. Şöminedeki ateş neşeyle çatırdadı ve Mary hızlı bir şekilde gözden kaybolmadan önce babamıza bir şeyler mırıldandı.

"Papa mı?" Soruyorum.

Arkasını döndü, yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Ancak gözlerinin altındaki morlukları gördüğümde kötü bir hisle saldırıyorum.

"Oturmak." Yanındaki koltuğa otururken eliyle yeşil kadife kanepeyi işaret ediyor.

Oturmak istemiyorum. Ne olduğunu bilmek istiyorum. Ben kapıda durup babama bakarken Lydia itaat ediyor. Bardağı dudaklarına götürür ve tek seferde boşaltır. Sonra kahve masasına yerleştirir.

"Otur, James." Bu bir emirdir, rica değil. Ama hareket edemiyorum. Gerilim çok fazla. Bir şey oldu, eve girdiğim anda hissettim.

"Annem nerede?" diye soruyor Lydia. Sanki babamla aramdaki gerilimi azaltmak istiyormuş gibi neşeli bir tonda olmaya çalışıyor. Ama o da bir şeylerin yanlış olduğunu fark etmiş olmalı.

"Annen felç geçirdi."

Babam sandalyenin arkasına yaslanmış oturuyor, elleri kolçaklarda ve bacaklarını çaprazlamış, bir ayak bileği diğer dizine dayamış. Soğuk bir ifadesi var. müstakil. Her zaman olduğu gibi.

"Nasıl... ne... ne demek istiyorsun?" kekeme Lydia.

"Cordelia felç geçirdi." Sanki ezbere okumuş gibi kelimeleri tekrarlıyor. "O öldü."

Lydia ellerini ağzının önüne koyar ve hıçkırır. Bana öyle geliyor ki ben yokum. Ruhum bedenden ayrıldı ve sahneyi başka bir yerden izliyorum.

Babam tekrar konuşmaya başladı ama ben sadece birkaç dağınık parçayı anlayabiliyorum.

Bir kan damarı... patladı... çok geç... hastane... yapılacak başka bir şey yoktu.

Ağzı hareket ediyor ama sözleri Lydia'nın inlemelerine karışıyor. Bütün bunlara başka bir gürültü eşlik ediyor. Hızlı, yüksek sesle nefes nefese.

Sanırım benim.

Bir elimi göğsüme bastırıp sakinleşmeye çalışıyorum. Onu yapamam. Nefesim hızlanıyor ama ciğerlerime hava ulaşmıyor. Panik ataklarla mücadele için internette okuduğum tüm ipuçları şu anda bana yardımcı olamaz. Vücudum otomatik moda giriyor ve alnım soğuk ter içinde.

Anne öldü.

O öldü .

Babam gözünü kırpmaz. Belki de sadece kötü bir şakadır. Balliol'e çağrılmadığım için bir ceza.

"Ne zaman?" Söyleyebilirim. Başım dönüyor. Zemin ayaklarımın altında sallanıyor. Bir yere tutunmam gerekiyor ama kollarıma nasıl hareket etme emri vereceğimi bilmiyorum.

Babam bana bakıyor, ifadesi anlaşılmaz. "Pazartesi öğleden sonra."

Kalp. Her an beni durduracak ya da göğsümde patlayacak. İlk başta babamın cevabını anlamadım çünkü ciğerlerimi havayla doldurmakla çok meşgulüm. Ama birkaç derin nefesten sonra, sözlerinin anlamı benim için netleşiyor.

Pazartesi öğleden sonra.

Bugün çarşamba.

"Özetleyeyim," dedim titreyen bir sesle. "Annem iki gün önce felç geçirdi ve şimdi mi bize söylüyorsun?"

Bu soruyu sormamalıyım. Ablamın yanına gidip ona sarılmayı tercih ederim. Birlikte ağlamalıyız. Ama bana doğru gelmiyor. Her zaman bunun bana değil, bir an için vücudumu ele geçiren başka birine olduğu hissine kapılıyorum. Ben sadece bir izleyiciyim. Gücsüz ve şaşkın.

Babam parmaklarını sandalyenin koluna vuruyor. "Röportajlarının etkilenmesini istemedim."

Daha sonra ne olacağını açıklayamam. Sanki kafama ateşli bir yıldırım çarpıyor. Bir an sonra babamın üstüne atlayıp yüzüne yumruk atıyorum. Ona öyle bir vurdum ki sandalye devrildi ve ikimiz de yere düştük. Lydia sağır edici bir çığlık atar. Bir şey yere düşer ve paramparça olur. Yumruğum yine babamın boş yüzüne çarpıyor. Burnundan kan fışkırıyor ve elimdeki bir kemik endişe verici bir şekilde gıcırıyor. Etrafımızda cam kırıkları var. Elim yanıyor ve zonkluyor ama tekrar vurmaya hazırlanıyorum.

"James, kes şunu!" Lydia çığlık atıyor.

Biri beni arkadan tutup babamdan uzaklaştırıyor. Bu enerjik tutuşa karşı vahşi bir hayvan gibi savaşıyorum. Ona ödetmek istiyorum. Hepsi için.

Babam Lydia'nın yardımıyla yerden kalkar. Burnundan ve ağzının köşesinden bir damla kan akıyor. Parmaklarıyla yüzüne dokunur ve üzerinde kalan koyu kırmızı sıvıyı gözlemler. Sonra beni tutmaya devam eden Percy'ye baktı. "Sakinleşene kadar onu dışarı çıkar."

Percy beni çekip salona götürüyor. Kollarını göğsümde kapalı tutuyor, neredeyse nefes almamı engelliyordu. Beni koridora sürüklüyor, bir şifonyere çarpıyoruz ve bir şeyler kırıyoruz. Sadece dışarı çıktığımızda Percy gitmeme izin veriyor. Tekrar eve gidiyorum.

Percy omuzlarımdan tutarak, "Bay Beaufort, durun," diyor. Ellerinden vahşice güreşiyorum ve göğsüne bastırıyorum.

"Çekil önümden Percy."

"Numara." Sesi sertti ve parmakları ceketimin kumaşına battı.

"Bize hiçbir şey söylemedi. Bize hiçbir şey söylemedin » diye haykırıyorum. Sonra ona tekrar vurdum. "Annem öldü ve sen bana söylemedin." Sözcükler asit gibi yanar ve aniden yanma her yerde olur: ağızda, boğazda, göğüste, gözlerde. Görüşüm bulanıklaşıyor.

"Annem öldü."

İçimde donuk bir acı yayılıyor. Çok acıyor, dayanabileceğimi sanmıyorum. Dizlerimin üstüne çökecek gibi hissediyorum ve nefes alamıyorum. Bu yeterli. Durması gerekiyor. Bu acıyı susturmalıyım.

Ellerim o kadar titriyor ki Percy'nin ceketinden kayıyor. Bir an sonra dönüp garaja doğru koşuyorum.

"Bay Beaufort!"

Elimle belli belirsiz bir hareket yapıyorum. Ayaklarım beni arabama götürürken Percy beni takip ediyor. Titreyen parmaklarımla pantolonumdan anahtarları çıkardım ve kapıyı açtım. Görüşüm bulanık ve bayılmak üzere olduğumu hissediyorum. Önemli değil. Artık hiçbir şeyin önemi yok. bisikleti çalıştırıyorum. Percy arabanın önünde duruyor. Bu

da önemli değil. Gaza basıyorum ve son anda atlıyor. Elimini tersini ıslak yanaklarımda gezdirirken kaymaya başladım.

bir blok çıkarken zil çalıyor . Nefesim kesiliyor ve kolumun hareketi tüm binayı yıkıyor. Annem, babam ve Ember koro halinde bana "Buh!" diye bağıyorlar. ve nefesimin altında yemin ederim.

Annem ellerini ovuşturarak, "Bir sonraki vardiyaya gidiyorsun," dedi. O bizim en iyimiz ve pratikte asla kaybetmez.

Aileme Oxford gezisini anlattıktan ve fotoğrafları dizüstü bilgisayarımda gösterdikten sonra yemek yedik ve öğleden sonrayı birlikte oynayarak geçirmeye karar verdik. Jenga'nın üçüncü turundayız ve şimdiden iki kez kaybettim. Yenilgiyi kabul ediyorum ve ayağa kalkıyorum. Diğerleri tekrar tahta blokları dizmeye başlarken ben kapıya gidiyorum. Kimin oynadığını görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Lidya?"

Parçalanmış görünüyor, yanakları kızarmış ve gözleri şişmiş. Ona doğru bir adım attım ama beni durdurmak için elini kaldırdı. "James burada mı?"

başımı sallıyorum. "Hayır. Ne oldu?" endişeli soruyorum.

Lydia beni duymamış gibi görünüyor. Ceketinin cebinden cep telefonunu çıkarır ve kulağına götürmeden önce bir numara çevirir. Çıplak ayakla çıkıp onu kolundan tutuyorum. Ona dikkatle bakıyorum. "Ne oldu?"

Sadece başını sallıyor.

"Cy? Benim," dedi aniden. "James yanınızda mı?"

Cyril'in cevabı üzerine, onun rahatlamış bir ifade takındığını görüyorum. "Tanrıya şükür."

Cyril'in sesini diğerk taraftan tekrar duydum ama ne dediğini anlamıyorum. Her ne ise Lydia'nın yüzünü bulandırma etkisine sahip.

"Tamam. Hayır, geliyorum." Tekrar bir şeyler yanıtladı ve Lydia bana kısa bir bakış attı. "Evet. Sonra görüşürüz."

Aramayı kapattıktan sonra arkasını dönüp arabanın yanında bekleyen Percy'ye doğru yürümeye başladı. O da şok olmuş görünüyor ve midem garip hissediyor.

"Lydia, lütfen bana ne olduğunu anlat," diye tekrarladım.

Duruyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Yapamam."

"Seninle gelmeme izin ver," diyorum düşüncesizce.

Ağzını açıp tekrar kapatıyor. "Bence bu iyi bir fikir değil."

Kısa bir hareketle beklemesini söylüyorum. Sonra evin içine koşuyorum, botlarımı giyiyorum, babamın benim için yaptığı paltoyu ve atkıyı alıyorum. Ailemi dışarı çıkıp kapının yanındaki kancadan evin anahtarlarını almam gerektiği konusunda uyarıyorum. Yürürken atkıyı boynuma doladım. Lydia'nın beni tutmak istediğini anlıyorum ama bunu yapacak gücü yok.

Bir şey demeden arabaya bindi. Bana kısa bir baş selamı veren Percy'ye veda ediyorum ve sıra bende yukarı çıkıyorum. Lydia, James'in genellikle oturduğu yeri işgal eder. Gözleri cam gibi ve kırmızı ceketinin kenarıyla oynuyor. Elini sıkmak isterdim ama cesaret edemiyorum.

"Teklifim her zaman geçerlidir. Konuşmak istiyorsan, "Mırıldanıyorum.

Lydia sanki onunla birlikte sesimi yükseltmişim gibi nefesi kesildi. Bana bakıyor ve gözlerinde yaş olduğunu görüyorum. Önceki kötü his daha da kötüleşiyor. Bu

koşullarda azaltmak için ne oldu? Birden aklıma tüylerimi diken diken eden bir düşünce geliyor. yukarı bakıyorum. Kırmızı ışık yandı, Percy'nin bizi duyamadığının bir işareti. öne eğiliyorum.

"Bebek için iyi misin?" fısıltı.

Lydia, kokpitin önüne doğru korkmuş bir bakış fırlatıyor ama ayırıcı da yukarıda. Sonra bana dönüyor. "Evet," diye yanıtlıyor kırık bir sesle. "Yaptık..." diye dondu, bir an düşündü, sanki bana neyi açıklayacağına karar veriyormuş gibi. "Evde kavga çıktı"

James dün gece babasından bahsettiğinden beri, Beaufort evinde "kavga"nın ne anlama geldiği hakkında bir fikir edinebiliyorum. Tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

"Lydia, James iyi mi?" Fısıldadım, sesimdeki paniği maskeleyemiyordum.

Lydia rahatsızlıkla omuz silkti. "Cy evet diyor."

Bir saatin sonraki çeyreği bir sonsuzluk sürer. Paltomun kenarını parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve endişeden delirmemeye çalışıyorum. Bütün bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum ve Lydia karnını okşayarak bakışlarımdan kaçıyor. Zaman zaman, sanki gözyaşlarını tutmak istermiş gibi gözlerini kısıyor. Bir keresinde cep telefonu titredi ve mesajı okurken dudaklarını büzdüğünü ve sonra tamamen kendi içine kapandığını gördüm.

Cyril'de Lydia arabadan atlar ve ön kapıya koşar. Buzlu basamaklardan aşağı kayıyor ve son anda kolundan tutup onu yukarı kaldırıyorum. Bana alçak sesle teşekkür etti.

Cyril zaten eşikte. Lydia ona ulaştığında, kollarını iki yana açarak onu selamlıyor. "İşte varlığıyla partiyi zenginleştiren biri."

Ona sarılır ama o cansız bir oyuncak bebek gibi pasif kalır. Bir süre sonra Cy ondan ayrılır. Sonra beni fark ediyor. "Takviye de getirdin. Ne kadar harika." Son sözler, aslında tam tersini düşündüğünü açıkça ortaya koyan bir tonda söyleniyor. Sonra yana doğru hareket ediyor ve içeri giriyoruz. Zaten buradan, arkadan gelen sağır edici müziği duyabilirsiniz. ev. Cyril kolunu her zaman Lydia'nın omzunda tutuyor. Acaba ne olduğunu biliyor mu yoksa soru sormayacak kadar nazik mi?

Geçen sefer yaptığım gibi girişi geçiyoruz. Ama şimdi balkonda misafir yok, parti sadece salonda gerçekleşiyor gibi görünüyor. İçeri girdiğimizde müzik bizi sarıyor ve etrafa bakınıyorum. Buraya son geldiğimdeki kadar çok insan yok. Gerçekte, insan sayısı sınırlıdır. Neden bilmiyorum ama bu sadece benim rahatsızlığımı arttırıyor. Tanımadığım biri odanın ortasında yarı çıplak dans ediyor. Alistair kanepelerden birinde dövme ve kaslı bir adama yapışmış oturuyor. Arka planda, içecek arabasının yanında, ikisini kısılmış gözlerle izleyen ve bardağı bir çırpıda boşaltan Kesh'i görüyorum.

Boynumun arkasında bir karıncalanma hissediyorum... ve sonra James'i keşfediyorum. Havuz kenarındaki kanepelerden birinde oturuyor. Ona baktığımda omuzlarım sertleşiyor. Tamamen geri alındı. Saçları dağılmış, gömleğinin kolları sıvanmış ve dün gece giydiğim gri gömleği kırmızıya boyanmış. Kalbim dizlerime batıyor.

Başını masaya dayamış öne doğru eğildiğini gördüğümde yanına gitmek üzereyim. Parmağıyla bir burun deliğine bastırıyor ve diğeriyle beyaz bir tozu emiyor. Ağzım geniş açılıyor. O olmayacak...

Belli belirsiz tanıdık sarışın bir kız havuzdan çıkar ve ona yaklaşır. Parmağıyla ona katılmasını işaret ediyor. Ayağa kalkıp başını iki yana sallıyor. Ona doğru birkaç adım daha attı ve önünde durdu. Sonra gömleğinin düğmelerini açmaya başlar. O anda onu tanıyorum. Erkek arkadaşımı soyan kız Elaine Ellington. Omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti iniyor ve midemde acı verici bir sancı hissediyorum. felç oldum

"Ne zamandır böyle?" Lydia, Cyril'e sorar.

"Bugünden öğlene kadar. Kendini tamamen bıraktı. "

Lydia nefesinin altından küfreder. İkisi hala konuşuyorlar ama kulaklarımı dolduran kükreme dışında onları duyamıyorum. Elaine, gömleği James'in omuzlarından alıyor ve yere kaymasına izin veriyor. Sonra kemeriyle uğraşmaya başlar.

Bu yeterli.

Şu anda öfke su korkumu yendi. Birkaç adımda onlara ulaşıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye haykırıyorum.

James başını bana çeviriyor ama beni görmüyor, doğrudan benim içime bakıyor.

Onu tanımıyorum. Yüzü taşlaşmış, gözbebekleri o kadar genişlemiş ki neredeyse tüm irisi kaplıyor, bu çok özel mavi turkuazı yok ediyor. Yanakları kızarmış ve gözleri kıpkırmızı.

Benim James'im değil. Aylar önce olduğu gibi, insanlara parayla rüşvet veren, her hafta sonu arkadaşlarıyla takılan

ve kızları birbiri ardına beceren biriydi. Hiçbir şey hissetmeyen ve her şeye kayıtsız olan tip.

"James," diye fısıldadım elini tutarak. Buz gibi bir cildi var.

Bir an için bakışlarında bir şey parlıyor. Karanlık ve dokunaklı ve onu içeriden tüketiyor gibi görünüyor. Derin bir nefes alıyor, gözlerini kısaca kapatıyor.. ve tekrar açtığında ifade kayboluyor. "Burası sana göre değil, Ruby."

"Ama ben..."

Ben konuşurken o dönüp havuza dalıyor. Yüksek ses beni ürkütüyor. Birkaç damla su yüzümü ıslattı ve geri sıçradım. Elaine ve sadece iç çamaşırlarıyla diğerleri James'i suya kadar takip eder. Wren'de bunlar arasında. Yeniden ortaya çıkıp James'i püskürttüğünde çığlık at. Gülümseyerek saçındaki suyu sallıyor.

Bütün bu durum benim için anlatılamayacak kadar yanlış. James'le konuşmayı çok isterdim ama pek çok nedenden dolayı bu mümkün değil. Korku suya daha fazla yaklaşmama izin vermiyor ve bu durumda ona söylediğim hiçbir şeyi anlayabileceğini de sanmıyorum. Çok uzak görünüyor. Sanki her şey önünden geçmiş ve o kendini hayatın akışına bırakmış gibi.

Elaine ona yaklaşır. Havuzun kenarına dokunana kadar geriye doğru yüzüyor ve kadın gülümseyerek onu takip ediyor. Kalbim giderek daha hızlı atıyor. Neler olduğunu anlamıyorum. Hepsi bana kötü bir rüya gibi geliyor. Suyun altında vücutlarının bulanık hatlarının bir araya geldiğini görüyorum. Bacaklarının arasına giriyor, öne doğru eğiliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Çok samimi görünüyorlar. Sanki ilk değilmiş gibi. İçimdeki her şey beni onlara gitmeye ve onu ondan ayırmaya itiyordu ama kıpırdıyamıyordum.

Elaine yüzünü ellerinin arasına alıp öptüğünde James tepki vermiyor.

İçimde bir şeyler kırılıyor. Cam kıymıkları göğsüme giriyor ve artık nefes alamaz hale gelene kadar daha derine iniyor.

Aniden biri elini omzuma koyuyor. Cyril kulağıma, "İşte, bu benim tanıdığım James Beaufort," diye fısıldıyor.

Ona cevap vermek isterim: O benim tanıdığım James Beaufort değil .

Gerçekten ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

O benim erkek arkadaşım, seni çirkin pislik.

Ama bu doğru değil. James Beaufort benim erkek arkadaşım olsaydı, bunu yapmazdı. Erkek arkadaşım olsaydı, bu yüzeysel arkadaşlarıyla alkol ve uyuşturucuya bulaşmak yerine bana gelir derdini anlatır, bana güvenirdi. Erkek arkadaşım olsaydı, boynunda başkasının dili olmazdı.

Topuklar üzerinde sürün. Islak zeminde kayıyorum ama dengemi korumayı başarıyorum. Mümkün olduğunca çabuk salona giriyorum. Kapiya koşarken adımlarım büyük salonun zemininde yankılandı. Buradan olabildiğince çabuk çıkmalıyım. Ne yazık ki, dünyada az önce olanları unutacak bir yer olduğunu düşünmüyorum.

"Yakut!" Lydia arkamdan bağılıyor. Durup başımı çeviriyorum. Ne kadar çaresiz olduğunu fark ettiğimde, pişmanlık duyuyorum.

"Aile durumunun bu kadar iğrenç olduğu için gerçekten üzgünüm Lydia," dedim titrek bir sesle. "Ama yapamam. Durup izleyemiyorum... "Neden sonra? Bunları atlattığımızı düşündükten sonra mı? Beraber yattıktan sonra mı? Ona söyleyemem.

"Şimdi sana ihtiyacı var," diye yalvarıyor.

Acı bir kahkaha attım ve tavana bakmak için başımı geriye yasladım. Bu giriş en üstteki çöküşün çok üzerinde. Göz alabildiğine altın, değerli yağlı boya tablolar, ender antika vazolar: Bir anda bana anlamsız gelen her şey. Arkamı döndüm ve kapıya ulaşana kadar yürümeye başladım. Lydia hala arkamdan bir şeyler bağırlıyor ama ben onu dinlemiyorum.

Ağır kapı arkamdan kapandığında bunu bir işaret olarak yorumluyorum.

Kısa bir an için, eğer ikimiz de yeterince istersek, James ve benim anlaşılabileceğimize gerçekten inandım. Ama bir şeyi anladım: Asla onun dünyasının bir parçası olmayacağım.

Ne yazık ki, artık çok geç olduğunu anlıyorum.